NEW YORK TIMES BESTSELLER

OBSIDIAN

Seria LUX • Cartea întâi

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

OBSIDIAN

Seria LUX • Cartea întâi

Traducere din limba engleză de
Claudia Roxana Olteanu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Mariana Dumitru

Ilustraţie şi design copertă: Liz Pelletier

Bucureşti, 2014.

ISBN 978-606-8623-58-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ARMENTROUT, JENNIFER

Obsidian / Jennifer L. Armentrout; trad.: Roxana Olteanu.

Bucureşti: Corint Books, 2014

ISBN 978-606-8623-58-0

I. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Familiei şi prietenilor mei.
Vă iubesc aşa cum iubesc prăjiturile.

Capitolul 1

Stăteam cu ochii la mormanul de cutii din dormitorul meu cel nou, plină de tristeţe că nu am internet. De când m-am mutat aici, nu am putut să lucrez deloc la blogul meu de recenzii şi aveam senzaţia că-mi lipseşte o mână sau un picior. Aşa cum obişnuia să spună mama mea, „Obsesia Nebună a lui Katy" era toată viaţa mea. Nu chiar toată, dar era foarte importantă. Pentru mama, cărţile însemnau altceva decât pentru mine.

Am oftat. Eram aici de două zile şi încă mai aveam atât de multe de despachetat. Mă săturasem să stau printre cutii. Îmi displăcea chiar mai tare decât faptul că mă aflam aici.

Dar, cel puţin, nu mai săream în sus la fiecare scârţâitură care se auzea în casa asta din Virginia de Vest cea minunată în care ne mutaserăm şi care părea scoasă direct dintr-un film de groază. Avea chiar şi un turnuleţ – un turnuleţ sinistru. La ce naiba putea să folosească un turnuleţ?

Ketterman era o localitate separată, adică nu era un oraş *adevărat.* Cea mai apropiată aşezare era Petersburg – un orăşel cu vreo două-trei semafoare, aflat în apropierea altor asemenea orăşele, care, cel mai probabil, nu aveau nici măcar un Starbucks. Poşta nu venea acasă la noi. Trebuia să mergem *noi* la Petersburg să o ridicăm.

Barbarie.

Am avut brusc revelaţia, ca o palmă peste ochi. Florida dispăruse – mâncată de sutele de kilometri pe care îi făcusem în nebunia mamei de a o lua de la început. Problema mea nu era că îmi lipseau Gainesville, clima, fosta mea şcoală şi chiar şi vechiul nostru apartament. M-am rezemat de perete şi mi-am frecat fruntea cu mâna.

Îmi lipsea tata.

Iar Florida pentru mine *era* tata. Acolo se născuse el, acolo o cunoscuse pe mama, acolo fusese totul perfect… până când s-a ales praful de tot. Ochii mă ardeau, dar nu voiam să plâng. Plânsul nu schimba nimic, iar tata nu ar fi fost deloc fericit să ştie că eu tot mai plâng şi după trei ani.

Dar îmi lipsea şi mama. Mama de dinainte de moartea tatei, mama care obişnuia să se ghemuiască lângă mine pe canapea, citind unul dintre romanele ei de duzină. Toate astea păreau că s-au întâmplat cu un secol în urmă. Şi în mod sigur cu o jumătate de ţară în urmă.

De când a murit tata, mama a început să lucreze tot mai mult. Altădată îi plăcea să stea acasă. Acum părea că vrea să stea cât mai departe de casă posibil. Apoi s-a gândit mai bine şi a considerat că trebuie să plecăm departe. Acum, de când ne mutaserăm aici, chiar dacă lucra drăcesc de mult, cel puţin părea hotărâtă să fie mai prezentă în viaţa mea.

Tocmai mă hotărâsem să nu dau curs impulsului interior să fac ordine în cameră şi să las naibii cutiile pe ziua de azi, când am simţit deodată un miros familiar care îmi gâdila nasul. Mama gătea. Asta nu era bine deloc.

M-am năpustit în jos pe scări.

Stătea în faţa aragazului, îmbrăcată cu şorţul ei cu buline. Chiar şi când avea pe ea un şorţ lung din cap până în picioare şi plin de buline, tot reuşea ea cumva să arate bine. Mama a avut dintotdeauna părul ăla blond strălucitor şi perfect drept şi ochii limpezi, căprui. Pe lângă ea, eu eram întruchiparea banalităţii, cu ochii mei gri şi cu părul simplu, castaniu, chiar şi acum, când mama era cu un şorţ de bucătărie pe ea.

Şi, pe undeva, devenisem mult mai… rotundă decât ea. Coapse arcuite, buze pline şi nişte ochi

uriaşi, căreia mamei îi plăceau, dar care mă făceau să arăt ca o păpuşă rozalie dementă.

S-a întors şi a fluturat spatula de lemn spre mine, în semn de salut, împrăştiind pe aragaz ouă pe jumătate făcute.

— Bună dimineaţa, scumpo.

Am privit înţepenită mizeria din jur, întrebându-mă cum aş putea să opresc acest fiasco în curs de desfăşurare fără să-i rănesc sentimentele. Încerca să facă şi ea o chestie maternă. Asta era colosal. Un progres.

— Ai venit devreme.

— Am lucrat aproape două schimburi, de aseară şi până azi. Vreau să lucrez de miercuri până sâmbătă, de la unşpe până la nouă dimineaţa. Aşa pot să am trei zile libere. Mă gândesc că aş putea să-mi iau o jumătate de normă la vreo clinică de pe aici sau din Winchester.

A răsturnat ouăle pe două farfurii şi mi-a aşezat ofranda pe jumătate arsă în faţă.

Miam-miam. Cam târziu pentru a mai face ceva, aşa că am început să scormonesc în cutia de pe bufet inscripţionată „Tacâmuri & Chestii".

— Ştii că nu-mi place să stau degeaba, aşa că o să mă duc zilele astea să mă interesez.

Da, ştiam.

Şi când te gândeşti că cei mai mulţi părinţi mai degrabă şi-ar tăia braţul stâng decât să-şi lase fata adolescentă singură acasă tot timpul – dar nu şi mama. Avea încredere în mine fiindcă nu i-am dat niciodată motive să nu aibă. Nu că n-aş fi riscat vreodată. Sau, mă rog, poate că n-am riscat.

Chiar *eram* un copil niţel anost.

În fostele mele grupuri de prieteni nu eram cea mai liniştită fată, dar nu lipseam niciodată de la şcoală, aveam numai 9 şi 10 şi, în general, eram ceea ce se cheamă o fată bună. Nu fiindcă mi-ar fi fost teamă să fac ceva nechibzuit sau nebunesc; dar nu voiam să-i creez mamei şi alte probleme. Nu când avea atâtea…

Am luat două pahare şi le-am umplut cu sucul de portocale pe care mama îl cumpărase, probabil, când a venit de la serviciu.

— Vrei să mă duc azi la cumpărături? Nu mai avem nimic.

Ea a dat din cap, vorbind cu gura plină de ouă.

— La toate te gândeşti. O expediţie de cumpărături ar fi ideală. A tras geanta de pe masă şi a scos nişte bani. Cred că ăştia o să ajungă.

Am îndesat banii în buzunarul de la blugi, fără să-i număr; întotdeauna îmi dădea mai mult decât trebuia.

— Mersi, am îngânat.

S-a aplecat înainte, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Ştii… azi-dimineaţă am văzut ceva interesant.

Cu ea nu poţi să ştii niciodată. Am zâmbit.

— Ce?

— Ai observat că lângă noi stau doi copii cam de vârsta ta?

Golden retrieverul care dormea în mine s-a trezit şi a ciulit urechile.

— Serios?

— N-ai ieşit încă afară, aşa-i? A zâmbit. Aş fi zis că ai stat numai în grădiniţa urâtă din faţa casei până acum.

— Am vrut să mă duc, dar cutiile alea nu se desfac singure.

M-am uitat la ea cam urât. Ţineam la ea, normal, dar când o vedeam cum era, parcă uneori uitam asta.

— În fine, ce-i cu copiii?

— Păi, e o fată care pare de vârsta ta, şi mai e şi un băiat. A zâmbit şi s-a ridicat în picioare, adăugând: E marfa.

Mi-a rămas în gât o bucată de ou. Mi se părea de-a dreptul greţos s-o aud pe mama vorbind aşa despre băieţii de vârsta mea.

— Marfa? Mamă, asta-i chiar aiurea.

Mama s-a urnit de lângă bufet, şi-a luat farfuria de pe masă şi s-a dus la chiuvetă.

— Scumpo, oi fi eu bătrână, dar încă am ochii buni. Şi au funcţionat perfect mai devreme.

M-am chircit. De două ori greţos.

— Ai devenit pedofilă? E vreo criză de maturitate de care ar trebui să ştiu ca să-mi fac griji?

Clătindu-şi farfuria, s-a uitat la mine peste umăr.

— Katy, sper că o să încerci să faci cunoştinţă cu ei. E bine să ai deja prieteni înainte de a începe şcoala. A tăcut, apoi a căscat. Ar putea să-ţi arate împrejurimile, nu?

Am refuzat să mă gândesc acum la prima zi de şcoală, la chestia cu noua colegă de clasă şi toate celelalte. Am aruncat ouăle din farfurie la gunoi.

— Da, ar fi bine. Dar n-am de gând să mă duc să le bat la uşă, eventual să-i şi rog să se împrietenească cu mine.

— Dar nu trebuie să te rogi de ei. E suficient să-ţi pui una din rochiţele alea fără spate pe care le purtai în Florida, în loc de tricoul ăsta. M-a apucat de tricou şi m-a scuturat uşor. Ai flirta şi tu puţin.

Am privit în jos. Pe tricoul meu scria BLOGUL MEU E MAI BUN DECÂT VLOGUL TĂU. Nu era nimic în neregulă cu el.

— N-ar fi mai bine să mă duc doar în chiloţi?

Şi-a bătut bărbia cu degetul, gânditoare.

— Atunci ai face cu siguranţă impresie.

— Mamă! Am râs. Tu ar trebui să ţipi la mine şi să-mi zici că nici n-ar trebui să-mi treacă prin cap aşa ceva!

— Iubito, nu sunt deloc îngrijorată că o să faci vreo prostie. Dar, serios, străduieşte-te şi tu puţin.

Nu eram prea sigură cam cum trebuia să mă „străduiesc”.

A căscat din nou.

— Bine, scumpo. Mă duc să trag un pui de somn.

— OK, mă duc să iau ceva bun de la magazin.

Şi poate nişte pământ de flori şi nişte răsaduri. Grădiniţa aia de afară era chiar hidoasă.

— Katy?

Mama s-a oprit în uşă, încruntată.

— Da?

A trecut o umbră peste chipul ei şi i-a întunecat ochii.

— Ştiu că e foarte greu pentru tine cu mutatul ăsta, mai ales acum, înaintea ultimului an de şcoală, dar a fost cea mai bună soluţie pentru noi. Să stăm acolo, în apartamentul ăla, fără el… E timpul să începem să trăim din nou. Tatăl tău şi-ar fi dorit asta.

Nodul din gât, despre care crezusem că rămăsese în Florida, era tot acolo.

— Ştiu, mamă. Mă simt bine.

— Sigur?

Ţinea pumnii încleştaţi. Lumina soarelui, care pătrundea pe fereastră, se reflecta în fâşia de aur de pe inelarul ei.

Am dat repede din cap, simţind nevoia s-o liniştesc.

— Sunt bine. Şi o să mă duc alături. Poate o să-mi arate unde e magazinul. Ştii tu, ca să mă străduiesc puţin.

— Excelent! Dacă ai nevoie de ceva, să mă suni. Bine?

Un căscat lung i-a făcut ochii să se umezească.

— Te iubesc, scumpo.

Am deschis gura să-i spun că o iubesc şi eu, dar a dispărut sus înainte să apuc să vorbesc.

Cel puţin încerca să se schimbe, iar eu eram hotărâtă să fac un efort să mă adaptez aici. Nu să mă ascund toată ziua cu laptopul în camera mea, aşa cum se temea mama că voi face. Dar să socializez cu copii pe care nu-i mai văzusem în viaţa mea, chiar nu era stilul meu. Preferam să citesc o carte sau să pălăvrăgesc pe blogul meu.

Mi-am muşcat buza. Parcă îl auzeam pe tata, cu fraza lui favorită de încurajare: „Hai, Kittycat, nu fi doar un spectator.” Mi-am îndreptat umerii. Tata niciodată nu lăsase viaţa să treacă pe lângă *el*...

Iar să întreb unde se află cel mai apropiat magazin era un pretext destul de inocent ca să mă prezint. Dacă mama avea dreptate şi ei chiar *erau* de vârsta mea, poate că n-o să fie o catastrofa chiar aşa de mare. Mi se părea ridicol, dar iată că făceam şi asta. Am mers repede pe spaţiul verde din faţa casei ca să nu am timp să-mi pierd curajul şi am traversat strada.

Am urcat pe veranda largă, am deschis apărătoarea de plasă şi am bătut la uşă, după care am făcut un pas înapoi şi mi-am netezit tricoul. *Sunt tare. Sunt stăpână pe situaţie.* Nu e deloc nepotrivit să ceri nişte indicaţii.

S-au auzit nişte paşi grei venind dinăuntru, apoi uşa s-a dat de perete şi m-am trezit în faţa unui piept larg, bronzat şi musculos. Un piept gol. Privirea mi-a căzut brusc, iar respiraţia mea… parcă s-a oprit. Blugii îi erau lăsaţi jos pe şolduri, lăsând la vedere o linie întunecată de păr negru aflată sub abdomen şi care dispărea sub talia pantalonului.

Abdomenul lui era lucrat. Perfect. Fiecare muşchi definit. Nu era genul de abdomen pe care mă aşteptam să-l aibă un băiat de şaptesprezece ani, atât cât credeam eu că are, dar, mă rog, nu puteam să mă plâng. Şi nici nu scoteam o vorbă. Şi mă mai şi holbam.

În sfârşit, privirea mi s-a ridicat din nou şi am văzut nişte gene lungi şi dese deasupra unor pometi înalţi, care umbreau ca un evantai culoarea ochilor, aşa cum se uita în jos spre mine. Eram curioasă să văd ce culoare au ochii lui.

— Pot să te ajut cu ceva?

Buzele pline, bune de sărutat, se mişcaseră plictisite.

Vocea îi era joasă şi fermă. Genul acela de voce obişnuită ca oamenii să o asculte şi să se supună fără prea multe întrebări. Genele s-au ridicat puţin, descoperind nişte ochi atât de verzi şi de strălucitori, de parcă erau ireali. Era un verde-

smarald intens, care ieşea şi mai mult în evidenţă datorită pielii bronzate.

— Hei, a făcut el, rezemându-se cu mâna de cadrul uşii, în timp ce se apleca spre mine. Ştii să vorbeşti?

Am tras cu greu o gură de aer în piept şi m-am dat un pas înapoi. Un val de ruşine mi-a înfierbântat faţa.

Tipul a ridicat o mână, dându-şi pe spate o şuviţă rebelă de pe frunte. S-a uitat puţin peste capul meu, apoi din nou la mine.

— Vorbeşti o dată… vorbeşti de două ori…

Când am reuşit în sfârşit să vorbesc, tot ce-mi mai doream era să mor.

— Voiam… voiam să întreb dacă ştii unde e un magazin mai pe-aproape. Mă numesc Katy. M-am mutat alături.

Am arătat cu mâna spre casa mea, de parcă eram o idioată.

— Cam de vreo două zile…

— Ştiu.

Peeeerfect.

— Şi voiam să aflu de la cineva care este drumul spre un magazin alimentar şi eventual un magazin de unde pot să iau nişte plante.

— Plante?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea lui nu părea că aşteaptă răspuns, dar eu m-am grăbit totuşi să dau explicaţii.

— Păi, da, ştii, în faţa casei e o grădiniţă de flori şi…

Nu a zis nimic, doar a ridicat cu dispreţ dintr-o sprânceană.

— OK.

Sentimentul de jenă începuse să dispară, înlocuit de o furie crescândă.

— Da, ştii, trebuie să cumpăr nişte plante…

— Pentru grădiniţă. Am înţeles.

S-a rezemat cu şoldul de rama uşii şi şi-a încrucişat braţele pe piept. În ochii lui verzi sclipea

ceva. Nu era enervare, era altceva.

Am respirat adânc. Dacă tipul ăsta îmi mai taie o dată vorba… Vocea mea a împrumutat tonul pe care îl avea mama când eram mai mică şi mă jucam cu obiecte ascuţite.

— Vreau să ajung la un magazin unde se găsesc alimente şi plante.

— Poate ai aflat că oraşul ăsta are un singur semafor, nu?

Acum sprâncenele lui erau amândouă ridicate până la linia părului, ca şi cum s-ar fi mirat cât puteam să fiu de idioată, şi abia atunci mi-am dat seama ce însemna sclipirea aceea din ochii lui. Râdea de mine cu cel mai pur aer de superioritate.

O clipă, nu am putut decât să mă uit fix la el. Era probabil cel mai sexy tip pe care îl văzusem în viaţa mea în carne şi oase, şi tipul ăsta era o jigodie. Ce chestie.

— Ştii, nu am vrut decât o informaţie. Evident am picat într-un moment prost.

Buzele i s-au strâmbat uşor.

— Orice moment e prost să baţi la uşa mea, puştoaico.

— Puştoaico? am repetat eu cu ochii măriţi de uimire.

Sprânceana neagră şi dispreţuitoare s-a arcuit din nou. Deja începuse să-mi devină nesuferită sprânceana aceea.

— Nu sunt o puştoaică. Am şaptesprezece ani.

— Nu mai spune! a clipit el. Credeam că ai doişpe. Nu. Poate treişpe, dar sora mea are o păpuşă care seamănă pe undeva cu tine. Tot aşa, cu ochii mari şi inexpresivi.

I se părea că semăn cu o *păpuşă*? Cu o păpuşă *inexpresivă*? Am simţit o fierbinţeală care mi se urcă din piept în gât.

— Uau, ce tare. Scuză-mă că te-am deranjat. Altă dată n-o să-ţi mai bat la uşă. Crede-mă.

M-am întors să plec înainte de a ceda dorinţei greu de stăpânit de a-i da un pumn în faţă. Sau de a

plânge.
— Hei, a strigat el.
M-am oprit pe ultima treaptă, dar nu am vrut să mă întorc spre el, ca să nu vadă cât de supărată eram.
— O iei pe şoseaua 2 şi intri pe US 220 nord, nu sud. Ăsta te duce în Petersburg.
L-am auzit cum respiră iritat, ca şi cum mi-ar fi făcut o mare favoare.
— Chiar în mijlocul oraşului e *Foodland.* N-ai cum să nu-l vezi. Sau, cine ştie, poate *tu* ai. Alături este un magazin de construcţii, parcă. Acolo cred că ar putea să fie şi chestii de băgat în pământ.
— Mersi, am mormăit eu şi am adăugat încet: Jigodie.
A râs, avea un râs sonor şi plin.
— Nu aşa vorbeşte o doamnă, Kittycat.
M-am întors repede spre el.
— Să nu îndrăzneşti să-mi spui aşa, am izbucnit.
— E mai frumos decât jigodie, nu crezi? A ieşit în faţa uşii: A fost o vizită memorabilă. O s-o păstrez multă vreme în amintire.
OK. Asta era.
— Ştii, cred că ai dreptate. Am greşit că te-am făcut jigodie. Fiindcă jigodie e un cuvânt prea drăguţ pentru unul ca tine, am spus cu un zâmbet dulce. De fapt, eşti un nemernic.
— Nemernic? a repetat el. Ce drăguţ.
I-am arătat degetul mijlociu.
A râs din nou, aplecându-şi capul. Pletele dezordonate i-au alunecat peste faţă, ascunzându-i aproape complet ochii ăia de un verde intens.
— Foarte elegant, Kitty. Sunt convins că ai o groază de nume şi gesturi frumoase pentru mine, numai că nu prea mă interesează.
Aveam într-adevăr multe lucruri pe care aş fi putut să le spun sau să le fac, dar mi-am adunat toate resursele de demnitate pe care le aveam, m-am întors şi am călcat apăsat spre casă, ca să nu-i dau satisfacţia să vadă cât de afectată eram de fapt.

Până acum obişnuiam să evit asemenea discuţii, dar tipul ăsta reuşise să scoată la lumină ca nimeni altul latura mea răutăcioasă. Când am ajuns la maşină, am smuls furioasă portiera.

— Pe curând, Kitten! a strigat el după mine şi apoi a trântit râzând uşa de la intrare.

Lacrimi de furie şi ruşine îmi ardeau ochii. Am înfipt cheia în contact şi am băgat în marşarier. „Fă un efort”, aşa zicea mama. Asta se întâmplă când faci un efort.

Capitolul 2

Tot drumul până la Petersburg am încercat să mă calmez. Chiar şi când am ajuns acolo tot mai simţeam în mine un amestec de furie şi umilinţă. De ce dracu' se purtase aşa? Credeam că oamenii din oraşele mici sunt amabili, nu îmi imaginasem că se poartă ca fiul lui Satan.

Am găsit fără probleme Strada Principală, fiindcă ea chiar *era* strada principală. Pe Mount View am văzut Biblioteca Districtului Grant şi mi-am amintit că trebuie să-mi fac permis la bibliotecă. Posibilităţile de cumpărare din magazinul alimentar erau destul de limitate. *Foodland,* care, de fapt, se citea *Foo land,* fiindcă litera D lipsea, era exact acolo unde îmi spusese Jigodia.

Ferestrele magazinului erau pline de afişe cu fotografia unei fete de vârsta mea, cu păr negru şi lung şi ochii veseli, care era dată dispărută. Data care era trecută sub fotografie indica faptul că nu mai fusese văzută de mai bine de un an. Se spunea acolo că se oferă şi o recompensă, numai că, după ce trecuse atâta timp, mă îndoiam că va mai încasa cineva acea recompensă. Întristată la gândul ăsta, am intrat în magazin.

Întotdeauna cumpărăturile la mine merg rapid, nu pierd timpul plimbându-mă printre rafturi. Pe când aruncam în coş cumpărăturile, mi-am dat seama că o să trebuiască să iau mult mai multe decât de obicei, dat fiindcă acasă nu aveam mai nimic. Aşa încât foarte rapid căruţul meu era plin ochi.

— Katy?

Pierdută în gânduri, am sărit ca arsă la auzul unei voci feminine calde şi am scăpat din mână un carton de ouă.

— Fir-ar să fie!

— Vai! Ce rău îmi pare! Te-am speriat. Mereu fac aşa.

I-am remarcat braţele bronzate în timp ce se apleca să ridice de jos cartonul ca să-l aşeze înapoi pe raft. A luat de acolo un alt carton cu mâinile ei subţiri.

— Astea nu sunt sparte.

Mi-am ridicat încet privirea de la masacrul ouălor de pe jos, în urma căruia gălbenuşurile strălucitoare se prelingeau pe linoleumul magazinului, şi, pe moment, am rămas uluită. La prima vedere, fata asta mi se părea aşa de frumoasă, încât nu avea ce căuta într-un magazin alimentar, cu un carton de ouă în braţe.

Ieşea în evidenţă ca o floarea-soarelui într-un lan de grâu.

Oricare altă comparaţie nu mi se părea bună. Era brunetă, iar părul ei era ondulat şi mai lung decât al meu, ajungându-i până la talie. Era înaltă, iar trăsăturile ei aproape perfecte aveau o anumită puritate. Mi se părea că seamănă cu cineva, mai ales la ochii aceia verzi superbi. Am scrâşnit uşor din dinţi. Ce-ar fi dacă…?

Ea a zâmbit.

— Sunt sora lui Daemon. Mă cheamă Dee. A pus cartonul de ouă întregi în căruţul meu. Ouă proaspete! a zâmbit ea.

— Daemon?

Dee a arătat spre poşeta ei roz-închis, aşezată în cărucior. Pe ea era un mobil.

— Ai vorbit cu el acum vreo jumătate de oră. Ai trecut pe la noi să… întrebi ceva?

Deci nemernicul avea şi un nume. Daemon – destul de potrivit. Şi bineînţeles că şi sora lui trebuia să fie la fel de atrăgătoare ca el. De ce nu? Bine aţi venit în Virginia de Vest, ţinutul top-modelelor pierdute. Începeam să mă îndoiesc că mă voi adapta aici.

— Scuză-mă. Nu mă aşteptam să mă strige cineva pe nume. Am făcut o pauză. Te-a sunat el?

— Da, a răspuns şi şi-a împins cu dexteritate căruţul din faţa unui mucos dezlănţuit care alerga pe culoarul îngust dintre rafturi. Oricum, v-am văzut când v-aţi mutat şi eram aşa de nerăbdătoare să te cunosc, că am dat fuga aici. Mi-a spus cam cum arăţi.

Puteam să-mi imaginez *cum* mă descrisese el.

Pe faţă i se citea curiozitatea, pe când se uita la mine cu ochii ăia de un verde intens.

— Cu toate că nu arăţi deloc aşa cum mi-a spus el, în fine, am ştiut că tu trebuie să fii. Aici ar fi şi greu să nu îi ştii cam pe toţi.

M-am uitat la copilul ăla enervant, care acum se urcase pe raftul cu pâine.

— Cred că fratele tău nu mă prea place.

Pe frunte i-a apărut o cută.

— Cum?

— Fratele tău – nu prea cred că mă place. M-am întors spre căruţ, ca să pun un pachet de carne. N-a fost prea… amabil.

— Nu pot să cred, a făcut ea şi a început să râdă.

M-am uitat la ea tăios.

— Îmi pare rău. Fratele meu e cam capricios.

Hai, nu, pe bune.

— Sunt destul de sigură că a fost ceva mai mult decât un capriciu.

Ea a scuturat din cap.

— Are o zi proastă. E mai rău decât o fată, crede-mă. Nu te antipatizează. Suntem gemeni. Chiar şi mie îmi vine să-l omor în zilele care se termină cu *y*[1]. În fine, Daemon e puţin cam necizelat. Nu prea se înţelege cu… oamenii.

Am râs.

— Crezi tu?

— Ei, îmi pare bine că te-am întâlnit! a exclamat ea, schimbând din nou subiectul. N-am vrut să te deranjez acasă, mă gândeam că eşti ocupată cu mutatul şi toate cele.

— Nu, nu m-ai fi deranjat.

Încercam să fac faţă conversaţiei ei. Trecea de la un subiect la altul, precum cineva care are nevoie urgentă de Ritalin[2].

— Să fi văzut ce bucuroasă am fost când mi-a spus Daemon că eşti de vârsta noastră. Îmi venea să fug la el acasă ca să-l îmbrăţişez. Se mişca în loc agitată. Dacă aş fi ştiut că o să fie aşa nepoliticos cu tine, mai bine i-aş fi dat una peste ochi.

— Te cred, am zâmbit eu. Şi mie îmi venea să-i dau una peste ochi.

— Poţi să-ţi imaginezi cum e să fii singura fată din cartier şi să mai ai pe cap toată ziua şi un frate nesuferit.

S-a uitat peste umăr, ridicându-şi sprâncenele delicate.

I-am urmărit privirea. Mucosul avea acum câte o cutie de lapte în fiecare mână, ceea ce mi-a amintit că trebuie să cumpăr şi lapte.

— Mă întorc imediat.

M-am îndreptat spre frigiderul cu lactate.

În sfârşit, şi-a făcut apariţia şi mama copilului, ţipând:

— Timothy Roberts, pune-le imediat la loc! Ce faci acolo?…

Copilul a scos limba. În general, cea mai bună soluţie pentru abstinenţă este să stai pe lângă nişte copii mici. Nu că eu aş fi avut nevoie de vreun program de abstinenţă. Mi-am luat cutia de lapte şi m-am întors la căruţul meu, unde mă aştepta Dee, cu privirea în podea. Strângea aşa de tare mânerul căruţului, încât încheieturile i se albiseră.

— Timothy, întoarce-te aici imediat!

Mama l-a apucat de braţul dolofan. Din cocul ei strâns se desfăcuseră câteva şuviţe de păr.

— Ce ţi-am spus eu? a şuierat ea. Ţi-am zis să nu te apropii *de ele.*

De ele? Mă aşteptam să mai văd pe cineva în jur, dar nu era decât Dee… şi cu mine. Dezorientată, m-am uitat la mamă. A fost şocant să-i văd ochii negri

plini de dezgust. O repulsie pură şi, în spatele ei, văzându-se din felul în care îşi strânsese buzele într-o linie subţire şi tremurătoare, mai era frică.

Şi se uita ţintă la Dee.

Apoi şi-a luat băiatul agitat în braţe şi s-a îndepărtat în grabă, abandonându-şi căruţul în mijlocul coridorului.

M-am întors către Dee.

— Ce naiba a fost asta?

Dee a zâmbit, dar zâmbetul ei era cam crispat.

— Oraş mic. Oamenii de pe aici sunt un pic ciudaţi. Nu îi băga în seamă. În fine, cred că eşti sătulă de despachetat şi de cumpărături. Astea-s cele mai nasoale chestii posibil. Cred că şi iadul ar putea fi împărţit în secţiunile astea. Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi să despachetezi şi să faci cumpărături o eternitate?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc, tot străduindu-mă să urmăresc şirul neîntrerupt al vorbelor ei, în timp ce mai puneam în căruţ ultimele cumpărături. În mod normal, cineva care vorbeşte atâta m-ar enerva în cinci secunde, dar bucuria din ochii ei şi felul în care se legăna pe călcâie erau cumva contagioase.

— Vrei să mai iei ceva? m-a întrebat ea. Eu am cam terminat. De fapt, am venit să te văd pe tine, dar nu m-am putut abţine în raionul de îngheţată. Mă cheamă mereu.

Am râs şi mi-am privit căruţul plin.

— Da, sper că am terminat şi eu.

— Atunci, hai să mergem. Stăm amândouă la casă.

Cât am stat la casă, Dee a vorbit întruna şi am uitat de incidentul ciudat de la lactate. Dee considera că Petersburgul mai are nevoie de un magazin – fiindcă în ăsta nu se găseau produse bio – şi ar fi vrut nişte carne de pui bio pentru ce voia să-i ceară lui Daemon să pregătească pentru cină. După un timp, am reuşit să trec peste greutatea cu care o urmăream şi chiar am început să mă relaxez.

Nu era agitată, era doar foarte… *vie.* Speram să se ia ceva şi la mine din vioiciunea ei.

Rândul de la casă mergea mai repede decât în oraşele mari. După ce am ieşit din magazin, ea s-a oprit lângă un Volkswagen nou şi a deschis portbagajul.

— Frumoasă maşină, am comentat eu.

Ori părinţii ei aveau o grămadă de bani, ori Dee avea vreun job.

— O iubesc. A mângâiat capota din spate. E copilul meu.

Am îndesat cumpărăturile în spatele sedanului meu.

— Katy?

— Da?

Îmi legănam cheile pe deget şi speram să-mi propună să ne întâlnim mai târziu, fără să mă mai gândesc la mitocanul de frate-său. Nu aveam cum să ştiu cât va mai dormi mama.

— Aş vrea să-mi cer scuze pentru fratele meu. Îl cunosc şi sunt convinsă că nu a fost prea drăguţ.

Într-un fel, parcă mi-a părut rău de ea, că avea un asemenea cretin pe post de frate.

— Nu e vina ta.

A strâns inelul cheilor în pumn, iar ochii ei s-au îndreptat spre mine.

— E mult prea protector, ştii, şi din cauza asta nu se prea pricepe să vorbească cu persoane necunoscute.

Ca un fel de câine? Îmi venea să râd, dar ea mă privea cu ochii mari şi părea de-a dreptul speriată că nu vreau s-o iert. Cred că e naşpa să ai un asemenea frate.

— Nu-i nicio problemă. Probabil a avut o zi proastă.

— Probabil.

A zâmbit, dar zâmbetul ei părea forţat.

— Pe bune, nu-ţi mai face griji. E totul OK, am spus eu.

— Mersi! Să ştii că nu vreau să te hărţuiesc. Jur. Mi-a făcut cu ochiul. Dar mi-ar plăcea să ne întâlnim şi după-amiază. Eşti ocupată?

— De fapt, mă gândeam să mă ocup puţin de buruienile din grădiniţa din faţa casei. Ai vrea să-mi dai o mână de ajutor?

Cu cineva alături, grădinăritul ar fi putut să fie amuzant.

— O, sună tare bine. O să mă duc acasă să duc cumpărăturile astea şi pe urmă vin direct la tine, a spus ea. De-abia aştept să grădinăresc puţin! N-am mai făcut asta niciodată.

Până să întreb eu ce fel de copilărie a avut dacă nu s-a bucurat măcar de obligatoria plantare de roşii, ea s-a şi repezit în maşină şi a dispărut din parcare. Am închis portbagajul şi m-am îndreptat spre partea din faţă a maşinii. Am deschis portiera şi mă pregăteam să urc, când am avut clar senzaţia că cineva se uită la mine.

Mi-am aruncat ochii în jur, dar nu era nimeni, în afară de un bărbat într-o haină neagră şi cu ochelari de soare întunecaţi, care studia pozele cu persoane dispărute de pe un avizier montat de primărie. M-am gândit automat la *Men în Black*[3].

Singurele chestii care îi lipseau erau micul dispozitiv de ştergere a memoriei şi un căţel vorbitor. Aş fi râs, numai că bărbatul nu avea nimic amuzant în el… Mai ales că acum se uita fix la mine.

*

În după-amiaza aceea, puţin după ora unu, Dee a bătut la uşă. Când am ieşit afară, am găsit-o stând în faţa scării, legănându-se pe călcâiele sandalelor ei cu talpă de plută. Nu mi se părea prea potrivit îmbrăcată pentru „grădinărit”. Soarele parcă făcea un halou în jurul părului ei negru, iar pe faţă avea un surâs poznaş. În clipa aceea, mi se părea că seamănă cu o prinţesă din basme. Sau un fel de

Clopoţica uşor drogată, dacă mă gândeam la cât de agitată era.

— Sper că n-am trezit-o pe mama ta, s-a prefăcut ea că şopteşte.

Am clătinat din cap.

— Nicio şansă, ar putea să doarmă şi dacă ar fi uragan. De altfel, asta chiar s-a întâmplat.

Dee s-a aşezat zâmbind în leagăn. Părea intimidată, cum stătea aşa, ţinându-şi coatele în mâini.

— Cum am ajuns acasă, Daemon a mâncat o jumătate din punga *mea* de chipsuri de cartofi, a băut două sucuri de caramel *de-ale mele* şi apoi a ras o jumătate de borcan de unt de arahide.

Am început să râd.

— Uau. Cum de e atunci aşa de… *(Sexy.)*… în formă?

— E uimitor. Şi-a strâns cu mâinile picioarele la piept. Mănâncă aşa de mult, încât trebuie să facem două sau chiar trei drumuri pe săptămână la magazin. Se uita la mine cu o mică luminiţă în ochi. Bine, acum, şi eu aş fi în stare să-ţi mănânc şi urechile. Cred că sunt ultima care ar trebui să vorbească.

Invidia mea devenise aproape dureroasă. Eu nu avusesem norocul să mă bucur de un metabolism rapid. Coapsele şi fundul meu erau o dovadă grăitoare. Nu eram grasă, dar îmi displăcea profund când mama îmi spunea că sunt „rotunjoară”.

— Asta nu-i deloc corect. Eu mănânc o pungă de chipsuri şi mă îngraş zece kile.

— Noi avem noroc.

Zâmbetul ei, care apărea aşa de uşor, părea mai strâmb.

— În fine, vreau să-mi povesteşti despre Florida. N-am fost acolo niciodată.

M-am rezemat de balustrada verandei.

— Imaginează-ţi malluri şi parcări deschise nonstop. Ah, dar plajele! Da, plajele fac toţi banii.

Îmi plăcea soarele care îmi încălzea pielea, îmi plăcea să scurm în nisipul umed cu degetele de la picioare.

— Uau, a făcut Dee, dar ochii ei se tot îndreptau către casa de alături, de parcă ar fi aşteptat pe cineva. O să-ţi fie tare greu să te obişnuieşti aici. Adaptarea poate să fie foarte… grea atunci când eşti scos din elementul tău.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu pare chiar aşa de rău. A, bine, atunci când am auzit că ne mutăm, am zis: cred că *glumeşti.* Nici măcar nu ştiam că există locul ăsta.

Dee a râs.

— Păi, da, multă lume nu ştie de locul ăsta. Şi noi am fost şocaţi când am venit aici.

— A, deci nici voi nu sunteţi de aici?

A încetat să râdă, iar privirea i s-a îndepărtat din nou de mine.

— Nu, nu suntem de aici.

— Părinţii voştri s-au mutat aici cu serviciul?

Deşi habar n-aveam cam ce fel de serviciu ar fi posibil să ai pe aici.

— Da, lucrează în oraş. Ne vedem destul de rar.

Am avut convingerea fermă că erau mai multe de spus aici.

— Asta trebuie să fie destul de greu. Dar, pe de altă parte… foarte multă libertate, cred. Şi mama mea e rareori acasă.

— Înseamnă că înţelegi cum e.

Ochii i-au căpătat un aer ciudat, plin de tristeţe.

— Într-un fel, ne trăim singuri viaţa.

— Şi ai zice că viaţa noastră ar trebui să fie mai interesantă de-atât, nu?

A părut că meditează.

— Ştii cum se spune, „ai grijă ce-ţi doreşti”{4}? De multe ori m-am gândit la asta.

Se împingea cu picioarele şi îşi făcea vânt în leagăn, înainte şi înapoi, şi niciuna dintre noi nu se grăbea să rupă tăcerea care se lăsase. Ştiam perfect ce voia să spună. Nici nu mai ştiu de câte ori n-am

stat trează noaptea, dorindu-mi din tot sufletul ca mama să-şi vină în fire din letargie şi să mergem mai departe… şi uite aşa am aterizat în Virginia de Vest.

Nori întunecoşi apăruseră de nicăieri, aruncând o umbră asupra curţii. Dee s-a încruntat.

— O, nu se poate! Se pare că o să avem una din faimoasele noastre furtuni de după-amiază. De obicei durează cam două ore.

— Păcat. Înseamnă că va trebui să lăsăm pe mâine grădinăritul. Eşti liberă?

— Evident.

Dee s-a înfiorat în aerul care se răcise brusc.

— Mă întreb de unde a apărut furtuna asta. Parcă a venit din senin, nu-i aşa? am zis eu.

Dee a sărit jos din leagăn şi şi-a şters palmele de pantaloni.

— Aşa se pare. Ei, cred că mama ta s-a trezit, iar eu trebuie să mă duc să-l scol pe Daemon.

— Doarme? E cam târziu.

— Aşa e el, mai ciudat, a zis Dee. Vin mâine pe la tine şi mergem la magazinul de grădinărit.

Am râs şi m-am desprins şi eu de balustradă.

— Sună bine.

— Perfect! A coborât treptele ţopăind şi apoi s-a întors. O să-i zic lui Daemon că îi transmiţi salutări!

Am simţit că obrajii mi se înroşesc violent.

— A, nu cred că e cazul.

— Crede-mă, e cazul!

A râs şi apoi a plecat în fugă până la casa ei de alături. *Ce bucurie.*

Mama era în bucătărie, cu cana de cafea în mână. Se uita la mine şi pe bufet se scurgea un val brun de lichid care scotea aburi. Tocmai privirea ei nevinovată o dădea de gol.

Am luat un prosop şi m-am dus la bufet.

— E vecină cu noi, o cheamă Dee şi am întâlnit-o la magazin. Am şters cu prosopul toată balta de

cafea. Are şi un frate, **îl** cheamă Daemon. Sunt gemeni.

— Gemeni? Interesant. A zâmbit. Şi Dee e drăguţă, scumpo? Am oftat.

— Da, mamă, e foarte drăguţă.

— Sunt aşa de fericită. E timpul să ieşi şi tu din carapace. Nu-mi dădusem seama până acum că eram într-o carapace. Mama a început să sufle încet în cafea, apoi a luat o gură, uitându-se la mine peste marginea cănii.

— V-aţi făcut planuri împreună pentru mâine?

— Cred că ştii deja. Doar ai ascultat.

— Normal. Mi-a făcut cu ochiul. Doar sunt mama ta. Aşa fac mamele.

— Trageţi cu urechea la ce se vorbeşte?

— Da. Altfel cum am putea să ştim ce se petrece? m-a întrebat ea inocentă.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am întors în sufragerie.

— Intimitatea, mamă.

— Scumpo, a strigat ea după mine din bucătărie, nu există intimitate.

Capitolul 3

În ziua în care am avut net am fost mai fericită şi decât dacă cel mai sexy tip s-ar fi uitat după fundul meu şi mi-ar fi cerut numărul de telefon. Fiindcă era miercuri, am postat repede un „Aşteptând miercurea” pe blogul meu, despre o carte cu un tip sexy cu ceva criminal în el – n-ai cum să dai greş cu asta –, mi-am cerut scuze pentru absenţa îndelungată, am răspuns la nişte comentarii şi am mai citit nişte bloguri care îmi plăceau mie. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors acasă.

— Katy? a strigat mama din capul scărilor. A venit prietena ta, Dee.

— Vin acum, am strigat eu şi am închis laptopul.

Am coborât scările în fugă şi am plecat împreună cu Dee la magazinul de grădinărit, care nu era deloc lângă FOO LAND, aşa cum îmi spusese Daemon. Aveau acolo tot ce îmi trebuia ca să refac oribilul spaţiu verde din faţa casei.

Am ajuns acasă şi am apucat amândouă de câte o toartă a sacoşelor, ca să le tragem afară din portbagaj. Erau ridicol de grele, aşa că, după ce le-am scos, eram amândouă transpirate.

— Vrei să bei ceva înainte să târâm sacoşele astea în grădiniţă? m-am oferit eu, simţind că mă dor şi braţele de la cărat.

Ea şi-a frecat mâinile puţin şi a aprobat din cap.

— Trebuie să m-apuc să ridic greutăţi. E nasol să cari chestii grele.

Am intrat în casă şi ne-am luat nişte ceai rece.

— Să-mi aduci aminte să mă duc la sala de fitness, am glumit eu, frecându-mi braţele slabe.

Dee a râs şi şi-a răsfirat părul transpirat de pe ceafă. Arăta tot superb, chiar aşa roşie la faţă şi obosită cum era acum. Eu sunt convinsă că arătam

ca un criminal în serie. Dar măcar eram aşa de slăbită, încât nu mai eram în stare să fac rău cuiva.

— Uau. Ketterman. Aici fitnessul înseamnă să-ţi târăşti pubela până la capătul unui drum de pământ sau să ridici baloţi de fân.

Am căutat pentru ea un elastic de păr, tot glumind pe seama urâţeniei micului meu oraş. Nu am stat în casă mai mult de zece minute, dar când am ieşit din nou, toate sacoşele cu pământ şi mraniţă erau aliniate lângă verandă.

M-am uitat uimită spre ea.

— Cum au ajuns aici?

Ea s-a lăsat în genunchi şi a început să smulgă buruienile.

— Probabil le-a adus fratele meu.

— Daemon?

Dee a aprobat din cap.

— Întotdeauna vrea să facă pe eroul care nu aşteaptă mulţumiri.

— Eroul care nu aşteaptă mulţumiri, am murmurat eu.

Nu prea îmi venea să cred. Mai degrabă puteam să cred că sacoşele zburaseră singure până aici.

Am început, cu Dee lângă mine, să atac buruienile cu mai multă energie decât aş fi crezut că aveam. Întotdeauna mi s-a părut că smulgerea buruienilor e o modalitate foarte bună de a te descărca, iar dacă era să mă iau după mişcările frenetice ale lui Dee, se pare că avea şi ea o mulţime de frustrări. Cu un frate ca al ei, nici nu era de mirare.

După un timp, Dee s-a uitat la unghiile ei rupte.

— Gata, s-a dus manichiura mea.

Am zâmbit.

— Ţi-am zis că trebuia să-ţi iei mănuşi.

— Dar nici tu n-ai mănuşi, a replicat ea.

Mi-am ridicat mâinile pline de pământ şi m-am încruntat. Unghiile mele erau tot timpul rupte.

— Mda, dar aşa sunt eu de obicei.

Dee a ridicat din umeri şi s-a dus să ia grebla. Arăta amuzant cu fusta aia şi cu sandalele ei cu talpă de plută, despre care susţinea că sunt perfecte pentru grădinărit. S-a întors târând grebla după ea.

— Dar măcar e distractiv.

— E mai distractiv decât la cumpărături? am glumit eu.

Ea a părut că analizează foarte serios problema, încreţindu-şi nasul.

— Mda, e mai… relaxant.

— Să ştii. Când fac chestii de-astea, nici nu mai gândesc.

— Tocmai asta e mişto. A început să grebleze terenul. De-asta lucrezi în grădină, ca să nu mai gândeşti?

M-am aşezat în fund şi am desfăcut o pungă de mraniţă. Nu prea ştiam cum să răspund.

— Tatălui meu… îi plăcea foarte mult să facă asta. Se pricepea de minune la grădinărit. În apartamentul unde am stat până acum, nu aveam grădiniţă sau curte sau ceva de genul ăsta, dar aveam un balcon. Acolo ne făcuserăm o grădină, amândoi.

Dee a tăcut un moment.

— Îmi cer scuze. Nu trebuia să-mi bag nasul.

— Nicio problemă. E-n regulă.

M-am ridicat în picioare, scuturându-mă de pământ. Când m-am uitat spre ea, sprijinea grebla de verandă. Braţul ei stâng devenise aproape invizibil. Vedeam prin el balustrada verandei. Am clipit din ochi. Braţul tot nu era.

— Katy? Te simţi bine?

Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am smuls privirea de la braţul ei transparent şi m-am uitat la faţa ei, apoi din nou spre braţ. Apăruse la loc. Perfect întreg. Am scuturat capul.

— Da, sunt bine. Ăăă… tatăl meu s-a îmbolnăvit. De cancer, în fază terminală – la creier. Avea dureri de cap şi tot felul de vedenii.

Am înghiţit în sec, privind într-o parte. Avea vedenii, aşa cum am avut eu?

— Dar în afară de asta, nu avea nimic până când a fost diagnosticat. După aia i-au dat să facă chimioterapie şi radiaţii, dar… s-a ales praful rapid. A murit în două luni.

— Of, Doamne, Katy, îmi pare aşa de rău. Era palidă la faţă şi vocea ei era foarte caldă. E groaznic.

— E OK. M-am chinuit să zâmbesc, deşi nu-mi venea deloc. Asta s-a întâmplat cu vreo trei ani în urmă. De-aia a vrut mama să ne mutăm. Un nou început şi aşa mai departe.

În lumina soarelui, ochii ei străluceau.

— Înţeleg ce simţi. Pierzi pe cineva şi nu devine mai simplu odată cu trecerea timpului, nu?

— Nu.

După felul în care vorbea, îmi dădeam seama că ştie ce spun, dar, până s-o întreb, uşa casei ei s-a deschis larg. Am simţit că mi se strânge stomacul.

— A, nu, am şoptit.

Dee s-a întors şi ea şi a oftat.

— Ia te uită cine a apărut.

Era trecut de unu, iar Daemon arăta de parcă abia atunci s-ar fi dat jos din pat. Blugii de pe el erau mototoliţi, părul ciufulit îi cădea în dezordine. Vorbea la telefon cu cineva, frecându-şi cu mâna fălcile.

Şi n-avea tricou.

— N-are şi el un tricou? am întrebat eu, luând sapa în mână.

— Din păcate, nu cred că are. Nici iarna nu poartă. Mereu umblă pe jumătate dezbrăcat. A scos un fel de geamăt. E neplăcut să fiu nevoită să văd aşa de multă… piele. Câh.

Câh pentru ea. Şi al dracului de sexy pentru mine. Am început să sap gropi în pământ, în locuri strategice. Îmi simţeam gâtul uscat. Faţă frumoasă. Corp frumos. Caracter oribil. Sfânta treime a băieţilor sexy.

Daemon a vorbit la telefon vreo jumătate de oră, iar prezenţa lui mă făcea să mă simt ca şi cum m-aş fi scufundat într-o mlaştină. Nu puteam să-l ignor, îi simţeam privirea chiar şi atunci când stăteam cu spatele la el. Mi se curbau umerii sub greutatea privirii lui. La un moment dat m-am uitat spre el şi nu mai era, dar s-a întors peste câteva secunde, de data asta cu un tricou pe el. Fir-ar să fie, parcă îmi părea rău că ratasem priveliştea.

Tocmai netezeam nişte pământ răsturnat din sac, când Daemon s-a apropiat de noi, cu mersul lui arogant, şi a pus o mână grea pe umărul soră-sii. Ea a încercat să se elibereze, dar el o ţinea strâns.

— Ce faci, surioară?

Ea şi-a dat ochii peste cap, zâmbind însă. Se uita la el şi în privirea ei se citea un fel de veneraţie ca pentru un erou.

— Mersi că ne-ai ajutat cu sacoşele.

— Nu le-am mutat eu.

Dee şi-a dat iar ochii peste cap.

— Cum zici tu, cap-sec.

— Nu-i frumos din partea ta.

A tras-o mai aproape de el, zâmbind – zâmbind de-adevăratelea, şi arăta chiar drăguţ. Ar trebui să încerce să facă asta mai des. Apoi s-a uitat spre mine şi şi-a îngustat ochii, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama că eram şi eu acolo, în curtea *mea.* Nu mai era nici urmă de zâmbet pe faţa lui.

— Ce faci aici?

M-am uitat în jos, spre mine. Cred că era evident ce făceam, dat fiind că eram plină de pământ şi în jurul meu era plin de plante.

— Încerc să aranjez…

— Nu te-am întrebat pe tine. S-a întors spre sora lui, care se înroşise la faţă. Ce faci *tu* aici?

Nu aveam de gând să-l las să mă enerveze iar. Am ridicat din umeri şi am luat o plantă cu ghiveci. Am tras-o afară, rupându-i şi o parte din rădăcini.

— Îi dau o mână de ajutor în grădină. Fii şi tu mai drăguţ. Dee l-a lovit uşor în stomac, apoi s-a

eliberat din mâna lui. Uite ce-am făcut noi aici. Cred că mi-am descoperit un talent ascuns.

Daemon şi-a întors privirea spre capodopera mea peisagistică. Dacă ar fi să mă întrebe cineva care este jobul ideal, asta aş răspunde, arhitect peisagist. Da, bine, îmi place şi natura sălbatică, dar cel mai bine mă simt cu mâinile băgate în pământ până la coate. Toate chestiile astea îmi plac. Lipsa gândurilor, mirosul de pământ şi plante, ideea că un strop de apă şi niţel pământ proaspăt pot readuce la viaţă ceva care era ofilit şi gata să moară.

Şi mă şi pricepeam la asta. Nu-mi scăpa nicio emisiune difuzată de TLC. Ştiam unde trebuie să fie aşezată fiecare plantă, care e iubitoare de lumină şi care merge mai bine la umbră. Ştiam cum să creez efectul acela de suprapunere, să aşez plantele mai înalte, frunzoase şi robuste mai în spate şi plantele cu flori în faţă. Nu trebuie decât să le pui în pământ şi *voilà!*

Daemon a ridicat o sprânceană.

Mie mi s-a strâns stomacul.

— Ce?

A ridicat din umeri.

— Drăguţ. Cred.

— Drăguţ? Dee a părut la fel de ofensată pe cât mă simţeam şi eu. E mai mult decât drăguţ. Am făcut o chestie grozavă. Bine, de fapt Katy a făcut, eu doar am ajutat-o cu câte ceva.

— Asta faci tu în timpul liber? m-a întrebat el, fără s-o ia în seamă pe soră-sa.

— Ce, acum vrei brusc să vorbeşti cu mine? Am zâmbit strâmb şi am luat o mână de mraniţă, pe care am aruncat-o la rădăcina florilor, am stropit-o cu apă şi apoi am repetat operaţiunea. Da, am spus, e un fel de hobby. Ţie ce-ţi place să faci? Să snopeşti căţeii în bătaie?

— Nu cred că ar trebui să spun de faţă cu sora mea, a răspuns el, cu o expresie perversă.

— Îhh, s-a strâmbat Dee.

Impresia mea era că se referă la chestii de plus 18 ani şi mi-am dat seama după faţa lui că asta a vrut să spună. M-am întors la mraniţa mea.

— Dar, în orice caz, nu e aşa de penibil ca asta, a adăugat el.

Am îngheţat. De pe degetele mele se desprindeau bucăţele de cedru roşu.

— Adică de ce ar fi asta penibil?

Avea aerul că spune *Chiar trebuie să-ţi explic?* Bine, înţeleg şi eu, grădinăritul nu e cea mai tare chestie din lume. Asta ştiam. Dar nici cea mai penibilă. Doar fiindcă o simpatizam pe Dee mi-am ţinut gura şi am început să împrăştii mraniţa.

Dee l-a împins pe frate-său, dar el nici nu s-a mişcat.

— Nu fi nesimţit. Te rog.

— Nu sunt nesimţit, a contrazis-o el.

Am ridicat sprâncenele.

— Ce e? a făcut Daemon. Vrei să zici ceva, *Kitten*?

— Altceva decât să nu-mi mai spui *Kitten*? Nu. Am netezit mraniţa, apoi m-am ridicat, admirându-mi opera. M-am uitat spre Dee şi i-am zâmbit: Cred că am făcut treabă bună.

— Da.

L-a împins iar pe frate-său spre casa lor. Dar el nu s-a mişcat nici acum.

— Am făcut bine penibilitatea asta. Şi ştii ceva? Cred că-mi place şi mie să fiu aşa, penibilă.

Daemon se uita la florile proaspăt plantate cu atâta atenţie, de parcă le diseca din priviri pentru un experiment.

— Şi cred că ar trebui să extindem penibilitatea şi asupra grădiniţei noastre, a continuat ea, cu ochii plini de încântare. Putem să mergem şi noi la magazin, să cumpărăm chestii de-astea şi tu, Katy, ai putea să…

— Ea n-are ce să caute acasă la noi, a izbucnit Daemon, întorcându-se spre soră-sa. Serios.

Şocată de veninul din vorbele lui, m-am dat un pas înapoi.

Dee, însă, nu. Mâinile ei delicate s-au strâns în pumn.

— Mă gândeam să lucrăm în grădiniţă, care e *afară* – nu înăuntru – cel puţin aşa ştiam eu.

— Nu mă interesează. Nu vreau s-o văd acolo.

— Daemon, nu face asta, a şoptit Dee, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Te rog. Îmi place de ea.

Senzaţionalul s-a produs. Faţa lui s-a îmblânzit.

— Dee…

— Te rog? a făcut ea din nou, legănându-se ca un copil care cere jucăria preferată, lucru care părea destul de ciudat la o fată înaltă ca ea.

Îmi venea să-l pocnesc pe Daemon fiindcă din cauza lui soră-sa era aşa de disperată să aibă prieteni.

El a înjurat încet şi şi-a încrucişat braţele.

— Dee, ai prieteni.

— Nu e acelaşi lucru, ştii şi tu asta. Şi-a încrucişat şi ea mâinile la piept. E cu totul altceva.

Daemon mi-a aruncat o privire, strâmbând din buze. Dacă aş mai fi avut în mână sapa, cred că l-aş fi pocnit în cap.

— Ei sunt prietenii tăi, Dee. Sunt la fel ca tine. Nu ai nevoie de o prietenă… ca *ea.*

Până atunci tăcusem, fiindcă nu prea înţelegeam despre ce e vorba şi nu voiam să spun ceva care ar fi putut s-o supere pe Dee. Ştiam că frate-său e un nemernic, dar asta – *asta* era mult prea mult.

— Cum adică, una ca mine?

Şi-a înclinat capul într-o parte şi a respirat adânc.

Sora lui se uita neliniştită de la unul la altul.

— N-a vrut să spună nimic.

— Aiurea, a mormăit el.

Acum era rândul meu să-mi încleştez pumnii.

— Care *dracu* e problema ta?

Daemon s-a întors spre mine. Pe chip i se aşternuse o expresie ciudată.

— Tu.

— Eu sunt problema ta? Am făcut un pas în faţă. Nici măcar nu te cunosc. Şi nici tu nu mă cunoşti pe mine.

— Toate sunteţi la fel.

Muşchiul obrazului i-a tresărit nervos.

— Nu am nevoie să te cunosc. Nici nu vreau să te cunosc.

Mi-am aruncat mâinile în lături, exasperată.

— E cum nu se poate mai bine, băiatule, fiindcă nici eu nu vreau să te cunosc pe tine.

— Daemon, a zis Dee, apucându-l de braţ. Termină.

El s-a strâmbat, cu ochii la mine.

— Nu vreau să fii prietenă cu sora mea.

Am zis primul lucru care mi-a venit în minte la momentul ăla. Probabil că nu cea mai inteligentă chestie şi, în mod normal, nu sunt genul de persoană care să se ia aşa la harţă, dar tipul ăsta reuşea să mă aducă în culmea furiei şi să văd roşu în faţa ochilor.

— Iar eu nu dau doi bani pe ce vrei tu.

Stătea lângă Dee, dar într-o clipă se afla în faţa mea. Vreau să zic, *fix în faţa mea.* Nicicum nu putea să se mişte aşa de repede. Era imposibil. Şi totuşi era acolo, mai înalt ca mine, uitându-se de sus, exact ca şi cum ar fi dispărut de undeva şi ar fi apărut brusc în altă parte.

— Cum… cum ai apărut aşa?…

M-am tras un pas înapoi, amuţită de uimire. Intensitatea privirii lui îmi dădea fiori în braţe. *Ce porcărie mai e şi asta…*

— Ascultă bine ce-ţi spun, a zis el, făcând un pas spre mine.

Eu am făcut unul înapoi, iar el a înaintat iar spre mine şi tot aşa, până am ajuns cu spatele lipit de unul dintre copacii ăia înalţi. Daemon s-a aplecat spre mine, iar ochii lui ireal de verzi parcă m-au acaparat cu totul. Simţeam o fierbinţeală care se revărsa dinspre el.

— Îţi spun doar o dată. Dacă i se întâmplă ceva surorii mele, pentru numele lui…

S-a oprit, a respirat adânc, uitându-se la mine, cum stăteam cu gura căscată. Respiraţia mi se blocase. Am văzut ceva licărind în ochii lui, dar şi i-a îngustat din nou, ascunzându-şi privirea.

Se întâmpla din nou. Noi doi. Fierbinţeală şi transpiraţie. Mi-am muşcat buza şi am încercat să-mi compun o expresie cât mai indiferentă, dar am ştiut imediat că ştie perfect ce e în mintea mea, în momentul în care faţa lui a devenit enervant de arogantă. Mai mult decât arogantă.

— Eşti cam murdară, Kitten.

Am clipit. *Neagă. Neagă. Neagă.*

— Ce-ai spus?

— Murdară, a repetat el, aşa de încet, încât eram sigură că Dee nici nu auzea ce spune. Plină de praf. Ce credeai că am vrut să spun?

— Nimic, am zis, şi nu voiam altceva decât să se dea naibii la o parte.

Nu era deloc relaxant să-l am pe Daemon aşa de aproape de mine.

— Lucrez în grădină. Când lucrezi în grădină, te murdăreşti.

Colţurile gurii i-au tresărit.

— Există moduri mai plăcute de a te… murdări. Nu că ţi le-aş arăta *ţie.*

Eram convinsă că ştie bine toate modurile astea. Am simţit că roşeaţa din obraji îmi coboară şi pe gât.

— Mai degrabă m-aş tăvăli prin balegă decât în orice loc ai dormi *tu.*

Daemon a ridicat o sprânceană şi apoi s-a întors.

— Trebuie să-l suni pe Matthew, i s-a adresat el surorii sale. Acum, nu peste cinci minute.

Am rămas cu spatele lipit de copac, nemişcată şi cu ochii mari, până când a dispărut înapoi în casă, trântind uşa în urma lui. Am înghiţit în sec şi m-am uitat la Dee, care părea tulburată.

— OK, am zis. Asta a fost tare.

Dee a coborât de pe scări, cu palmele acoperindu-i faţa.

— Îl iubesc, să ştii. Este fratele meu, singurul meu frate… S-a oprit şi a ridicat capul. Dar e un nesimţit. Ştiu că e nesimţit. N-a fost mereu aşa.

M-am uitat la ea fără să spun nimic. Inima încă îmi bătea nebuneşte, pompându-mi sângele prin vene mult prea rapid. Când, în sfârşit, m-am desprins de copac şi m-am apropiat de ea, eram ameţită, nu ştiu dacă de frică sau de prea multă adrenalină. Iar dacă nu era frică, mă întrebam ce putea să fie.

— Cu el e greu să ai un prieten, a murmurat ea, privindu-şi mâinile. Îi goneşte pe toţi.

— Nu mai spune, mă întreb de ce.

În realitate, chiar mă întrebam de ce. Posesivitatea lui era puţin cam exagerată. Încă îmi mai tremurau mâinile şi, deşi nu mai era acolo, încă îl mai *simţeam* – fierbinţeala aia o mai simţeam. Fusese… tulburător. Din păcate.

— Îmi pare aşa de rău. A coborât de pe ultima treaptă, frământându-şi mâinile. Doar că e mult prea grijuliu cu mine.

— Asta am înţeles, dar eu nu sunt vreun tip care ar putea să te agreseze, sau ceva.

A zâmbit slab.

— Aşa e, dar îşi face mereu griji. Ştiu sigur că se va… potoli, când va ajunge să te cunoască mai bine.

Mă îndoiam că va fi aşa.

— Te rog, spune-mi că nu a reuşit să te îndepărteze şi pe tine. Dee a venit în faţa mea, cu sprâncenele încruntate. Ştiu că probabil te gândeşti că nu merită să mai pierzi timpul cu mine…

— Nu. E OK. Mi-am trecut mâna peste frunte şi am spus: N-a reuşit să mă îndepărteze – nu va reuşi să facă asta.

Părea aşa de uşurată, încât am crezut că o să leşine.

— Ce bine. Trebuie să plec, dar o să rezolv totul. Îţi promit.

Am ridicat din umeri.

— N-ai ce să rezolvi. Nu e problema ta.

Chipul ei a căpătat o expresie ciudată pentru câteva clipe.

— Ba da, într-un fel e. Vorbim mai târziu, bine?

Am aprobat din cap şi m-am uitat după ea, cum pleca spre casă. Am adunat sacoşele goale. Ce naiba fuseseră toate astea? În viaţa mea nu m-a antipatizat cineva aşa de mult. Şi cum a reuşit să se mişte aşa de repede? Am clătinat din cap şi am aruncat pungile la gunoi.

Daemon era sexy, dar era o jigodie. Un bătăuş. Şi ce i-am spus lui Dee a fost perfect adevărat. Nu va putea să mă sperie, ca să nu mai fiu prietenă cu sora lui. Va trebui să se resemneze. Aveam de gând să stau pe aici.

Capitolul 4

Luni nu am mai postat nimic pe blogul meu, mai ales că lunea era o rubrică gen „Ce mai citeşti”, iar eu nu citeam nimic la momentul ăsta. În schimb, am hotărât că biata mea maşină ar avea nevoie de o baie. Mama ar fi fost mândră de mine, dacă ar fi fost trează, să vadă că, în plină vară, eu nu mai stau legată de laptop, ci sunt în curte. Fiindcă în afară de periodicele lucrări prin grădină, de obicei stăteam închisă în casă.

Cerul era senin şi în aer plutea un miros uşor de mosc amestecat cu pin. După ce am terminat de curăţat interiorul maşinii, am rămas uimită de câte pixuri şi elastice de păr am găsit în ea. La vederea ghiozdanului de pe bancheta din spate, mi s-a cam strâns stomacul. Peste două săptămâni aveam să mă duc la noua mea şcoală şi eram sigură că acolo Dee va fi înconjurată de prieteni – prietenii cu care Daemon era de acord, nu cei ca mine, fiindcă era clar că-şi imaginează că sunt un fel de traficantă de droguri.

După aceea am luat găleata şi furtunul, am spălat maşina cu săpun, dar când am ajuns la capotă, nu am reuşit decât să mă fac fleaşcă şi să scap buretele de vreo sută de ori. Indiferent din ce parte încercam să ajung, nu-mi ieşea deloc.

Înjurând, am început să curăţ buretele de pietricele şi iarbă. Îmi venea să arunc cu el în păduricea din apropiere. Plină de frustrare, am azvârlit buretele în găleata cu apă.

— Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor.

Am tresărit. Daemon stătea la câţiva paşi de mine, cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor lui decoloraţi. Ochii lui luminoşi sclipeau în soare.

Apariţia lui bruscă m-a speriat. Nici măcar nu-l auzisem. Cum naiba poate cineva să se mişte aşa de încet, mai ales unul atât de mare ca el? Şi, ce să vezi, avea şi tricou pe el. Nu-mi dădeam seama dacă trebuia să-i fiu recunoscătoare pentru asta, sau dezamăgită. Dacă nu luai în seamă gura lui otrăvită, era un tip care te făcea să salivezi.

M-am scuturat din gândurile astea, pregătindu-mă pentru tradiţionala bătălie verbală.

Nu zâmbea, dar, cel puţin, de data asta nu avea nici aerul că vrea să mă omoare. Dacă era să interpretez expresia lui, semăna mai degrabă cu un fel de acceptare morocănoasă, cam aşa cred că arătam eu atunci când eram nevoită să fac o recenzie mai proastă la o carte pe care o aşteptasem cu nerăbdare.

— Mi se pare că ai cam vrea să arunci cu ăla. A arătat cu cotul spre găleata în care buretele plutea printre clăbuci. M-am gândit să fac o faptă bună pe ziua de azi şi să intervin înainte ca nişte bureţi nevinovaţi să-şi piardă viaţa.

Mi-am dat la o parte din ochi nişte şuviţe de păr, fără să ştiu ce să spun.

Daemon s-a aplecat repede, a luat buretele şi l-a stors de apă.

— După cum arăţi, ai mai multă nevoie de baie decât maşina. Nu mi-am imaginat vreodată că spălatul maşinii poate fi atât de greu, dar după ce te-am urmărit pe tine vreun sfert de oră, sunt convins că ar trebui să fie introdus ca probă olimpică.

— M-ai urmărit?

Destul de sinistru. Destul de excitant. *Nu! Nu excitant.*

A ridicat din umeri.

— Să ştii că poţi să duci maşina la spălat oricând. Ar fi mult mai simplu.

— Spălătoriile de maşini sunt doar bani aruncaţi.

— E adevărat, a zis el liniştit.

Acum îngenunchease şi curăţa un loc care îmi scăpase, pe aripa maşinii, chiar deasupra anvelopei, după care s-a apucat de capotă.

— Trebuie să-ţi iei cauciucuri noi. Astea sunt aproape netede, iar pe aici iernile sunt foarte grele.

Nu-mi păsa de cauciucuri. Nu puteam să înţeleg de ce se află aici şi vorbeşte cu mine, când, ultima dată când ne-am văzut, s-a purtat de parcă eram antihristul şi practic mă înfipsese într-un copac, spunând ceva de modurile în care te poţi murdări. Şi de ce nu m-am pieptănat azi-dimineaţă?

— În fine, mă bucur că te-am găsit aici.

Terminase capota în timp record şi luase de jos furtunul. Mi-a aruncat un fel de zâmbet şi a îndreptat jetul de apă spre maşină, iar clăbucii alunecau de pe ea ca dintr-o cană care dădea pe dinafară.

— Cred că ar fi cazul să-mi cer scuze.

— *Crezi* că ar fi cazul?

Daemon s-a întors cu faţa la mine, şi-a îngustat ochii în lumina puternică a soarelui şi abia am avut timp să mă feresc din raza furtunului când a trecut la partea opusă a maşinii.

— Păi, da, după Dee, trebuia să-mi mişc fundul aici şi să fac frumos. Ca să nu-i distrug şansa de a avea o prietenă „normală”.

— O prietenă normală? Dar ce fel de prieteni are ea?

— Anormali, a replicat el.

Prefera ca sora lui să aibă prieteni „anormali”?

— Ştii, dacă-ţi ceri scuze numai fiindcă eşti obligat, scuzele în sine nu mai au valoare.

A scos un sunet afirmativ.

— Adevărat.

M-am uitat fix la el.

— Tu vorbeşti serios?

— Mda, a scos el cu greutate cuvântul, continuând să cureţe maşina de resturile de săpun. De fapt, n-am încotro. Trebuie să fac frumos.

— Nu pari genul de persoană care face ceva ce nu îi convine.
— În mod normal, nu sunt. A trecut în spatele maşinii. Dar soră-mea mi-a luat cheile de la maşină şi până nu mă port frumos, nu mi le dă înapoi. Ar fi prea mare bătaie de cap să fac alte chei.
Am încercat să mă abţin, dar tot am izbucnit în râs.
— Ţi-a luat cheile?
S-a întors încruntat spre mine.
— Nu mi se pare amuzant.
— Ai dreptate, am râs. E de-a dreptul comic.
Daemon m-a săgetat cu o privire rea.
Mi-am încrucişat braţele.
— Îmi pare rău, însă. Nu pot să-ţi accept scuzele nu tocmai sincere.
— Nici măcar când vezi că îţi spăl maşina?
— Nici. Am zâmbit când l-am văzut cum îşi îngustează ochii. S-ar putea să nu mai vezi niciodată cheile alea.
— Şi uite cum s-a dus naibii planul meu.
Fără să vrea, în colţul gurii i s-a ivit un zâmbet.
— Am zis că dacă tot nu-mi pare rău cu adevărat, aş putea măcar să-mi iau revanşa în alt fel.
Într-un fel eram enervată, dar în alt fel, eram amuzată – oarecum amuzată.
— Întotdeauna eşti aşa de cald şi prietenos?
A trecut pe lângă mine şi s-a dus să închidă apa.
— Întotdeauna. Tu întotdeauna te holbezi la băieţi când te opreşti la ei să le ceri indicaţii?
— Tu întotdeauna răspunzi la uşă pe jumătate dezbrăcat?
— Întotdeauna. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare. Aşa te holbezi întotdeauna?
Obrajii îmi erau fierbinţi.
— *Nu* mă holbam.
— Pe bune? a făcut el.
Jumătatea aia de zâmbet apăruse din nou, făcându-i gropiţe în obraji.

— Oricum, m-ai trezit din somn. Nu sunt o persoană matinală.

— Nu era chiar aşa de devreme, am subliniat eu.

— Dorm mai mult. E vară, ştii. Tu nu dormi vara mai mult decât de obicei?

Mi-am dat după ureche o şuviţă de păr care îmi alunecase din coadă.

— Nu. Întotdeauna mă trezesc devreme.

A scos un geamăt.

— Parcă eşti soră-mea. Nu-i de mirare că te place aşa de mult.

— Dee are gusturi bune… spre deosebire de alţii, am spus.

I-au tresărit buzele.

— Şi e o tipă grozavă, am adăugat. Chiar îmi place de ea, aşa că dacă ai venit aici să faci pe fratele mare şi rău, n-ai nicio şansă.

— Nu de-asta am venit.

A început să adune de pe jos găleata, spray-urile şi detergenţii. Cred că ar fi trebuit să-l ajut să pună toate alea la locul lor, dar eram prea fascinată să-l privesc ocupându-se de micul meu proiect de curăţenie. Deşi avea în continuare jumătatea aia de zâmbet ciudat, puteam să jur că discuţia noastră îl cam stânjenea. Perfect.

— Atunci de ce ai venit, dacă nu să-ţi ceri nişte scuze jalnice?

Nu puteam să-mi iau ochii de la gura lui când vorbea. Pun pariu că ştia să sărute. Să sărute aşa cum trebuie, nu bălos şi greţos, ci genul ăla de sărut care te face să-ţi strângi degetele de la picioare.

Trebuia să termin cu uitatul ăsta şi gata.

Daemon a aşezat toate lucrurile pe treptele verandei şi s-a îndreptat de spate. Când şi-a întins mâinile deasupra capului, tricoul s-a ridicat, lăsând să i se vadă puţin muşchii apetisanţi. Privirea lui a întârziat un pic pe faţa mea şi am simţit o căldură în stomac.

— Poate că sunt doar curios să văd de ce e aşa de încântată de tine. Lui Dee nu-i plac prea mult

străinii. Niciunuia dintre noi, de altfel.

— Am avut şi eu odată un câine căruia nu-i plăceau străinii.

Daemon m-a privit ţintă o clipă, apoi a râs. Era un sunet profund, prelung. Plăcut. Sexy. *Of, Doamne,* m-am uitat în altă parte. Era genul ăla de băiat care frânge inimi şi le lasă într-un şir nesfârşit în urma lui. Era o belea. Poate o belea plăcută, dar în plus mai era şi nemernic. Iar eu nu voiam să am de-a face cu nemernici. Nu că aş fi *avut* de-a face cu cineva până acum.

Mi-am dres vocea.

— Atunci, mersi pentru chestia cu maşina.

Brusc, m-am trezit iar cu el în faţa mea. Aşa de aproape de mine, încât picioarele lui aproape că le atingeau pe ale mele.

Am tras o gură de aer şi am vrut să mă dau înapoi. Era cazul să înceteze cu asta.

— Cum faci să te mişti aşa de repede?

Nu a luat în seamă întrebarea mea.

— Sora mea mai mică pare să te placă, a zis el, cu aerul că nu poate să înţeleagă de ce.

M-am zbârlit şi mi-am tras capul mai în spate, dar mi-am concentrat privirea peste umărul lui.

— Mai mică? Sunteţi gemeni.

— Eu m-am născut mai devreme ca ea cu patru minute şi treizeci de secunde, s-a lăudat el şi ochii ni s-au întâlnit. Practic, e sora mea mai mică.

Îmi simţeam gâtul uscat.

— E copilul familiei?

— Corect, de-aia sunt eu cel care tânjeşte după atenţia celorlalţi.

— Cred că asta explică mitocănia ta, am replicat eu.

— Se poate, dar majoritatea mă consideră fermecător.

Am vrut să-i răspund, dar am făcut greşeala să mă uit în ochii lui. M-am pierdut instantaneu în culoarea lor ireală, care îmi amintea de cele mai pure şi mai sălbatice locuri din Everglades.

— Îmi… îmi vine destul de greu să cred asta.

Buzele lui s-au arcuit uşor.

— N-ar trebui, Kat. Mi-a apucat o şuviţă de păr care îmi alunecase din clamă şi a răsucit-o pe deget. Ce culoare e asta? Nu e nici blond, nici şaten.

Obrajii mei erau în flăcări. Mi-am tras părul din mâna lui.

— Se numeşte şaten-deschis.

— Hmmm, a făcut el, dând din cap. Noi doi avem de făcut nişte planuri.

— Ce?!

M-am dat într-o parte, ca să mă îndepărtez de trupul lui mare, şi am tras aer adânc în piept după ce am reuşit să iau puţină distanţă. Inima îmi spărgea pieptul.

— N-avem niciun plan de făcut.

Daemon s-a aşezat pe trepte, şi-a întins în faţă picioarele lungi şi s-a sprijinit în coate.

— Stai bine? am spus eu iritată.

— Foarte bine. S-a uitat în sus, spre mine, strângând din ochi. Revenind la planuri…

Stăteam în picioare la vreo doi metri de el.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Ştii că-ţi spuneam eu de chestia aia cu mişcatul fundului încoace, nu? Cu cheile de la maşină? Şi-a încrucişat picioarele, privind peste vârfurile copacilor. Planurile alea sunt despre cum pot eu să-mi recuperez cheile.

— Trebuie să-mi dai mai multe detalii.

— Normal, a oftat el. Dee mi-a ascuns cheile. Şi se pricepe de minune să ascundă lucruri. Am întors deja casa cu fundul în sus, dar nu le-am găsit.

— Atunci, n-ai decât s-o faci să-ţi spună unde le-a pus.

Slavă Domnului că nu aveam fraţi.

— Păi, aş fi întrebat-o, dacă ar fi fost acasă. Dar a plecat din oraş şi nu se întoarce decât duminică.

— Cum?

Nu-mi pomenise niciodată de vreo plecare. Sau de vreo rudă din apropiere.

— N-am ştiut asta.

— A fost o chestie de ultim moment.

Şi-a întins din nou picioarele, iar cu unul bătea un ritm neauzit.

— Şi singura şansă ca să-mi spună este să câştig nişte puncte bonus. Vezi tu, soră-mea are chestia asta cu punctele bonus din şcoala primară.

Am început să zâmbesc.

— Aşa, şi…?

— Trebuie să obţin puncte bonus ca să-mi dea cheile, a explicat el. Iar unicul fel în care aş putea să le obţin ar fi să fac ceva drăguţ pentru tine.

Am izbucnit din nou în râs. Expresia lui era grozavă.

— Scuze, dar trebuie să recunoşti că e destul de amuzant.

Daemon a răsuflat adânc, cu dezgust.

— Da, extraordinar de amuzant.

M-am oprit din râs.

— Şi deci ce trebuie să faci?

— Ar trebui să te invit la o partidă de înot mâine. Dacă fac asta, atunci o să-mi spună unde sunt ascunse cheile – *cu condiţia* să fiu drăguţ.

Mi se părea că glumeşte, dar, cu cât mă uitam mai atent la el, cu atât îmi dădeam seama că era serios. Am rămas cu gura căscată.

— Deci singurul mod de a-ţi recupera cheile e să mă duci la înot şi să te porţi frumos cu mine?

— Uau. Ce repede te-ai prins.

Iar am început să râd.

— Păi, atunci poţi să-ţi iei la revedere de la cheile tale.

Pe faţa lui s-a citit surpriza.

— De ce?

— Fiindcă nu merg nicăieri cu tine, i-am spus eu.

— Dar nu avem altă soluţie.

— Nu. *Tu* n-ai altă soluţie, eu am. Am aruncat o privire spre uşa casei, în spatele lui, întrebându-mă dacă mama o fi pe acolo, încercând să tragă cu

urechea, apoi am adăugat: Nu eu sunt cea care are nevoie de chei.

Daemon s-a uitat la mine o secundă, apoi a zâmbit.

— Nu vrei să ieşi cu mine?

— Clar nu.

— De ce?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai întâi, eşti un nesimţit.

A aprobat din cap.

— Se poate.

— Şi nu-mi petrec timpul cu un tip care e obligat de soră-sa să stea cu mine. Nu sunt disperată.

— Nu eşti?

Am simţit că mă umplu de furie şi am făcut un pas înainte.

— Pleacă imediat de pe veranda mea.

A părut că analizează situaţia.

— Nu.

— Cum? am izbucnit eu. Cum adică „nu”?

— Nu plec până nu accepţi să mergi cu mine la înot.

Începeam să mă enervez foarte tare.

— Foarte bine. N-ai decât să zaci aici, fiindcă mai degrabă aş mânca sticlă decât să vin cu tine.

A râs.

— Asta sună foarte radical.

— Deloc, i-am răspuns eu şi am urcat scările.

Daemon s-a răsucit şi m-a apucat de gleznă. Nu mă strângea tare, iar mâna lui era uimitor de caldă. M-am uitat în jos la el, iar el a zâmbit, nevinovat ca un înger.

— O să stau aici zi şi noapte. O să-mi instalez tabăra pe veranda ta. Şi n-am să plec. Avem o săptămână la dispoziţie, Kitten. Ori vii mâine cu mine şi scapi, ori stau aici până când o să vrei să vii. Oricum n-o să poţi să pleci de acasă.

Am căscat gura la el.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da.

— Spune-i că am fost şi că m-am simţit bine. Minte şi tu.

Am încercat să-mi eliberez piciorul din mâna lui, dar mă ţinea bine.

— Şi-ar da seama că mint. Suntem gemeni. Ne dăm seama de chestiile astea. A făcut o pauză, apoi m-a întrebat: Sau eşti prea timidă ca să înoţi cu mine? Nu te simţi în largul tău la gândul că vei fi cu mine aproape dezbrăcată?

M-am ţinut cu mâinile de balustradă şi am încercat să-mi trag piciorul din mâna lui. *Cretinul* de-abia mă ţinea, şi totuşi n-am reuşit să-mi mişc piciorul.

— Sunt din Florida, idiotule. Mi-am petrecut o jumătate din viaţă în costum de baie.

— Şi atunci care-i problema?

— Nu-mi placi.

Am încetat să mai trag de picior. Simţeam pe piele un fel de zumzăit de la mâna lui. Era cea mai ciudată senzaţie pe care o încercasem vreodată.

— Dă-mi drumul la picior.

Cu încetinitorul, el şi-a desprins pe rând fiecare deget, uitându-se tot timpul în ochii mei.

— Nu plec, Kitten. O să trebuiască să faci asta.

Am deschis gura în acelaşi timp cu uşa din spatele nostru. Cu un gol în stomac, m-am întors şi am văzut-o pe mama, glorioasă în pijamaua ei de iepuraş pufos. Of, Doamne Dumnezeule.

Ea s-a uitat de la mine la Daemon, interpretând pe dos situaţia. Sclipirea din ochii ei mă făcea să vreau să vomit în capul lui Daemon.

— Eşti vecinul nostru?

Daemon s-a răsucit şi a zâmbit. Avea dinţi albi şi perfecţi.

— Numele meu e Daemon Black.

Mama a zâmbit.

— Kellie Swartz. Îmi pare bine să te cunosc. S-a uitat la mine. Puteţi să intraţi înăuntru, dacă vreţi. Nu e nevoie să staţi afară pe căldura asta.

— Sunteţi foarte amabilă, a răspuns Daemon, s-a ridicat în picioare şi mi-a dat un cot, destul de tare. Poate ar fi mai bine să intrăm, ca să punem la punct detaliile planurilor noastre.

— Nu, am zis, uitându-mă urât la el. Nu e cazul.

— Ce planuri? a întrebat mama, zâmbind. Îmi plac planurile.

— Încerc s-o conving pe fiica dumneavoastră cea drăguţă să meargă cu mine mâine să înotăm, numai că ea crede că n-o să fiţi de acord cu asta. M-a mângâiat pe mână şi am fost gata să cad peste balustradă. Cred că e şi puţin cam timidă, a adăugat el.

— Cum? Mama a scuturat din cap. N-am nimic împotrivă să meargă cu tine la înot. Cred că e o idee nemaipomenită. Mereu îi spun că trebuie să mai iasă şi ea. E bine şi cu sora ta, dar…

— *Mamă.* Am privit-o printre gene. Chiar nu cred că e…

— Şi eu îi spuneam acelaşi lucru lui Katy. Daemon şi-a pus braţul pe umerii mei. Sora mea nu e în oraş săptămâna asta. Mă gândeam că aş putea să mai ies şi eu cu Katy.

Mama mea a zâmbit, încântată.

— Ce drăguţ din partea ta.

L-am apucat şi eu de talia lui subţire şi mi-am înfipt adânc degetele în carnea lui.

— Da, ce drăguţ din partea ta, Daemon.

El a tras repede aer în piept şi i-a dat drumul încet.

— Ştiţi ce se spune despre băieţii din vecini…

— În orice caz, a spus mama, Katy ştiu sigur că nu are niciun plan pentru mâine.

S-a uitat la mine şi puteam să văd efectiv cum în mintea ei mă şi imagina în viitor cu Daemon şi cu câţiva copii pe lângă noi. Nu aveam o mamă normală.

— E liberă să meargă la înot.

Mi-am luat mâna de pe mijlocul lui Daemon şi am ieşit de sub braţul lui.

— Mamă…
— E în regulă, scumpo. I-a făcut cu ochiul lui Daemon şi a dat să intre la loc în casă. Îmi pare bine că te-am cunoscut, în sfârşit.
Daemon a zâmbit.
— Şi mie.
Chiar în clipa în care mama a închis uşa în urma ei, m-am întors brusc şi l-am îmbrâncit pe Daemon, dar el era ţeapăn ca un zid.
— Ticălosule.
Rânjind, a coborât treptele cu spatele.
— Ne vedem la prânz, Kitten.
— Te urăsc, am şuierat eu.
— Sentimentul e reciproc. Mi-a aruncat o privire peste umăr. Pe douăzeci de dolari c-o să porţi un costum de baie întreg.
Era absolut insuportabil.

Capitolul 5

Când prima rază de lumină a pătruns pe fereastră, m-am întors pe o parte, pe jumătate adormită.

Am gemut.

Azi era ziua pe care trebuia să mi-o petrec cu Daemon. Toată noaptea mă foisem şi mă întorsesem pe toate părţile, visând un băiat cu nişte ochi şocant de verzi şi un slip care îi tot cădea. Am luat de pe noptieră ultimul roman pe care îl citeam pentru recenzie şi toată dimineaţa am rămas în pat citind, încercând cu disperare să mă gândesc la orice altceva în afară de aventura care avea să urmeze.

Când soarele ajunsese aproape sus, am lăsat cartea, am aruncat pătura de pe mine şi m-am dus la duş.

Câteva minute mai târziu, stăteam înfăşurată în prosop şi îmi examinam opţiunile de costum de baie. M-am simţit imediat oripilată. Daemon avusese dreptate. Ideea de a sta lângă el aproape dezbrăcată mă făcea să îmi vină să vărs toate chipsurile pe care le mâneam. Chiar dacă nu puteam să-l sufăr şi cred că era chiar prima persoană pe care o uram cu adevărat, el era totuşi un… *zeu.* Cine ştie ce fel de fete era el obişnuit să vadă în costum de baie.

Chiar dacă nu l-aş fi atins pentru nimic în lume, eram destul de matură să admit că în sinea mea mi-ar fi plăcut să mă *vrea.*

Nu aveam decât trei costume de baie care puteau trece drept acceptabile: unul întreg, inform. Simplu şi insipid. Unul din două piese, cu sutien şi şort, iar al treilea un bikini roşu, din două piese.

Nici dacă eram înfăşurată într-o foaie de cort nu m-aş fi simţit confortabil lângă el.

Am aruncat înapoi în dulap costumul întreg şi am început să le studiez pe celelalte. Le-am pus pe mine în oglindă, pe rând, şi m-am privit cu mare atenţie. Părul meu şaten-deschis îmi venea până la mijlocul spatelui, niciodată nu mi-a plăcut să mă tund. Ochii mei erau de un cenuşiu mat – nu magnetici sau irezistibili ca ai lui Dee. Aveam buze pline, dar nu atât de expresive ca ale mamei.

M-am uitat bine la costumul roşu. Eu am fost dintotdeauna mai rezervată, mai prudentă decât mama. Costumul roşu de baie nu era deloc rezervat. Era sexy, chiar provocator. Adică era aşa cum în mod clar nu eram eu şi, ce să fac, asta mă deranja. Katy cea rezervată şi practică era prudentă şi plictisitoare. Asta eram eu. De aceea nu avea mama nicio problemă să mă lase singură tot timpul, tocmai fiindcă ştia că nu aş face vreodată ceva care să o supere.

Genul de fată pe care Daemon se aştepta s-o domine fără probleme şi s-o intimideze. Probabil că se aştepta ca acum, fiindcă m-a tachinat atât, să port un costum întreg şi să rămân în pantaloni scurţi şi tricou. Ce mi-a spus când ne-am întâlnit prima oară? Că arăt ca o puştoaică de treisprezece ani?

Am simţit cum înlăuntrul meu izbucneşte ceva fierbinte şi arzător.

Să-l ia naiba.

Voiam să fiu atrăgătoare şi îndrăzneaţă. Poate chiar voiam să-l şochez puţin pe Daemon, numai ca să-i arăt că s-a înşelat. Fără să mai stau pe gânduri, am aruncat intr-un colţ costumul simplu şi am aşezat pe biroul meu costumul cel roşu.

Decizia mea era luată.

Mi-am pus fâşiile de material în timp record, o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi un tricou fără mâneci, cu flori frumoase imprimate pe el, care să-mi ascundă îndrăzneala. După ce mi-am găsit tenişii, am luat un prosop şi am coborât scările.

Mama mea pierdea timpul prin bucătărie, cu tradiţionala cană de cafea în mână.

— Te-ai trezit târziu. Ai dormit bine azi-noapte? a vrut ea să ştie curioasă.

Uneori mă întrebam dacă mama mea nu îmi ghiceşte gândurile. Am ridicat din umeri şi m-am strecurat pe lângă ea să iau sucul de portocale. Se uita fix la mine, dar eu eram mult prea concentrată să-mi prăjesc nişte pâine.

— Am citit.

— Katy? a întrebat ea după o veşnicie.

Mâna mi-a tremurat puţin în timp ce îmi ungeam cu unt felia de pâine.

— Da?

— Merge… îţi merge bine aici? Îţi place?

Am aprobat din cap.

— Da, e frumos.

— Bine. A respirat adânc. Cred că aştepţi cu nerăbdare ziua de azi.

M-am întors spre ea, simţind cum mi se revoltă stomacul. Pe de o parte, îmi venea s-o strâng de gât fiindcă îl ajutase pe Daemon să mă prindă în capcana cu planurile lui, dar avea scuza că nu ştia nimic despre ele. Ştiam că îi era frică să nu ajung s-o urăsc, fiindcă mă rupsese de tot ce îmi era drag şi insistase să ne mutăm aici.

— Da, cred că da, am minţit.

— Sunt convinsă că o să te distrezi de minune, a zis ea. Dar să ai grijă.

I-am aruncat o privire plină de înţeles.

— Mă îndoiesc că o să intru în vreo belea la înot.

— Unde vă duceţi?

— Nu ştiu. Nu mi-a spus. Pe undeva pe-aproape, cred.

Mama s-a îndreptat către uşă.

— Ştii ce vreau să zic. E un băiat foarte arătos.

Apoi mi-a aruncat privirea cu *şi eu am fost ca tine, aşa că fii atentă,* după care a plecat.

Am răsuflat uşurată şi i-am spălat cana de cafea. Nu cred că aş mai fi putut suporta o altă discuţie

despre sex, nu acum, în orice caz. Prima de acest gen a fost suficient de traumatizantă.

M-am înfiorat când mi-am adus aminte.

Eram atât de concentrată la retrăirea acelui moment oribil de apropiere mamă-fiică, încât am tresărit când am auzit o bătaie în uşă. Inima mi-a sărit din piept când m-am uitat la ceas.

11.46 a.m.

După ce am respirat adânc pentru a mă linişti, m-am împleticit spre uşă. Daemon stătea acolo, cu un prosop aruncat neglijent peste umăr.

— Am ajuns cam devreme.

— Văd, am zis eu, cu o voce seacă. Nu te-ai răzgândit? Ai putea oricând să încerci cu minciuna.

A ridicat o sprânceană.

— Nu sunt mincinos.

M-am uitat ţintă la el.

— Aşteaptă o clipă să-mi iau ce-mi trebuie.

N-am mai aşteptat să răspundă şi i-am închis uşa în nas. Era un gest copilăresc, dar l-am simţit ca pe o mică victorie. M-am întors în bucătărie, mi-am luat tenişii şi celelalte, după care m-am dus şi am deschis iar uşa. Daemon era fix în locul unde îl lăsasem.

Simţeam în stomac un fel de spasme nervoase când am încuiat uşa din faţă şi l-am urmat pe Daemon în alee.

— OK, deci unde mă duci?

— Care ar mai fi distracţia dacă ai şti? a întrebat el. N-ar mai fi o surpriză.

— De-abia am venit în oraş, mai ştii? Oricum totul e o surpriză pentru mine.

— Arunci de ce mai întrebi?

Şi-a ridicat o sprânceană arogantă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mergem cu maşina?

Daemon a râs.

— Nu. Unde mergem noi nu poţi ajunge cu maşina. Nu e un loc foarte cunoscut. Cei mai mulţi de aici nici nu-l ştiu.

— A. Asta mă face să mă simt specială.
— Ştii ce cred eu, Kat?
Am tras cu coada ochiului la el şi l-am surprins privindu-mă cu atâta intensitate, încât am roşit.
— Sunt aproape sigură că nu vreau să aflu.
— Cred că sora mea te consideră specială. Încerc să aflu dacă nu are cumva dreptate.
Am zâmbit.
— Oamenii pot fi numiţi *speciali* din mai multe motive, nu-i aşa, Daemon?
Parcă a tresărit când şi-a auzit numele. După un moment, tensiunea a mai scăzut şi am mers împreună în josul străzii, după care am traversat şoseaua principală. Mi s-a părut curios când am intrat în păduricea de vizavi de şosea.
— Vrei să mă bagi prin pădure ca să mă rătăcesc? am întrebat eu, jumătate în glumă, jumătate serios.
El mi-a aruncat o privire peste umăr, iar genele îi umbreau ochii.
— Şi ce să fac cu tine acolo, Kitten?
M-a trecut un fior.
— Posibilităţile sunt nesfârşite.
— Nu-i aşa?
Mergea foarte sigur prin vegetaţia deasă şi peste rădăcinile groase care se împleteau în pădure.
Eu mă chinuiam să nu-mi rup gâtul împiedicându-mă de atâtea cioturi şi de pietrele acoperite cu muşchi.
— Ce-ar fi să zicem că am făcut asta?
— Crede-mă. Nici eu nu-mi doresc să fiu aici. A sărit peste trunchiul unui copac doborât. Dar bombăneala asta nu simplifică deloc lucrurile.
S-a întors şi mi-a întins mâna să mă ajute.
— E o plăcere să vorbesc cu tine, am replicat.
Un moment, m-am gândit să nu îi dau mâna, dar am făcut-o până la urmă. Am simţit că pielea noastră se electrizează. Mi-am muşcat buza, iar el m-a ajutat să trec peste buştean, după care mi-a dat drumul.

— Mulţumesc.

Daemon s-a uitat în altă parte şi a continuat să meargă.

— Te bucuri că începe şcoala? m-a întrebat.

Ce? Ca şi cum îl interesa pe el.

— Nu-i prea grozav să fii nou undeva. Ştii, să ieşi în evidenţă ca un deget învineţit. E enervant.

— Ştiu.

— Ştii?

— Mda, ştiu. Mai avem un pic de mers.

Aş fi vrut să-i mai pun nişte întrebări despre asta, dar de ce să-mi bat capul? Mi-ar fi dat un alt răspuns vag sau aluziv.

— Un pic? De când tot mergem aşa?

— De vreo douăzeci de minute, poate ceva mai mult. Ţi-am spus că e un loc destul de ascuns.

Am mers după el, trecând peste un alt copac dezrădăcinat, şi am zărit în faţă un luminiş.

— Bine ai venit în micul nostru colţ de rai.

Buzele lui aveau o strâmbătură sardonică.

Fără să-l bag în seamă, am intrat în luminiş.

— Uau. Locul ăsta e superb.

— Este.

Stătea în picioare lângă mine, apărându-şi ochii cu mâna de soarele care se reflecta în oglinda liniştită a apei.

Îmi dădeam seama după cum stătea, cu umerii drepţi, că locul ăsta are o semnificaţie specială pentru el. Iar faptul că înţelegeam asta făcea să-mi tremure stomacul. M-am întins spre el şi i-am atins braţul, iar el s-a întors spre mine.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

Înainte ca Daemon să apuce să deschidă gura şi să strice momentul, mi-am tras mâna şi am privit în altă parte.

Prin mijlocul poienii trecea un râu, care se deschidea într-un mic lac natural. Apa se încreţea sub adierea vântului. Din mijlocul lacului ieşeau nişte stânci plate, care păreau foarte netede. Luminişul forma în mod curios un cerc perfect în

jurul lacului. În jur, sub lumina soarelui, erau petice mari de iarbă bogată şi flori sălbatice. Era liniştitor.

M-am apropiat de marginea apei.

— Cât e de adâncă?

— În general, cam şase metri, dar dincolo de stâncile alea are vreo nouă.

Era chiar în spatele meu, după ce se apropiase cu mersul ăla înfiorător de silenţios.

— Lui Dee îi place foarte mult aici. Înainte de a veni tu, îşi petrecea mai tot timpul aici.

Pentru Daemon, venirea mea era începutul unui sfârşit. Apocalipsa. Kat-maghedonul.

— Să ştii că n-am să-i fac necazuri surorii tale.

— Vom vedea.

— Nu sunt o persoană cu influenţă proastă, am încercat eu din nou.

Ar fi fost mult mai simplu dacă era mai maleabil.

— N-am avut niciodată necazuri până acum, am adăugat.

A trecut pe lângă mine, cu ochii la apa liniştită.

— Nu îi trebuie prieteni ca tine, a spus.

— Dar nu-i nimic în neregulă cu mine, am izbucnit eu. Ştii ce? Las-o baltă.

A oftat.

— De ce lucrezi în grădină?

M-am oprit, cu mâinile încleştate.

— Ce?

— De ce lucrezi în grădină? a întrebat el din nou, fără să-şi ia ochii de la apă. Dee zicea că faci asta ca să nu gândeşti. La ce nu vrei să te gândeşti?

Adică era un moment de confesiuni şi compasiuni?

— Nu e treaba ta.

Daemon a ridicat din umeri.

— Atunci hai să mergem să înotăm.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să înot. Să-l înec pe el? Mai degrabă. El însă şi-a descălţat tenişii şi şi-a dat jos blugii. Pe dedesubt avea un slip. Apoi şi-a scos dintr-o singură mişcare şi tricoul. *Fiiir-ar.* Mai văzusem băieţi la bustul gol şi

până atunci. Am locuit în Florida, unde toţi tipii simţeau nevoia să umble pe jumătate despuiaţi. Şi, la naiba, l-am mai văzut şi pe tipul acesta tot aşa, pe jumătate despuiat. N-ar trebui să fie o mare chestie.

Dar, frate, nu era bine deloc.

Avea o constituţie grozavă, nu era prea masiv, dar era mult mai musculos decât ar trebui să fie un tip de vârsta lui. Daemon s-a îndreptat cu o mişcare fluidă spre apă şi, la fiecare pas, muşchii lui flexau şi se strângeau.

Nu-mi dădeam seama cât timp am căscat gura după el, până s-a aruncat în apă. Îmi simţeam obrajii fierbinţi. Am expirat şi abia atunci mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia. Trebuia să-mi revin. Sau îmi trebuia un aparat de filmat ca să imortalizez momentul, fiindcă sunt convinsă că aş fi făcut bani buni cu o înregistrare video în care să apară el. M-aş fi îmbogăţit… Cu condiţia să nu deschidă gura.

Daemon a ieşit la suprafaţă câţiva metri mai departe, iar apa îi sclipea în păr şi pe gene. Părul lui negru era dat pe spate, iar ochii ăia verzi şi stranii ieşeau şi mai mult în evidenţă acum.

— Nu vii?

Amintindu-mi de costumul roşu de baie pe care îl alesesem, nu voiam decât s-o iau la fugă. Sentimentul de încredere de mai devreme dispăruse. Mi-am scos tenişii cu mişcări intenţionat încetinite, prefăcându-mă că savurez frumuseţea locului, în timp ce inima mea bătea să-mi spargă coastele.

S-a uitat curios la mine câteva clipe.

— E clar că eşti timidă, nu-i aşa, Kitten?

Am încremenit.

— De ce spui asta?

— Fiindcă ţi s-a zbârlit părul, ca la pisici.

Daemon râdea de mine. S-a îndepărtat, cu apa spărgându-i-se de piept.

— Deci? Intri în apă?

Of, Doamne, nu avea de gând să se întoarcă cu spatele sau ceva. Iar în ochii lui era un fel de provocare, ca şi cum de-abia aştepta să dau înapoi. Poate asta şi voia sau poate asta aştepta. Nu mai aveam niciun dubiu că ştia foarte bine ce efect are asupra fetelor.

Katy cea decentă şi plictisitoare ar fi intrat în apă complet îmbrăcată.

Dar nu voiam să fiu aşa. Luasem costumul ăla roşu cu un scop. Voiam să-i demonstrez că nu mă las intimidată aşa de uşor. Eram hotărâtă să câştig runda asta.

Daemon părea plictisit.

— Îţi dau un minut să vii aici.

Am rezistat tentaţiei de a-i da replica şi am respirat adânc. La urma urmelor, nu mă dezbrăcăm de tot.

— Dacă nu, ce?

A venit mai aproape de mal.

— Dacă nu, vin după tine.

L-am privit încruntată.

— Chiar aş vrea să văd cum ai face asta.

— Patruzeci de secunde.

Înota spre mine, privindu-mă cu intensitate, pătrunzător.

Mi-am trecut mâna peste faţă şi am oftat.

— Treizeci de secunde, m-a persiflat el, mai aproape de mine.

— Doamne, am bombănit eu şi mi-am scos tricoul.

Am stat puţin pe gânduri dacă să i-l arunc sau nu în cap. M-am grăbit să-mi scot şi pantalonii, fiindcă ajunsese la capăt cu numărătoarea lui batjocoritoare.

Am păşit pe mal cu mâinile în şolduri.

— Acum eşti mulţumit?

Daemon şi-a pierdut zâmbetul şi s-a uitat fix la mine.

— Niciodată nu sunt mulţumit în preajma ta.

— Ce-ai zis?

Mi-am îngustat ochii, privindu-i faţa inexpresivă. Nu puteam să cred că a spus asta.

— Nimic. Mai bine intră în apă, că o să roşeşti până în vârful degetelor de la picioare.

Îmbujorându-mă şi mai mult sub privirea lui cercetătoare, m-am întors şi am căutat o parte a malului care nu era aşa de abruptă. Apa era grozavă şi îmi răcorea pielea pe care o simţeam neplăcut de fierbinte.

Nu ştiam deloc ce să zic.

— E superb aici.

El m-a privit un moment şi, din fericire, a dispărut sub apă. A răsărit din nou la suprafaţă, cu apa picurându-i de pe faţă. Simţeam nevoia să-mi răcoresc obrajii, aşa că m-am băgat cu capul la fund. Răceala apei m-a înviorat. Când am ieşit la suprafaţă, mi-am dat pe spate şuviţele lungi de păr care îmi acoperiseră faţa.

Daemon se uita la mine de la câţiva metri distanţă, cu obrajii foarte aproape de oglinda lucioasă a lacului, expirând sub ea, ceea ce producea din când în când bule în apă. Era ceva în privirea lui care parcă mă chema.

— Ce e? am întrebat eu după un moment de tăcere.

— De ce nu vii aici?

În niciun caz nu aveam de gând să mă apropii. Nici măcar dacă mi-ar fi fluturat vreo prăjitură. Încrederea şi numele lui nu puteau să stea împreună în aceeaşi propoziţie. M-am întors, m-am scufundat din nou, îndreptându-mă spre stâncile din mijlocul lacului.

Din câteva braţe puternice am ajuns la ele şi m-am ridicat din apă pe suprafaţa lor caldă şi dură. Am început să-mi scutur părul ud. El călca apa în mijlocul lacului.

— Pari cam dezamăgit.

Daemon nu a răspuns. O expresie ciudată, aproape confuză, i-a trecut peste faţă.

— Ia să vedem… ce-avem noi aici?

Îmi legănam picioarele în apă şi m-am strâmbat la el.

— Ce tot spui acolo?

— Nimic.

S-a apropiat de mine.

— Ai zis ceva.

— Crezi tu că am zis?

— Eşti ciudat.

— Nici tu nu eşti cum mă aşteptam, a zis el încet.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, în timp ce el mă apucase de picior, iar eu încercam să mă eliberez.

— Nu sunt suficient de bună ca să fiu prietenă cu sora ta?

— Nu ai nimic în comun cu ea.

— De unde ştii tu? m-am zbătut eu din nou, fiindcă mă apucase de celălalt picior.

— Ştiu.

— Avem multe în comun. Şi îmi place de ea. E drăguţă şi amuzantă. M-am tras înapoi, eliberându-mă din strânsoarea lui. Iar tu ar trebui să nu mai fii aşa nemernic şi să-i goneşti toţi prietenii.

Daemon nu a zis nimic, apoi a râs.

— Tu sigur nu eşti ca ei.

— Care ei?

Iar a trecut un moment lung. Apa îi plesnea uşor umerii, iar când s-a împins înapoi, dinspre pieptul lui veneau mici valuri până la mine.

Am scuturat din cap, uitându-mă cum dispare din nou sub apă. M-am întins pe spate şi am închis ochii. Felul în care soarele îmi încălzea faţa şi fierbinţeala care îmi pătrundea prin piele de la stânca pe care stăteam îmi amintea de zilele de plajă. Apa rece îmi uda degetele de la picioare. Aş fi fost în stare să rămân aici toată ziua, zăcând la soare. În afară de Daemon, totul era perfect.

Nu aveam idee ce tot spunea el că nu sunt ca ei sau că ea nu are nevoie de o prietenă ca mine. Probabil că era ceva mai mult decât un frate

psihotic exagerat de protector. M-am rezemat în coate, aşteptându-mă să-l văd făcând pluta, dar el dispăruse. Nu-l vedeam nicăieri. M-am ridicat în picioare, atentă să nu alunec pe piatră, şi am scrutat suprafaţa lacului, căutând prin apa liniştită claia lui bogată de păr negru.

M-am întors cu grijă în partea opusă, simţind deja o strângere de inimă. Oare mi-a făcut o farsă şi m-a lăsat aici? Dar nu l-aş fi auzit dacă pleca?

Am aşteptat, gândindu-mă că ar putea să ţâşnească de sub apă în orice moment, fiindcă plămânii lui trebuiau să respire, dar secundele s-au făcut un minut, apoi alt minut. Căutam mereu pe suprafaţa apei vreo urmă care să-mi arate unde e Daemon şi, cu fiecare privire în jur, deveneam mai neliniştită.

Mi-am dat părul după urechi şi mi-am apărat ochii cu palma de soarele puternic. Nu se poate să-şi ţină răsuflarea aşa de mult timp. E imposibil.

Respiraţia mi se poticnise şi îmi îngheţase în piept. Asta nu era bine. M-am apropiat de marginea stâncii şi m-am uitat în apă.

Dacă a păţit ceva?

— Daemon! am ţipat eu.

Dar nu a venit niciun răspuns.

Capitolul 6

— Daemon!

În capul meu se înghesuiau o mulţime de gânduri. De cât timp era sub apă? Unde l-am văzut ultima oară? Cât timp mi-ar lua să caut ajutoare? Nu-mi plăcea Daemon şi, da, îmi trecuse prin minte să-l înec în lacul ăsta, dar asta nu însemna că mi-aş fi dorit ca tipul ăsta să moară de-adevăratelea.

— Doamne, Dumnezeule, am şoptit eu. Nu poate să se întâmple asta.

Nici nu aveam curaj să gândesc până la capăt. Trebuia să fac ceva. Chiar când mă pregăteam să plonjez în apă, suprafaţa acesteia s-a mişcat şi Daemon a ţâşnit în sus. Am fost şi surprinsă, şi uşurată, dar apoi am simţit brusc nevoia să vomit. Şi să-l pocnesc.

El s-a urcat pe stâncă şi am văzut cum i se încordează muşchii braţelor în mişcarea asta.

— Te simţi bine? Pari cam speriată.

Revenindu-mi puţin, l-am apucat de umărul ud, de parcă aş fi vrut să-mi conving stomacul strâns că el era în viaţă şi că nu avea creierul afectat din cauza lipsei de oxigen.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Apoi i-am tras una în braţ. *Tare.*

— Să nu mai faci asta niciodată!

Daemon s-a apărat cu mâinile.

— Calmează-te, ce-ai?

— Ai stat sub apă aşa de mult, că am crezut că te-ai înecat! De ce-ai făcut asta? Cum ai putut să mă sperii în halul ăsta? Am sărit în picioare şi am respirat adânc. Ai stat sub apă *o veşnicie.*

El s-a încruntat.

— N-am stat aşa de mult. Am înotat.

— Nu, Daemon, ai stat o groază de timp. Cel puţin zece minute! M-am uitat după tine, te-am strigat. Am crezut… am crezut că ai murit.

S-a ridicat şi el în picioare.

— N-aveau cum să treacă zece minute. E imposibil. Nimeni nu-şi poate ţine respiraţia aşa de mult.

Am înghiţit în sec.

— Se pare că tu poţi.

Daemon m-a privit atent.

— Tu chiar ai fost îngrijorată, aşa-i?

— Tu ce părere ai? Dacă am zis *Am crezut că te-ai înecat,* tu ce n-ai înţeles?

Tremuram toată.

— Kat, am mai ieşit la suprafaţă. Probabil că nu m-ai văzut tu. Am intrat prea repede la fund.

Minţea. Fiecare părticică din corpul meu ştia asta. Oare chiar era capabil să-şi ţină respiraţia aşa de mult timp? Şi dacă putea, de ce nu spunea că poate?

— Şi ţi se întâmplă des asta? a întrebat el.

Am întors repede capul spre el.

— Ce să mi se întâmple?

— Să îţi închipui tot soiul de chestii. Şi-a fluturat mâna uşor. Sau ai o chestie cu aprecierea timpului?

— Nu mi-am închipuit nimic! Şi pot să apreciez foarte bine timpul, nemernicule!

— Atunci nu ştiu ce să zic. A făcut un pas înainte şi s-a apropiat de mine. Nu eu sunt cel care visează că am stat zece minute sub apă, când de fapt au fost cel mult două minute. Ştii ce, poate că data viitoare când o să ajung în oraş, după ce o să-mi recapăt cheile, o să-ţi iau un ceas.

Într-un mod de-a dreptul stupid, n-am să înţeleg niciodată cum, uitasem de ce ne aflam aici. Într-un anumit moment, de când îl văzusem aproape dezbrăcat şi până când crezusem că a murit, îmi pierdusem minţile.

— Păi, să ai grijă să-i spui lui Dee cât de *minunat* am petrecut împreună, ca să-ţi dea înapoi

cheile alea idioate, am zis eu când i-am întâlnit privirea. După aia n-o să mai fie nevoie să mai trecem prin asta.

Zâmbetul ăla arogant i se întindea pe toată faţa.

— Asta e treaba ta, Kat. Sunt convins c-o să te sune mai târziu şi o să întrebe.

— O să-ţi recapeţi cheile. Sunt gata să…

Piciorul mi-a alunecat pe piatra udă, mi-am pierdut echilibrul şi mâinile mi-au zburat în aer.

Mişcându-se cu viteza luminii, el a întins mâna şi m-a prins, trăgându-mă spre el. M-am trezit la pieptul lui cald şi ud, cu braţul lui pe mijlocul meu.

— Fii mai atentă, Kitten. Dee s-ar supăra pe mine dacă ţi-ai sparge capul şi te-ai îneca.

Absolut de înţeles. Probabil că şi-ar imagina că a făcut-o el. Am vrut să-i răspund, dar nu puteam. Nu erau prea multe haine între noi. Sângele meu zvâcnea prea tare. Cred că era din cauza spaimei ăleia cu înecatul.

Am simţit o nelinişte ciudată, cum stăteam aşa, uitându-ne unul la celălalt, iar din cauza vântului care adia şi răcorea pielea udă, partea care era lipită de el părea şi mai fierbinte.

Niciunul din noi nu zicea nimic.

Pieptul lui se ridica şi se lăsa uşor, iar ochii lui de un verde intens păreau să-şi schimbe nuanţa. Parcă mă traversa o senzaţie mult prea puternică, un fior electric – o reacţie la ceva din el?

Ei bine, era o senzaţie tâmpită, stupidă şi ilogică. El mă ura.

Apoi Daemon şi-a luat braţul de pe mijlocul meu şi a făcut un pas înapoi. Şi-a dres glasul şi a spus pe un ton grav:

— Cred că e timpul să ne întoarcem.

Am aprobat din cap, dezamăgită, fără măcar să-mi dau seama de ce sunt dezamăgită. Schimbările permanente ale dispoziţiei lui mă făceau să mă simt ca într-un carusel nenorocit care se tot învârtea, dar… dar tipul ăsta avea ceva.

Cât timp ne-am uscat şi ne-am îmbrăcat, n-am mai vorbit. Am pornit înapoi spre casă tăcuţi. Se pare că niciunul dintre noi nu avea nimic de spus, ceea ce era chiar plăcut. Îmi plăcea mai mult de el când nu vorbea.

Dar când am ajuns pe aleea din faţa casei lui, l-am auzit înjurând încet. Am simţit o pală de vânt polar care trece printre noi. I-am urmărit privirea iritată. Pe alee se afla o maşină necunoscută, un Audi din alea scumpe care costau cât salariul mamei. M-am întrebat dacă or fi părinţii lui şi dacă ăsta va fi episodul doi din Kat-maghedon.

Muşchii fălcilor i-au tresărit nervos.

— Kat, eu…

De undeva dintr-o latură a casei lui s-a auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se cu zgomot. Un bărbat în jur de treizeci de ani a apărut pe verandă. Părul lui şaten-deschis nu semăna cu pletele negre pe care le aveau Dee şi Daemon. Indiferent cine o fi fost, arăta bine şi era îmbrăcat frumos.

Şi el părea nervos.

Bărbatul a coborât scările două câte două. Nu s-a uitat la mine. Nici măcar o dată.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat.

— Absolut nimic. Daemon şi-a încrucişat braţele la piept. Din moment ce sora mea nu e acasă, sunt curios ce cauţi tu în casa mea?

Bun. Deci nu era un membru al familiei.

— Mi-am permis să intru, a răspuns el. Nu mi-am dat seama că ar putea să fie o problemă pentru tine.

— Află că este, Matthew.

Matthew. Am mai auzit numele ăsta când fusese vorba de telefonul pe care trebuia să-l dea Dee. În sfârşit, privirea de gheaţă a bărbatului s-a oprit asupra mea. Ochii i s-au mărit uşor. Erau de un albastru viu, tulburător. Buzele i s-au strâmbat după ce m-a privit de sus până jos. Parcă nu era o simplă curiozitate, ci un fel de evaluare.

— De la oricine m-aş fi putut aştepta la asta, Daemon, dar nu de la tine.

La dracu', iar chestia asta. Începeam să mă întreb dacă nu aveam atârnată de mine vreo pancartă pe care scria „monstru". Atmosfera era încărcată de tensiune, şi toate astea din cauza mea. Nu avea nicio logică. Nici măcar nu ştiam cine-i tipul.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Matthew, dacă vrei să mai poţi merge pe picioarele tale, ai face bine să-ţi ţii gura.

Cu totul stupefiată, am făcut un pas în lateral.

— Cred că e cazul să plec.

— Eu cred că Matthew trebuie să plece, a zis Daemon, aşezându-se în faţa mea, asta dacă nu are cumva alt motiv decât să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Nici măcar Daemon nu reuşea să blocheze repulsia care se citea în privirea bărbatului.

— Îmi cer scuze, am zis eu şi vocea îmi tremura puţin, dar nu înţeleg ce se petrece aici. Am fost doar să înotăm.

Privirea lui Matthew s-a mutat spre Daemon, care şi-a îndreptat umerii.

— Nu e ceea ce crezi tu. Trebuie să ai puţină încredere în mine. Dee mi-a ascuns cheile şi m-a obligat să ies cu ea ca să mi le dea înapoi.

Am simţit că mă înroşesc puternic. Chiar trebuia să-i spună şi tipului ăstuia că nu fusese decât un simulacru jalnic de întâlnire?

Şi atunci bărbatul a râs.

— Deci asta e mica prietenă a lui Dee.

— Eu sunt aia, am zis eu, încrucişându-mi braţele.

— Credeam că ai rezolvat treaba asta. A arătat către mine, iar vocea i-a sunat ca şi cum eram un soi de clovn ucigaş care stă lângă Daemon. Credeam că ai reuşit s-o faci să înţeleagă.

— Păi, nu ştiu, de ce nu încerci tu s-o faci să înţeleagă, a ricanat Daemon. Până acum eu n-am reuşit.

Buzele lui Matthew s-au subţiat.
— Amândoi ar trebui să înţelegeţi.

În timp ce ei se uitau fix unul la celălalt, s-a auzit un tunet puternic, care m-a speriat. Deasupra noastră a izbucnit un fulger care m-a orbit pentru o clipă. După ce lumina fulgerului s-a stins, au apărut pe cer nori negri şi ameninţători. Simţeam în aer energia care se descărca, o simţeam alunecându-mi pe piele.

Apoi Matthew s-a întors şi a plecat spre casa lui Daemon, nu înainte de a-mi mai arunca o privire sumbră. În clipa în care uşa s-a trântit în urma lui, norii s-au împrăştiat. M-am holbat la Daemon cu gura căscată.

— Ce… ce-a fost asta? am întrebat eu.

Dar el deja pornise spre casă şi uşa s-a auzit din nou pocnind ca o împuşcătură într-un canion. Am rămas împietrită acolo, fără să înţeleg ce s-a întâmplat. M-am uitat în sus la cerul senin. Nici urmă de furtună violentă. Am văzut o groază de furtuni izbucnite din senin în Florida, dar nimic aşa de sinistru. Şi dacă mă gândeam iar la plimbarea noastră la lac, nici acolo nu ştiam ce se întâmplase, dar eram sigură că Daemon rămăsese sub apă mult prea mult. Şi mai eram convinsă că într-un fel sau altul nu era normal.

Niciunul din ăştia nu era normal.

Capitolul 7

În seara aceea m-a sunat Dee şi, deşi aş fi vrut să-i spun că timpul pe care l-am petrecut cu Daemon nu a fost deloc ca-n sânul lui Avram, am minţit. I-am spus că a fost *superb.* Că îşi *merită* cheile şi ceva în plus. M-am gândit că altfel o să-l oblige să mă scoată iar undeva.

Aproape că mi-a părut rău că am minţit când am auzit ce bucuroasă era.

Săptămâna care a urmat a trecut cu greu. Mi s-a părut o veşnicie, în care eu trebuia să mă gândesc cu groază că mai e doar o săptămână jumate până începe şcoala. Dee nu se întorsese încă din vizita ei la rude sau de unde era ea. Singură şi plictisită la culme, am reluat relaţia mea cu internetul.

Sâmbătă, la lăsarea serii, m-am trezit cu Daemon la uşa mea pe neaşteptate, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor. Stătea pe verandă şi privea cu capul lăsat pe spate cerul albastru fără nori. Începeau să se zărească deja câteva stele, dar mai erau vreo două ore până să apună soarele.

Surprinsă de venirea lui, am ieşit din casă. Şi-a întors capul aşa de brusc, încât mi-a fost teamă că şi-a sucit vreun muşchi.

— Ce faci? am întrebat eu.

Sprâncenele i s-au lăsat. Au trecut câteva secunde, după care a zâmbit uşor intr-un colţ al gurii. Şi-a dres vocea.

— Îmi place să mă uit la cer. Are ceva special.

Privirea i s-a îndreptat iar spre cer.

— E nesfârşit, ştii.

Daemon aproape că părea profund.

— Sigur nu mai e vreun nebun care să iasă din casa ta şi să urle la tine că stăm de vorbă?

— Acum nu, dar există întotdeauna o altă dată.

Nu-mi dădeam seama dacă vorbeşte serios sau nu.

— Pot să mă lipsesc de „data” aia.

— Mda. Făceai ceva?

— În afară de faptul că pierd timpul cu blogul meu, nu.

— Ai un blog?

S-a întors cu faţa spre mine şi s-a sprijinit de stâlp. Se vedea clar pe faţa lui că mă ia peste picior. Spusese *blog* de parcă ar fi zis că fumez iarbă.

— Mda, am un blog.

— Cum se numeşte blogul tău?

— Nu e treaba ta, am spus cu un zâmbet dulce.

— Interesant nume. A răspuns la zâmbetul meu cu un fel de rânjet. Şi despre ce e blogul tău? Tricotat? Puzzle-uri? Despre singurătate?

— Ha-ha, ce isteţ eşti! Am oftat. Fac recenzii la cărţi.

— Primeşti şi bani pentru asta?

Am râs cu hohote când am auzit.

— Nu. Deloc.

Daemon părea nedumerit.

— Deci faci recenzii la cărţi, dar nu primeşti nimic dacă cineva cumpără cartea recomandată de tine?

— Nu fac recenzii ca să câştig bani sau aşa ceva.

Deşi n-ar fi fost prea rău dacă aş fi primit, şi mi-am amintit că trebuie să-mi fac permis la bibliotecă.

— O fac pentru că îmi place. Îmi place să citesc cărţi şi îmi place să vorbesc despre ele.

— Şi ce fel de cărţi citeşti?

— De toate felurile. M-am sprijinit şi eu de stâlpul din faţa lui, dându-mi uşor capul pe spate ca să-i văd privirea atentă. În general îmi plac chestiile paranormale.

— Vampiri şi vârcolaci?

Frate, nu mai termina odată cu atâtea întrebări?

— Da.

— Fantome şi extratereștri?

— Poveştile cu fantome îmi plac, alea cu extratereștri, nu prea. ET nu e chiar pe gustul meu şi sunt mulţi cititori care cred tot aşa.

Şi-a ridicat o sprânceană.

— Dar ce-ţi place ţie?

— În orice caz, nu creaturi verzi şi mâzgoase din spaţiu, am răspuns. Aşa, îmi mai plac şi romanele grafice, cărţile istorice…

— Citeşti romane grafice?

În tonul lui se citea neîncrederea.

— Serios?

Am aprobat din cap.

— Ce ţi se pare ciudat? Fetele n-ar trebui să citească romane grafice şi comicsuri?

S-a uitat la mine lung, apoi a făcut un semn cu bărbia spre pădure.

— Nu vrei să facem o expediţie?

— A, ştii că nu sunt bună la expediţii de-astea, i-am amintit eu.

A apărut un surâs. Era ceva în surâsul ăla. Dur. Sexy.

— Nu te duc să te caţeri pe stânci. Doar o plimbare pe o cărare nepericuloasă. Sunt sigur că poţi să faci faţă.

— Dee nu ţi-a zis nici acum unde ţi-a ascuns cheile? am întrebat eu, suspicioasă.

— Ba da, mi-a zis.

— Atunci ce cauţi aici?

Daemon a oftat.

— Fără niciun motiv. Mă gândisem doar să trec pe la tine, dar dacă eşti aşa de bănuitoare, mai bine s-o lăsăm baltă.

Muşcându-mi buzele, m-am uitat după el cum coboară scările. Era stupid. Muream de plictiseală de atâtea zile. Mi-am dat ochii peste cap şi am strigat după el:

— Bine, hai să mergem.

— Eşti sigură?

Am aprobat din cap, plină de nerăbdare.

— De ce mergem în spatele casei? am întrebat eu, văzând încotro se îndreaptă. Stâncile Seneca sunt în partea asta. Credeam că toate drumurile pornesc de aici, am arătat eu spre partea din faţă a casei, de unde se vedeau în depărtare vârfurile formaţiunilor stâncoase enorme care dominau orizontul.

— Da, dar şi pe aici, prin spate, e un drum care duce tot acolo şi e mai scurt, a explicat el. Cei mai mulţi de aici nu cunosc decât drumurile principale, care sunt şi foarte aglomerate. În zilele lungi de plictiseală am găsit vreo două cărări care se află mai departe de drumul principal.

M-am strâmbat.

— Cât de departe?

A chicotit.

— Nu *chiar aşa* de departe.

— Deci e o cărare lină? Pun pariu că ţie o să ţi se pară plictisitoare.

— Orice prilej să ies să mă plimb e bine-venit. Şi pe urmă, nu e ca şi cum te-aş duce în drumeţie până la Smoke Hole Canyon. Acolo, da, ar fi destul de departe, aşa că nu-ţi face griji, bine?

— În regulă, ia-o înainte.

Ne-am oprit acasă la Daemon să ia două sticle de apă şi am pornit. O vreme am mers fără să vorbim, apoi el a spus:

— Eşti foarte naivă, Kitten.

— Nu-mi mai zice aşa.

Îmi era greu să merg la fel de repede ca el, aşa că rămăsesem cu câţiva paşi în urmă.

S-a uitat peste umăr, fără să se oprească.

— Nu ţi-a mai spus nimeni aşa până acum?

Am ocolit un tufiş mare şi ţepos.

— Ba da, toţi îmi spun Kitten, dar la tine sună aşa…

Şi-a ridicat amândouă sprâncenele.

— Cum sună?

— Nu ştiu, ca o insultă.

El a încetinit pasul, aşa că acum mergeam unul lângă altul.

— Sau ca o perversiune sexuală.

A întors capul, râzând. Am simţit cum mi se încordează muşchii.

— De ce râzi mereu de mine?

A clătinat din cap şi s-a uitat în jos la mine, zâmbind.

— Nu ştiu, pur şi simplu mă faci să râd.

Am lovit cu piciorul o pietricică.

— În fine. Deci ce era cu tipul ăla, Matthew? Se purta de parcă m-ar urî de moarte, sau aşa ceva.

— Nu te urăşte. Dar nu are încredere în tine, a zis el, vorbind din ce în ce mai încet.

Am scuturat din cap, uimită.

— Să aibă încredere că… ce? Că nu atentez la virtutea ta?

A izbucnit în râs şi a durat câteva secunde bune până să răspundă.

— Păi da. Nu prea îi plac fetele frumoase care umblă după mine.

— Ce?

M-am împiedicat de o rădăcină care ieşea din pământ. Daemon m-a prins repede şi mi-a dat drumul după ce mi-am recăpătat echilibrul. Mâinile lui au întârziat doar câteva clipe pe talia mea, dar scurtul contact a făcut să-mi furnice pielea prin haine.

— Asta-i o glumă, nu? l-am întrebat.

— La ce anume te referi?

— La tot!

— Ei, hai. Nu-mi spune că nu ştiai că eşti drăguţă! Părea că încearcă să interpreteze tăcerea mea. Nu ţi-a spus niciun băiat până acum că eşti drăguţă?

Nu era primul care îmi făcea complimente, dar cred că până atunci nu prea îmi păsase de ele. Băieţii cu care fusesem prietenă înainte îmi spuseseră că sunt drăguţă, dar niciodată nu considerasem că ăsta e un motiv ca să mă

antipatizeze cineva. M-am uitat în altă parte şi am ridicat din umeri.

— Ba da.

— Sau… poate nu eşti conştientă de lucrul ăsta?

Am ridicat iar din umeri, uitându-mă aiurea la trunchiurile copacilor, şi eram pe punctul de a schimba subiectul şi de a nega cealaltă afirmaţie a lui. În mod sigur nu umblam după tipul ăsta arogant.

— Ştii ce am crezut eu întotdeauna? a zis el cu o voce caldă.

Continuam să stăm pe loc pe cărarea aia, iar în jurul nostru nu se auzea decât ciripitul unor păsări. Vocea mea parcă a plutit purtată de o adiere blândă de vânt.

— Nu.

— Am ajuns la concluzia că în general oamenii frumoşi, adică cei cu adevărat frumoşi, şi pe dinăuntru şi pe dinafară, nu sunt niciodată conştienţi de efectul pe care îl produc.

Privirea lui mi-a căutat ochii şi preţ de o clipă am stat aşa, foarte aproape unul de altul, aproape atingându-ne.

— Sunt unii care fac paradă de frumuseţea lor şi care risipesc tot ce au. Frumuseţea lor e trecătoare. E ca o carcasă sub care nu se ascund decât goliciune şi umbre.

Am făcut cel mai nepotrivit lucru pe care îl puteam face. Am râs.

— Iartă-mă, dar e prima dată când te aud spunând ceva profund. Nu ştiu ce fel de extratereștri l-au răpit pe Daemon ăla pe care îl ştiam eu, dar aş vrea să-i rog să-l ţină acolo, la ei.

S-a încruntat.

— Am fost doar sincer.

— Ştiu, dar asta e cu adevărat… uau.

Şi iată cum reuşeam să stric un moment în care mi-a spus probabil cel mai frumos lucru.

A ridicat din umeri şi a luat-o din nou înainte pe cărare.

— N-o să mergem prea departe, a zis el după câteva minute. Deci îţi place istoria?

— Da, ştiu că asta mă face să par o tocilară.

Eram recunoscătoare că schimbase subiectul.

I-a tresărit uşor colţul gurii.

— Ştiai că pe aici au trecut odinioară indienii Seneca?

M-am înfiorat.

— Să nu-mi spui că e vreun cimitir pe sub picioarele noastre, te rog.

— Păi… pe undeva pe aici sunt sigur că ar *putea* să fie şi nişte morminte. Chiar dacă au fost doar în trecere pe aici, e foarte posibil să fi şi murit vreunii dintre ei, poate chiar în locul ăsta, şi…

— Daemon, chiar nu vreau să aud asta.

L-am îmbrâncit uşor în braţ.

Iar avea aerul ăla ciudat şi a clătinat din cap.

— Bine, o să-ţi spun povestea sărind peste o parte din detaliile sinistre, dar normale.

O creangă lungă cobora până aproape de pământ pe cărare şi Daemon a ridicat-o ca să mă strecor pe sub ea, iar când am trecut, m-am atins accidental cu umărul de pieptul lui, după care el a lăsat creanga să cadă şi a luat-o iar înainte.

— Ce poveste?

— O să vezi. Acum fii atentă… Cu mulţi ani în urmă, pe aici nu erau decât dealuri şi păduri, ceea ce nu s-a schimbat prea mult, în afară de cele câteva aşezări care au apărut între timp. Daemon ţinea mâna în lateral, împingând crengile care se întindeau pe cărare ca să-mi facă loc să trec, în timp ce vorbea: Imaginează-ţi că zona asta era aşa de slab populată, încât trebuia să mergi zile întregi sau chiar săptămâni până când întâlneai un vecin.

M-am înfiorat.

— Ce pustietate.

— Dar trebuie să înţelegi că acum câteva sute de ani aşa era viaţa lor obişnuită. Fermieri sau munteni, oamenii locuiau la kilometri buni unii de

ceilalţi, iar distanţa se străbătea pe jos sau călare. Nu era chiar cel mai sigur mod de a călători.

— Îmi dau seama, am spus eu încet.

— Tribul indienilor Seneca a migrat din estul Statelor Unite şi, la un moment dat, a trecut chiar pe cărarea asta spre Stâncile Seneca. Mi-a căutat privirea. Ştiai că drumul ăsta îngust din spatele casei tale duce exact la poalele stâncilor?

— Nu. Mi s-a părut întotdeauna că sunt foarte departe. Nu mi-am imaginat să fie aşa aproape.

— Dacă mergi vreo trei kilometri pe cărarea asta, ajungi chiar la baza lor. E un drum destul de greu şi nici măcar căţărătorii experimentaţi nu se încumetă s-o ia pe aici. Vezi tu, Stâncile Seneca se întind din districtul Grant în districtul Pendleton, iar punctele cele mai înalte sunt Spruce Knob şi un aflorimentlângă Seneca numit Champe Rocks. Acum e destul de greu să ajungi la ele, fiindcă ar însemna să intri pe proprietăţile oamenilor, dar merită, dacă stai să te gândeşti că poţi să urci la vreo 270 de metri în cer, a încheiat el melancolic.

— Pare distractiv.

Nu era chiar aşa. Se pare că nu mă puteam abţine să nu fiu ironică, dar am încercat să atenuez puţin printr-un zâmbet cald. Nu voiam să stric atmosfera. Era probabil cea mai lungă discuţie cu un Daemon care nu spunea ceva care să mă facă să-i arăt degetul.

— Asta dacă nu ţi-e frică să nu aluneci, a adăugat el şi a râs când a văzut ce faţă fac. În orice caz, a continuat, Stâncile Seneca sunt din cuarţit, care e o piatră de nisip. De-aia are uneori o nuanţă rozalie. Cuarţitul este considerat un cuarţ beta. Oamenii care cred că… există puteri supranaturale sau puteri… ale naturii, aşa cum credeau triburile indiene odată, cred că orice rocă de cuarţ beta poate conserva sau poate transforma energiile şi chiar le poate manipula. Aparatele electrice sau de alt fel se strică, unele chestii dispar.

— Aha, clar.

M-a săgetat cu o privire aspră şi m-am hotărât să nu-l mai întrerup.

— E posibil ca tocmai cuarţul beta să-i fi atras încoace pe indienii Seneca. Nimeni nu ştie ce căutau aici, din moment ce nu erau din Virginia de Vest. Nimeni nu ştie nici cât timp au stat pe aici, sau ce făceau, comerţ sau război. A tăcut câteva momente, uitându-se cu atenţie în jur, de parcă i-ar fi văzut pe indieni acolo, ca nişte umbre ale trecutului, apoi a adăugat: Dar există o legendă foarte romantică despre ele.

— Romantică? am întrebat eu, în vreme ce ajungeam la un mic izvor.

Nu puteam să-mi imaginez ce ar putea să fie romantic la nişte stânci înalte de trei sute de metri.

— Vezi tu, era atunci o frumoasă prinţesă indiană pe care o chema Pasărea Zăpezii, care le-a cerut primilor şapte războinici dintre cei mai curajoşi ai tribului să-şi demonstreze dragostea făcând ceva ce numai ea putea să facă. Mulţi bărbaţi o doreau, datorită frumuseţii şi rangului ei. Dar ea voia un egal. Când a venit ziua în care trebuia să-şi aleagă un soţ, ea a pus la cale o întrecere, astfel încât doar războinicul cel mai viteaz şi mai devotat să poată câştiga. Le-a cerut pretendenţilor ei să urce împreună cu ea pe cea mai înaltă stâncă, a continuat Daemon, vorbind în şoaptă, în timp ce mergeam umăr lângă umăr pe cărarea îngustă. Au plecat cu toţii, dar, când urcuşul a devenit mai anevoios, trei dintre ei s-au întors. Al patrulea a obosit, al cincilea a căzut epuizat. Rămăseseră doar doi, iar frumoasa Pasărea Zăpezii mergea în fruntea lor. În sfârşit, a ajuns pe culmea cea mai înaltă şi s-a întors să vadă cine este cel mai puternic şi mai curajos războinic. Rămăsese unul singur, care mai avea de urcat câţiva metri, dar, pe când se uita la el, acesta a început să alunece înapoi.

Povestea mă captivase într-adevăr. Pentru mine era inimaginabil să faci şapte bărbaţi să intre în

competiţie şi să înfrunte moartea pentru a-ţi câştiga mâna.

— Pasărea Zăpezii a stat un moment să se gândească şi şi-a dat seama că bărbatul acesta era evident cel mai puternic dintre războinici, totuşi nu era egalul ei. Putea să-l salveze sau putea să-l lase să cadă. Era un brav luptător, dar nu reuşise să ajungă în vârf, lângă ea.

— Dar era chiar în spatele ei, nu? Cum a putut să-l lase să cadă?

Am decis că era o poveste proastă dacă Pasărea Zăpezii l-a lăsat pe tip să cadă.

— Tu ce-ai fi făcut? m-a întrebat el curios.

— În primul rând, eu n-aş fi cerut unui grup de bărbaţi să-şi demonstreze iubirea făcând o chestie aşa riscantă şi idioată ca asta, dar dacă aş fi fost totuşi în situaţia asta, ceea ce ar fi imposibil…

— Kat? a făcut el mustrător.

— I-aş fi întins mâna ca să-l ajut, normal. N-aş fi putut să-l las să moară.

— Dar s-a dovedit a nu fi puternic.

— Nu contează, am argumentat eu. Era foarte aproape de ea şi, la urma urmelor, cum poţi să zici de o fată că e frumoasă, când lasă pe un bărbat să cadă şi să moară numai fiindcă a alunecat? Cum poţi să fii capabil să iubeşti pe cineva, sau chiar să fii demn de iubirea cuiva, dacă faci asta?

El a aprobat din cap.

— Ei bine, şi Pasărea Zăpezii a gândit la fel.

Uşurată, am zâmbit. Dacă ea n-ar fi făcut aşa, povestea asta de dragoste ar fi fost mizerabilă.

— Bine.

— Pasărea Zăpezii a considerat că acel războinic era egalul ei, aşa că hotărârea a fost luată. L-a prins de mână pe bărbat, ca să nu cadă. S-au dus la şeful tribului, iar acesta a fost mulţumit de alegerea fiicei lui. Le-a dat binecuvântarea să se căsătorească, iar pe războinic l-a făcut succesorul lui.

— De aici vine numele de Stâncile Seneca? De la indieni şi de la Pasărea Zăpezii?

A aprobat din cap.

— Aşa spune legenda.

— E o poveste frumoasă, dar mie chestia asta cu urcatul pe stânci sute de metri ca să-ţi arăţi iubirea mi se pare cam exagerată.

A chicotit.

— Trebuie să fiu de acord cu tine.

— Sper, altfel o să te trezeşti mâine-poimâine că faci întreceri cu maşini pe cine ştie ce autostradă.

Îmi venea să-mi muşc limba după ce am scos asta pe gură. Sper că n-a crezut că am spus că va face asta pentru *mine.*

M-a privit cu răceală.

— Nu prea cred să se întâmple asta.

— Se poate ajunge la locul din care au început indienii să se caţere? am întrebat eu curioasă.

A clătinat din cap.

— Se poate ajunge la canion, dar e foarte departe. Nu-ţi recomand să faci asta de una singură.

Am râs la gândul acesta.

— Stai liniştit, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta. Mă întreb de ce or fi venit indienii aici. Căutau ceva? Am ocolit un bolovan imens şi apoi am continuat: Parcă nu-mi vine să cred că au venit pentru un morman de pietre.

— Nu se ştie. Şi-a ţuguiat buzele şi a tăcut câteva clipe. Oamenii au tendinţa să considere vechile credinţe primitive şi prosteşti, dar întotdeauna vom găsi în trecut mai mult adevăr decât în ziua de azi.

M-am uitat la el cu mare atenţie, ca să-mi dau seama dacă vorbeşte serios. Cuvintele lui arătau mai multă maturitate decât te-ai fi aşteptat la un băiat de vârsta lui.

— De ce ziceai că erau aşa de importante pentru ei stâncile astea?

S-a uitat în jos spre mine.

— E vorba de tipul de rocă… Deodată a făcut ochii mari. Kitten?

— Ţi-am zis să nu-mi mai…

— Taci, a şoptit el, privind nemişcat peste umărul meu. Mi-a pus o mână pe braţ. Promite-mi că n-o să te sperii.

— De ce ar trebui să mă sperii? am şoptit eu.

M-a tras repede spre el pe neaşteptate. M-am sprijinit cu mâinile pe pieptul lui ca să nu cad peste el. Pieptul lui părea să… zumzăie sub mâinile mele.

— Ai mai văzut vreodată un urs?

Calmul meu s-a risipit, copleşit de spaimă.

— Cum? E un urs?…

M-am tras din strânsoarea lui şi m-am întors.

O, da, era chiar un urs.

La nici cinci metri de noi, un urs imens, negru şi blănos, adulmeca aerul cu botul lui lung şi mustăcios. Urechile îi tresăreau la orice zgomot pe care îl făcea respiraţia noastră. O clipă am fost cumva împietrită. Nu mai văzusem niciodată un urs în realitate. Creatura avea ceva maiestuos în ea. Felul în care i se mişcau muşchii sub blana groasă, felul în care se uita la noi cu ochii lui întunecaţi, cu aceeaşi atenţie cu care îl priveam şi noi.

Animalul a venit mai aproape, păşind peste peticele de lumină care pătrundeau printre crengile de deasupra lui. Blana lui s-a făcut de un negru strălucitor în lumina soarelui.

— Nu fugi, mi-a şoptit Daemon.

Nici dacă aş fi vrut n-aş fi putut să mă mişc.

Ursul a scos un sunet, ceva între lătrat şi mormăit, s-a ridicat pe labele din spate şi am văzut că avea aproape doi metri. Următorul sunet pe care l-a scos a fost un răget pe cinste, care mi-a trimis fiori pe şira spinării.

Nu era bine deloc.

Daemon a început să ţipe şi să-şi fluture mâinile, dar asta nu l-a impresionat deloc pe urs. Animalul s-a lăsat iar în patru labe, ceea ce a făcut să-i tremure umerii masivi.

Ursul s-a repezit spre noi.

Frica îmi strânsese gâtul şi nici nu mai puteam să respir, aşa că am închis strâns ochii. Era aiurea să

fii mâncat de viu de un urs. L-am auzit pe Daemon înjurând şi, cu toate că aveam ochii închişi, am văzut printre gene o lumină de-a dreptul orbitoare. Lumina era însoţită de o pală de fierbinţeală care mi-a zburat părul în spate. Apoi a mai fost un fulger de lumină, urmat de data asta de un întuneric care m-a înghiţit cu totul.

Capitolul 8

Când am deschis din nou ochii, simţeam în gură un gust ciudat de metal. Ploaia izbea în acoperiş şi în depărtare se auzeau tunete. Undeva, în apropiere, s-a auzit bubuind un fulger care a umplut aerul cu un curent abia simţit de electricitate. Când începuse să plouă? Cerul era senin, perfect albastru când mă uitasem eu ultima dată la el.

Am încercat să trag aer în piept, dezorientată.

Umărul meu se sprijinea pe ceva cald şi tare. Am întors capul şi am simţit că ceva-ul ăla se ridică brusc şi se lasă încet în jos. Mi-a trebuit doar o clipă ca să-mi dau seama că obrazul meu era lipit de un piept. Eram în leagăn, iar braţul lui, înfăşurat în jurul taliei mele, mă ţinea strâns lângă el.

Nu îndrăzneam să mă mişc.

Îi simţeam corpul cu fiecare părticică a corpului meu. Coapsa lipită de a mea. Îi percepeam respiraţia adâncă şi regulată sub mâna pe care o ţineam pe stomacul lui. Simţeam mâna lui strânsă pe mijlocul meu şi cum îşi mişcă degetul mare uşor, liniştitor, pe marginea tricoului meu. Cercurile pe care le descria degetul lui făceau ca materialul să se strângă şi să se ridice, până când a ajuns la piele. Carne lângă carne. Eram înfierbântată şi tremuram. Nu prea avusesem ocazia până acum să simt asta.

Mâna lui a rămas nemişcată.

Am ridicat capul şi m-am uitat în ochii lui izbitor de verzi.

— Ce-a… ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat, a zis el şi şi-a desprins braţul de pe mijlocul meu.

— Pe bune?

M-am tras înapoi, punând o oarecare distanţă între noi, şi mi-am dat părul din ochi. Simţeam şi

acum gustul acela metalic în cerul gurii.
El a aprobat din cap.
— Cred că te-ai speriat de urs. A trebuit să te aduc în braţe până aici.
— Atâta drum?
Fir-ar să fie! Şi eu am pierdut asta?
— Şi ce… ce s-a întâmplat cu ursul?
— Cred că s-a speriat de furtună. De fulgere, probabil. S-a încruntat puţin, uitându-se la mine. Te simţi bine?
Brusc, am fost orbiţi de lumina unui fulger. Câteva momente mai târziu, bubuitul unui tunet acoperise zgomotul ploii. Nu puteam vedea expresia lui Daemon din cauza întunericului.
Am scuturat din cap.
— Ursul s-a speriat de furtună?
— Cred că da.
— Înseamnă că am avut noroc, am şoptit eu, privind în jos.
Eram udă leoarcă, la fel ca şi Daemon. Ploaia se înteţise şi nu se vedea nimic mai departe de verandă, dându-mi senzaţia că ne aflam în propria noastră lume.
— Plouă şi aici la fel ca în Florida.
Nu ştiam ce altceva să spun. Creierul meu parcă fusese scurtcircuitat.
Daemon mi-a împins uşor piciorul cu genunchiul.
— Cred că va trebui să mă mai suporţi câteva minute.
— Cred că arăt ca o pisică înecată.
— Arăţi foarte bine. Udătura te avantajează.
M-am încruntat.
— Ştiu precis că minţi.
El s-a răsucit şi, fără niciun cuvânt, m-a apucat de bărbie, ridicându-mi capul spre el. Un zâmbet pervers îi juca în colţurile gurii.
— Nu mint în legătură cu ceea ce gândesc.
Aş fi vrut să-i dau o replică deşteaptă, poate chiar să flirtez, dar privirea lui fixă îmi risipea orice

gând coerent.

S-a aplecat spre mine şi parcă în ochii lui se citea confuzie, iar buzele îi erau uşor întredeschise.

— Cred că acum înţeleg.

— Ce înţelegi? am şoptit eu.

— Îmi place să văd cum roşeşti.

Vocea lui era aproape un murmur, iar degetul lui mare mă mângâia pe obraz.

Şi-a aplecat capul şi s-a sprijinit cu fruntea de fruntea mea. Am rămas aşa amândoi, învăluiţi în ceva ce nu mai fusese între noi până atunci. Cred că nici nu mai respiram. Inima mea lovise de câteva ori tremurat, apoi păruse că îngheaţă, dorinţa care mă umpluse părea că e gata să dea pe dinafară în orice moment.

Nici măcar nu îl *plăceam.* Nici el nu mă plăcea pe mine. Era o nebunie, dar iată că se întâmpla.

Iar a lovit un fulger, de data aceasta şi mai aproape. Bubuitura de tunet care a urmat n-a reuşit nici măcar să ne facă să tresărim. Eram în lumea noastră. Apoi zâmbetul acela i-a dispărut de pe faţă. Ochii îi erau plini de confuzie şi disperare, dar nu se desprindeau de ai mei.

Timpul părea că se oprise, fiecare secundă se întindea la nesfârşit în faţa mea şi fiecare respiraţie devenise parcă dureroasă şi chinuitoare. De aşteptare şi de dorinţa de a-i arăta orice ar fi căutat el în ochii mei, în timp ce ai lui căpătaseră o nuanţă de verde întunecat. Faţa îi era încordată, de parcă ar fi dat o luptă cu el însuşi. Era ceva în ochii lui care nu mă făcea deloc să mă simt în siguranţă.

Am ştiut exact clipa în care s-a hotărât. A respirat adânc şi a închis ochii lui frumoşi. I-am simţit respiraţia pe obraz, apropiindu-se de buzele mele. Ştiam că ar trebui să mă retrag. Nu era bine, nu era bine deloc. Dar respiraţia mi se oprise. Buzele lui erau aşa de aproape de ale mele şi voiam cu disperare să-l sărut, să-mi dau mai repede seama dacă erau aşa de moi cum credeam eu.

— Hei, copii! a strigat Dee.

Daemon s-a tras repede înapoi, alunecând parcă într-o mişcare fluidă, şi a ajuns în capătul celălalt al leagănului.

Am tras cu greu o gură de aer, simţind cum dezamăgirea îmi strânge stomacul. Tot trupul îmi tremura uşor, de parcă nu ar fi avut suficient oxigen. Fusesem atât de absorbiţi unul de altul, încât nici nu observasem că ploaia se oprise.

Dee a urcat scările, dar zâmbetul i s-a şters încet de pe faţă pe când se uita de la mine la fratele ei. Şi-a îngustat ochii. Eram sigură că obrajii mei erau roşii ca focul, un indiciu evident că întrerupsese ceva. Dar ea s-a mulţumit să-şi privească fix fratele, buzele ei desenând un „o" perfect.

El i-a zâmbit. Cu zâmbetul ăla dintr-un colţ al gurii care îţi dădea impresia că râde în sinea lui.

— Salut, surioară. Ce faci?

— Nimic, a zis ea, cu ochii îngustaţi. *Tu* ce faci?

— Nimic, a răspuns el, sărind din leagăn. S-a uitat la mine peste umărul lui larg. Încercam doar să câştig puncte bonus.

Cuvintele lui au căzut ca nişte pietre în ceaţa plăcută prin care pluteam eu, apoi el a sărit de pe verandă şi s-a îndreptat spre casa lui. M-am uitat la Dee, dar aş fi vrut să fug după Daemon şi să-l lovesc până cade la pământ.

— Era gata să mă sărute fiindcă aşa era planul ca să-şi capete cheile înapoi sau ca să fii tu mulţumită?

Vocea îmi era gâtuită. Mă *durea* pielea.

Dee s-a aşezat în leagăn lângă mine.

— Nu. Asta n-a făcut niciodată parte din plan. A clipit încet. Era gata să te sărute?

Am simţit că-mi ard şi mai tare obrajii.

— Nu ştiu.

— Uau, a făcut ea încet, cu ochii mari. Asta chiar e ceva neaşteptat.

Şi aşa de ciudat. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu venea ea şi în mod sigur nu voiam să mă gândesc la asta cu ea de faţă.

— Ăăă, deci ai fost la rude?

— Da, a trebuit să mă duc, înainte să înceapă şcoala. Scuză-mă că n-am avut cum să-ţi spun. S-a întâmplat cam brusc. Dee a făcut o pauză. Ce făceaţi voi doi înainte… mai înainte de partea cu gata-de-sărut?

— Ne-am plimbat. Atâta tot.

— Ciudat, a continuat ea, privindu-mă atent. I-am luat într-adevăr cheile, dar între timp şi le-a recuperat.

M-am strâmbat.

— În fine, oricum, mersi pentru asta. Nimic nu-ţi consolidează mai eficient încrederea de sine decât un tip care iese cu tine fiindcă este șantajat.

— A, nu! Nu m-am gândit la asta! Am crezut doar că trebuie să fie un pic… motivat, ca să se poarte mai frumos.

— Probabil că ţine tare mult la maşina lui, am mormăit eu.

— Da… aşa e. Aţi petrecut mult timp împreună cât am fost eu plecată?

— N-am petrecut chiar aşa de mult timp. Am fost o dată la lac şi după aia ne-am mai întâlnit azi. Atât.

A avut o expresie ciudată, apoi a zâmbit.

— V-aţi distrat bine?

Nu prea ştiam ce să răspund, aşa că am ridicat din umeri.

— Mda, s-a purtat destul de decent. Vreau să zic, a mai avut nişte izbucniri, dar una peste alta n-a fost prea rău.

Dacă nu luam în considerare faptul că fusese silit să-şi petreacă timpul cu mine şi că voia să mă sărute ca să câştige *puncte bonus.*

— Daemon poate să fie foarte drăguţ atunci când vrea. Dee s-a lăsat pe spate în leagăn şi s-a împins cu picioarele ca să-l facă să se mişte, apoi m-a întrebat: Pe unde v-aţi plimbat?

— Pe una din cărările astea, am răspuns, dar apoi a apărut un urs.

— Un urs? A făcut ochii mari. Doamne, ce chestie, şi ce-aţi făcut?

— Păi, eu am cam leşinat, sau aşa ceva.

Dee s-a holbat la mine.

— Ai leşinat?

Am roşit.

— Mda, Daemon m-a luat în braţe şi m-a adus înapoi aici, pe verandă, şi, în fine, aici a fost ce-a fost.

Iar s-a uitat atent la mine, plină de curiozitate. Apoi a clătinat din cap. A schimbat subiectul şi m-a întrebat dacă a mai pierdut şi alte evenimente cât timp a fost plecată. Am pus-o la curent cu ce se mai întâmplase, dar mintea mea era în altă parte. Înainte de a pleca, Dee a zis, printre altele, că poate ne uităm mai târziu la un film. Cred că am acceptat.

Mult timp după ce intrasem în casă şi mă îmbrăcasem cu treningul meu vechi, am fost la fel de confuză în privinţa lui Daemon. În timpul plimbării noastre fusese chiar plăcut, înainte să se transforme iar într-o super-jigodie. Plină de ruşine şi frustrare, m-am aruncat pe pat, cu ochii în tavan.

Tencuiala era străbătută de o adevărată reţea de crăpături. Le măsuram cu privirea, în timp ce mintea mea rememora toate secvenţele care duseseră la episodul cu „gata-de-sărut". Stomacul îmi tremura şi acum când îmi aminteam cât de aproape de mine fuseseră buzele lui. Dar cel mai greu îmi venea să recunosc că am vrut să mă sărute. Simpatia şi dorinţa nu ar trebui să meargă împreună.

*

— Stai să înţeleg mai bine. Dee s-a încruntat de pe fotoliul vechi în care era cocoţată şi care avea o nevoie disperată de o nouă tapiţerie. Tu n-ai idee la ce facultate vrei să mergi?

Am gemut.

— Parcă eşti maică-mea.

— Păi, da, dar eşti în ultimul an de liceu. Dee a tăcut un moment. Voi nu trebuie să vă înscrieţi imediat cum începe şcoala?

Dee şi cu mine stăteam în livingul meu şi ne uitam pe nişte reviste, când deodată mama a intrat absolut-din-întâmplare în cameră şi a trântit un teanc de broşuri cu facultăţi pe măsuţa de cafea. Mersi, mamă.

— Dar tu nu ar trebui să te înscrii? Şi tu eşti una dintre „noi”.

Licărirea de interes din ochii ei s-a stins.

— Da, dar acum vorbeam despre tine.

Mi-am dat ochii peste cap şi am râs.

— Nu m-am hotărât ce vreau să fac. Aşa că nu simt nevoia să-mi aleg deja o facultate.

— Dar toate facultăţile îţi oferă cam acelaşi lucru. Ai putea să alegi un loc unde ai vrea să mergi. California, New York, Colorado – a, stai, ai putea chiar să mergi în străinătate! Ar fi nemaipomenit. Eu aşa aş face în locul tău. M-aş duce undeva în Anglia.

— Păi, poţi să te duci, i-am amintit eu.

Dee a lăsat ochii în jos. A ridicat din umeri.

— Nu, nu pot.

— De ce nu?

Mi-am urcat picioarele pe canapea şi le-am încrucişat. Nu mi se părea că pentru ei banii ar fi o problemă, mai ales când te uitai ce maşini au şi cu ce haine sunt îmbrăcaţi. O întrebasem dacă avea vreun job şi îmi spusese că are o alocaţie lunară care îi permite să trăiască confortabil. Remuşcările părinteşti, fiindcă locuiau în oraş, şi chestii de-astea. O afacere bună, dacă stai să te gândeşti.

Mama mea îmi dădea mereu bani de cheltuială, dar mă îndoiam sincer că şi-ar putea permite să plătească lunar trei sute de dolari ca să-mi ia o maşină de fiţe. Nici gând. Trebuia să mă mulţumesc cu sedanul meu mititel, ruginit cum era. Trebuia să merg înainte cu paşi mici.

— Poţi să te duci oriunde vrei, Dee.

Zâmbetul lui Dee avea ceva trist în el.

— Cel mai probabil o să rămân aici după absolvire. Poate o să mă înscriu la vreo facultate din alea la distanţă.

În primul moment am crezut că glumeşte.

— Vorbeşti serios?

— Da, sunt cam blocată aici.

Mă intriga la culme ideea că cineva ar putea fi forţat să rămână într-un anumit loc.

— Dar ce te ţine aici?

— Familia mea e aici, a zis ea încet, ridicând privirea. În fine, să ştii că filmul ăla de-aseară mi-a dat coşmaruri. Mă oripilează ideea că ai putea să stai într-o casă bântuită de fantome care se uită la tine când dormi.

N-am putut să nu observ că încerca să schimbe subiectul.

— Da, a fost un film destul de sinistru.

Dee s-a strâmbat.

— Mi-a amintit de Daemon. Aşa îi plăcea şi lui să stea să se uite la mine când dormeam, i se părea amuzant. A scuturat din umerii ei delicaţi. Aşa mă supăra chestia asta! Chiar şi atunci când dormeam adânc, tot îl simţeam uitându-se la mine şi mă trezeam din somn. Iar el nu se mai oprea din râs.

Imaginea lui Daemon ca băieţel care-şi necăjeşte sora geamănă m-a făcut să zâmbesc. Dar imaginea aceea a fost înlocuită imediat de cea actuală. Am oftat, plină de frustrare, şi am închis revista.

Nu-l mai văzusem din seara aceea de pe verandă, dar de-abia era luni. Nu era ceva neobişnuit să treacă două zile fără să ne vedem. Şi nu că aş fi vrut să-l văd.

Mi-am ridicat privirea spre Dee şi am văzut-o deschizând revista la ultima pagină. Întotdeauna făcea aşa, ca să citească horoscopul. Îşi rezemase bărbia în mână şi îşi lovea uşor buza cu degetul care avea unghia dată cu lac vişiniu.

Degetul a început parcă să se estompeze, aproape dispăruse cu totul. Tot aerul din jurul ei părea să

zumzăie.

Am clipit de mai multe ori. Degetul apăruse la loc. Perfect. Iar aveam halucinaţii. Am aruncat revista deoparte.

— Trebuie să mă duc la bibliotecă. Simt nevoia să citesc cărţi noi.

— Am putea să facem o ieşire, ca să cumpărăm cărţi. S-a săltat în fotoliu, înviorată din nou. Voiam să citesc şi eu cartea pe care ai recenzat-o tu pe blog cu o săptămână înainte de a te muta aici. Aia cu copiii care au puteri supranaturale.

Inimioara mea dansa fericită. Îmi citise blogul. Nici măcar nu-mi aminteam să-i fi spus vreodată cum se numeşte blogul.

— Ar fi distractiv, dar eu voiam să mă duc în seara asta la bibliotecă, e mult mai bine, că e gratis. Nu vrei să vii cu mine?

— În seara asta? m-a întrebat ea cu ochii mari. În seara asta nu pot. Dacă vrei, mâine-seară.

— Nu-i nicio problemă dacă nu poţi. Vreau să ajung acolo de vreo câteva zile, dar am tot amânat, şi am nevoie de ceva dulce pentru creier înainte să trebuiască să citesc chestii de şcoală.

Pletele negre s-au unduit în jurul feţişoarei ei drăgălaşe când a clătinat din cap.

— A, nu-i nicio problemă. Mi-ar face plăcere să vin cu tine. Dar nu pot în seara asta. Am ceva de făcut. Dacă nu era aşa, veneam cu tine.

— E OK, Dee. Mă duc singură la bibliotecă şi mergem altă dată la librărie. Acum mă descurc destul de bine prin oraş. Nu e problema că m-aş putea rătăci sau ceva. Sunt doar vreo… cinci străzi.

Am făcut o pauză, apoi am schimbat imediat subiectul, întrebând-o ce planuri are pentru diseară.

Gura lui Dee parcă s-a crispat.

— Nimic, doar că s-au întors în oraş nişte prieteni.

Era clar că întrebarea mea nevinovată o pusese în încurcătură şi nu părea prea dispusă să vorbească despre asta. S-a foit pe scaun şi a început să-şi

studieze unghiile. Îmi dădeam seama că sunt cam insistentă, dar nu pricepeam cum de întrebarea mea o incomodase aşa de tare. Şi, pe de altă parte, mă simţeam şi puţin rănită şi dezamăgită că nu mă includea şi pe mine printre prietenii ei.

— Sper să vă simţiţi bine diseară, am minţit eu.

Bine, nu era chiar o minciună. Era cam o jumătate de minciună. Nu sunt prea mândră de mine, dar asta e. Bine sau rău, mă simţeam dată la o parte.

Dee s-a foit iar în fotoliu, uitându-se la mine. Avea ochii mijiţi, ca atunci, pe verandă.

— Cred că ar trebui să aştepţi până mâine, ca să vin cu tine. În ultimul timp au dispărut vreo două fete pe aici.

Mă duceam la bibliotecă, nu într-o casă unde se producea metamfetamină, dar mi-am adus aminte de afişul cu fata dispărută pe care îl văzusem în oraş şi am ridicat din umeri.

— Bine, mă mai gândesc.

Dee a rămas la mine până când mama a început să se pregătească să plece la serviciu. La plecare, s-a oprit la marginea verandei.

— Serios, dacă poţi să aştepţi până mâine, vin şi eu cu tine la bibliotecă.

Am încuviinţat din nou şi am îmbrăţişat-o scurt. I-am simţit lipsa chiar din clipa când a plecat. Casa era mult prea tăcută fără ea.

Capitolul 9

După ce am luat masa împreună cu mama, am plecat. Nu mi-a luat prea mult să nimeresc drumul spre bibliotecă. Străzile, care, de câte ori fusesem până atunci în oraş, erau pline, acum păreau cam pustii. În drum spre centru, cerul se acoperise de nori şi asta îi dădea un aer sinistru de oraş-fantomă.

Deşi eram abătută din cauza ciudăţeniei care era în acest moment viaţa mea şi din cauza sentimentului nebulos de tristeţe că Dee nu mă invitase şi pe mine cu prietenii ei, când am intrat în bibliotecă am început să zâmbesc. Gândul la gemeni şi la toate celelalte s-a risipit brusc atunci când am pătruns în biblioteca tăcută şi am văzut mulţimea de cărţi care stăteau aliniate pe rafturi. Ca şi în grădină, mă simţeam perfect relaxată în atmosfera liniştită de bibliotecă.

M-am oprit la o măsuţă goală şi am respirat fericită. Întotdeauna reuşeam să mă pierd cu totul în lectură. Cărţile erau pentru mine o evadare necesară, în care mereu mă aruncam cu capul înainte, fericită.

Timpul a trecut neaşteptat de repede, iar biblioteca avea acum un aer întunecat. Bibliotecile au în general un aer semiobscur spre seară, dar la acesta se adăugase acum şi cerul înnorat, şi arăta destul de sinistru. Nici nu mi-am dat seama cât de târziu era, până când am observat că bibliotecara stinsese aproape toate luminile şi de-abia vedeam pe unde să merg ca să ajung la masa ei. Pe urmă, de-abia aşteptam să ies cât mai repede din locul ăla pustiu şi scârţâitor.

Un fulger a luminat rafturile de cărţi şi un tunet s-a rostogolit afară. Speram să am timp să ajung la maşină înainte să înceapă să toarne cu găleata.

Strângând la piept teancul de cărţi pe care voiam să le iau acasă, m-am dus repede la biroul bibliotecarei. Mi-a completat rapid fişa şi abia am avut timp să-i mulţumesc, că ea a şi plecat să închidă.

— Ia te uită, am murmurat eu.

Furtuna care stătea să izbucnească transformase ziua în noapte, părea mult mai târziu decât era în realitate. Afară, străzile erau tot pustii. Am privit în urmă, gândindu-mă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să rămân aici până se termina furtuna, dar atunci s-a stins şi ultimul bec din bibliotecă. Am scrâşnit uşor din dinţi şi mi-am îndesat cărţile în rucsac, pregătindu-mă să plec. Când am pus piciorul pe trotuar, cerul s-a deschis şi a început să toarne, udându-mă până la piele în câteva secunde. Mă chinuiam să-mi apăr rucsacul de ploaie, în timp ce scotoceam după chei şi băteam din picioare. Ploaia aia era groaznic de rece!

— Domnişoară, fiţi amabilă! mi-a întrerupt o voce gravă eforturile. Dacă aţi vrea să mă ajutaţi…

Fusesem aşa de preocupată de deschiderea portierei şi de adăpostirea cărţilor de ploaie, încât nici nu simţisem că se apropiase cineva. Mi-am aruncat rucsacul în maşină şi am strâns mai tare geanta în mână, întorcându-mă să văd cine vorbeşte. Din întuneric îşi făcuse apariţia un bărbat care stătea acum chiar sub un stâlp de lumină. Ploaia curgea în valuri peste el, lipindu-i de faţă şuviţele lungi de păr deschis la culoare. Ochelarii lui cu ramă de sârmă alunecaseră spre vârful nasului coroiat şi el stătea cu mâinile strânse la piept, tremurând uşor din tot corpul lui firav.

— Maşina mea, care e acolo, a strigat el, ca să-l aud prin sunetul ploii care acoperea totul, apoi a arătat cu mâna în spate, are pană. Speram să-mi puteţi împrumuta o cheie tubulară.

Aveam o cheie tubulară, dar fiecare fibră din corpul meu îmi spunea să declar că n-am. Chiar

dacă bărbatul părea că n-ar fi fost în stare nici să arunce prea departe cu o piatră.

— Nu prea cred.

Vocea mea era mai slabă decât aş fi vrut. Mi-am dat pe spate părul ud şi mi-am dres glasul. Apoi am strigat spre el:

— Nu ştiu dacă am sau nu.

Zâmbetul bărbatului era sfios.

— Nu puteam să nimeresc un moment mai prost de-atât, nu-i aşa?

— Nu, nu puteaţi.

M-am mutat de pe un picior pe altul. O parte din mine ar fi vrut să-l las acolo, cu scuzele de rigoare, dar mai era o parte din mine – mult mai mare – care nu fusese niciodată în stare să refuze pe cineva. Mi-am muşcat buza de jos, ezitând lângă portiera maşinii. Nu puteam să-l las aşa în ploaie. Bietul om părea că o să se prăbuşească dintr-o clipă în alta. Compasiunea pentru el îmi înlăturase sentimentul de teamă care apare întotdeauna când te confrunţi cu necunoscutul.

Nu puteam să-l las în ploaie, când ştiam că pot să-l ajut. Şi parcă ploaia se mai domolise.

Deja hotărâtă, m-am forţat să zâmbesc puţin.

— Să mă uit. S-ar putea să am.

Omul se luminase la faţă.

— Aţi fi salvatoarea mea. Rămăsese în acelaşi loc, nu se apropiase, probabil fiindcă simţise neîncrederea mea. Se pare că ploaia o să se oprească, dar după norii ăia negri care vin încoace, cred că o să fie o furtună grozavă, a adăugat.

Am trântit portiera maşinii şi m-am îndreptat spre portbagaj. L-am deschis şi am început să bâjbâi cu mâna pe mochetă, căutând trapa de la roata de rezervă.

— Ca să fiu sinceră, nu sunt prea sigură că am.

Mă întorsesem cu spatele la străinul acela doar de câteva secunde, când am simţit o pală rece de aer care mi-a ridicat firişoarele de păr de pe ceafă. Adrenalina a început să alerge prin venele mele,

făcându-mi inima să se lovească de coaste şi stomacul să se strângă în ghearele dureroase ale spaimei.

— Fiinţele umane sunt atât de stupide, de credule.

Vocea lui era la fel de rece ca şi vântul care îmi îngheţa spatele.

Până să am timp să procesez ceea ce spusese, am simţit cum o mână udă şi rece ca gheaţa îmi strânge mâna dureros. Îi simţeam respiraţia lipicioasă pe gâtul meu şi am avut senzaţia că totul s-a sfârşit. Nici măcar nu am avut timp să reacţionez.

M-a tras de mână şi m-a întors cu faţa la el. Am ţipat din cauza durerii pe care am simţit-o în braţ. Acum eram faţă în faţă cu el şi nu mai părea deloc neajutorat ca înainte. De fapt, parcă era mai înalt şi mai vânjos.

— Dacă… dacă vrei bani… poţi să-i iei pe toţi.

Voiam să-i arunc geanta şi să fug.

Străinul a zâmbit şi apoi m-a împins. *Tare.* Impactul cu asfaltul dur a făcut să vâjâie aerul în jurul meu şi imediat am simţit o durere înfiorătoare la încheietura mâinii. Cu mâna cea bună am apucat geanta şi am întins-o spre el.

— Te rog, l-am implorat eu. Ia-o. N-o să spun nimic nimănui. Ia-o. Jur să nu spun.

Atacatorul s-a lăsat pe vine în faţa mea şi mi-a luat geanta, cu buzele strâmbate într-un rânjet dispreţuitor. În spatele lentilelor, ochii lui păreau că-şi schimbă culoarea.

— Banii tăi? N-am nevoie de banii tăi.

A aruncat geanta într-o parte.

Mă holbam la el, respirând şuierător, cu greutate. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Dacă nu voia să mă jefuiască, atunci ce voia? Mintea mea s-a blocat în punctul acela al raţionamentului şi nu puteam decât să repet îngrozită în sinea mea: *Nu. Nu. Nu.*

Capul îmi era invadat de o mulţime de gânduri şi de imagini. Dar reuşeam să mă mişc şi m-am tras

din faţa lui până m-am lovit de bordură. Eram sufocată de frică. Ştiam că trebuie să ţip. Simţeam urletul care îmi umplea gâtlejul. Am deschis gura.

— Nu ţipa, m-a avertizat el şi vocea lui a sunat ca un ordin muşcător.

Am simţit cum mi se încordează muşchii de la picioare. M-am răsucit şi mi-am tras genunchii, pregătită să fug. Aş fi putut să fug. Nu s-ar fi aşteptat la asta. Puteam s-o fac. *Acum!*

Mâinile lui au ţâşnit brusc din întuneric, m-au apucat de picioare şi au smucit. Am căzut pe partea stângă pe asfalt, lovindu-mă cu mâna şi cu faţa de suprafaţa dură, şi am simţit instantaneu o durere care m-a orbit. Ochiul a început să se umfle imediat şi pe braţ îmi curgea un şuvoi de sânge cald. Îmi venea să vomit. Am încercat să-mi trag picioarele din mâinile lui, dar nu am reuşit şi am început să lovesc cu ele. El a icnit, dar a continuat să mă ţină strâns.

— Te rog! Dă-mi drumul!

Am dat iar din picioare, ca să mă eliberez. Braţele mi se juleau pe asfaltul aspru, provocându-mi alte dureri, dar şi ceva mai puternic.

Mă cuprinsese furia, care împingea deoparte frica, luptându-se să îi ia locul. Combinaţia asta de sentimente mi-a dat putere să acţionez. Am dat din picioare şi m-am zvârcolit, am împins şi am tras, dar nimic nu m-a ajutat să mă eliberez. Nici măcar un milimetru.

— Dă-mi drumul!

De data asta am ţipat, iar ţipătul care mi-a ieşit din gât s-a transformat în urlet.

A avut o mişcare rapidă, iar faţa lui părea că se înceţoşează, aşa cum remarcasem şi la mâinile lui Dee. Apoi m-am trezit cu el peste mine, acoperindu-mi gura cu mâinile. Greutatea lui era insuportabilă, cu toate că înainte mi se păruse mic şi firav. Mă strivea pur şi simplu, dar mai tare mă distrugea gândul la ceea ce avea să fie mai departe.

Trebuie să mă fi auzit cineva. Era singura mea speranţă.

Şi-a aplecat capul şi mi-a adulmecat părul. M-am simţit scuturată de un val de repulsie. A şuierat:

— Am avut dreptate. Urma lor e pe tine. Mi-a eliberat gura şi m-a prins de umeri. Unde sunt?

— Nnn… nu înţeleg, am spus eu sugrumat.

— Normal că nu înţelegi.

Faţa lui se strâmbase de dezgust.

— Nu eşti decât un mamifer umblător stupid. Fără valoare.

Am ţinut ochii închişi. Nu voiam să mă uit la el. Nu voiam să-i văd faţa. Voiam să plec acasă la mine. *Te rog…*

— Uită-te la mine!

Nu am vrut, şi atunci m-a scuturat iar cu putere. M-am lovit cu capul de asfalt. Durerea asta nouă m-a făcut să tresar şi singurul meu ochi bun s-a deschis automat. M-a prins de bărbie cu mâna aceea de gheaţă. Privirea mea a rătăcit câteva clipe pe faţa lui şi apoi s-a fixat în ochii lui. Erau adânci şi goi. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

Şi în ochii ăia am văzut ceva încă şi mai rău. Mai rău decât să fii jefuit, mai rău. Decât să fii bătut sau abuzat. Acolo am văzut moartea – moartea mea – şi niciun fel de remuşcare din partea lui.

— Spune-mi unde sunt.

Fiecare cuvânt era ca un lătrat.

Vocea îi era cumva înfundată, de parcă ar fi fost sub apă. Sau poate eu eram. Poate că mă înecam.

— Bine, a scuipat el. Poate îţi trebuie puţină încurajare.

Într-o clipă, mâinile lui au fost pe gâtul meu şi au început să strângă. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mi-am oprit şi ultima gură de aer pe care o luasem. Panica mi-a cuprins pieptul ca nişte gheare şi am încercat să-i desfac degetele de pe gâtul meu, lovind zadarnic cu picioarele în încercarea mea disperată de a mă elibera. Strânsoarea lui îmi blocase traheea fragilă.

— Eşti gata să-mi spui? m-a întrebat el. Nu?

Nu ştiam ce vrea de la mine. Încheietura nu mă mai durea aşa de tare; carnea mea strivită de pe braţe şi de pe faţă parcă nu mă mai ustura la fel ca înainte, fiindcă apăreau mereu alte dureri, mai puternice decât celelalte. Şi nu aveam aer, nu mai aveam aer deloc. Inima îmi bubuia în piept, cerând oxigen, în cap aveam o presiune imensă, de parcă ar fi fost gata să explodeze. Picioarele îmi amorţiseră. În ochi îmi apăruseră steluţe de lumină.

O să mor.

N-o s-o mai văd niciodată pe mama. O, Doamne, o să fie distrusă. Nu puteam să mor aşa, aiurea. M-am rugat în gând să mă găsească cineva până nu e prea târziu, dar toate începuseră să se estompeze. Am alunecat într-un abis negru ca smoala. Nu mai simţeam presiunea aşa de puternic acum. Usturimea din gât parcă mai trecuse. Durerea dispărea încet. Mă pierdeam în întuneric.

Şi, brusc, nu i-am mai simţit mâinile pe gât, iar cumva în depărtare am auzit un zgomot surd, ca şi cum ar fi căzut cineva pe asfalt. Aveam senzaţia că mă aflu în fundul unui puţ adânc şi că zgomotele veneau de undeva de departe, de sus.

Dar puteam să respir din nou. Am tras cu lăcomie fiecare gură de oxigen, înghiţind minunatul aer cu gâtul meu rănit şi simţind cum organele mele pornesc din nou să funcţioneze. Am început să tuşesc, din cauza lăcomiei cu care respiram.

Cineva a strigat ceva într-o limbă plăcută, muzicală. Nu o mai auzisem niciodată, apoi s-a auzit iar o înjurătură, urmată de zgomotul unei lovituri. Lângă mine a aterizat un corp şi m-am rostogolit încet într-o parte. Durerea m-a făcut să strâng ochii, dar am primit-o cu bucurie. Asta însemna că trăiesc.

Se luptau în întuneric. Unul dintre ei – un bărbat – l-a apucat pe celălalt şi l-a ridicat la câţiva metri în aer. Puterea cu care a făcut asta era şocantă, brutală. Inumană. Imposibilă.

Când mă chinuiam să mă ridic, m-a apucat un alt acces de tuse. M-am sprijinit în mână, lăsându-mi greutatea pe ea, ceea ce m-a făcut să ţip.

— Fir-ar să fie! a explodat o voce joasă.

Am văzut un fulger roşu-galben de lumină. Lămpile de pe stâlpii din stradă au explodat, lăsând toată zona în întuneric. Am început să vomit, ameţită. Am auzit pietrişul scârţâind aproape şi în raza privirii mele au apărut nişte ghete. Am întins mâna instinctiv, ca să-l ţin la distanţă pe cine-o fi fost.

— E în regulă. A plecat. Te simţi bine?

Am simţit o mână aşezându-se cu blândeţe pe umărul meu, liniştindu-mă. Într-un colţ îndepărtat al creierului aveam certitudinea că vocea asta îmi era cunoscută.

— Nu te mai mişca.

Am încercat să-mi înalţ capul, dar din cauza ameţelii am fost gata să-mi pierd cunoştinţa. Privirea mi s-a tulburat, apoi s-a limpezit din nou. Ochiul meu stâng era umflat şi complet închis şi simţeam în el fiecare zvâcnet al pulsului.

— Totul e în regulă.

Am simţit o căldură care radiază din umăr şi se duce spre braţ, se lasă în jurul încheieturii şi pătrunde adânc, relaxându-mi muşchii dureroşi. Îmi amintea de zilele petrecute pe plajele cu nisip alb, când mă prăjeam la soare.

— Mulţumesc pentru…

Mi-am pierdut cuvintele când am reuşit în sfârşit să-mi focalizez privirea pe faţa salvatorului meu. Încet-încet, am văzut pomeţii înalţi ai obrajilor, nasul drept şi buzele pline. Un chip izbitor şi aşa de rece, încât nu puteam să-l asociez nicicum cu mâna de unde venea căldura aceea care acum îmi pătrunsese în tot corpul. Ochii lui de un verde straniu, intens, s-au întâlnit cu ai mei.

— Kat, a zis Daemon, iar fruntea lui era încreţită de îngrijorare. Mă auzi?

— Tu, am şoptit eu şi capul mi s-a lăsat încet într-o parte.

Am observat în treacăt că ploaia se oprise.

El şi-a arcuit o sprânceană neagră.

— Da, eu sunt.

Ameţită, m-am uitat în jos, spre mâna lui, care îmi ţinea încheietura. Nu mă mai durea deloc, dar atingerea lui părea să facă şi altceva. Mi-am smucit mâna, dezorientată.

— Pot să te ajut, a insistat el, întinzând din nou mâna spre mine.

— Nu! am ţipat eu şi m-a *durut.*

El a mai ezitat câteva clipe, apoi s-a ridicat, cu ochii la încheietura mea.

— Cum vrei. O să sun la poliţie.

Am încercat să nu ascult ce vorbea la telefon cu poliţia. În cele din urmă, am reuşit să respir normal.

— Mulţumesc.

Vocea îmi era hârâită şi mă durea când vorbeam.

— Nu-mi mulţumi. Şi-a trecut degetele prin păr. E vina mea, fir-ar să fie.

Cum adică era vina lui? Creierul meu încă nu funcţiona prea bine, fiindcă nu prea înţelegeam ce spune. M-am lăsat cu grijă pe spate şi m-am uitat în sus – sus de tot – spre el şi instantaneu mi-a părut rău că m-am uitat. Arăta fioros. Şi protector.

— Îţi place ce vezi, Kitten?

Mi-am lăsat privirea în jos… spre mâinile lui încleştate. Nu aveau nici măcar o zgârietură.

— Lumină. Am văzut lumină.

— Păi, aşa se zice, că e o lumină la capătul tunelului.

M-am cutremurat de groază amintindu-mi. În seara asta fusesem gata să mor.

Daemon s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Fir-ar să fie, scuză-mă. Nu trebuia să spun asta. Te doare rău?

— Gâtul… mă doare. Mi-am atins gâtul cu precauţie şi am strâns din ochi. Şi încheietura mâinii. Nu ştiu dacă… nu e ruptă.

Am ridicat mâna cu grijă. Era umflată şi deja căpătase minunate nuanţe de albastru şi violet.

— Dar am văzut un fulger… de lumină.

El s-a uitat atent la braţul meu.

— E fractură sau entorsă. Altceva nu mai ai?

— Altceva? Omul ăla… voia să mă omoare.

Ochii lui s-au îngustat.

— Asta am priceput. Întrebam doar dacă mai ai şi vreo altă rană mai gravă. S-a oprit o clipă şi a reflectat. De exemplu, la cap.

— Nu… adică nu cred.

A expirat profund.

— Bine, bine. S-a ridicat şi s-a uitat în jur. De fapt, ce căutai aici?

— Am… am vrut să mă duc la bibliotecă.

A trebuit să mă opresc, ca să mi se mai potolească usturimea din gât.

— Nu era chiar aşa… de târziu. Şi nu eram într-un… oraş bântuit… de criminali. Mi-a zis că vrea să-l ajut… că avea pană.

Ochii lui s-au făcut mari de uimire.

— Vine un necunoscut la tine în parcare, pe întuneric, şi-ţi cere să-l ajuţi, iar tu sari să-i dai ajutor? N-am mai auzit de mult ceva atât de stupid. Şi-a încrucişat braţele la piept şi m-a privit fix. Ţi se pare că gândeşti foarte bine, nu-i aşa? Să accepţi bomboane oferite de necunoscuţi şi să urci în dube pe care scrie *Pisicuţe gratis?*[{5}]

Am oftat. El a început să se plimbe de colo-colo.

— Părerea de rău nu ţi-ar fi fost de niciun ajutor dacă n-aş fi venit eu, nu crezi?

M-am prefăcut că nu aud ultima lui remarcă.

— Dar tu… cum de erai aici?

Gâtul meu parcă era mai bine, în sfârşit. Tot mă durea ca naiba, dar măcar nu mai aveam senzaţia că trebuie să-mi extrag cuvintele din asfalt.

Daemon s-a oprit din plimbare şi şi-a trecut mâna peste piept, deasupra inimii.

— S-a întâmplat să fiu.

— Frate, credeam că voi ar trebui să fiţi drăguţi şi fermecători.

S-a încruntat.

— Care „voi”?

— Nu ştii, genul de cavaler în armură strălucitoare care salvează domniţa la ananghie.

M-am oprit brusc. Cred că totuşi mă lovisem la cap.

— Nu sunt cavalerul tău.

— OK…, am şoptit eu.

Mi-am îndoit încet genunchii şi mi-am sprijinit capul de ei. Mă dureau toate, dar nu aşa cum mă duruse când omul ăla mă strângea de gât. M-am înfiorat la gândul ăsta.

— Unde e acum?

— A fugit. De mult, m-a asigurat Daemon. Kat…?

Am ridicat capul. Silueta lui masivă mă copleşea, aşa cum se uita la mine. Privirea lui era enervantă, pătrunzătoare. Nu ştiam ce să spun. Nu-mi plăcea felul în care se profila umbra făcută de trupul lui Daemon în lumina lunii şi am făcut o mişcare, încercând să mă ridic.

— Nu cred că e bine să te ridici.

S-a lăsat iar pe vine în faţa mea.

— Trebuie să apară ambulanţa şi poliţia. N-am chef să leşini iar.

— N-o să leşin, l-am contrazis auzind, în sfârşit, sirenele maşinilor.

— Nu vreau să trebuiască să te prind în braţe dacă leşini. Şi-a privit mâinile câteva clipe. Ţi-a zis ceva?

Simţeam o nevoie disperată să înghit, dar mă durea prea tare gâtul.

— A zis… că am o urmă pe mine. Şi mă tot întreba… unde sunt ei. Nu ştiu de ce.

El s-a uitat repede în altă parte, cu respiraţia grăbită.

— O fi vreun nebun.

— Probabil, dar… pe cine căuta?

Daemon s-a întors cu faţa spre mine, teribil de încruntat.

— Poate vreo fată suficient de tâmpită încât să ajute un criminal nebun să-şi facă *pana*?

Am strâns buzele.

— Ce măgar eşti. Ţi-a mai zis… asta cineva până acum?

El mi-a aruncat un zâmbet sincer amuzat.

— Vai, Kitten, în fiecare zi din viaţa mea binecuvântată.

M-am uita fix la el, neştiind ce să cred.

— Nici nu ştiu ce să mai zic…

— Din moment ce ai spus deja mulţumesc, cred că acum nu mai are rost să zici nimic. S-a ridicat în picioare cu un fel de graţie fluidă. Numai, te rog, nu te mişca. Asta-i tot ce-ţi cer. Stai acolo şi încearcă să nu mai intri în alte belele.

M-am încruntat şi asta m-a durut.

Cavalerul meu nu-tocmai-fermecător stătea deasupra mea, cu picioarele depărtate şi cu braţele în lături, de parcă se pregătea să mă apere iar. Ce-ar fi dacă s-ar întoarce omul ăla? Poate că de-asta era îngrijorat Daemon.

Am început să tremur şi îmi clănţăneau şi dinţii. Daemon şi-a scos tricoul şi mi-a înfăşurat capul în materialul cald, foarte atent ca niciun colţişor de tricou să nu-mi atingă faţa rănită. M-am simţit învăluită de mirosul lui şi, pentru prima dată de la atac, m-am simţit în siguranţă. Cu Daemon. Ca să vezi.

Ca şi cum corpul meu realiza că nu mai trebuie să se lupte, am simţit că încep să alunec într-o parte şi am ştiut că asta o să-mi învineţească şi ochiul celălalt când voi da cu capul de pavaj, fiindcă era clar că o să leşin din nou ca acum câteva zile. M-am întrebat în treacăt de ce eram eu blestemată să leşin mereu în faţa lui Daemon, apoi am căzut pe asfalt ca un sac de cartofi.

Capitolul 10

Nu prea eram obişnuită cu spitalele. Le uram la fel de tare cum uram muzica country. Mi se părea că acolo miroase a moarte şi a dezinfectant. Spitalele mă făceau să-mi amintesc de tata, de sfârşitul care venise rapid după ce cancerul îi înfundase ochii în orbite şi chimioterapia îl umflase.

Spitalul ăsta nu era diferit de celelalte, dar şederea aici a fost mult mai complicată.

A inclus poliţia, o mamă înnebunită de grijă şi un salvator brunet şi ursuz, care bântuia mereu pe lângă micul salon în care mă băgaseră. Chiar dacă era nepoliticos şi ingrat din partea mea, mă străduiam din răsputeri să nu-l bag în seamă.

Mama mea, care era de serviciu în seara aceea la spital când m-a adus ambulanţa sub escorta poliţiei, punea tot timpul mâna pe mine, mă strângea de mână sau mă mângâia pe faţă – pe părţile care nu erau afectate. Ca şi cum atingerile acelea îi dădeau certitudinea că sunt vie, că respir şi că nu am decât nişte vânătăi. Mă simţeam mizerabil pentru asta, dar chiar începuse să mă enerveze.

Mă simţeam mai rea ca niciodată.

Capul şi spatele mă dureau groaznic, dar cel mai rău mă dureau încheietura şi braţul. După ce m-au întors pe toate părţile şi mi-au făcut o mie de înţepături şi o duzină de radiografii, au constatat că nu era nimic rupt. Aveam doar o entorsă la încheietură şi un tendon rupt la mână, pe lângă nenumăratele vânătăi şi zgârieturi. Mi-au pus imediat mâna stângă într-o atelă până la cot.

Îmi promiseseră vag că voi primi şi nişte calmante, dar deocamdată nu aveam nimic.

Ofiţerii de poliţie au fost destul de drăguţi, poate puţin cam tăioşi. Mi-au pus toate întrebările posibile. Ştiam că e important să le povestesc tot ce îmi aminteam, dar şocul mă cam epuizase şi adrenalina dispăruse de mult. Nu voiam decât să plec acasă.

Ei credeau că fusese o tentativă de jaf nereuşită, până când le-am zis că nu a vrut niciun ban. După ce le-am povestit ce-mi spusese agresorul, au ajuns la concluzia că era poate un bolnav mintal sau un dependent de droguri aflat în criză.

După ce poliţiştii au terminat cu întrebările pentru mine, au trecut la Daemon. Păreau că se cunosc destul de bine. Unul dintre ei chiar l-a bătut pe umăr şi i-a zâmbit. Erau prieteni. Ce drăguţ. N-am putut să ascult ce spunea el, că mama începuse interogatoriul ei personal.

Nu voiam decât să tacă toţi şi să mă lase în pace.

— Domnişoară Swartz?

Surprinsă să-mi aud numele de familie, m-am scuturat din gândurile mele. Un agent de poliţie mai tânăr se întorsese iar la patul meu. Nu-mi aminteam cum îl cheamă şi eram mult prea obosită ca să mă uit pe insigna lui.

— Da?

— Cred că e de ajuns pentru seara asta. Dacă îţi mai aminteşti ceva, te rog să ne suni imediat.

Am aprobat din cap şi am regretat instantaneu. M-am strâmbat de durerea care mă săgetase.

— Scumpo, te simţi bine? a întrebat mama, cu vocea plină de îngrijorare.

— Mă doare capul.

S-a ridicat în picioare.

— Mă duc să caut un doctor care să-ţi dea calmantele alea.

Asta îmi trebuia, asta voiam, nimic altceva.

Agentul se întorsese să plece, dar s-a mai oprit o dată.

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji. Eu…

Hârâitul staţiei de emisie-recepţie l-a întrerupt. Vocea dispecerului s-a auzit din eter. „Către toate echipajele disponibile, avem cod 18 pe Well Spring Road. Victima este femeie, în jur de şaptesprezece ani. Posibil DFL. Solicităm AMU[6].”

Uau. Ce şanse erau să fiu atacată în aceeaşi noapte în care o altă adolescentă este ucisă în acest orăşel? Trebuia să fie o coincidenţă. M-am uitat la Daemon. Ochii i se îngustaseră. Auzise şi el anunţul.

— Dumnezeule, a făcut agentul, apoi a deschis emisia. Echipajul 414 pleacă de la spital şi se îndreaptă spre caz.

S-a îndepărtat de patul meu, vorbind în staţia lui, şi a plecat.

Cu excepţia lui Daemon, care se rezema de perete lângă perdea, nu mai era nimeni în cameră. El a ridicat o sprânceană, uitându-se curios la mine. Mi-am muşcat buza şi am întors capul, mişcare ce mi-a stârnit un fulger de durere dintr-o tâmplă în cealaltă. Am rămas aşa până a venit mama, zorită, cu doctorul după ea.

— Scumpo, doctorul Michaels are veşti bune.

— Aşa cum ştii deja, nu ai nicio fractură şi se pare că nu ai nici contuzii. După ce-ţi facem externarea, poţi să te duci acasă să te odihneşti, a zis el, frecându-şi tâmplele care începuseră să-i încărunţească. S-a uitat mai întâi la Daemon, apoi şi-a întors din nou privirea spre mine. Dar dacă o să ai ameţeli sau senzaţie de greaţă, tulburări de vedere sau pierderi de memorie, trebuie să vii imediat la spital.

— OK, am zis eu, cu ochii lipiţi de pastile.

În momentul acela, puteam să fiu de acord cu orice.

După ce a plecat doctorul, mama s-a foit niţel prin cameră şi mi-a adus un pahar din plastic cu apă, iar eu am luat pastilele din mâna ei şi le-am înghiţit rapid. Nici măcar nu-mi păsa ce fel de pastile erau.

Mama era iar pe punctul de a izbucni în plâns, aşa că am întins mâna spre ea, dar am fost întreruptă de o voce surescitată care venea din hol.

Dee a intrat în salon ca o furtună, palidă şi alarmată.

— Nu se poate, Katy, te simţi bine?

— Da. Puţin cam bătută în cap.

Am ridicat mâna şi am zâmbit chinuit.

— Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla asta. S-a întors spre fratele ei. *Cum* a fost posibil să se întâmple aşa ceva? Credeam că tu…

— Dee, a prevenit-o Daemon.

Ea şi-a întors privirea de la fratele ei şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Îmi pare aşa de rău pentru asta.

— Nu e vina ta.

A aprobat din cap, dar se vedea clar că se simţea vinovată.

La difuzor s-a auzit numele mamei. Trăsăturile ei s-au încordat, s-a scuzat că pleacă şi a promis că se întoarce în câteva clipe.

— O să ieşi repede de-aici? a întrebat Dee.

Mi-am concentrat din nou, cu greu, atenţia asupra ei.

— Cred că da. Am făcut o pauză. Când se întoarce mama.

Ea a dat din cap.

— Ai văzut… l-ai văzut pe agresor?

— Da, spunea tot felul de tâmpenii. Am închis ochii şi parcă mi-a luat mai mult timp să-i deschid ca de obicei. Ceva despre cum să-i găsească pe „ei”. Nu ştiu.

Mi-am schimbat poziţia pe salteaua tare. Vânătăile nu mă mai dureau aşa de mult.

— A fost ciudat.

Dee a pălit.

— Sper să-ţi dea drumul mai repede. Urăsc spitalele.

— Şi eu.

A încreţit din nas.

— Au un miros… nu ştiu cum, ciudat.

— Aşa îi spun şi eu maică-mii, dar ea zice că fabulez.

Dee a scuturat din cap.

— Nu fabulezi. Au mirosul ăsta… stătut.

Mi-am ridicat pleoapele tremurătoare şi mi-am îndreptat atenţia asupra lui Daemon. Stătea rezemat cu capul de perete şi cu ochii închişi, dar eram sigură că ascultă ce vorbim. Am fost din nou izbită de caracterul special al gemenilor. Daemon şi Dee nu se potriveau deloc acolo, eu, da. Eu mă asortam perfect cu pereţii albi şi cu draperiile verde-deschis. Eram la fel de comună ca şi linoleumul de pe jos, dar ăştia doi păreau că luminează camera cu frumuseţea lor desăvârşită şi cu prezenţa lor pe care nu aveai cum s-o treci cu vederea.

Ah, medicamentul începuse să-şi facă efectul. Eram poetică. Şi drogată. *Ce fericire.*

Dee s-a mişcat pe pat şi nu l-am mai putut vedea pe Daemon. Am avut imediat un sentiment de panică şi m-am chinuit să-mi schimb poziţia ca să-l pot vedea. Pulsul mi s-a normalizat imediat ce ochii mei s-au oprit pe silueta lui nemişcată. Nu mă prostea el pe mine. Încerca să se prefacă relaxat, rezemat aşa de zid cu ochii închişi şi aşa mai departe, dar avea fălcile încleştate şi ştiam că e încordat ca un arc, plin de o energie vigilentă.

— Te descurci bine, a spus Dee şi mi-a zâmbit. Eu aş fi fost total îngrozită, ascunsă pe undeva într-un colţ.

— O să mă îngrozesc şi eu, am murmurat. Dă-mi puţin timp.

Nu ştiam prea bine cât trecuse de când plecase mama, dar s-a întors în salon cu o expresie îngrijorată pe faţa ei frumoasă.

— Scumpo, îmi pare rău că am dispărut aşa, a zis ea repede. A fost un accident foarte grav şi tot aduc o mulţime de victime. S-ar putea să mai stai puţin aici. Eu trebuie să rămân, măcar până stabilim dacă e mai bine să-i transferăm la un spital mai mare.

Lipsesc mai multe asistente, iar spitalul nu are suficient personal să facă faţă unei asemenea situaţii de criză.

Am privit ţintă la ea, încremenită. Simţeam că iar devin rea. Ce-mi păsa mie de ceilalţi? Fusesem cât pe ce să mor în seara asta şi aveam nevoie de mama mea.

— Doamnă Swartz, putem s-o ducem noi acasă, a zis Dee. Sunt sigură că vrea să plece de aici. Iar pentru noi chiar nu ar fi o problemă s-o ducem.

Am implorat-o din ochi pe mama să mă ducă ea acasă.

— Cred că m-aş simţi mai bine s-o ştiu aici, aici sau, oricum, să fiu cu ea, în cazul în care ar avea vreo contuzie, ştii, să nu i se facă rău.

— Dar o să avem noi grijă să nu-i fie rău. Dee o privea insistent pe mama. O ducem direct acasă şi stăm cu ea. Vă promit.

Simţeam că în mama se dă o luptă între nevoia de a mă şti sub supravegherea ei şi responsabilitatea pentru răniţii aceia din accidentul de maşină. Mă simţeam prost că o pun în faţa unei asemenea alegeri. Plus că ştiam că prezenţa mea în spital o făcea să-şi amintească dureros de tata. Ochii mei s-au mutat spre Daemon şi am simţit că mi se mai domolesc puţin frustrările. Am zâmbit slab spre mama.

— Stai liniştită, mamă. Mă simt mult mai bine şi sunt convinsă că nu am nimic grav. Nu vreau să stau aici.

Mama a oftat, frământându-şi mâinile.

— Nu pot să cred că a trebuit să se întâmple accidentul ăsta tocmai acum.

Din nou s-a auzit în difuzor numele ei. A făcut ceva neobişnuit pentru ea – a înjurat.

— Fir-ar să fie!

Dee a sărit imediat în picioare.

— Doamnă Swartz, o să ne descurcăm.

Mama s-a mai uitat o dată la mine, apoi spre uşă.

— Bine, dar dacă vedeţi ceva neobişnuit la ea – s-a întors spre mine – sau dacă începe să te doară mai tare capul, să mă suni imediat. Adică nu! Să suni la 911.

— Aşa o să fac, am asigurat-o eu.

S-a aplecat deasupra mea şi m-a sărutat cu grijă pe obraz.

— Odihneşte-te, scumpo. Te iubesc.

Apoi a plecat în fugă pe coridor.

Dee a zâmbit cumva poznaş când m-am uitat la ea.

— Mulţumesc, i-am zis. Dar nu trebuie să stai cu mine.

Ea s-a încruntat.

— Ba da, o să stau. Fără discuţii. S-a îndepărtat de patul meu, zicând: Mă duc să văd ce pot să găsesc ca să te scoatem de aici.

Am clipit doar şi ea dispăruse deja, dar Daemon venise mai aproape. Avea o expresie stoică şi stătea la picioarele patului meu.

— Ai de gând să mă insulţi din nou? Fiindcă nu prea am clef de asta.

— Vrei să zici chef.

— Chef. Clef. Nu contează.

Am deschis ochii şi l-am văzut privindu-mă insistent.

— Chiar te simţi bine?

— Mă simt perfect, am zis eu mai tare. Soră-ta se poartă de parcă ar fi vina ei.

— Nu-i place ca oamenii să sufere, a zis el încet. Şi, în general, oamenii cam asta fac dacă stau prin preajma noastră.

Am simţit un fior prin măruntaie. Chiar dacă faţa lui nu exprima nimic, vorbele erau pline de durere.

— Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns.

În clipa următoare a revenit Dee, zâmbind cu toată faţa.

— Putem pleca, am luat recomandările doctorului şi toate cele.

— Hai să te ducem acasă, a spus Daemon, apropiindu-se de marginea patului, şi, spre surprinderea mea, m-a ajutat să mă ridic în fund, apoi în picioare.

Am făcut câţiva paşi împleticiţi şi a trebuit să mă opresc.

— Uau, îmi vâjâie capul.

Dee mă privea cu compasiune.

— Cred că este efectul medicamentelor.

— Am început să… vorbesc aiurea?

— Nicidecum, a râs Dee.

Am oftat, gata să cad din picioare de slăbiciune. Am simţit că sunt ridicată în aer şi ajung la pieptul tare al lui Daemon, după care am fost aşezată blând într-un cărucior.

— Regulamentul spitalului, a explicat Daemon şi a început să împingă căruţul, oprindu-se doar cât să pot semna vreo două formulare, după care s-a îndreptat spre parcare.

M-a ajutat să urc în spatele maşinii lui Dee, având grijă să nu-mi atingă atela, m-a luat iar în braţe şi m-a aşezat pe banchetă.

— Să ştii că pot să merg singură.

— Ştiu.

A trecut pe partea cealaltă a maşinii şi a urcat lângă mine.

M-am chinuit să nu depăşesc partea mea de banchetă şi să-mi ţin capul drept, fiindcă mă îndoiam că i-ar fi convenit să mă reazem de el, numai că imediat ce s-a aşezat lângă mine, capul mi-a căzut fără să vreau pe pieptul lui. El rămas un moment ţeapăn, după care şi-a pus braţul în jurul umerilor mei. Căldura lui mi-a înmuiat instantaneu oasele. În clipa aceea mă simţeam perfect, cuibărită aşa la pieptul lui. Mă simţeam în siguranţă, la fel ca atunci când îşi pusese mâna pe mine şi mă încălzise cu ea.

Mi-am îndesat şi mai tare faţa cu partea nevătămată în ţesătura fină a tricoului său şi mi s-a părut că mă strânge mai tare la pieptul lui, dar poate

era din cauza pastilelor. Când maşina a pornit, deja pluteam, gândurile mele ciocnindu-se incoerent unul de altul.

Nu ştiu sigur dacă visam sau nu când am auzit-o pe Dee spunând cu o voce care părea înfundată şi îndepărtată:

— I-am zis să nu se ducă. Îmi amintesc foarte bine.

— Ştiu.

A urmat o pauză.

— Nu-ţi face griji. De data asta o să am grijă să nu se întâmple nimic. Îţi jur.

Tăcerea a fost urmată de alte şoapte.

— Ai făcut ceva, nu-i aşa? a întrebat ea. Acum e mai puternic.

— N-am vrut… asta. Daemon mi-a dat la o parte părul de pe faţă cu un gest delicat. Pur şi simplu s-a întâmplat. La dracu'.

Au trecut alte clipe lungi în care eu mă străduiam să rămân trează. Dar evenimentele din seara aceea erau prea mult pentru mine şi în cele din urmă m-am abandonat căldurii care venea de la Daemon şi liniştii minunate din jurul meu.

*

Când am deschis iar ochii, am văzut lumina zilei strecurându-se printre draperiile groase de la sufragerie şi particulele minuscule de praf care se mişcau în raza aceea, deasupra unei Dee liniştite. Era la câţiva paşi de mine, ghemuită pe fotoliu, şi dormea profund. Mâinile ei delicate erau strânse sub obraz şi gura era uşor întredeschisă. Semăna mai mult cu o păpuşă de porţelan decât cu o fiinţă umană.

Am zâmbit şi imediat am strâns din ochi. Zvâcnetul durerii mi-a risipit ceaţa care stăruia în mintea mea, iar frica de azi-noapte mi-a îngheţat din nou sângele. Am rămas nemişcată preţ de câteva momente, încercând să respir profund, ca să mă liniştesc şi să-mi redobândesc controlul asupra

emoţiilor care mă copleşeau. Eram în viaţă – mulţumită lui Daemon, care, se pare, era acum şi perna mea.

Capul meu se odihnea pe picioarele lui. Una dintre mâini i se aşezase pe curbura şoldului meu. Inima a început să-mi bată mai tare. Era imposibil să-i fi fost comod să stea aşa toată noaptea.

Daemon s-a mişcat uşor.

— Eşti bine, Kitten?

— Daemon? am şoptit eu, încercând să mă liniştesc. Eu… scuză-mă, n-am vrut să adorm pe tine.

— Nu-i nimic.

M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor. Camera s-a învârtit puţin în jurul meu.

— Eşti bine? m-a întrebat din nou.

— Da. Ai stat aici toată noaptea?

— Da, a spus el scurt şi a tăcut.

Îmi aminteam că Dee se oferise să stea cu mine, nu el. Să mă trezesc cu capul în poala *lui* era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— Îţi aminteşti ceva? a întrebat el încet.

Am simţit o strângere de inimă. Am încuviinţat din cap, şi mă aşteptam ca gestul acesta să-mi provoace dureri mai mari.

— Aseară am fost atacată.

— Cineva a încercat să te jefuiască, a zis el.

Nu, nu fusese deloc aşa. Îmi aminteam cum bărbatul luase poşeta, apoi căzusem, dar nu voia banii mei.

— N-a vrut să mă jefuiască.

— Kat…

— Nu. Am încercat să mă ridic, dar m-a prins cu braţul într-un cerc de fier pe care nu puteam să-l desfac. Nu voia banii mei, Daemon. Îi voia pe *ei.*

Daemon s-a încordat.

— N-are nicio logică.

— Nu zău! Am mişcat braţul şi m-am încruntat constatând cât de greu atârnă atela. Dar mă tot

întreba unde sunt *ei* şi vorbea despre o urmă de pe mine.

— Tipul nu era în toate minţile, a spus el cu voce joasă. Îţi dai seama, nu? Nu stătea prea bine cu capul. Nimic din ce ţi-a spus nu are sens.

— Nu ştiu. Nu părea nebun.

— Să baţi o fată până-i sună apa-n cap nu ţi se pare destul de nebunesc? Şi-a ridicat sprâncenele. Atunci sunt curios ce înseamnă pentru tine nebun.

— N-am zis asta.

— Da ce-ai zis? S-a mişcat, cu grijă să nu mă lovească, şi asta m-a surprins într-un fel. Era pur şi simplu sonat, numai că tu vrei să faci din asta cu totul altceva, nu-i aşa?

— Nu vreau să fac nimic. Am respirat greu. Daemon, nu era un nebun oarecare.

— A, acum eşti şi specialistă în nebuni?

— După o lună cu tine, consider că mi-am luat masteratul în domeniul ăsta, am izbucnit eu.

M-am uitat urât la el, apoi am întors capul. Parcă pluteam.

— Eşti bine?

S-a întins spre mine şi mi-a pus mâna pe braţul meu zdravăn.

— Kat?

I-am dat mâna la o parte.

— Da, sunt bine.

Cu umerii ţepeni, a privit drept în faţă.

— Ştiu că probabil te-a dat peste cap întâmplarea de azi-noapte, dar nu transforma toată treaba asta în ceva ce nu e.

— Daemon…

— Nu vreau ca Dee să se teamă de-acum că e un idiot pe-aici care atacă fete.

Ochii lui erau duri. Reci.

— Înţelegi ce-ţi spun?

Îmi tremurau buzele. Pe de o parte îmi venea să plâng. Pe de altă parte voiam să mă năpustesc asupra lui. Deci toată grija lui era pentru soră-sa? Ce proastă am fost. Privirile ni s-au întâlnit. În

ochii lui era atâta intensitate, de parcă ar fi vrut să mă oblige să înţeleg.

Dee a căscat cu zgomot.

M-am tras de lângă el. Normal, unu la zero pentru Daemon.

— Bună dimineaţa! a ciripit Dee, trântindu-şi amândouă picioarele deodată pe podea, ceea ce a făcut să se audă un zgomot neaşteptat de greu, la cât de delicată era ea. V-aţi trezit de mult, copii?

Printre buzele lui Daemon a scăpat un alt oftat, mai zgomotos şi mai plictisit.

— Nu, Dee, de-abia ne-am trezit şi noi şi stăteam de vorbă. Sforăiai prea tare, aşa că nu am putut să dormim.

Dee s-a strâmbat.

— Nu prea cred. Katy, te simţi bine… în dimineaţa asta?

— Da, mă mai doare puţin şi sunt cam înţepenită, dar, una peste alta, sunt bine.

A zâmbit, dar în ochii ei tot se mai vedea un sentiment de vinovăţie. Ceea ce chiar n-avea sens. A încercat să-şi netezească buclele, dar ele reveneau la loc imediat cum îşi lua mâna de pe ele.

— Cred că mă duc să-ţi pregătesc micul dejun.

Până să răspund, era deja în bucătărie, de unde am auzit o grămadă de uşi deschizându-se şi închizându-se, apoi zornăit de oale şi de tigăi.

— … OK.

Daemon s-a ridicat în picioare şi a început să se întindă. Muşchii puternici de pe spate i se vedeau prin tricou încordându-se. M-am uitat în altă parte.

— Ţin la sora mea mai mult decât la orice în universul ăsta, a zis el încet. Apăsa pe fiecare cuvânt, ca să pricep. Aş fi în stare să fac orice pentru ea, ca să fiu sigur că e fericită şi că e în siguranţă. Te rog să n-o sperii cu poveşti aiurea.

M-am simţit mică de tot.

— Eşti o jigodie, dar n-o să-i spun nimic. M-am uitat în sus spre el, dar nu puteam să mă concentrez

când ochii lui erau aşa de strălucitori. OK? Eşti mulţumit?

O expresie fugară a trecut pe faţa lui. Furie? Regret?

— Nu chiar. De fapt, deloc.

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Atmosfera avea ceva încărcat, părea de-a dreptul palpabilă.

— Daemon! a strigat Dee din bucătărie. Am nevoie de ajutorul tău!

— Ar trebui să ne ducem să vedem ce face până nu-ţi distruge bucătăria. Şi-a frecat faţa cu mâinile. Ar fi în stare.

Fără să spun nimic, l-am urmat pe hol, unde lumina pătrundea nestingherită pe uşa deschisă. Am clipit din cauza strălucirii ei neaşteptate şi mi-am amintit brusc că nu mă pieptănasem şi nici nu mă spălasem pe dinţi. M-am tras instinctiv mai departe de Daemon.

— Cred că trebuie să… plec.

El s-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

— Unde să pleci?

Am simţit că roşesc.

— Sus. Trebuie să fac un duş.

În mod surprinzător, nu mi-a trântit în nas uşa pe care o lăsasem deschisă. A dat din cap şi a intrat în bucătărie. Când am ajuns în capul scărilor, mi-am dus inconştient mâinile la gură şi m-a străbătut iar un fior. Cât de aproape de moarte fusesem aseară?

— Chiar crezi că o să fie bine? am auzit-o pe Dee.

— Da, o să-şi revină, a răspuns Daemon răbdător. N-ai de ce să-ţi faci griji. N-o să se mai întâmple nimic. Am rezolvat totul când m-am întors.

M-am furişat mai aproape, pe palier.

— Nu mai face faţa asta. N-o să ţi se întâmple nimic. Daemon a oftat, de data asta cu frustrare. Şi nici ei, bine?

A urmat o pauză.

— Trebuia să ne aşteptăm la asta.

— Tu te-ai aşteptat? a întrebat Dee, cu voce ascuţită. Fiindcă eu nu m-am aşteptat, am sperat doar că putem să avem şi noi o prietenă – o prietenă adevărată – fără ca ei să…

Acum vorbeau încet şi nu mai înţelegeam ce spun. Vorbeau despre mine? Aşa se părea, dar nu înţelegeam nimic. Am rămas acolo absolut confuză, încercând să-mi dau seama ce voiau să spună.

Apoi s-a auzit vocea ridicată a lui Daemon.

— Cine poate să ştie, Dee? O să vedem ce-o să fie mai departe. A făcut o pauză, apoi a izbucnit în râs. Cred că vrei să omori în bătaie ouăle alea. Lasă că le fac eu.

Am mai ascultat câteva momente cum vorbeau despre lucruri normale, apoi m-am urnit din loc. Pe neaşteptate, mi-a revenit în minte o altă discuţie pe care o auzisem la ei. Cu o seară în urmă, în maşină, când oscilam între somn şi veghe, i-am auzit vorbind între ei despre nişte îngrijorări pe care nu le pricepeam.

Voiam să-mi alung senzaţia sâcâitoare că îmi ascundeau ceva. Nu uitasem neliniştea ciudată a lui Dee în legătură cu plecarea mea de una singură la bibliotecă. Şi nu uitasem nici lumina stranie pe care o văzusem când ieşisem de la bibliotecă, aceeaşi lumină pe care o văzusem şi în pădure, când ne-am întâlnit cu ursul şi am leşinat, ceva ce nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Şi apoi ziua aceea de la lac, când Daemon se transformase în Aquaman[7].

Am intrat amorţită în baie şi am aprins lumina, pregătindu-mă să-mi văd faţa făcută varză. Am dat capul într-o parte şi am scăpat o exclamaţie uluită. Ştiam că aveam de aseară nişte răni adânci pe obraji. Îmi aminteam şi ce tare mă duruseră. Îmi aminteam de ochiul care mi se umflase aşa de tare că nu mai puteam să-l deschid. Dar acum vedeam că ochiul meu era doar uşor învineţit, obrajii erau rozalii, de parcă pielea crescuse deja la loc. M-am uitat spre gât. Vânătăile de-abia se mai vedeau, ca

şi cum atacul ar fi avut loc cu mult timp în urmă, nu aseară.

— Ce dracu'? am şoptit eu.

Rănile mele erau aproape vindecate, cu excepţia braţului pe care îl aveam în atelă… dar care nu prea mă durea. Mi-a revenit în minte o altă imagine, cu Daemon aplecându-se peste mine, atunci, pe stradă, şi mâinile lui calde. Oare mâinile lui…? Imposibil. Am scuturat din cap.

Dar tot uitându-mă în oglindă, nu puteam să scap de senzaţia că e ceva necurat la mijloc. Ceva ce gemenii ştiau. Nu reuşeam să pun nimic cap la cap.

Capitolul 11

În duminica dinaintea începerii şcolii, Dee m-a luat în oraş să ne cumpărăm caiete, dar ea şi-a schimbat până la urmă toate rechizitele vechi. Mai aveam numai trei zile de vacanţă şi după aceea venea Labor Day[8]. Deja tânjeam după ea. Înainte de a pleca acasă, Dee, ca de obicei, era flămândă, aşa că ne-am dus la restaurantul ei favorit.

— E un restaurant… cam demodat, am zis.

Dee a zâmbit, lipăind ritmic cu sandalele ei.

— Demodat? O fi demodat pentru o fată de oraş ca tine, dar aici e chiar frumos.

Am mai aruncat o privire în jur. Restaurantul Smoke Hole nu arăta prea rău; de fapt, era chiar simpatic, ca un local practic, unde te opreşti în drum spre casă, şi chiar îmi plăceau pietrele alea care decorau marginile meselor.

— Seara şi după şcoală e mult mai aglomerat, a adăugat ea, sorbind din pahar. De-abia găseşti loc.

— Vii des aici?

Îmi era destul de greu să mi-o imaginez pe frumoasa Dee petrecându-şi timpul aici, ca să mănânce sandviciuri calde cu carne de curcan şi să bea *milkshake*-uri.

Dar uite că stătea în faţa mea şi era deja la al doilea sandvici cu carne de curcan şi la al treilea *milkshake.* De când o întâlnisem prima oară pe Dee, nu încetasem să mă minunez de cantitatea imensă de mâncare pe care o consuma la o singură masă. Era chiar puţin deranjant.

— Eu şi cu Daemon venim aici cel puţin o dată pe săptămână ca să mâncăm lasagna. E bună de mori!

Ochii ei se umpluseră de plăcere şi de poftă.

Am râs.

— E clar că-ţi place mâncarea de aici, oricum, trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai scos din casă. Sunt fericită să mai plec puţin, de când mama stă acasă. Tot timpul e pe capul meu.

— E îngrijorată.

Am aprobat din cap, jucându-mă cu paiul.

— Mai ales după faza cu fata aia care a fost ucisă în aceeaşi noapte. O cunoşteai?

Dee şi-a aplecat ochii în farfurie şi a scuturat din cap.

— Nu foarte bine. Era cu un an mai mare ca noi, dar multă lume o cunoştea. Ştii cum e într-un oraş mic. Mi se pare că am citit undeva că nu e chiar sigur că a fost o crimă. Că ar fi făcut atac de cord. A tăcut, apoi şi-a ţuguiat buzele, uitându-se în spatele meu. Curios.

— Ce? am întrebat eu şi m-am întors să văd la ce se uită, apoi am revenit cu faţa la ea cât am putut de repede.

Era Daemon.

Dee îşi ţinea capul aplecat într-o parte, iar părul ei negru îi cădea în valuri pe umeri.

— Nu ştiam că o să vină şi el aici.

— O, frate, este chiar el, cel al cărui nume nu trebuie rostit.

Dee a izbucnit în hohote de râs şi toată lumea din restaurant s-a întors spre ea.

— Ce simpatică ai fost.

M-am scufundat în scaunul meu. După dimineaţa aceea în care el şi soră-sa mi-au pregătit micul dejun, mă evitase, ceea ce era foarte bine. Voiam să-i mulţumesc totuşi că mi-a salvat viaţa. Să-i mulţumesc cu adevărat, fără să ajungem să ne jignim, dar de câte ori l-am văzut, s-a uitat la mine cu o privire care mă avertiza să stau la distanţă.

Daemon era poate cel mai desăvârşit mascul pe care-l văzusem vreodată – cred că orice artist şi-ar fi dorit să aibă ocazia să-l imortalizeze – arăta bine în orice fel de lumină. Dar în acelaşi timp putea să fie şi cea mai mare jigodie de pe planetă.

— Nu vine încoace, nu? am şoptit eu, iar Dee a părut deodată foarte amuzată.

— Salut, surioară.

Am tras aer adânc în piept când i-am auzit vocea joasă. Mi-am ascuns sub masă mâna bandajată. Eram sigură că dacă o vede iar, îşi va aminti de neplăcerile pe care i le-am creat.

— Salut, a zis Dee, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Ce cauţi tu aici azi?

— Mi-e foame, a răspuns el sec. Aici vin oamenii să mănânce, nu?

Mă uitam fix la porţia mea de burger şi cartofi prăjiţi din care mâncasem cam jumătate şi îi plimbam prin farfurie, rugându-mă la oricine m-ar fi putut ajuta să devin invizibilă în separeul aranjat rustic până când va pleca. M-am străduit să mă gândesc la ceva, orice – cărţi, emisiuni de televiziune, filme, Daemon, iarba de afară…

— Adică, ceilalţi oameni, nu tu, care ai venit aici ca să te joci cu mâncarea.

Of fir-ar să fie! Mi-am lipit pe faţă cel mai simpatic zâmbet pe care am putut să-l scot şi mi-am îndreptat umerii. Dar în clipa când i-am întâlnit ochii, zâmbetul mi-a pierit. Se uita la mine întrebător, de parcă abia aştepta să-i răspund, să ripostez.

— Păi da, ştii, de obicei mama mă duce la Chuck E. Cheese să luăm masa, aşa că aici nu sunt chiar în elementul meu. M-am obişnuit cu pixurile lor, şi de-asta.

Dee a pufnit şi s-a uitat în sus la frate-său.

— Nu-i grozavă?

— E al naibii de simpatică. Şi-a încrucişat braţele, iar vocea lui suna la fel de sec ca întotdeauna. Ce-ţi face mâna?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Mâna mea era foarte bine. Aş fi vrut să renunţ la atelă, dar mama nu mă lăsa să o scot nici la duş.

— E mult mai bine. E perfect. Mulţumesc…

— Nu-mi mulţumi, m-a întrerupt el, trecându-şi mâna prin claia neagră de păr. Apropo, faţa ta arată mult mai bine.

Mi-am dus mâna la faţă inconştient.

— Păi… mersi, ce să zic.

M-am uitat la Dee şocată şi am schiţat cu buzele întrebarea *faţa mea?*

Ea m-a privit amuzată, apoi s-a întors la frate-său.

— Vrei să stai cu noi? Aproape am terminat.

A fost rândul lui Daemon să pufnească.

— Nu, mersi.

Am început iar să-mi fac de lucru în farfuria mea. De parcă era absurd să stea la masă cu noi.

— Păcat că nu vrei.

În vocea lui Dee nu era niciun regret.

— Daemon, ai şi ajuns?

Mi-am ridicat privirea la auzul unei voci încântate de femeie. O blondă micuţă, frumuşică, îşi flutura mâna la uşa de la intrare. Daemon i-a făcut şi el cu mâna, nu la fel de încântat, şi am urmărit-o cum ţopăia efectiv spre masa noastră. Când a ajuns lângă Daemon, s-a înălţat pe vârfuri şi l-a sărutat repede pe obraz, apoi şi-a trecut braţul pe sub al lui, posesivă.

Am avut o senzaţie urâtă de indignare sau furie. Avea o iubită? M-am uitat la Dee. Sora lui nu părea prea bucuroasă.

În sfârşit, fata şi-a îndreptat atenţia spre masa noastră.

— Bună, Dee, ce mai faci?

Dee a răspuns zâmbetului ei larg cu unul crispat.

— Bine, Ash, tu ce-ai mai făcut?

— Am făcut *foarte* bine.

L-a înghiontit pe Daemon, ca şi cum aveau ei doi ceva secret.

Simţeam că mă sufoc.

— Am crezut că ai plecat iar, a zis Dee, iar ochii ei, atât de calzi, acum erau duri. Credeam că pleci cu fraţii tăi şi te întorci când începe şcoala.

— M-am răzgândit.

S-a uitat iar spre Daemon, care începuse să se foiască stânjenit.

— Hmm, interesant, a răspuns Dee, iar faţa ei căpătase aerul unei pisici hoaţe. Vai, dar ce nepoliticoasă sunt. Ash, ea este Katy – a arătat spre mine –, de-abia s-a mutat în orăşelul nostru trepidant.

M-am chinuit să-i zâmbesc. N-ar fi trebuit să fiu geloasă sau să-mi pese, dar, fir-ar să fie, fata asta era chiar drăguţă.

Zâmbetul lui Ash a pălit. S-a dat un pas înapoi.

— Asta e ea?

M-am uitat uimită spre Dee.

— Nu pot să fac asta, Daemon. Poate că vouă vi se pare în regulă, dar mie nu. Ash şi-a aruncat pe spate părul blond cu mâna ei bronzată. Nu-i normal.

Daemon a oftat.

— Ash…

Buzele ei pline s-au subţiat.

— Nu.

— Ash, nici măcar n-o cunoşti. Dee s-a ridicat în picioare. Eşti caraghioasă.

Toată agitaţia din restaurant s-a oprit efectiv. Toată lumea se uita la noi.

Mă simţeam cuprinsă de un val de căldură, cred că se citea pe faţa mea ceva între ruşine, furie şi groază când mă uitam la Ash.

— Scuze, am făcut eu ceva?

Ochii extraordinar de albaştri ai lui Ash s-au fixat pe mine.

— Păi să le luăm pe rând; mai întâi, faptul că exişti.

— Poftim? am făcut eu.

— Ai auzit foarte bine, a izbucnit Ash, apoi s-a întors spre Daemon. Din cauza asta merg toate anapoda? De-asta aleargă fraţii mei peste tot…

— Destul. Daemon a apucat-o pe Ash de braţ. E un McDonalds mai jos. O să-ţi iau un Happy Meal.

Poate aşa o să fii mai fericită.

— Ce merge anapoda? am întrebat eu enervată.

Era greu să-mi stăpânesc dorinţa de a-mi înfige mâinile în părul ei.

Ochii lui Ash m-au străpuns ca două lasere gemene.

— *Toate* merg anapoda.

— OK, ne-am distrat destul. Daemon s-a uitat la soră-sa cu o sprânceană ridicată. Ne vedem acasă.

Fierbând de furie, i-am urmărit cum pleacă. Dar sub furie simţeam şi durere.

Dee s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Of, Doamne. Îmi pare rău. E o ticăloasă.

M-am uitat la ea şi simţeam că-mi tremură mâinile.

— De ce mi-a spus toate chestiile alea?

— Nu ştiu. E geloasă, probabil. Dee se juca alene cu paiul, evitându-mi privirea. Lui Ash îi place de Daemon, dintotdeauna l-a plăcut. La un moment dat ieşeau împreună.

Nu am putut să nu remarc din mers că folosise trecutul.

— În fine, a auzit şi ea că a venit să te salveze în noaptea aia. Normal că nu te poate suferi.

— Vorbeşti serios? Nu puteam să o cred. Toate astea fiindcă Daemon m-a salvat de la moarte? Frustrată, am lovit cu atela în masă. Iar Daemon mă tratează de parcă aş fi cel mai mare terorist. E ridicol.

— El nu te urăşte, a răspuns ea încet. Cred că ar vrea, ca să fiu sinceră. Dar nu te urăşte. De-aia se şi poartă aşa.

Nu pricepeam nimic din toate astea.

— De ce să vrea să mă urască? Eu nu vreau să-l urăsc, dar mi-e foarte greu să nu fac asta, după cum se poartă.

Dee şi-a ridicat ochii plini de lacrimi.

— Kat, îmi pare rău. Familia mea e cam ciudată. Aşa e şi oraşul ăsta. Aşa e şi Ash. Vezi tu, ai ei…

sunt prietenii noştri de familie. Fiindcă familiile noastre au foarte multe lucruri în comun.

M-am uitat ţintă la ea, aşteptând să-mi explice ce legătură aveau toate astea cu răutatea lui Ash.

— Ei sunt tripleţi, ştii? Dee s-a sprijinit de peretele separeului, uitându-se în gol spre farfuria ei. Are doi fraţi, Adam şi Andrew.

— Stai puţin, am întrerupt-o eu. Zici că există aici şi nişte tripleţi, iar voi sunteţi gemeni?

A aprobat din cap, cu faţa crispată.

— Într-un oraş cu o populaţie de, cât, vreo cinci sute de oameni?

— Da, ştiu, e ciudat, a zis ea, uitându-se la mine. Dar avem asta în comun, şi asta ne-a făcut să fim aşa de legaţi unul de altul. În orăşelele mici, ciudăţeniile nu sunt privite cu ochi buni. Iar eu sunt oarecum prietenă cu fratele ei, Adam.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai un iubit?

Când a încuviinţat, eu am scuturat din cap.

— Nu mi-ai pomenit nimic de existenţa lui până acum.

A ridicat din umeri şi şi-a ferit privirea.

— Nu m-am gândit să-ţi spun despre asta. Nu mă întâlnesc prea des cu el.

Mi-am închis, în sfârşit, gura. Care fată nu vorbeşte despre iubitul ei? Dacă eu aş avea un iubit, aş vorbi despre el. Măcar o dată, şi tot aş aduce vorba. Poate chiar de două ori. O priveam acum pe Dee cu alţi ochi şi mă întrebam ce alte lucruri îmi ascunde. M-am rezemat de spătarul scaunului şi privirea mi-a alunecat peste capul lui Dee şi parcă s-a aprins brusc un bec.

Am început să observ unele lucruri – mici amănunte.

De exemplu, cum se uita insistent la mine ospătăriţa roşcată, cu creionul înfipt în coc, şi cum îşi pipăia întruna piatra neagră şi strălucitoare de la gât. Apoi mai era şi un bătrân care stătea la bar, cu mâncarea neatinsă în faţă, şi se holba la noi

murmurând ceva. Părea niţel cam sonat. Mi-am aruncat privirea prin restaurant. Mi-a atras atenţia o femeie îmbrăcată într-un taior sobru. Ea mi-a rânjit dispreţuitoare, apoi s-a întors spre însoţitorul ei. Acesta a privit înapoi peste umăr şi a pălit.

M-am întors în grabă spre Dee. Ea părea că nu observă nimic în jurul ei, sau poate doar încerca din răsputeri să nu vadă nimic. Atmosfera era plină de tensiune. Era ca şi cum undeva fusese trasă o linie invizibilă, iar eu trecusem linia aceea. Simţeam efectiv că toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. Iar privirile lor erau pline de neîncredere şi de o altă emoţie, cu mult mai rea.

Frică.

*

Ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l port în prima zi de şcoală era o atelă, dar cum mama insistase să o mai ţin până a doua zi, după şcoală, când mergeam la control, eram silită să aud acum nu numai exclamaţii de genul „Uite, fata cea nouă!” pe holurile PHS.[2] Pe lângă asta, mai venea şi „Uite, fata cea nouă care a fost bătută!”.

Se holbau toţi la mine de parcă aş fi fost un extraterestru cu două capete care pătrundea în zbor în şcoală. Nu eram prea sigură dacă trebuia să mă simt ca o vedetă sau ca un bolnav mintal scăpat de sub supraveghere. Nimeni nu mi-a adresat vreun cuvânt.

Din fericire, PHS avea o configuraţie simplă şi era uşor să nimereşti clasele. Eu eram obişnuită cu licee de patru etaje care aveau mai multe aripi şi campusuri deschise. PHS avea două etaje şi atât.

Mi-am găsit rapid clasa şi m-am aşezat în bancă, ignorând privirile curioase şi câteva tentative de zâmbet. Nu mi-am văzut colegii din jur în prima oră, dar, cu câteva secunde înainte de a suna pentru ora următoare, a apărut Daemon, cu un zâmbet uşor pe buzele lui pline. În momentul acela, practic toate

discuţiile s-au oprit. Mai multe fete din jurul meu chiar au încetat să mai mâzgălească în caiete.

Daemon intrase ca un star rock, cu aroganţa lui mortală. Atrăsese atenţia tuturor, mai ales când şi-a aruncat caietul de trigonometrie dintr-o mână în alta sau când şi-a trecut degetele prin părul des şi ondulat, care i-a căzut din nou pe frunte. Blugii îi atârnau jos pe şolduri, aşa că atunci când a ridicat mâna a lăsat să se vadă o porţiune de piele aurie, care a făcut ca matematica să pară mult mai interesantă.

O fată roşcată de lângă mine a oftat şi a spus în şoaptă:

— Doamne, ce n-aş da pentru aşa o bucăţică. Ar trebui să existe în meniu un sandvici Daemon.

Altă fată a chicotit.

— Eşti groaznică.

— Un sandvici cu garnitură de gemeni Thompson.

— Lesa, ce nebună eşti, a râs bruneta.

Îmi fixasem rapid privirea în caiet, dar ştiam că se va aşeza pe scaunul din spatele meu. Mă furnica spinarea. O clipă mai târziu, am simţit o împunsătură de pix în spate. Mi-am muşcat buza şi am privit peste umăr.

Zâmbea cu un colţ al gurii.

— Ce-ţi face mâna, Kittykat?

În interiorul meu se luptau tulburarea şi groaza. Oare scrisese ceva pe spatele meu? Nu m-ar fi mirat să facă asta. Am simţit că roşesc din cauza ochilor lui verzi strălucitori.

— Bine, am zis eu, dându-mi părul după urechi. Mâine cred că îmi scoate atela.

Daemon bătea tactul cu pixul în bancă.

— Asta ar trebui să te ajute.

— Să mă ajute la ce?

A descris un cerc cu pixul în aer, părând că se referă la aspectul meu.

— La cum arăţi tu.

Mi-am îngustat ochii. Nici nu voiam să ştiu ce vrea să spună. Nu era nimic în neregulă cu blugii sau cu tricoul meu. Arătam la fel ca toţi ceilalţi din clasă, mai puţin cei câţiva copii care aveau tricourile băgate în pantaloni. Nu vedeam nicăieri vreo pălărie de cowboy sau rochii de seară. Copiii arătau exact la fel ca şi cei din Florida, singura diferenţă era că ăştia erau mai puţin predispuşi la cancer de piele.

Lesa şi prietena ei încetaseră să mai vorbească şi se uitau la mine şi la Daemon cu gura căscată. Mi-am jurat că dacă Daemon o să spună vreo mitocănie de-a lui, o să-l pocnesc aici, în mijlocul clasei. Atela mea era destul de grea ca să-l fac să simtă.

S-a aplecat în faţă şi i-am simţit respiraţia caldă pe obraji când a început să vorbească.

— N-am vrut să spun decât că nu se vor mai holba aşa la tine când o să scapi de atelă.

Nu eram fraieră să cred că la asta se referea. Mai mult de-atât, acum, când el se apropiase aşa de mult de mine, *toţi* se holbau. Iar noi doi ne priveam în ochi, de parcă eram într-o luptă măreaţă a privirilor fixe, iar eu nu voiam deloc să cedez. A trecut ceva printre noi, un fel de curent pe care îl mai simţisem şi altă dată când eram cu el.

Un băiat de pe celălalt rând a fluierat uşor.

— Ash o să-ţi tăbăcească fundul, Daemon.

Zâmbetul lui Daemon s-a mai lărgit puţin.

— Nu prea cred, îi place prea mult fundul meu ca să facă asta.

Băiatul a chicotit.

Tot cu ochii la mine, şi-a aplecat banca mai aproape.

— Ghici ce?

— Ce?

— Am intrat pe blogul tău.

Vai. Doamne. Frate. Iisuse. Cum l-a găsit? Stai. Mai important era faptul că *l-a găsit.* Oare blogul meu putea fi găsit cu o căutare pe Google? Asta era

ca şi cum aş primi o porţie de mâncare minunată, cu un supliment de mâncare minunată.

— Văd că te ţii de capul meu iar. Chiar trebuie să obţin un ordin de restricţie?

— În visele tale, Kitten. A rânjit. A, stai, deja sunt eroul principal în visele tale, nu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— În visele mele urâte, Daemon, în coşmaruri.

A zâmbit şi ochii îi sclipeau vesel, şi eram gata să-i zâmbesc şi eu, dar din fericire apăruse profesorul şi a început să facă prezenţa, punând forţat punct la, mă rog, ce-o fi fost aia. M-am întors cu faţa la banca mea, expirând adânc şi încet.

Daemon râdea uşor.

Când a sunat clopoţelul de ieşire, m-am ridicat de pe scaun cât de repede am putut. Am plecat fără să mă mai uit înapoi să văd ce face Daemon. Matematica urma să-mi dea şi mai multe bătăi de cap dacă el avea să stea în fiecare zi în spatele meu.

Pe coridor, Lesa şi prietena ei au rămas în urmă ca să meargă alături de mine.

— Eşti nouă aici, a zis bruneta.

Foarte perspicace.

Lesa şi-a dat peste cap ochii ei negri.

— Da, că nu era evident, Carissa.

Carissa nu a băgat-o în seamă pe prietena ei, ci şi-a împins pe nas ochelarii ei cu ramă pătrată şi a evitat cu îndemânare un puşti idiot care se învârtea pe coridorul aglomerat.

— Cum se face că-l cunoşti aşa de bine pe Daemon Black?

Având în vedere că prima persoană care vorbea cu mine o făcea numai pentru că vorbisem cu Daemon, nu m-am simţit deosebit de încântată.

— M-am mutat lângă ei pe la mijlocul lui iulie.

— Vai, mă faci să fiu geloasă, a spus Lesa şi şi-a ţuguiat buzele. Jumătate din populaţia şcolii ar da orice să facă schimb cu tine.

Iar eu aş fi schimbat oricând locul cu cineva.

— Apropo, numele meu e Carissa, iar ea e Lesa, dacă nu ţi-ai dat seama. Noi ne-am născut aici.

Carissa aştepta.

— Numele meu e Katy Swartz şi sunt din Florida.

Curios, fetele nu aveau accentul acela la care m-aş fi aşteptat.

— Ai venit aici, în Virginia de Vest, din Florida? Lesa făcuse ochii mari. Eşti nebună?

Am zâmbit.

— Mama mea, da.

— Ce-ai păţit la mână? a întrebat Carissa, urcând în urma mea cu prietena ei pe scările aglomerate.

Nu aveam de gând să povestesc ce mi s-a întâmplat la toţi de pe scară, dar Lesa se pare că ştia deja.

— A fost jefuită în oraş, nu ştii? A lovit-o uşor cu şoldul pe Carissa. În aceeaşi noapte în care a murit Sarah Butler.

— A, da, a făcut Carissa, încruntându-se. Mâine la serbare vor să facă o comemorare. Foarte trist.

Nu prea ştiam ce să spun, aşa că m-am mulţumit să dau din cap.

Lesa a început să zâmbească atunci când am ajuns la etaj. Eu aveam engleza, la capătul coridorului, şi eram sigură că o să fiu cu Dee în clasă.

— Oricum, ne-a părut bine să te cunoaştem. Nu avem prea mulţi oameni noi pe aici.

— Nu, a aprobat Carissa. Din clasa a noua, de când au venit tripleţii, n-a mai venit nimeni.

— Te referi la Ash şi la fraţii ei? am întrebat eu, confuză.

— Şi cei din familia Black, a răspuns Lesa. Toţi şase au aterizat la un interval de câteva zile. Şi au înnebunit toată şcoala.

— Stai puţin. M-am oprit în mijlocul drumului, fapt care mi-a adus, fireşte, mai multe uitături urâte de la cei care se ciocneau de mine. Cum adică „toţi şase”? Şi „toţi au venit aici în acelaşi timp”?

— Cam aşa, a spus Carissa, aranjându-şi ochelarii. Iar Lesa nu a glumit. Luni de zile după venirea lor a fost o adevărată nebunie. Dar poţi să ne învinuieşti pentru asta?

Lesa s-a oprit în faţa unei clase, ridicând mirată din sprâncene.

— A, tu n-ai ştiut că erau trei copii în familia Black?

Mă simţeam tot mai confuză şi am clătinat din cap.

— Nu. Nu sunt numai Daemon şi Dee?

S-a auzit clopoţelul, iar Lesa şi Carissa s-au uitat spre clasa care se umpluse de copii. Lesa însă mi-a explicat:

— Erau tripleţi şi ei. Dee şi doi fraţi, Daemon şi Dawson. Erau perfect identici, la fel ca băieţii Thompson. Nu puteai să-i deosebeşti nicicum.

M-am uitat şocată la ele, înţepenită acolo.

Carissa a zâmbit cu tristeţe.

— E foarte trist. Fratele acela – Dawson – a dispărut acum un an. Toată lumea e destul de convinsă că a murit.

Capitolul 12

Nu am mai avut timp s-o întreb pe Dee de celălalt frate, fiindcă am întârziat la ora de engleză. Şi pentru mine era dureros să deschid subiectul ăsta. Nu-mi venea să cred că mai avuseseră un frate, iar mie nu mi-au spus nimic până acum. Nu mi-au spus nimic nici despre părinţii lor, nici despre cât de importanţi erau pentru ei ceilalţi tripleţi şi nici unde se duc ei când dispar o zi sau două.

Iar celălalt frate dispăruse? Murise? Îmi părea rău pentru ei, chiar dacă eram supărată că mie nu-mi spuseseră. Ştiam foarte bine cum e să pierzi pe cineva. Şi, colac peste pupăză, mai era şi faptul că două familii cu tripleţi s-au mutat în acelaşi mic oraş la câteva zile diferenţă, ceea ce era pur şi simplu ciudat, deşi Dee îmi spusese că Thompsonii erau prieteni de familie. Poate că aranjaseră toată povestea asta.

După oră, peste Dee a venit Ash cu un blond care putea foarte bine să fie top-model. Nu-ţi trebuia prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama că era unul dintre fraţii ei. Iar după ce ei au plecat, Dee nu mi-a spus decât că ne întâlnim la prânz, după care a trebuit să plecăm în grabă la celelalte ore.

Ora mea era de biologie şi la ea participa şi Lesa. S-a aşezat în banca din faţa mea, zâmbind.

— Cum ţi se pare prima zi aici?

— Bine. Normal.

Normal cu excepţia a tot ceea ce aflasem.

— Ţie?

— Deja mi se pare lungă şi plictisitoare, a răspuns ea. De-abia aştept să se termine anul ăsta. Sunt pregătită să plec naibii din Dodge şi să mă mut într-un oraş normal.

— Un oraş normal? am râs eu.

Lesa s-a aplecat spre mine, punându-şi mâinile pe banca mea.

— Oraşul ăsta este epicentrul ciudăţeniilor. Unii oameni de aici, cum să zic, nu sunt prea normali.

Mă gândeam că o să-şi fluture degetele pe lângă cap, dar nu cred că se referea totuşi la genul ăla de anormalitate.

— Dee mi-a zis că oamenii de pe aici nu sunt prea prietenoşi.

A chicotit.

— Normal că zice asta!

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

A făcut ochii mari, apoi a clătinat din cap.

— N-am zis-o în sens negativ, dar unii dintre copiii sau oamenii din oraş nu sunt prietenoşi cu ea sau cu ceilalţi asemenea ei.

— Asemenea ei, am zis eu încet. Nu prea ştiu ce înseamnă asta.

— Nici eu, a ridicat Lesa din umeri. Ţi-am zis, unii sunt cam ciudaţi pe aici. Oraşul în sine e ciudat. Lumea zice că umblă peste tot bărbaţi în negru, adică îmbrăcaţi în negru, nu ca ăia din film. Eu cred că sunt de la guvern. I-am văzut şi eu cu ochii mei. Şi mai sunt şi alte chestii pe care zice lumea că le vede.

Mi-am amintit de bărbatul pe care îl văzusem şi eu la magazin.

— Cum ar fi?

Rânjind, Lesa şi-a aruncat ochii spre catedră. Profesorul nu venise încă. S-a apropiat şi mai mult şi a început să vorbească în şoaptă.

— OK, sunt sigură că o să ţi se pară o nebunie, şi îţi spun de la început că eu nu cred în toate prostiile astea, bine?

Se pare că urma o poveste interesantă.

— OK.

Ochii ei negri sclipeau.

— Sunt oameni pe aici care susţin că au văzut în apropiere de Stâncile Seneca nişte siluete luminoase. Ştii, ca nişte contururi luminoase de oameni. Unii zic că sunt fantome sau extratereştri.

— Extratereștri? Am izbucnit în râs, atrăgând câteva priviri. Scuză-mă. Pe bune?

— Pe bune, a repetat ea zâmbind. Eu nu cred, dar vin pe aici o grămadă de oameni care caută dovezi pentru asta. Vorbesc foarte serios. Suntem ca un fel de Point Pleasant[10].

— Ăăă… va trebui să-mi explici ce-i asta.

— Ai auzit vreodată de Omul-Molie? Când a văzut ce faţă am făcut, a început să râdă. Asta e o altă poveste tâmpită cu o libelulă uriaşă care zboară de colo-colo şi îi avertizează pe oameni că o să se întâmple ceva nasol. Unii susţin că l-au văzut acolo, la Point Pleasant, înainte de prăbuşirea unui pod, când au murit o groază de oameni. Şi că înainte cu câteva zile au văzut pe acolo oameni îmbrăcaţi în negru.

Am deschis gura să zic ceva, dar a intrat profesorul în clasă. La început, nu l-am recunoscut. Părul lui şaten-deschis era pieptănat pe spate. Tricoul cu guler era frumos călcat şi nu semăna deloc cu ţoalele alea vechi cu care era îmbrăcat când îl văzusem eu.

Domnul Garrison, profesorul meu de biologie, era Matthew – acelaşi tip care fusese acasă la Daemon în ziua în care ne întorceam de la lac.

A luat nişte hârtii de pe catedră şi s-a uitat în clasă, scanându-ne. Ochii i s-au oprit pe mine şi am simţit că mi se scurge tot sângele din faţă.

— Te simţi bine? m-a întrebat Lesa în şoaptă.

Domnul Garrison a mai întârziat o clipă cu privirea asupra mea, apoi s-a uitat în altă parte. Am dat drumul aerului pe care îl reţinusem fără să vreau în plămâni.

— Mda, am şoptit eu, înghiţind cu greu. Mă simt bine.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, uitându-mă drept înainte, în timp ce domnul Garrison se plimba prin clasă, prezentându-ne materialul de curs şi laboratoarele pe care trebuia să le facem. Spre oroarea mea, programase şi o disecţie obligatorie. Ideea de a diseca un animal, fie el viu sau mort, îmi dădea fiori.

Dar mai mulţi fiori îmi dădea domnul Garrison. Oriunde se afla în clasă, îi simţeam privirea aţintită asupra mea, de parcă putea să vadă prin mine. Ce dracu se întâmplă aici?

*

Cantina şcolii era lângă sala de sport, o sală mare, dreptunghiulară, care mirosea a mâncare arsă şi a dezinfectant. Minunat. Sala era plină de mese albe şi, când am ajuns eu acolo, majoritatea erau deja ocupate. Stând la rând, am remarcat-o în faţa mea pe Carissa.

Ea s-a întors, m-a văzut şi a zâmbit.

— Azi avem spaghete, sau, în fine, aşa le zic ei.

M-am strâmbat şi mi-am pus o porţie pe tavă.

— Nu arată chiar aşa de rău, am remarcat.

— În comparaţie cu chiftelele, nu. Ea şi-a mai pus şi nişte tăieţei cu salată, apoi şi-a luat băutura. Ştiu. Ciocolata cu lapte şi spaghetele nu prea merg împreună.

— Nu, nu merg, am râs eu, luând o sticlă de apă. Au voie să mănânce aici şi cei din afara campusului?

— Nu, dar pe noi ne lasă să mâncăm în altă parte. Carissa i-a înmânat câţiva dolari femeii de la casă, apoi s-a întors spre mine. Ai cu cine să stai la masă?

Am dat din cap, scotocindu-mă în buzunare.

— Da, stau cu Dee. Tu?

— Cum? a făcut Carissa.

M-am uitat la ea. Se holba la mine cu gura căscată.

— Stau cu Dee. Sunt sigură că poţi şi tu să…

— Nu, nu pot.

Carissa m-a apucat de mână şi m-a tras deoparte.

Am ridicat mirată din sprâncene.

— Serios? De ce? Sunt proscrişi sau ce?

Ea şi-a împins ochelarii pe nas şi şi-a dat ochii peste cap.

— Nu. Sunt chiar de gaşcă şi toate cele, dar ultima fată care a stat cu ei la masă a dispărut.

Am simţit nişte noduri în stomac, aşa că râsul meu suna cam nervos.

— Glumeşti, nu?

— Nu, a spus ea solemn. A dispărut cam în acelaşi timp cu fratele lor.

Nu puteam să cred. Ce mai urma să aflu? Extratereștri? Bărbaţi în negru? Omul-Molie? Că Zâna Măseluţă exista în realitate?

Carissa a privit spre o masă plină de prieteni. Mai erau câteva locuri goale.

— O chema Bethany Williams. A venit aici pe la mijlocul clasei a zecea, la scurt timp după ce veniseră şi ei. A făcut un semn cu capul către spatele cantinei. Şi s-a împrietenit cu Dawson, apoi au dispărut amândoi în preajma începerii şcolii.

De ce mi se părea cunoscut numele ăla? Dar mai avea vreo importanţă? Erau aşa de multe lucruri pe care nu le ştiam despre Dee.

— În fine, nu vrei să stai cu noi? m-a întrebat Carissa.

Am clătinat din cap, simţindu-mă prost că o refuz.

— I-am promis lui Dee că stau cu ea azi.

Carissa mi-a răspuns cu un zâmbet uşor:

— Atunci, poate mâine?

— Da, am spus zâmbind. Mâine sigur.

Mi-am aşezat mai bine rucsacul în spate şi am plecat cu tava spre spatele cantinei. Am văzut-o imediat pe Dee. Stătea de vorbă cu unul dintre fraţii Thompson, răsucindu-şi pe deget o şuviţă din părul ei brunet. Vizavi de zeul cu păr de aur mai stătea unul, cu spatele la mine, cocoţat pe jumătate pe

masă. M-am întrebat care dintre ei o fi fost „oarecum” iubitul ei. Masa era ocupată, cu excepţia a două scaune. Şi toţi erau băieţi, cu excepţia lui Dee.

Apoi am văzut în spatele băiatului de pe masă claia strălucitoare de păr blond a lui Ash. În mod curios, ea stătea mult mai sus decât ceilalţi. O clipă mai târziu am şi înţeles de ce.

Stătea pe genunchii lui Daemon. Braţele ei îi înconjurau gâtul şi mă uitam la ea cum se lipeşte cu pieptul de el, zâmbind la vorbele lui.

Nu încercase el să mă sărute, atunci, pe verandă? Eram convinsă că nu mi s-a părut. Daemon era o jigodie în adevăratul sens al cuvântului.

— Katy! m-a strigat Dee.

Toată lumea de la masă s-a uitat la mine. Până şi geamănul care stătea cu spatele s-a întors. Ochii lui albaştri precum cerul s-au făcut mai mari când s-a uitat la mine. Celălalt stătea rezemat de spătar, cu braţele încrucişate. Strâmbătura de pe faţa lui era o adevărată operă de artă.

— Stai jos, a spus Dee, bătând uşor cu palma în masă, vizavi de ea. Vorbeam despre…

— Stai puţin, a zis Ash.

Buzele ei vopsite în roşu s-au strâns, bosumflate.

— Doar n-o inviţi pe *asta* să stea cu noi la masă? Nu prea cred.

Am simţit iar nodurile în stomac, lăsându-mă fără cuvinte.

— Taci din gură, Ash, a mormăit geamănul care se întorsese spre mine. Iar vrei să faci scene.

— Nu vreau să fac nimic. Şi-a strâns mai tare braţele în jurul gâtului lui Daemon. Dar nu e cazul să stea cu noi.

Dee a oftat.

— Ash, nu mai fi aşa de nesuferită. N-are de gând să ţi-l fure pe Daemon.

Obrajii îmi ardeau, stând acolo, stânjenită. Simţeam furia lui Ash venind în valuri, peste masă, direct spre mine.

— Nu mi-e frică mie de asta, a chicotit Ash, uitându-se indiferentă la mine şi strâmbând din buze. Pe bune.

Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât mă simţeam mai prost. Mi-am mutat privirea de la Dee la Daemon, dar el se uita undeva peste umărul lui Ash, mestecând.

— Tu stai aici, mi-a arătat iar Dee scaunul. O să-i treacă.

Mi-am pus tava pe masă. Daemon i-a şoptit ceva lui Ash, iar ea l-a lovit peste braţ. Şi nu foarte încet. El şi-a lipit obrazul de gâtul ei şi în mine a apărut iar sentimentul acela nedorit şi întunecat.

Mi-am luat cu greu ochii de la ei şi m-am uitat la Dee.

— Nu ştiu dacă ar trebui.

— N-ar trebui, a izbucnit Ash.

— Taci, a zis Dee, apoi mi-a spus cu un ton prietenos: Îmi pare rău că am printre cunoştinţe şi asemenea jigodii hidoase.

Aproape că îmi venea să zâmbesc, dar simţeam cum arsura din piept mi se împrăştie în tot corpul.

— Eşti sigură? m-am trezit eu spunându-i.

Daemon şi-a ridicat capul de pe gâtul lui Ash, ca să poată să-mi arunce o privire lungă, cumva tulburătoare.

— Cred că poţi să-ţi dai seama şi singură dacă eşti bine-venită aici sau nu.

— Daemon, a şuierat Dee, cu obrajii în flăcări. S-a întors la mine, cu lacrimi în ochi. Nu vorbeşte serios.

— Ai vorbit serios, Daemon? l-a întrebat Ash, foindu-se în braţele lui, cu capul aplecat într-o parte.

Inima mea deja îmi spărgea pieptul când i-am întâlnit ochii. Era încruntat.

— De fapt, am vorbit serios. S-a aplecat peste masă, uitându-se fix la mine printre genele dese. Nu eşti bine-venită aici.

Dee a mai spus ceva, dar eu nu am mai auzit. Simţeam că îmi arde faţa. Cei din jur începuseră să se uite la noi. Unul dintre gemenii Thompson chicotea, iar celuilalt părea că-i vine să intre sub masă de ruşinea *mea.* Ceilalţi copii de la masă se uitau fix în farfuriile lor. Unul dintre ei a pufnit în râs.

În viaţa mea nu mai fusesem atât de umilită.

Daemon şi-a întors privirea şi s-a uitat din nou peste umărul lui Ash.

— Taie-o, a zis Ash, fluturându-şi spre mine degetele subţiri.

Toţi ochii erau îndreptaţi spre mine şi vedeam în ei un amestec de milă şi o jenă de mâna a doua, care m-a făcut să-mi amintesc de un episod petrecut cu trei ani în urmă. Era prima zi în care mă întorceam la şcoală după ce murise tata. La ora de engleză am izbucnit în plâns când profesorul ne-a spus că o să citim *Poveste despre două oraşe,* cartea preferată a tatălui meu. Toţi au întors atunci capul spre mine. Unii cu milă. Alţii se simţeau jenaţi de izbucnirea mea.

Mi-am amintit că poliţiştii şi asistentele se uitaseră tot aşa la mine în noaptea de după atac, privirile alea arătându-mi că mă consideră tare neajutorată.

Nu mi-au plăcut privirile alea atunci.

Şi nici acum nu-mi plăceau. N-am nicio justificare pentru ceea ce am făcut în clipa următoare, decât că am vrut neapărat s-o fac, simţeam nevoia s-o fac…

Am apucat cu mâinile tava de plastic, m-am aplecat peste masă şi am răsturnat-o peste capetele lui Daemon şi Ash. Pastele cu sos s-au vărsat din farfurie. Lichidul roşu vâscos a căzut mai mult pe Ash, iar pastele s-au lipit de umărul larg al lui Daemon. O spaghetă lungă a rămas agăţată de urechea lui Daemon, legănându-se uşor.

Parcă puteai auzi respiraţia şocată a celor de la mesele alăturate.

Dee şi-a dus mâna la gură, cu ochii mari, abia reprimându-şi râsul.

Ash a sărit din braţele lui Daemon ţipând, cu mâinile îndepărtate de corp şi cu palmele ridicate. Ai fi zis că i-am aruncat cu sânge pe faţă, după expresia ei oripilată.

— Tu… tu… a bolborosit ea, ştergându-se întruna cu dosul palmei pe obrajii murdari de sos.

Daemon a luat spagheta de la ureche şi s-a uitat lung la ea, înainte de a o arunca pe masă. Apoi a făcut ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

A râs.

A râs cu adevărat – cu râsul acela gros şi gâlgâitor, care venea parcă din stomac, un râs care se citea şi în ochii lui de culoarea mentei şi care îi făcea să strălucească la fel ca ochii surorii lui.

Ash îşi lăsase mâinile jos, cu pumnii strânşi.

— Te omor.

Daemon a sărit de pe scaun, apucând-o pe fată de talia subţire. Veselia îi dispăruse cu totul.

— Calmează-te, i-a poruncit el încet. Serios. *Calmează-te.*

Ea l-a împins pe Daemon, dar fără prea mare succes.

— Jur pe toate stelele şi toţi sorii că o să te distrug.

— Ce mai e şi asta? Iar te uiţi prea mult la desene animate?

Nu mă mai simţeam intimidată de jigodia asta. Mi-am cântărit uşor braţul în atelă şi pentru prima dată în viaţa mea m-am gândit serios să lovesc pe cineva.

Preţ de o clipă, pot să jur că am văzut în ochii ei o strălucire puternică de chihlimbar. Apoi domnul Garrison a apărut brusc lângă masa noastră.

— Cred că ajunge.

Ca şi cum ar fi fost acţionată de un buton, Ash s-a aşezat la locul ei. Furia i se potolise şi, cu ochii la mine, a apucat un teanc de şerveţele de pe masă.

Daemon şi-a îndepărtat încet o grămăjoară de spaghete de pe umăr şi a aruncat-o pe farfurie fără un cuvânt. Mă aşteptam ca dintr-un moment în altul să explodeze, dar el avea aceeaşi expresie ca şi sora lui, de parcă se abţinea cu greu să nu izbucnească iar în râs.

— Cred că ar trebui să-ţi cauţi o altă masă, a spus domnul Garrison atât de încet, încât nu putea fi auzit decât de cei de la masa noastră. Du-te acum.

Şocată, mi-am luat rucsacul şi am aşteptat să-mi spună să mă duc la director sau să cheme alţi profesori de acolo, dar nu a spus nimic de genul ăsta. Domnul Garrison se uita doar fix la mine. Aştepta. Apoi mi-am dat seama. Aştepta să plec. La fel cum aşteptau şi ceilalţi de la masă.

Am dat automat din cap, m-am întors şi am plecat, mergând prin mijlocul cantinei. Toţi ochii mă urmăreau, dar nu-mi păsa. Nu am cedat când am auzit-o pe Dee strigându-mă. Nu am cedat nici când am trecut pe lângă cele două fete cu feţe stupefiate, Lesa şi Carissa.

Nu voiam să cedez. Nu mai voiam. Eram sătulă de toată mizeria cu… *asta* a lui Daemon, ce-o fi ea. Nimic din ce făcusem eu nu îi justifica purtarea.

Nu mai aveam de gând să fiu mototoala de Katy.

Capitolul 13

La sfârşitul zilei devenisem faimoasă. Eram „Fata Care Le-A Aruncat Mâncarea În Cap". Oriunde mă duceam, pe coridor sau în clasă, eram pregătită să am de-a face cu un contraatac din partea lor, mai ales atunci când am văzut că unul dintre gemenii Thompson era în aceeaşi clasă cu mine la istorie, sau când am văzut-o pe Ash, cu hainele schimbate, umblând la dulapul ei.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Dee şi-a cerut scuze din toată inima înainte de ora de sport, apoi m-a îmbrăţişat ca să-mi mulţumească pentru ce-am făcut. A tot încercat să vorbească cu mine când făceam echipele pentru volei, dar eu eram… neclintită. Era clar că Ash mă urăşte la culme. De ce? Era imposibil să mă urască din cauza lui Daemon. Era altceva. Dar nu ştiam ce poate să fie.

După şcoală am plecat acasă cu maşina, încercând să analizez ce se întâmplase de când venisem aici. Din prima zi am simţit ceva ciudat, pe verandă şi în casă. Ziua aceea de la lac, când Daemon căpătase branhii. Fulgerul de lumină, acelaşi fulger, atunci când am văzut ursul şi la bibliotecă. Şi toate prostiile alea pe care le debita Lesa.

Dar când am ajuns acasă şi am văzut în faţa verandei o grămadă de pachete, am uitat de toate porcăriile din acea zi. Unele pachete aveau pe ele abţibilduri cu feţe zâmbitoare. Am înhăţat cutiile, chicotind bucuroasă. Erau cărţile mele – *noile apariţii,* cărţi pe care le comandasem în avans cu *mult* timp în urmă.

Am urcat în fugă scările şi am pornit laptopul. Am verificat recenzia pe care o postasem aseară.

Niciun comentariu. Ce oameni stupizi. Dar am căpătat încă cinci *follower*-i. Oameni ca lumea. Am închis pagina, fiindcă voiam să-i găsesc un alt design. Apoi am căutat pe Google „oameni de lumină" şi după ce rezultatele iniţiale mă trimiteau la tot felul de grupuri de studiere a Bibliei, am căutat „Omul-Molie".

Vai. Doamne. Dumnezeule.

Ăştia din Virginia de Vest erau scrântiţi. Şi în Florida se mai găsea unul din când în când să spună că l-a văzut pe Yeti prin Glades, sau pe *chupacabra,* dar n-am mai auzit până acum de ceva uriaş zburător. Arăta ca un fluture satanic gigantic.

De ce dracu' mă uit eu la aşa ceva?

Era o tâmpenie. Am închis, înainte să mă apuc să caut extraterestri în Virginia de Vest. Nici n-am coborât bine, că am auzit o bătaie în uşă. Era Dee.

— Hei, a zis ea, putem să vorbim?

— Normal. Am închis uşa în urma mea şi am ieşit afară. Mama încă doarme, am spus.

A dat din cap şi eu m-am aşezat în leagăn.

— Katy, îmi pare tare, tare rău pentru ce s-a întâmplat azi. Ash se comportă câteodată ca o jigodie.

— Nu eşti tu vinovată pentru purtarea ei, am zis eu sincer. Dar chiar nu pricep de ce ea şi Daemon s-au purtat aşa. M-am oprit, fiindcă simţeam din nou fierbinţeala aia idioată în gât, apoi am adăugat: N-ar fi trebuit să le pun mâncarea în cap, dar nu am fost în viaţa mea mai jignită ca acum.

Dee s-a aşezat lângă mine, cu gleznele încrucişate.

— Mi se pare că a fost chiar amuzant, adică ce-ai făcut tu, nu ce-au făcut ei. Dacă mi-aş fi închipuit că o să se comporte atât de groaznic, i-aş fi pus la punct dinainte.

Da, vezi să nu!

A respirat adânc.

— Ash nu e iubita lui Daemon. Ar vrea să fie, dar nu e.

— Nu mi s-a părut că n-ar fi.

— Bine, ei se… întâlnesc din când în când.

— Profită de ea? Dezgustată, am clătinat din cap. Ce nemernic.

— Cred că amândoi profită unul de altul. Pe cuvânt, anul trecut s-au întâlnit o scurtă perioadă, dar pe urmă s-a terminat. Azi e prima oară după luni de zile când îl văd că-i acordă atenţie.

— Ea mă urăşte, am spus după câteva minute, oftând. Dar în clipa asta nu mă interesează. Voiam să te întreb ceva.

— OK.

Mi-am muşcat buzele.

— Noi două suntem prietene, da?

— Normal! S-a uitat la mine cu ochii mari. Îţi spun sincer, Daemon reuşeşte să-i îndepărteze pe toţi, dar tu ai rezistat cel mai mult, aşa că pot să te consider prietena mea cea mai bună.

Am fost uşurată s-o aud spunând asta. Nu partea aia cu rezistatul meu, că aia suna cam ciudat. Ca şi cum şi-ar strica prietenii sau aşa ceva.

— Şi eu cred la fel.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Perfect, fiindcă m-aş fi simţit caraghioasă să-ţi spun asta dacă tu ai fi vrut să nu mai fim prietene.

Sinceritatea din vocea ei mi-a atins coarda sensibilă. Parcă n-aş mai fi vrut s-o chestionez. Poate era ceva despre care nu voia să vorbească fiindcă era prea dureros. Într-un timp destul de scurt, ne apropiaserăm foarte mult şi n-aş fi vrut s-o supăr.

— Ce voiai să mă întrebi? a reluat ea.

Mi-am dat părul pe spate, cu ochii în podea.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Dawson?

Dee a înlemnit. Ca să fiu sinceră, cred că nici nu mai respira. Apoi şi-a trecut încet mâna peste celălalt braţ, în sus şi-n jos, înghiţind în sec.

— Presupun că ţi-a spus cineva la şcoală.

— Da, mi-au zis că a dispărut împreună cu o fată.

A strâns din buze şi a dat din cap.

— Îmi dau seama că ţi se pare, probabil, ciudat că nu ţi-am zis nimic despre el, dar nu-mi place să vorbesc despre asta. Încerc nici să nu mă gândesc la el. S-a uitat la mine cu ochii în lacrimi. Asta înseamnă că sunt rea?

— Nu, am zis eu cu căldură. Şi eu încerc să nu mă mai gândesc la tata, fiindcă e mult prea dureros pentru mine.

— Eram foarte apropiaţi, Dawson şi cu mine, a spus ea, trecându-şi mâna peste faţă. Daemon a fost dintotdeauna cel mai retras, tot timpul era undeva, singur, de capul lui, dar Dawson şi cu mine eram super-apropiaţi. *Toate* le făceam împreună. Era mai mult decât un frate. Era prietenul meu cel mai bun.

Nu ştiam ce să spun. Dar asta explica în mod clar felul aproape disperat în care îşi dorea să fim prietene, ca şi sentimentul comun pe care fiecare îl intuia în cealaltă. Singurătatea.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să deschid discuţia asta. Dar nu înţelegeam şi…

Şi eram o băgăcioasă mizerabilă.

— Nu, stai liniştită. S-a întors spre mine. Şi eu aş fi fost curioasă. Înţeleg perfect. Şi ar fi trebuit să-ţi spun. Ce fel de prietenă sunt, că a trebuit să afli de la şcoală de fratele meu.

— Am fost puţin derutată. Au fost atâtea… Am renunţat să continui şi am scuturat din cap. Nimic. Când o să vrei să vorbeşti despre el, eu sunt aici. Bine?

Dee a aprobat din cap.

— Au fost atâtea ce?

Nu era bine să-i povestesc despre toate ciudăţeniile prin care trecusem. Şi îi promisesem lui Daemon că n-am să-i spun nimic lui Dee despre atac. M-am chinuit să zâmbesc.

— Ei, nimic. Deci, ce crezi, de-acum trebuie să-mi păzesc spatele? Să intru în programul de protecţie a martorilor?

A început să râdă în hohote.

— Păi, în locul tău n-aş încerca să vorbesc cu Ash prea curând.

De asta îmi dădusem seama şi singură.

— Şi Daemon?

— Bună întrebare, a zis ea, privind într-o parte. N-am idee ce-o să facă el.

*

A doua zi, la şcoală, aşteptam cu groază ora a doua. Stomacul mi se răscolise şi de-abia mâncasem ceva dimineaţă, fiindcă aveam senzaţia că o să vomit. Nu aveam nicio îndoială că Daemon o să vrea să se răzbune pentru ziua de ieri.

De cum au intrat în clasă, Lesa şi Carissa au venit glonţ la mine, să mă întrebe de ce am răsturnat mâncarea în capul lui Ash şi Daemon.

Am ridicat din umeri.

— Ash a fost jigodie.

Sunt sigură că păream mult mai sigură pe mine decât eram în realitate. În sinea mea, aş fi vrut ca episodul ăsta să nu fi existat. E adevărat, Ash fusese necivilizată şi mă jignise, dar nu făcusem oare şi eu acelaşi lucru? Dacă eu eram cea care aruncase spaghetele peste *ei,* ea era cea căreia i se aruncase în cap cu spaghete, iar asta trebuie să fie şi mai umilitor.

Eram ruşinată. Nu făcusem niciodată în viaţa mea rău nimănui. De parcă ceva din personalitatea nesuferită a lui Daemon mi se transmitea şi mie, iar asta nu-mi plăcea. Ajunsesem la concluzia că era cea mai bună soluţie pentru toată lumea să stau dracului departe de el de acum înainte.

Cu ochii mari de uimire, Lesa s-a aplecat peste intervalul dintre bănci.

— Şi Daemon?

— El e întotdeauna javră, am răspuns eu.

Carissa şi-a scos ochelarii şi a chicotit.

— Ce mi-ar fi plăcut să ştiu că vei face asta. Aş fi filmat scena.

M-a trecut un fior la gândul că aş fi putut să fiu acum şi pe YouTube. M-am uita spre uşă.

— Prin şcoală circulă zvonul că tu şi Daemon aţi fost împreună toată vara.

Lesa părea că aşteaptă să-i confirm zvonul. Putea să aştepte mult şi bine.

— Oamenii sunt ridicoli.

Le-am susţinut privirea până când Carissa a început să tuşească şi a întrebat:

— Azi stai cu noi?

Îşi pusese iar ochelarii şi le-a făcut vânt în sus, pe nas.

Am clipit din ochi, surprinsă.

— Tot mai vreţi să stau cu voi după tot ce s-a întâmplat ieri?

Eu mă gândeam că o să-mi iau prânzul în toaletă până la sfârşitul anului.

Lesa a dat din cap.

— Ce tot spui? Eşti cea mai tare. Noi n-am avut probleme cu ei, dar sunt sigură că sunt o groază de persoane pe aici care ar fi vrut să facă ce-ai făcut tu.

— Şi a fost o chestie tare mişto, a adăugat Carissa, zâmbind. Ai fost ca un ninja care se luptă cu mâncarea.

Am râs, uşurată.

— Mi-ar plăcea să stau cu voi, dar n-o să rămân decât la patru ore. Azi mă duc să-mi scot atela.

— Vai, o să pierzi serbarea, a spus Lesa. Sărăcuţa de tine. Nu vii diseară la meci?

— Nu. Nu prea le am cu fotbalul.

— Nici noi, dar tot ne ducem.

Lesa s-a trântit în scaun şi cârlionţii i-au sărit în sus şi-n jos în jurul feţei ei în formă de inimă.

— Eu şi Carissa ne ducem doar ca să ieşim şi noi undeva. Nu sunt prea multe de făcut în oraşul ăsta.

— Se fac şi petreceri după meciuri, a spus Carissa şi şi-a dat la o parte părul care îi căzuse peste ochelari. Lesa mă târăşte mereu acolo.

Lesa şi-a dat ochii peste cap.

— Carissa nu bea.
— Şi ce? a făcut Carissa.
— Şi nu fumează, nu face sex, nu face nimic interesant. Lesa s-a ferit de mâna Carissei, care se îndrepta spre ea. Plictisitor.
— Îmi cer scuze că am şi eu nişte standarde. S-a uitat printre gene la Lesa. Spre deosebire de alţii.
— Şi eu am standarde. Lesa s-a întors spre mine, cu un zâmbet uşor. Numai că pe-aici trebuie să ţi le mai ajustezi.
Am început să râd.
Şi atunci a intrat în clasă Daemon. M-am făcut mică în scaun şi mi-am muşcat buza.
— O, Doamne.
Isteţe, fetele au tăcut. Mi-am luat pixul, prefăcându-mă că subliniez ceva din notiţele pe care le luasem cu o zi înainte. Dar nu aveam prea multe, aşa că m-am apucat să trec data de azi, cu mare încetineală.
Daemon s-a aşezat în spatele meu şi stomacul mi-a ajuns instantaneu în gât. O să vomit. Chiar aici, în clasă, în faţa…
M-a împuns în spate cu pixul.
Am îngheţat. El şi pixul lui afurisit. M-a împuns iar, de data asta ceva mai tare. M-am întors spre el, cu ochii îngustaţi.
— Ce?
Daemon a zâmbit.
Toată clasa se uita la noi. Era ca şi cum s-ar fi repetat scena de la prânz. Pun pariu că se întrebau dacă o să-i vărs rucsacul în cap de data asta. În funcţie de ce spunea el, lucrul ăsta chiar s-ar fi putut întâmpla. Dar mă îndoiam că a doua oară o să scap la fel de uşor.
Se bătea uşor cu degetul în bărbie şi se uita la mine printre genele dese, cu un aer şmecher.
— Îmi eşti datoare cu un tricou.
M-am lovit cu mandibula de spătarul scaunului.
— Dacă vrei să ştii, a continuat el încet, sosul de spaghete nu iese de pe haine.

Mi-am regăsit cumva puterea să articulez:
— Sunt convinsă că ai o grămadă de tricouri.
— Am, dar ăla era preferatul meu.
— Ai un tricou preferat? am ridicat eu o sprânceană.
— Şi cred că i-ai distrus şi lui Ash tricoul ei preferat.
A început iar să rânjească, făcând o gropiţă în obraz.
— Sunt convinsă-că ai fost alături de ea în această situaţie traumatizantă.
— Nu ştiu dacă va putea vreodată să-şi revină, a răspuns el.
Mi-am dat ochii peste cap, ştiind că ar fi trebuit să-mi cer scuze, dar nefiind în stare să o fac. Da, se pare că deveneam o persoană oribilă. Mă pregăteam să mă întorc la banca mea.
— Îmi eşti datoare. Din nou.
L-am privit nemişcată câteva clipe. Am auzit că sună clopoţelul, dar parcă suna undeva, departe. Mă sufocam.
— Nu-ţi sunt datoare cu nimic, am spus încet, ca să nu audă decât el.
— Sunt nevoit să te contrazic.
S-a aplecat mai aproape, ajungând chiar lângă mine. Gurile noastre erau la doar câţiva centimetri distanţă. O distanţă absolut nepotrivită, pe bune, dat fiind că eram în clasă, iar ieri el stătea cu o fată în braţe.
— Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam, a spus.
— Şi cum te aşteptai tu să fiu?
Într-un fel, mă tulbura să ştiu că era surprins de mine. Ciudat. Privirea mi-a căzut pe buzele lui minunate. Păcat de o aşa gură.
— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, a spus.
— N-avem nimic de discutat.
Şi-a lăsat ochii în jos şi dintr-odată aerul părea fierbinte. Insuportabil de fierbinte.
— Ba da, a zis el încet, avem. Diseară.

Aş fi vrut să-i spun s-o lase baltă cu discutatul, dar am strâns din dinţi şi am dat din cap. Chiar trebuia să vorbim, măcar ca să am ocazia să-i spun să nu mai vorbim niciodată. Voiam să fiu iar Katy cea drăguţă, pe care el o jignise şi o pusese la zid.

Profesorul şi-a dres glasul. Am clipit des, dându-mi seama că toată clasa se uita la mine. Roşind până în vârful urechilor, m-am întors şi m-am apucat cu mâinile de bancă.

Ora începuse, dar fierbinţeala încă mai plutea în aer, umplându-mă de nelinişte. Îl simţeam efectiv pe Daemon în spate, cu ochii la mine. Nici nu îndrăzneam să mă mişc. Până când Lesa s-a întins peste bancă şi mi-a aruncat în poală o hârtie împăturită.

Înainte ca profesorul să observe, am desfăcut bileţelul şi l-am ascuns sub caiet. Când profesorul s-a întors cu faţa la tablă, am ridicat puţin caietul să-l citesc.

Succes la vânătoare, Batman!

M-am uitat spre ea, clătinând din cap. Dar simţeam în piept o uşoară palpitaţie, o tulburare de respiraţie care n-avea ce să caute acolo. Nu-l plăceam. Era o jigodie. Capricioasă. Cu toate că fuseseră câteva clipe foarte scurte – nişte nanosecunde – în care mi s-a părut că îl văd pe adevăratul Daemon. Sau cel puţin, un Daemon *mai bun.* Şi partea asta a lui mă făcea curioasă. Iar cealaltă parte a lui, cea mizerabilă, sigur nu mă făcea curioasă.

Dar mă stârnea, într-un fel.

Capitolul 14

M-am străduit să mă concentrez la ore, dar mintea mea era mereu la Daemon şi la ce voia el să vorbim în seara aceea. Din fericire, n-a fost nevoie să mă chinuiesc decât o jumătate de zi, fiindcă plecam mai devreme, ca să-mi scot atela.

Aşa cum mă şi aşteptam, mâna era complet vindecată.

În drum spre casă, m-am oprit la oficiul poştal. În cutia noastră era o tonă de rahaturi, dar şi câteva plicuri galbene care mi-au adus zâmbetul pe faţă. Toate aveau ştampila *Media Mail*[11]. Mi-am adunat bunătăţile, m-am dus acasă şi am pierdut timpul cu succes. Mă simţeam agitată, de parcă aş fi băut un energizant din alea nenorocite.

M-am schimbat de mai multe ori şi, într-un târziu, după ce am răscolit tot şifonierul şi nu mi-a plăcut nimic, am ales o rochiţă de plajă. Toată agitaţia asta cu probatul nu m-a făcut să scap de senzaţia de nelinişte pe care o aveam.

Despre ce voia oare Daemon să vorbim?

Ca să treacă mai repede timpul, m-am apucat să schimb *complet* designul blogului meu. Şi asta nu mi-a adus decât alte nelinişti, fiindcă eram sigură că am stricat antetul şi partea de jos. Când am reuşit să fac să dispară în spaţiul virtual şi un widget care reprezenta numărătoarea inversă până la apariţia unei cărţi, m-am hotărât, în sfârşit, să las computerul în pace.

S-a dovedit că aveam o groază de aşteptat. Daemon a venit la mine abia după ora opt, la câteva minute după ce mama plecase la Winchester. Stătea rezemat de balustradă şi se uita la cer, ca de obicei. Aşa cum bătea lumina lunii pe jumătate din faţa lui,

cealaltă jumătate rămânând ascunsă în întuneric, avea ceva ireal în el.

Apoi Daemon şi-a îndreptat privirea spre mine, s-a uitat puţin la rochia mea, apoi iar în sus. Ai fi zis că vrea să vorbească, dar se gândeşte de două ori înainte de a începe.

Mi-am făcut curaj, m-am apropiat şi m-am oprit lângă el.

— Dee e acasă?

— Nu.

A continuat să admire cerul nopţii. Era plin de stele sclipitoare.

— S-a dus la meci cu Ash, dar nu cred că o să stea prea mult. Daemon a făcut o pauză şi s-a uitat la mine. I-am spus că o să trec pe la tine în seara asta. Cred că o să se întoarcă repede, ca să fie sigură că nu ne omorâm unul pe altul.

M-am uitat în altă parte, ca să-mi ascund zâmbetul.

— Ei, dacă nu mă omori tu, sunt sigură că Ash ar fi fericită s-o facă.

— Pentru megaspectacolul cu spaghetele sau din alt motiv? a întrebat Daemon.

M-am uitat la el dintr-o parte, lung.

— Păreai destul de fericit ieri cu ea în braţe.

— A, acum pricep. S-a desprins de balustradă şi a venit lângă mine. Aşa se explică totul.

— Serios?

M-am încordat.

Ochii lui au strălucit în întuneric.

— Eşti geloasă.

— Cum zici tu. M-am forţat să râd. De ce aş fi geloasă?

Daemon a venit după mine pe scări şi am ajuns în aleea din faţa casei.

— Fiindcă am petrecut ceva timp împreună.

— Faptul că am petrecut ceva timp împreună nu e un motiv să fiu geloasă, mai ales că tu ai fost *obligat* să stai cu mine.

Mi-am dat şi eu seama ce penibilă sunt, fiindcă *eram* într-un fel geloasă. Uf.

— Asta voiai să vorbim?

El a ridicat din umeri.

— Vino. Hai să ne plimbăm puţin.

M-am uitat la el şi mi-am netezit rochia cu mâinile.

— Nu crezi că e cam târziu?

— Cred că mă exprim mai bine când merg. Mi-a întins mâna. Dacă nu, mă transform în jigodia de Daemon care nu-ţi place ţie.

— Ha. Ha. M-am uitat fix la mâna lui, simţind fluturaşi în stomac. Dar nu te ţin de mână.

— De ce?

— Fiindcă n-o să mă plimb de mână cu tine, când eu nici măcar nu te plac.

— Au! Daemon şi-a dus mâna la inimă şi a strâns din ochi. Asta m-a rănit.

Mai avea nevoie de ceva lecţii de actorie.

— Sper că n-ai de gând să mă duci în pădure şi să mă laşi acolo?

— Ar fi o răzbunare destul de potrivită, dar n-o să fac asta. Mă îndoiesc că ai rezista prea mult acolo dacă n-ar veni cineva să te salveze.

— Îţi mulţumesc pentru încredere.

Mi-a aruncat un zâmbet scurt, apoi am mers în tăcere câteva minute, traversând drumul principal. Aerul nopţii era mult mai rece decât ora la care mă îmbrăcasem eu şi regretam acum că nu-mi pusesem şi nişte colanţi. Era toamnă de-a binelea.

Curând am ajuns în pădure, iar acolo lumina lunii pătrundea cu greu printre crengile groase ale copacilor. Daemon a băgat mâna în buzunarul de la spate şi a scos de acolo o lanternă micuţă, care însă lumina surprinzător de tare. Fiecare celulă din corpul meu părea să fie conştientă de apropierea lui, aşa cum mergeam, ca într-un cocon de întuneric, la lumina lanternei care sărea în sus şi-n jos la fiecare pas. Şi detestam din tot sufletul celulele astea trădătoare.

— Ash nu este iubita mea, a spus el într-un târziu. Am fost la un moment dat un cuplu, dar acum suntem doar prieteni. Şi, ca s-o iau înainte, pot să-ţi spun că nu suntem *genul ăla* de prieteni, chiar dacă stătea în braţele mele. N-aş putea să-ţi explic de ce făcea asta.

— De ce ai lăsat-o? am întrebat eu şi imediat mi-a venit să-mi dau singură una peste gură.

Nu era treaba mea şi nici nu mă interesa.

— Sincer, nu ştiu. Faptul că sunt băiat e un motiv suficient?

— Nu chiar, am zis, cu ochii în pământ.

Aproape că nu-mi vedeam picioarele.

— Nici eu nu mi-am închipuit că ar fi, a răspuns el.

Nu puteam să-i văd expresia feţei şi aş fi vrut s-o văd, fiindcă de multe ori nu eram deloc sigură de ce spune, ochii lui parcă erau în război permanent cu cuvintele pe care le rostea.

— În fine, vreau… să-mi cer scuze pentru povestea cu prânzul.

Am fost aşa de surprinsă că şi-a cerut scuze, încât m-am împiedicat de o piatră. El m-a prins imediat şi, înainte de a se îndepărta, i-am simţit răsuflarea caldă pe obraz. Am simţit furnicături în tot corpul, dar am reuşit să-mi revin. Scuzele lui Daemon au venit peste mine ca o găleată de apă rece în cap. Nu ştiu ce era mai rău: să ştiu că nu şi-a dat seama ce nemernic fusese sau să ştiu că era perfect conştient de ce făcea.

— Kat? a făcut el cu o voce moale.

M-am uitat la el.

— M-ai pus într-o situaţie penibilă, am spus.

— Ştiu…

— Nu, nu cred că ştii. Am început să merg mai repede, strângându-mi coatele în mâini. Şi mă calci pe nervi pentru că nu reuşesc să te înţeleg. Acum eşti OK, iar în clipa următoare eşti cea mai mare javră de pe planetă.

— Dar am luat şi puncte bonus. Mă ajunsese din urmă şi ţinea lanterna în faţă, ca să văd rădăcinile şi pietrele de pe drum. Nu-i aşa? N-am primit puncte bonus pentru lac sau pentru plimbarea noastră? Nici măcar pentru că te-am salvat în noaptea aia?

— Ai luat puncte bonus de la *sora ta.* Am clătinat din cap. Nu de la mine. Şi chiar dacă ai fi luat şi de la mine, le-ai pierdut rapid pe toate.

A tăcut câteva clipe.

— Asta-i nasol. E chiar nasol.

M-am oprit.

— Nu ştiu de ce mai vorbim.

— Uite, îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat. Pe bune. A expirat adânc şi a adăugat: Nu meritai să ne purtăm aşa cu tine.

Nu ştiam ce să mai spun. Părea sincer şi aproape întristat, dar nu era ca şi cum n-ar fi avut încotro şi ar fi fost obligat să se poarte aşa. Tot căutând ce să spun, m-am hotărât să zic ceva la care ştiam că n-o să reacţioneze prea bine.

— Îmi pare rău de fratele tău, Daemon.

S-a oprit brusc, aproape ascuns în întuneric. A urmat o tăcere aşa de lungă, încât credeam că n-o să mai zică nimic.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Îmi simţeam stomacul strâns.

— Nu ştiu decât că a dispărut…

Îşi strângea şi desfăcea mereu mâna pe care o avea lângă mine, iar cu cealaltă ţinea lanterna orientată drept în jos.

— Asta s-a întâmplat de mult.

— Anul trecut, am zis eu încet. Nu?

— A, da, ai dreptate. Pare că a trecut mai mult. Se uita într-o parte şi îi vedeam doar o jumătate din faţă. Deci ai aflat despre el?

M-am înfiorat în aerul rece.

— Vorbeau copiii la şcoală. Eram curioasă de ce nu mi-a spus nimeni despre el sau despre fata aceea.

— Trebuia să-ţi fi spus? a întrebat el.

M-am uitat la el, sperând să-i văd faţa, dar era mult prea întuneric.

— Nu ştiu. Dar s-ar zice că e o chestie importantă, despre care oamenii ar vorbi, în general.

Daemon a început din nou să meargă.

— Nu e ceva despre care ne place să vorbim, Kat.

Cred că era de înţeles. M-am grăbit, ca să ţin pasul cu el.

— Nu vreau să-mi bag nasul…

— Nu vrei?

Vocea îi era încordată, mişcările lui erau ţepene.

— Fratele meu nu mai e. Familia unei fete nefericite nu-şi va vedea probabil niciodată fiica, iar pe tine te frământă de ce nu ţi-a spus nimeni nimic *ţie*?

Mi-am muşcat buzele şi m-am simţit mizerabil.

— Îmi pare rău. Dar toată lumea e aşa de… secretoasă. De exemplu, nu ştiu nimic despre familia voastră. Niciodată nu v-am văzut părinţii, Daemon. Iar Ash mă urăşte de moarte fără niciun motiv. E ciudat cum două serii de tripleţi s-au mutat aici în acelaşi timp. Ieri v-am aruncat mâncarea în cap şi nu mi s-a întâmplat nimic. Asta iar e ciudat. Dee are un iubit de care n-am mai auzit niciodată până acum. Oraşul e ciudat. Oamenii se holbează la Dee ca şi cum ar fi o prinţesă, sau de parcă le-ar fi frică de ea. Şi la *mine* se holbează. Şi…

— S-ar zice că vezi o legătură între toate astea.

De-abia puteam să mă ţin după el. Intrasem tot mai adânc în pădure, cred că de-acum ne apropiam de lac.

— Este vreo legătură?

— De ce ar fi?

Vocea lui era gravă şi plină de frustrare.

— Poate eşti tu puţin paranoică. Şi eu aş fi, dacă aş fi fost atacat la scurt timp după ce m-am mutat intr-un alt oraş.

— Vezi, aşa faci întotdeauna! am exclamat eu. Te superi fiindcă ţi-am pus o întrebare, aşa face şi Dee.

— Poate fiindcă ştim că ai trecut deja prin multe şi nu vrem să te împovărăm mai tare?

— Cum aţi putea să mă împovăraţi voi mai tare?

Şi-a încetinit mersul.

— Nu ştiu. Nu putem.

Am clătinat din cap, iar el s-a oprit pe malul lacului, stingând lanterna. În întunericul nopţii, apa strălucea ca o piatră de onix lustruită. Sutele de stele care se reflectau în apa nemişcată făceau lacul să semene cu cerul nopţii, dar nu aşa de îndepărtat ca acesta. Aveai impresia că dacă întinzi mâna, poţi atinge stelele.

— În ziua aia la lac, a zis Daemon după câteva momente, am avut câteva minute în care chiar m-am simţit bine.

Mi s-a oprit respiraţia când am auzit asta. Şi eu avusesem câteva minute în care m-am simţit bine.

— Până când te-ai transformat în Aquaman?

Daemon tăcea, cu umerii încordaţi.

— De obicei, stresul face asta, te face să crezi că se întâmplă nişte chestii care nu există, a spus în cele din urmă.

M-am uitat la el, la trăsăturile frapante ale feţei lui, luminate de lună, şi mi s-a părut ireal. Ochii lui exotici, linia obrazului, toate acestea se vedeau parcă şi mai bine în lumina aceea. Daemon se uita la cer, cu un aer meditativ şi solemn.

— Nu e vorba de stres, am zis eu într-un târziu. E ceva… ciudat aici.

— Altceva în afară de tine?

Mi-au venit în cap mai multe răspunsuri, dar le-am dat la o parte. Să mă cert cu el noaptea în mijlocul pădurii nu era în capul listei mele de priorităţi.

— De ce ai vrut să vorbeşti cu mine, Daemon?

El şi-a frecat ceafa cu mâna.

— Faza de ieri de la prânz nu e gravă în comparaţie cu ce o să urmeze. Nu poţi să fii

prietenă cu Dee, în orice caz, nu genul ăla de prietenă pe care-l vrei tu.

Am simţit o fierbinţeală care îmi cuprinde obrajii şi mi se duce în jos, pe gât.

— Tu vorbeşti serios?

Şi-a lăsat mâna jos.

— Eu nu spun că nu trebuie să mai vorbeşti deloc cu ea, dar fii mai distantă. N-ai decât să fii drăguţă cu ea, să staţi de vorbă la şcoală, dar nu mai mult de atât. Altfel o să fie rău şi pentru ea, şi pentru tine.

Mi s-au ridicat deodată toate firişoarele de păr de pe corp.

— Mă ameninţi, Daemon?

Ochii ni s-au întâlnit. Ai lui păreau plini de… ce? Regret?

— Nu. Îţi spun doar cum o să fie. Ar trebui să ne întoarcem.

— Nu. Mi-am înfipt picioarele în pământ, uitându-mă fix la el. De ce? Ce e aşa de rău că sunt prietenă cu sora ta?

A trecut o clipă şi l-am văzut cum îşi strânge fălcile.

— N-ar trebui să fii aici cu mine, a spus.

A tras aer în piept, cu ochii mari. A făcut un pas înainte. Am simţit brusc o adiere caldă care zbura frunzele de pe jos şi îmi dădea părul pe spate. Părea că vântul vine dinspre Daemon, alimentat de furia lui crescândă.

— Tu nu eşti ca noi. Tu nu semeni *deloc* cu noi. Dee merită să aibă ceva mai bun, oameni care sunt la fel ca ea. Aşa că lasă-mă în pace. Lasă-mi familia în pace.

A fost mai rău ca o palmă peste faţă. La orice mă aşteptam să îmi spună, dar nu la asta. Am încercat să respir adânc, dar aerul parcă mi se oprea în gât. Am făcut un pas înapoi, clipind des ca să scap de lacrimile de furie care-mi umpleau ochii.

Daemon nu îşi lua ochii de la mine.

— Ai vrut să ştii de ce. De-asta.

Am înghiţit cu greu.

— De ce… de ce mă urăşti aşa de tare?

O fracţiune de secundă a părut că masca s-a spart şi durerea i-a strâmbat faţa. Dar s-a întâmplat aşa de repede, încât nici nu mai eram sigură dacă văzusem asta cu adevărat. Nu mi-a răspuns.

Simţeam că lacrimile care mi se adunau în ochi mi se vor scurge pe obraji. Dar refuzam să plâng în faţa lui, să îi dau *lui* această putere asupra mea.

— Ştii ceva? Du-te dracului, Daemon.

El s-a uitat într-o parte.

— Kat, nu poţi…

— Taci din gură! am ţipat eu. Taci naibii din gură.

Am trecut pe lângă el şi am plecat. Aveam senzaţia că pielea mea e fierbinte şi, în acelaşi timp, rece, de parcă aveam în mine şi gheaţă, şi foc. Aveam să izbucnesc în plâns. Ştiam asta. De-asta aveam nodul ăla în gât.

— Kat, m-a strigat Daemon. Aşteaptă, te rog.

Mi-am adunat forţele şi am luat-o la fugă.

— Haide, Kat, nu te îndepărta prea mult. O să te rătăceşti. Măcar ia lanterna!

Ca şi cum îi păsa lui. Voiam să scap de el înainte să-mi pierd cumpătul. Eram în stare să-l pocnesc. Sau să plâng, fiindcă indiferent dacă îmi plăcea de el sau nu, ceea ce spusese mă *duruse.* Ca şi cum era ceva în neregulă cu mine.

M-am împiedicat de câteva crengi şi pietre de pe cărare, dar ştiam că pot să găsesc drumul până la şosea. Îl auzeam mergând repede în urma mea, auzeam cum îi trosnesc sub picioare vreascurile pe care călca grăbit.

Simţeam o durere ascuţită în piept. Mergeam repede, să ajung acasă şi s-o sun pe mama, ca s-o conving cumva să ne mutăm imediat, chiar mâine.

Să fug de aici.

Mi-am strâns pumnii. Dar de ce ar trebui să fug? Nu făcusem nimic rău! Furioasă pe mine şi

dezgustată cum eram, m-am împiedicat de un ciot. Era gata să cad lată. Am mormăit.

— Kat! a strigat Daemon din spate.

Mi-am recăpătat echilibrul şi m-am grăbit înainte, mai ales că, spre uşurarea mea, am zărit în faţă şoseaua. Am pornit spre ea într-o goană nebună. Paşii lui Daemon se auzeau acum departe. Am pus piciorul pe şoseaua întunecată şi mi-am şters faţa cu mâinile. Rahat. Chiar *plângeam.*

Daemon a urlat, dar vocea lui a fost acoperită imediat de huruitul unui camion care gonea spre mine cu farurile aprinse, la doar 15 metri distanţă. Eram prea şocată ca să mă pot mişca.

Avea să mă lovească.

Capitolul 15

Valea s-a cutremurat ca de o bubuitură de trăsnet – dar mult mai puternică. A fost o explozie sonică pe care am simţit-o până în măruntaie. Era prea târziu ca şoferul să mă vadă sau să oprească. Am întins mâinile în faţă, de parcă aş fi putut să mă apăr aşa. Huruitul camionului mă asurzise. Eram pregătită să aştept impactul devastator, iar ultimul meu gând a fost la mama, cum o să reacţioneze ea când o să-mi vadă trupul mutilat, dar impactul n-a mai venit.

Puteam să şi sărut bara de protecţie, aşa era de aproape. Mâinile mele erau la câţiva centimetri distanţă de radiatorul fierbinte. Am ridicat încet capul. Şoferul stătea nemişcat la volan, cu ochii mari şi goi. Nu se mişca şi nu clipea. Nici nu eram sigură că respiră.

Ţinea în mână o cană de cafea, la jumătatea drumului spre gură. Încremenit – totul era încremenit.

Am simţit un gust metalic în colţurile gurii. Creierul meu refuza să înţeleagă.

Motorul maşinii încă mergea, îmi huruia în faţă.

Am întors capul de la şoferul încremenit şi l-am văzut pe Daemon. Părea că se concentrează intens, răsufla greu şi ţinea mâinile încordate de-o parte şi de alta a trupului.

Şi ochii lui frumoşi arătau altfel. Straniu. Am mai făcut un pas înapoi şi m-am tras din faţa camionului, tot cu mâna în faţă, de parcă l-aş fi avertizat să nu se apropie de mine.

— Doamne Dumnezeule… am şoptit şi am simţit cum bătaia nebunească a inimii se oprise aproape complet.

Ochii lui Daemon străluceau fosforescenţi în întuneric, luminaţi din interior. Lumina aceea părea să devină din ce în ce mai puternică, apoi pumnii au început să-i tremure şi tremurul s-a transmis parcă în tot corpul lui, ca nişte valuri minuscule.

Apoi Daemon a început să se estompeze, tot trupul lui, cu haine cu tot, a dispărut, rămânând doar un contur de lumină intensă, roşu-galbenă.

Oamenii de lumină.

Rahat…

Timpul a părut că se opreşte în loc. Ba nu, *timpul se oprise deja.*

A reuşit cumva să împiedice maşina aia să mă lovească. A oprit un camion de şapte tone care urma să mă facă praf, cu ce? Cu un cuvânt? Cu puterea gândului?

Cu o putere uluitoare.

Puterea asta făcea ca aerul din jurul nostru să vibreze ciudat. Pământul tremura sub atingerea lui puternică. Eram convinsă că dacă pun mâna pe jos aş putea să simt vibraţia.

Am auzit-o pe Dee strigându-ne din depărtare, iar vocea ei era plină de tulburare. Cum reuşise să ne găsească?

A, da. Daemon lumina toată strada – aşa era de strălucitor.

M-am uitat din nou spre camion şi am văzut că nu numai el trepidează, ci şi şoferul. Părea că încearcă să treacă de bariera invizibilă care îl ţinea îngheţat în timp. Monstrul de metal tremura şi motorul urla, fiindcă piciorul şoferului era înţepenit pe pedala de acceleraţie.

Am început să alerg pe lângă şosea. Am auzit din fugă zgomotul camionului care trecea vuind pe lângă mine. Am alergat pe cărarea cotită care ducea spre casele noastre, construite în mijlocul pustietăţii. Am văzut-o din mers pe Dee care venea în fugă spre mine, dar am evitat-o. Nu aveam în minte decât că şi *ea* era la fel ca *el.*

Ce erau? Siguri nu erau oameni. Ce am văzut eu era imposibil. Nicio ființă umană nu ar fi putut face asta.

Nicio ființă umană n-ar fi putut să oprească un camion la ordin, să stea sub apă așa de mult timp sau să dispară și să apară la loc. Toate ciudățeniile pe care le observasem până atunci păreau să capete deodată sens.

Am continuat să fug, trecusem de aleea din fața casei și nu aveam idee nici unde fug, nici de ce. Creierul meu nu funcționa. Acționam instinctiv. Crengile îmi agățau părul și rochița cea frumoasă pe care o purtam. M-am împiedicat de un bolovan, dar m-am ridicat și am continuat să înaintez.

Am auzit deodată pe cineva gonind în spatele meu. Cineva m-a strigat, dar nu m-am oprit, am fugit mai tare prin pădurea care se deschidea în fața mea. Nu mă gândeam la nimic în momentele alea. Nu voiam decât să scap.

Am auzit o înjurătură aproape, în spatele meu, apoi am simțit un trup greu izbindu-se de mine. M-am prăbușit la pământ, înfășurată în ceva cald. Reușise cumva să-mi amortizeze căderea răsucindu-se în aer, așa că am aterizat peste el. Apoi s-a rostogolit deasupra mea, țintuindu-mă la pământ. M-am împins în pieptul lui ca să ies de sub el și am încercat să-l lovesc. N-am reușit niciuna, nici alta. Țineam ochii închiși, de teamă să nu văd iar strălucirea aceea nefirească din ochii lui.

— Dă-te la o parte!

Daemon m-a apucat de umeri și m-a scuturat ușor.

— Potolește-te!

— Pleacă de-aici! am strigat eu, tot încercând să-l împing, dar el mă ținea strâns.

— Kat, potolește-te! a țipat el iar. Nu-ți fac nimic!

Cum aș fi putut să-l cred? O mică parte a creierului, care încă mai funcționa, mi-a amintit că

într-adevăr îmi *salvase* viaţa. Am încetat să mă mai zbat.

Daemon rămăsese deasupra mea.

— Nu-ţi fac nimic, Kat.

Vocea lui era mai caldă, dar mai păstra o mică urmă de furie din efortul pe care-l făcuse să mă potolească fără să mă rănească.

— N-aş putea să-ţi fac rău niciodată.

Cuvintele lui mi-au strâns stomacul. Ceva din mine răspundea la cuvintele astea şi îl credea, cu toată împotrivirea minţii mele. Nu-mi dădeam seama care dintre gândurile astea era mai nebunesc, dar unul dintre ele se părea că va triumfa. Cu respiraţia încă întretăiată, am încercat să mă liniştesc. El şi-a slăbit puţin strânsoarea, dar încă stătea deasupra mea. Îi simţeam respiraţia pe gât.

Daemon s-a tras uşor înapoi, mi-a pus un deget sub bărbie şi mi-a întors faţa spre el.

— Uită-te la mine, Kat. Trebuie să te uiţi la mine chiar acum.

Ţineam ochii închişi. Nu voiam să ştiu dacă ochii lui sunt şi acum la fel de siniştri. Daemon s-a mişcat puţin, a luat mâinile de pe umerii mei şi mi-a atins obrajii. Aş fi putut să încerc să fug în momentul acela, dar din clipa în care mâinile lui calde mi-au atins obrajii, nu am mai fost capabilă să fac nicio mişcare. Degetele lui îmi mângâiau uşor faţa.

— Te rog.

Vocea lui pierduse orice urmă de furie.

Am respirat adânc şi întretăiat şi am deschis ochii. El căuta să-mi prindă privirea. Ochii lui erau la fel de ciudaţi, verdele acela intens, dar erau ochii lui dintotdeauna. Nu erau cei pe care-i văzusem cu câteva minute înainte. Lumina palidă a lunii pătrundea printre crengile copacilor, alunecând încet peste pomeţii lui înalţi şi dansând uşor pe buzele lui întredeschise.

— Nu-ţi fac nimic, a spus el din nou, cu voce blândă. Vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să

vorbesc cu tine, pricepi?

Am dat din cap, fiindcă nu eram în stare să spun ceva. El a închis o clipă ochii şi a oftat cumva sfâşietor.

— Bine. Acum o să-ţi dau drumul, dar, te rog, promite-mi că nu mai fugi. Nu mă simt în stare să alerg iar după tine. Ultima ta ispravă era să mă termine.

A făcut o pauză, aşteptând să-i răspund. Chipul lui părea într-adevăr încordat şi obosit.

— Hai, Kat, spune-mi. Promite-mi că n-o să fugi. Nu pot să te las să alergi pe aici de una singură. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da, am hârâit eu slab.

— Bine.

Mi-a dat încet drumul, lăsându-se pe o parte, după ce mi-a mângâiat încet obrazul cu un gest inconştient. Am rămas nemişcată jos, până când el s-a ridicat în picioare.

Sub privirea lui îngrijorată, m-am tras înapoi în coate până când am ajuns cu spatele la un copac, de care m-am rezemat.

După ce a părut că se linişteşte văzând că nu am de gând să fug, a venit lângă mine.

— De ce a trebuit să ieşi în faţa camionului? m-a întrebat el, dar nu a aşteptat să-i răspund. Am încercat totul ca să te ţin departe de asta, dar tu mi-ai dat toată munca peste cap şi te-ai dus acolo.

— Nu m-am dus intenţionat acolo.

Mi-am ridicat la frunte mâna care-mi tremura.

— Ba da. A clătinat din cap. De ce-ai venit aici, Kat? De ce? Eu – noi nu aveam nicio problemă, dar ai venit tu şi totul s-a dus naibii. N-ai nici cea mai vagă idee. Rahat. Am sperat că poate avem norocul să pleci.

— Îmi pare rău că mai sunt încă aici.

Mi-am tras picioarele de lângă el şi mi le-am strâns la piept.

— Nu ştiu cum fac de reuşesc mereu să înrăutăţesc situaţia. A clătinat din cap, părând că e

gata să înjure iar. Noi suntem altfel. Cred că acum îţi dai şi tu seama.

Mi-am lăsat fruntea pe genunchi. Mi-a luat ceva timp să-mi adun ce mai rămăsese din gândurile mele, apoi am ridicat capul.

— Daemon, ce eşti tu?

A zâmbit trist şi şi-a frecat capul cu podul palmei.

— E cam greu de explicat.

— Te rog, spune-mi. Trebuie să-mi spui, fiindcă altfel o iau razna, l-am avertizat eu.

Nu minţeam. Cu cât tăcea mai mult, cu atât simţeam că-mi pierd iar controlul pe care abia reuşisem să-l obţin.

Când a început să vorbească, avea ceva intens în privire.

— Nu cred că vrei să ştii cu adevărat, Kat.

Şi expresia feţei, şi vocea lui păreau aşa de sincere, încât m-au înfricoşat. Ştiam că ceea ce avea să-mi spună acum, indiferent ce era, avea să-mi schimbe pentru totdeauna viaţa. După ce aveam să ştiu ce erau el şi familia lui, nimic nu urma să mai fie ca înainte. N-aş fi putut să spun de ce, dar asta avea să mă schimbe pentru totdeauna. Ştiam asta, dar chiar şi aşa, voiam să aflu, nu mai puteam să dau înapoi. Katy cea de demult deja dispăruse. Eram sigură de asta. Acea Katy ar fi preferat să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Acum eram altfel şi trebuia să ştiu.

— Eşti… om?

Hohotul scurt al lui Daemon n-avea în el niciun pic de veselie.

— Nu suntem de pe aici.

— Serios?

A ridicat o sprânceană.

— Păi, da, cred că ţi-ai dat bine seama că nu suntem oameni.

Am respirat sacadat.

— Speram să nu fie aşa.

A râs din nou, de data asta cu ceva veselie.

— Nu, suntem de departe, de foarte departe.

Am simţit un gol în stomac şi mi-am strâns mai tare genunchii.

— Ce înţelegi prin „foarte departe”? Fiindcă deja încep să văd scene din *Războiul Stelelor.*

Daemon s-a uitat la mine concentrat.

— Nu suntem de pe planeta asta.

OK. Gata. A spus cam ce bănuiam şi eu, numai că asta nu mă lămurea cu nimic.

— Şi ce sunteţi? Vampiri?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Tu vorbeşti serios?

— Poftim? am făcut eu indignată. Mi-ai zis că nu sunteţi oameni, iar asta îmi cam limitează opţiunile ca să înţeleg ce aţi putea să fiţi! Ai oprit un camion fără măcar să-l atingi.

— Citeşti prea multe cărţi, a oftat Daemon. Nu suntem vârcolaci sau vrăjitori. Zombi sau alte minuni.

— Păi, ce să zic, mă bucur că măcar nu sunteţi zombi. Îmi place să ştiu că ce mi-a mai rămas din creier nu e în pericol, am mormăit eu. Şi nu citesc prea mult. Nu există prea mult citit. Dar nici extratereștri nu există.

Daemon s-a aplecat repede spre mine şi şi-a pus mâinile pe genunchii mei. Am înţepenit la atingerea lui, mă simţeam înfierbântată şi îngheţată în acelaşi timp. Privirea lui intensă parcă intra în mine şi nu-mi puteam lua ochii de la el.

— În universul acesta vast, infinit, crezi tu că Pământul – locul ăsta – este singura planetă pe care se găseşte viaţă?

— Nnnu, am îngânat eu. Deci chestiile astea… sunt normale pentru… Cum naiba vă numiţi voi?

Şi-a dat capul pe spate câteva secunde lungi, iar inima mea îşi înteţise ritmul în aşteptarea răspunsului său. Părea că se luptă cu el însuşi dacă să-mi spună sau nu, iar eu eram aproape sigură că indiferent ce mi-ar spune, n-o să-mi placă…

Capitolul 16

Ăsta era unul dintre momentele alea din viaţa mea în care nu ştiam dacă ar trebui să râd, să plâng sau să fug mâncând pământul.

Daemon a zâmbit încordat.

— Ştiu la ce te gândeşti. Nu că-ţi citesc gândurile, dar scrie clar pe faţa ta. Crezi că sunt periculos.

Şi jigodie… şi sexy, dar asta nu aveam să-i spun lui. Şi o formă extraterestră de viaţă? Am clătinat din cap.

— Oricât ar părea de nebunesc, nu mi-e frică de tine.

— Nu?

— Nu. Am râs, dar râsul meu avea ceva spart, nu era deloc convingător. Nu arăţi deloc ca un extraterestru!

Mi se păruse important să subliniez asta.

El şi-a arcuit sprânceana.

— Şi cum arată extratereștrii?

— Nu aşa… nu ca tine, am zis eu repede. Ei nu sunt superbi şi…

— Ţi se pare că sunt superb?

A zâmbit.

L-am săgetat cu o privire grea.

— Taci din gură. Ca şi cum n-ai şti că toată lumea de pe planeta asta te consideră frumos. M-am strâmbat, şocată că avem discuţia asta. Extratereștrii – dacă există –, am continuat eu, sunt omuleţi verzi cu ochii mari şi braţe filiforme sau… sau nişte insecte uriaşe. Sau nişte creaturi micuţe şi noduroase.

Daemon a râs în hohote.

— ET?

— Da! Ca ET, boule. Mă bucur că ţi se pare amuzant. Că vrei să mă zăpăceşti şi mai mult decât m-aţi zăpăcit până acum. Poate m-am lovit la cap şi nu mi-am dat seama.

Am vrut să mă ridic.

— Stai jos, Kat.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac!

S-a ridicat parcă plutind, cu mâinile depărtate de corp. Strălucirea aia sinistră i-a umplut din nou ochii, care păreau acum două globuri de lumină pură.

— Stai. Jos.

Am stat jos. După ce i-am arătat degetul mijlociu, normal. Chiar dacă Domnul Extraterestru Dur era pe punctul de a-mi explica toată povestea lui extraterestră, ştiam instinctiv că nu-mi va face niciun rău.

— O să-mi arăţi cum eşti tu în realitate? N-ai şi beculeţe, nu? Şi, te rog, nu-mi spune că am fost pe punctul de a mă săruta cu o insectă gigantică fiindcă asta chiar m-ar…

— Kat!

— Scuze, am bombănit eu.

Daemon a închis ochii şi a respirat adânc. Pe piept i-a apărut o lumină şi, la fel ca în şosea, a început să vibreze şi apoi să dispară, până când nu a mai rămas decât conturul acela roşu-galben de lumină. Apoi lumina a căpătat formă. Două picioare, un trunchi, braţe şi cap, toate din lumină. O strălucire aşa de intensă, încât lumina totul în jurul nostru, transformând noaptea în zi.

Mi-am ferit ochii cu mâna care îmi tremura.

— Rahat.

Iar când a început să vorbească, nu se auzea nimic. Vorbea *în capul meu: Aşa arătăm noi. Suntem făpturi de lumină. Chiar şi în formă umană, putem dispune de lumină după voia noastră.* A făcut o pauză. *După cum vezi, nu sunt o insectă gigantică. Şi nici n-am… beculeţe.* Chiar dacă

vocea lui suna doar în capul meu, tot puteam să simt dezgustul cu care spusese asta.

— Nu, am şoptit.

Niciun personaj din cărţile cu tematică paranormală pe care le citisem nu lumina *aşa.* Unele sclipeau în întuneric. Altele aveau aripi. Dar niciunul nu era o ciudăţenie de soare gigantic.

Şi nu sunt nicio creatură micuţă şi noduroasă, ceea ce, apropo, mi s-a părut de-a dreptul jignitor. Un braţ de lumină s-a întins spre mine. Din el s-a format mâna cu degetele, iar mâna s-a deschis cu palma în sus. *Poţi să mă atingi. Nu păţeşti nimic. Îmi imaginez că asta e plăcut pentru fiinţele umane.*

Pentru fiinţele umane? Doamne. Dumnezeule. Mare. Am înghiţit nervos în sec şi am ridicat mâna. Pe de o parte, n-aş fi vrut să-l ating, să mă apropii de ceva aşa de… aşa de… în fine, ceva din altă lume. Dar trebuia s-o fac. Degetele mele le-au atins pe ale lui şi am simţit pe mână un curent electric care mi-a urcat până în umăr. Lumina zumzăia pe pielea mea.

Am înghiţit cu greu o gură de aer. Daemon avusese dreptate. Atingerea nu fusese deloc dureroasă. Era caldă şi plăcută. Era ca şi cum ai fi putut atinge soarele fără să te arzi. Mi-am strâns degetele în jurul mâinii lui şi am privit cum lumina devine tot mai intensă, până când mâna mea nu s-a mai văzut deloc. Din mâna lui ieşeau mici raze de lumină care se jucau pe încheietura mâinii mele şi pe braţ.

M-am gândit eu c-o să-ţi placă. Şi-a tras mâna din mâna mea şi a făcut un pas înapoi. Lumina a început să pălească, apoi în faţa mea a rămas Daemon – omul Daemon. Am simţit imediat lipsa căldurii lui.

— Kat, a zis el, de data asta tare.

Nu puteam decât să mă holbez la el. Îmi dorisem să aflu adevărul, dar era altceva să-l auzi – şi să-l vezi – în realitate.

Daemon a părut că înţelege prin ce trec, fiindcă s-a aşezat încet jos. Arăta relaxat, dar eu ştiam că era ca un fel de animal sălbatic, încordat ca un arc şi gata să sară dacă aş face o mişcare greşită.

— Kat?

— Eşti extraterestru.

Vocea mea era slabă.

— Da, cam asta încercam să-ţi spun.

— O… o, uau. Mi-am dus mâna strânsă la piept, uitându-mă uluită la el. Şi de unde eşti? De pe Marte?

A râs.

— Nici pe departe. A închis ochii puţin. O să-ţi spun o poveste. Vrei?

— O să-mi spui o poveste?

A dat din cap şi şi-a trecut degetele prin părul ciufulit.

— Povestea asta o să ţi se pară nebunească, dar încearcă să-ţi aminteşti ce-ai văzut. Ce ştii acum. M-ai văzut făcând lucruri care ţi se par imposibile. Acum, pentru tine, n-ar trebui să mai pară nimic imposibil.

A urmat o pauză, în care a părut că-şi adună gândurile.

— Locul de unde venim noi e dincolo de Abell.

— Abell?

— Cea mai îndepărtată galaxie de a voastră, la aproape treisprezece miliarde de ani-lumină de aici. Iar noi suntem mai departe cu încă vreo zece miliarde de ani-lumină. Nu există telescoape sau navete spaţiale aşa de puternice încât să ajungă până la noi acasă. Nici n-or să fie vreodată. A privit în jos la mâinile lui deschise, încruntat. Nu că ar avea vreo importanţă dacă ar exista. Ceea ce numim noi acasă nu mai există. Locul acela a fost distrus când noi eram copii. De aceea am fost nevoiţi să plecăm şi să căutăm un loc comparabil cu planeta noastră la nivel de hrană şi atmosferă. Nu avem nevoie de oxigen ca să respirăm, dar nici nu

ne face rău. Acum am început şi noi să respirăm, mai mult din obişnuinţă.

Mi-am amintit deodată de ceva.

— Deci nu aveţi nevoie să respiraţi.

— Nu, nu prea, a spus, părând puţin vinovat. Ne-am obişnuit să respirăm, dar uneori mai uităm. Ca atunci când înotăm.

Aha, asta era explicaţia faptului că Daemon putuse să stea aşa de mult sub apă.

— Continuă.

S-a uitat la mine câteva clipe, apoi a dat din cap.

— Eram prea mici ca să ştim cum se numea galaxia noastră. Sau dacă specia noastră obişnuia să denumească toate aceste lucruri, însă îmi amintesc numele planetei noastre. I se spunea Lux. Iar noi ne numim luxeni.

— Lux, am spus eu încet, amintindu-mi ceva de prin anii de şcoală de la început. Aşa se spune în latină la lumină.

A ridicat din umeri.

— Noi am ajuns aici cu o ploaie de meteoriţi, în urmă cu cincisprezece ani, împreună cu alţii ca noi. Dar mulţi au venit înaintea noastră, chiar cu o mie de ani înainte. Nu toţi de pe planeta noastră au ajuns aici. Unii s-au dus în galaxii mai îndepărtate. Alţii au plecat pe planete pe care nu au putut să supravieţuiască, dar când a fost clar că Pământul era cel mai bun pentru noi, mulţi au venit aici. Mă urmăreşti?

Mă uitam la el cu o privire goală.

— Cred că da. Spuneai că sunt mai mulţi ca tine. Şi Thompsonii sunt ca tine?

Daemon a aprobat din cap.

— Am venit împreună aici.

Presupun că de-asta era Ash atât de posesivă.

— Şi cât de mulţi sunteţi aici?

— Te referi la oraşul ăsta? Cel puţin vreo două sute.

— Vreo două sute, am repetat eu. Apoi mi-am amintit de privirile curioase ale celor din oraş –

oamenii de la restaurant şi felul în care se uitau la mine… fiindcă eram cu Dee – o extraterestră. De ce tocmai aici?

— Noi… obişnuim să stăm în grupuri mai mari. Nu e chiar… mă rog, asta n-are importanţă acum.

— Zici că aţi venit cu o ploaie de meteoriţi? Unde e nava voastră spaţială?

Mă simţeam ridicolă şi să pronunţ cuvintele astea.

El m-a privit ridicând o sprânceană, arătând iar ca acel Daemon pe care îl ştiam eu.

— Noi nu avem nevoie de vehicule precum navele spaţiale ca să călătorim. Suntem lumină – putem călători cu lumina, cum ai face autostopul.

— Dar dacă voi veniţi de pe o planetă aflată la milioane de ani-lumină depărtare şi călătoriţi cu viteza luminii… V-a luat milioane de ani să ajungeţi aici?

Fostul meu profesor de fizică ar fi fost mândru de mine.

— Nu. Aşa cum am făcut când te-am salvat de Mack-ul[12] ăla, noi avem capacitatea de a curba spaţiul şi timpul. Nu sunt un om de ştiinţă, deci nu pot să-ţi explic cum se face asta, pur şi simplu, putem. Unii mai bine decât alţii.

Nu era nimic normal în ceea ce-mi spunea el, dar nu l-am întrerupt. Aşa cum spusese şi el, nici ceea ce văzusem în seara aia nu era normal, aşa că probabil nu mai eram eu capabilă să discern ce era şi ce nu era normal.

— Ca să părem normali, îmbătrânim şi noi ca toţi oamenii. Dar după aceea, putem să ne schimbăm… pielea. A observat tresărirea mea şi a ridicat din umeri. Nu ştiu cum să-ţi explic fără să te şochez, în orice caz nu toţi putem să ne schimbăm înfăţişarea. Rămânem cu ce am ales iniţial.

— Păi atunci, tu ai făcut o alegere bună.

Colţurile gurii i-au tresărit într-un început de zâmbet, în vreme ce îşi plimba degetele pe iarba din faţa lui.

— Am copiat tot ce am văzut. Pentru cei mai mulţi dintre noi, asta a funcţionat. Iar faptul că am ajuns să arătăm la fel, probabil e o chestie de ADN. Noi ne naştem câte trei odată, în caz că ai nelămuriri. Întotdeauna a fost aşa la noi. A făcut o pauză, ridicându-şi privirea, şi a adăugat: În rest, suntem şi noi ca oamenii.

— Cu excepţia faptului că eşti un glob de lumină pe care îl pot atinge? am murmurat eu, uluită.

I-au tresărit din nou colţurile gurii.

— Da, asta şi faptul că suntem mult mai avansaţi decât fiinţele umane.

— Cât de mult înseamnă „mult mai avansaţi”? am întrebat eu încet.

A zâmbit puţin auzindu-mă şi a început să-şi plimbe iar mâna peste iarbă.

— Hai să zicem că dacă am duce vreodată un război cu fiinţele umane, ele nu ar câştiga. Nici într-un miliard de ani.

Inima îmi bătea foarte tare şi m-am tras din nou înapoi, pentru că, fără să-mi dau seama, mă aplecasem în faţă, spre el.

— Şi ce chestii puteţi să mai faceţi?

În ochii lui Daemon am văzut o sclipire scurtă.

— Cu cât ştii mai puţine lucruri, cu atât e mai bine.

Am scuturat din cap.

— Nu. Nu poţi să te apuci să-mi zici asemenea chestii şi să te opreşti. Îmi eşti… eşti dator.

— După cum văd eu lucrurile, tu îmi eşti datoare. Cam de vreo trei ori, a răspuns el.

— Cum adică, de trei ori?

— Noaptea cu atacul, noaptea asta şi atunci când ai decis că Ash trebuie să poarte spaghete, a răspuns, numărându-le pe degete. Sper să nu se mai ivească şi a patra oară.

— Mi-ai salvat viaţa atunci cu Ash?

— Păi, da, că atunci când a zis că poate să te distrugă, chiar asta voia să facă. A oftat, dându-şi capul pe spate şi închizându-şi ochii. Fir-ar să fie!

De ce nu? Ar trebui să-ţi fie clar de acum. Noi toţi putem controla lumina. Putem s-o manipulăm în aşa fel încât să nu fim văzuţi, dacă nu vrem. Putem să aruncăm umbre, chestii de-astea. Nu numai asta, dar putem să manevrăm lumina şi s-o folosim cum vrem. Şi trebuie să mă crezi pe cuvânt când îţi spun că nu ţi-ai dori vreodată să fii lovit de aşa ceva. Nu prea cred că o fiinţă umană ar putea supravieţui.

— OK… am respirat eu înecat. Stai. La faza aia cu ursul, am văzut un fulger.

— Eu am fost ăla şi, ca s-o iau înainte, nu, nu am omorât ursul. Doar l-am speriat. N-am prea înţeles de ce ai leşinat. Poate ai fost prea aproape de lumina mea. Probabil că te-a afectat. În orice caz, noi toţi avem un soi de putere de vindecare, dar nu toţi ştim să o folosim prea bine, a continuat el, cu bărbia în piept. Eu sunt destul de bun, dar Adam – unul dintre băieţii Thompson – poate să vindece efectiv orice, atâta timp cât mai există o fărâmă de viaţă. Şi, în linii mari, suntem indestructibili. Suntem slabi numai dacă suntem prinşi în forma noastră adevărată. Sau dacă suntem decapitaţi când avem formă umană. Numai aşa putem fi distruşi.

— Păi, da, de obicei, tăierea capetelor poate să distrugă.

Mintea mea era complet goală, eram capabilă doar să pricep ce-mi spune şi nu puteam să urmăresc decât maximum un gând pe minut. Mi-am pus mâinile pe faţă şi am rămas aşa, legănându-mi capul.

— Eşti un extraterestru.

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

— Putem face multe lucruri, dar numai după ce ajungem la pubertate, şi atunci este destul de greu să ne controlăm puterile. Uneori putem să facem nişte chestii care se termină cam prost.

— Pare destul de… greu.

— Este greu.

Mi-am luat mâinile de pe faţă şi mi le-am strâns la piept.

— Şi ce mai puteţi să faceţi?

Mi-a răspuns uitându-se foarte atent la mine.

— Promite-mi că n-o iei iar la fugă.

— Promit, am acceptat eu, gândindu-mă: *ce dracu, mai mult de-atât nu poate să mă şocheze.*

— Putem să manipulăm obiecte. Orice fel de obiecte, vii sau lipsite de viaţă. Şi mai mult de-atât. A ridicat o frunză de pe jos şi a ţinut-o între noi. Priveşte.

Din frunză a început să se ridice imediat un fum. Apoi flăcări puternice, portocalii au ţâşnit din vârful degetelor lui şi au cuprins frunza. În câteva secunde, aceasta arsese complet, dar flăcările încă mai străluceau pe degetele lui.

M-am aplecat în faţă şi am întins mâna spre foc. Dinspre degetele lui venea o fierbinţeală puternică. Mi-am tras mâna înapoi şi m-am uitat la el.

— Ţie nu-ţi face nimic focul?

— Cum ar putea să-mi facă, dacă din asta sunt făcut?

Şi-a lăsat pe pământ degetele din care ieşeau flăcări. Din mâna lui săreau scântei, dar pământul a rămas neatins. A scuturat mâna.

— Vezi? S-a dus.

Cu ochii mari de uimire, m-am tras mai aproape de el.

— Şi ce mai poţi să faci?

Daemon a zâmbit, după care a dispărut. M-am tras înapoi şi m-am uitat în jur. Se rezema de un copac, la câţiva metri distanţă.

— Cum… naiba… – stai! Ai mai făcut asta. Chestia asta stranie cu mişcatul pe tăcute. Nu că ai fi tu prea tăcut. M-am rezemat de copac, uluită. Ce repede poţi să te mişti.

— Cu viteza luminii, Kitten, aşa de repede.

A reapărut în faţa mea şi s-a aşezat încet jos.

— Unii dintre noi pot să manipuleze şi forma pe care am ales-o iniţial. Adică se pot transforma într-o altă fiinţă umană, sau într-un animal, sau chiar într-un lucru.

M-am holbat la el.

— De-asta se estompează Dee câteodată?

A clipit.

— Ai văzut asta?

— Da, dar am crezut că mi se pare, am spus şi mi-am întins puţin picioarele. Am impresia că face asta când se simte relaxată. I se estompează doar o mână sau conturul corpului.

Daemon a aprobat din cap.

— Niciunul dintre noi nu poate să controleze perfect ceea ce putem face. Unii au multe probleme cu capacităţile astea.

— Tu poţi?

— Da, eu sunt grozav.

Mi-am dat ochii peste cap, dar apoi mi-am continuat întrebările.

— Dar părinţii voştri? Ai zis că lucrează în oraş, dar eu nu i-am văzut niciodată;

Şi-a lăsat iar privirea în pământ.

— Părinţii noştri nu au putut ajunge aici.

Mă durea inima pentru el şi Dee.

— Vai… îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nici măcar nu ne mai amintim de ei.

Asta mi se părea foarte trist. Chiar dacă şi amintirile mele despre tata începeau să se şteargă, dar tot le mai aveam. Şi aveam atât de multe întrebări despre cum au reuşit ei să supravieţuiască fără părinţi, dacă a avut cineva grijă de ei când erau mici.

— Doamne, ce proastă sunt. Eu chiar am crezut că lucrează în alt oraş.

— Nu eşti proastă, Kat. Ai crezut ceea ce am vrut noi să crezi. Ne pricepem foarte bine la asta, a oftat el. De fapt, se pare că nu chiar aşa de bine pe cât credeam.

Extratereștri… Uau, nebunii ăia de care îmi povestea Lesa aveau dreptate. Probabil că au văzut pe vreunul dintre ei. Poate că şi Omul-Molie exista. Şi *chupacabra* sugea pe undeva sângele unei capre.

Ochii stranii ai lui Daemon au sclipit o secundă, apoi s-au fixat pe mine.

— Suporţi mai bine decât mă aşteptam.

— Păi, cred că am timp destul să mă panichez şi să fac o criză micuţă mai târziu. Probabil o să cred că mi-am pierdut minţile.

După ce am spus asta, mi-a trecut altceva prin minte.

— Voi puteţi să… controlaţi gândurile oamenilor? Puteţi să citiţi gândurile?

A clătinat din cap.

— Nu. Puterile noastre sunt legate numai de esenţa luminii. Poate dacă cineva ar reuşi să manipuleze asta, cine ştie? Atunci totul ar fi posibil.

Mă tot uitam la el, cu un amestec de furie şi neîncredere.

— Şi eu care tot timpul ăsta am crezut că o iau razna. Tu îmi spuneai mereu că mi se pare şi că inventez tot felul de rahaturi. Ca şi cum ai vrut să-mi faci o lobotomie extraterestră. Frumos, n-am ce zice.

A deschis ochii mari şi am văzut în ei o scânteie de furie şi încă ceva ce n-am putut să-mi dau seama ce e.

— Trebuia să fac asta, a insistat el. Nu putem să spunem în gura mare cine suntem. Numai Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla atunci cu noi.

M-am străduit să las la o parte furia deocamdată şi l-am întrebat:

— Câţi oameni ştiu de existenţa voastră?

— Păi, sunt nişte localnici care îşi imaginează cine ştie ce despre noi, a spus el. Există un departament din guvern, de la Ministerul Apărării, care ştie despre noi, dar cam atât. Nu ştiu ce puteri avem. Nu pot să ştie, aproape că a mârâit el, întâlnindu-mi ochii. MA-ul ne consideră nişte ciudaţi nepericuloşi. Atâta timp cât nu încălcăm regulile lor, ne dau bani, case şi ne lasă în pace. Aşa că atunci când îl apucă pe unul dintre noi nebuneala să facă paradă de puterile lui, e nasol din mai multe

motive. Ne ferim să ne folosim puterile, mai ales în faţa fiinţelor umane.

— Fiindcă asta v-ar da de gol.

— Şi asta, dar… Şi-a frecat obrazul cu mâna. Ori de câte ori ne folosim puterile în preajma unei fiinţe umane, acestea lasă o urmă pe fiinţa aceea şi în felul ăsta se vede că ea a mai fost pe lângă unul ca noi. Aşa că nu încercăm să ne folosim capacităţile de faţă cu oamenii, dar cu tine… în fine, cu tine nimic n-a mers aşa cum trebuie.

— Când ai oprit camionul, chestia asta a lăsat… o *urmă* pe mine?

A clipit şi s-a uitat într-o parte.

— Şi atunci când ai speriat ursul? Şi urma asta poate fi văzută de ceilalţi ca tine? Am înghiţit în sec şi am simţit un fior de groază. Deci Thompsonii sau orice alţi extratereștri ştiu că eu am fost expusă la… vrăjile tale extraterestre?

— Cam aşa ceva, a spus el. Şi nu sunt prea încântaţi de asta.

— Atunci de ce-ai mai oprit camionul? Pentru tine e clar că sunt o mare bătaie de cap.

Daemon s-a întors încet spre mine. Ţinea ochii închişi. Nu mi-a răspuns nici acum.

Am respirat adânc, gata să fug sau să lupt.

— Şi ce-ai de gând să faci cu mine?

Când a vorbit, vocea parcă îi tremura.

— Ce-am de gând să fac cu tine?

— Din moment ce acum ştiu cine eşti, asta înseamnă că reprezint un risc pentru toţi. Ai fi în stare… să-mi dai foc, sau Dumnezeu ştie ce altceva ai putea să-mi faci.

— De ce ţi-aş mai fi povestit toate astea dacă aveam de gând să fac aşa ceva?

Bună observaţie.

— Nu ştiu.

S-a dat mai în faţă, dar, când a văzut că mă feresc, s-a oprit înainte de a mă atinge.

— N-o să-ţi fac nimic. Bine?

Mi-am muşcat buzele.

— Dar cum poţi să ai încredere în mine?

A tăcut iar şi, în cele din urmă, s-a întins spre mine şi m-a apucat de bărbie.

— Nu ştiu. Pur şi simplu am încredere în tine. Şi acum, cinstit, nu te-ar crede nimeni. Iar dacă te-ai apuca să faci tămbălău pe chestia asta, ar intra în scenă MA şi nu cred că-ţi doreşti asta. Cei de-acolo sunt în stare de orice ca oamenii să nu afle nimic despre noi.

Am rămas nemişcată şi nu am scos niciun sunet cât timp Daemon m-a ţinut uşor de bărbie. Mă încercau tot felul de senzaţii. Aşa cum mă uitam la el şi simţeam că prezenţa lui mă copleşeşte, era foarte uşor să intru în ceva din care nu aş mai fi putut să ies niciodată. M-am tras înapoi.

— Deci de-asta mi-ai zis toate chestiile alea? Nu mă urăşti?

Daemon s-a uitat în jos, spre mâna lui care rămăsese întinsă spre mine. A lăsat-o să cadă.

— Nu te urăsc, Kat.

— Şi de-asta nu voiai să fiu prietenă cu Dee, fiindcă îţi era teamă că o să aflu adevărul?

— Şi de-asta, dar şi fiindcă eşti om. Oamenii sunt slabi. Oamenii nu ne aduc decât necazuri.

Ochii mei s-au îngustat.

— Nu suntem slabi. Iar voi vă aflaţi pe planeta noastră. Ce-ai zice de puţin respect, băiatule?

Ochii lui de smarald sclipeau amuzaţi.

— Bine zis.

A urmat o pauză, iar ochii lui îmi cercetau atent chipul.

— Cum te descurci cu situaţia asta?

— Încerc să procesez toate informaţiile. Nu ştiu. Nu cred că o să mai fac vreo criză.

Daemon s-a ridicat în picioare.

— Bine, atunci hai să ne întoarcem, înainte ca Dee să creadă că te-am omorât.

— Chiar ar putea să creadă asta?

Faţa i s-a întunecat.

— Sunt în stare de orice, Kitten. N-aş ezita nicio clipă să omor pe cineva ca să-mi apăr familia, dar tu nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Îmi pare bine că mi-ai spus.

El şi-a lăsat capul într-o parte.

— Există însă şi alţii care ar face orice să capete puterile pe care le au luxenii, mai ales pe ale mele. Şi ar face orice să ajungă la mine sau la cei ca mine.

Am simţit cum mi se strecoară iar neliniştea aceea în piept.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

Daemon s-a lăsat pe vine în faţa mea, privind cu atenţie pădurea din jurul nostru.

— Urma aceea pe care am lăsat-o pe tine când am oprit camionul poate fi reperată. În clipa asta luminezi ca un foc de artificii de 4 iulie.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Se vor folosi de tine ca să ajungă la mine.

Daemon a întins mâna şi mi-a luat o frunză din păr. Mâna lui a întârziat puţin pe lângă obrazul meu.

— Iar dacă reuşesc să pună mâna pe tine… moartea va fi o uşurare.

Capitolul 17

Lumina strălucitoare a zilei năvălea prin ferestre, străpungând întunericul somnului meu, în care mă simţeam aşa de bine. Am mormăit şi mi-am îngropat faţa în perna moale. Aveam gura uscată, iar capul mă durea rău. Nu voiam să mă scol din pat. Acum nu-mi mai aminteam de ce mă gândisem că e mai bine să dorm cât mai mult, dar ştiam că avusesem eu un motiv să cred asta.

Muşchii m-au durut când m-am rostogolit în pat. Am deschis ochii pe jumătate. Doi ochi de un verde intens se uitau ţintă la mine. Mi-am înăbuşit un ţipăt şi am sărit în sus speriată. În disperarea mea, picioarele mi s-au încurcat în pătura subţire şi am căzut din pat.

— Doamne sfinte…, am hârâit eu.

Dee m-a prins de mână şi m-a sprijinit până mi-am extras picioarele din pătură.

— Scuză-mă, n-am vrut să te sperii, a spus.

Am împins pătura cu picioarele, într-un morman pufos pe podea. Eram în picioarele goale. Iar tricoul ăla mare de pe mine sigur nu era al meu. Am roşit când mi-am adus aminte cum mi-a aruncat Daemon din uşă tricoul. Avea mirosul lui, un miros puternic de condimente şi plante.

— Ce faci aici, Dee?

A roşit puţin şi s-a aşezat în şezlongul de lângă patul acela mare.

— Mă uitam la tine cum dormi.

M-am strâmbat.

— OK, asta-i sinistru.

Părea şi mai ruşinată.

— Nu în sensul că mă uitam la tine ca să *mă uit la tine.* Adică aşteptam să te trezeşti. Şi-a dat pe

spate buclele negre. Voiam să stăm de vorbă. *Simţeam nevoia* să stau de vorbă cu tine.

M-am aşezat pe pat. Dee părea obosită, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi mâinile îi atârnau inerte pe lângă corp.

— Oricum, a fost destul de şocant. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: Şi sinistru.

Dee s-a frecat la ochi.

— Voiam să vorbesc cu tine…

N-a mai continuat.

— OK, bine, aşteaptă puţin.

A dat din cap şi s-a lăsat cu capul pe pernele pastelate, cu ochii închişi. Mi-am aruncat repede ochii prin camera lor de oaspeţi şi m-am dus la baie. Am găsit pe chiuveta lor periuţa mea de dinţi şi alte lucruri personale pe care mi le luasem de acasă când Daemon mă adusese aici.

Am dat drumul tare la apă, până nu s-a mai auzit nimic în jurul meu. După ce m-am spălat pe dinţi, am început să mă spăl pe faţă. O privire aruncată în oglindă m-a convins că nu arătam nici eu mai odihnită ca Dee. Arătam ca dracu'. Părul meu era vraişte. Pe obraz aveam o linie subţire, roşie, ca o zgârietură fină. Am luat apă fierbinte în palme şi mi-am aruncat-o pe faţă. Zgârietura mă ustura.

E ciudat cum durerea aceea superficială mi-a trezit brusc memoria. În capul meu au început să năvălească amintirile din noaptea precedentă. Îmi aminteam *totul.* Şi mă simţeam ameţită.

— O, Doamne. Am strâns marginea rece a chiuvetei de marmură în mâini până mi s-au albit încheieturile. Prietena mea cea mai bună e extraterestră.

M-am întors pe călcâie şi am dat uşa de perete. Dee stătea în faţa uşii, cu mâinile la spate.

— Eşti extraterestră.

A încuviinţat încet din cap.

M-am uitat atent la ea. Poate ar fi trebuit să mă simt speriată sau confuză, dar altceva mă frământa

pe mine. Curiozitatea. Nedumerirea. Am făcut un pas înainte.

— Fă-o.

— Ce să fac?

— Chestia aia extraterestră cu becul, am zis.

Dee a zâmbit cu gura până la urechi.

— Nu-ţi e teamă de mine?

Am dat din cap că nu. Cum ar fi putut să-mi fie teamă de Dee?

— Nu. Adică, sunt destul de şocată de toate chestiile astea, dar tu eşti o ciudăţenie extraterestră. Asta-i mişto, într-un fel. Bizar, dar tot o chestie mişto.

Au început să-i tremure buzele. Lacrimile care porniseră să-i curgă din ochi semănau cu nişte diamante strălucitoare.

— Nu mă urăşti? Eu te plac foarte mult şi n-aş vrea să mă urăşti sau să fii speriată de mine.

— Nu te urăsc.

Dee a sărit în faţă, mai repede decât ochiul meu uman ar fi putut să înregistreze. M-a îmbrăţişat cu o putere surprinzătoare, apoi s-a dat înapoi, trăgându-şi nasul.

— N-am putut să dorm toată noaptea de grijă, mai ales că Daemon nu mi-a dat voie să vorbesc cu tine. Nu mă gândeam decât că mi-am pierdut cea mai bună prietenă.

Era aceeaşi Dee, extraterestră sau nu.

— Nu m-ai pierdut. Nu plec nicăieri.

O clipă mai târziu, mă strângea iar, de ziceai că vrea să-mi scoată sufletul.

— OK, a zis. Mor de foame. Schimbă-te şi o să pregătesc micul dejun.

A dispărut din cameră într-o fracţiune de secundă. Îmi mai trebuia ceva timp să mă obişnuiesc cu asta. Mi-am înşfăcat teancul de haine pe care-l luasem în grabă de acasă, după ce-i spusesem mamei că o să dorm la Dee. M-am schimbat repede, apoi am coborât.

Dee se apucase deja să pregătească masa şi pălăvrăgea la mobil. Zăngănitul de oale şi susurul apei care curgea la robinet îi acoperea vocea. A plesnit clapeta telefonului şi s-a întors spre mine.

Apoi era chiar în faţa mea, trăgându-mă de mână spre masă.

— Când s-au întâmplat toate chestiile alea aseară, nu mă gândeam decât că o să zici că suntem nişte sonaţi.

— Păi…, am început eu. Normali nu sunteţi, asta-i clar.

A chicotit.

— Da, dar uneori e foarte plictisitor să fii normal.

M-am simţit un pic jignită de cuvintele ei şi am dat să-mi trag un scaun. Scaunul s-a mişcat înainte ca eu să apuc să pun mâna pe el, trăgându-se singur de lângă masă. Şocată, m-am uitat la ea.

— Tu ai făcut asta?

Dee a zâmbit.

— Foarte practic, în orice caz.

M-am aşezat încet, sperând să nu se mişte din nou.

— Deci te mişti la fel de repede ca lumina.

— Cred că putem să ne mişcăm chiar mai repede.

A sărit în faţa aragazului. A pus mâna deasupra unei tigăi. Aceasta a început să sfârâie imediat sub palma ei. Ea a întors capul spre mine, zâmbind. Aragazul nu era deschis, dar mirosul de bacon prăjit umpluse deja bucătăria.

M-am aplecat în faţă.

— Cum faci asta?

— Cu căldura, a zis ea. E mai rapid în felul ăsta. În câteva secunde gătesc un porc întreg.

Şi, într-adevăr, în câteva minute mi-a dat o farfurie cu ouă şi bacon. Văzând-o cât de repede se mişcă şi ce mână de microunde are, mi s-a părut că o să devin un caz grav de invidie extraterestră.

— Deci, ce ţi-a zis Daemon aseară?

S-a aşezat şi ea la masă, cu un munte de ouă în farfurie.

— Mi-a arătat câteva din şmecheriile voastre extraterestre.

Mâncarea mirosea delicios şi eram moartă de foame.

— Apropo, mersi pentru micul dejun.

— Cu plăcere. Şi-a ridicat părul într-un coc răvăşit. N-ai idee ce greu este să pretinzi că eşti altcineva decât eşti în realitate. Din cauza asta nu avem prea mulţi prieteni apropiaţi care să fie… fiinţe umane. De-asta tot încearcă Daemon să-mi bage în cap că „Fiinţa umană nu e egal prieten” sau ceva de genul ăsta.

Mă jucam cu furculiţa în mâncare, în timp ce ea devorase deja o jumătate din porţia ei.

— Ei, acum nu mai trebuie să te prefaci.

Şi-a ridicat ochii strălucitori.

— Vrei să-ţi zic ceva tare?

Venind de la ea, doar puteam pot să-mi imaginez cum avea să fie pentru mine.

— Mda.

— Putem să vedem chestii pe care oamenii nu le văd. De exemplu, energia pe care o împrăştiaţi în jurul vostru. Cred că ăia din mişcarea New Age numesc asta aură, sau aşa ceva. Asta arată energia umană, ai putea spune forţa de viaţă. Şi se schimbă imediat ce sentimentele se schimbă, de exemplu când sunt bolnavi.

M-am oprit cu furculiţa în aer.

— Poţi să vezi energia mea acum?

A clătinat din cap.

— Acum ai o urmă pe tine. Nu pot să-ţi văd energia, dar când te-am văzut prima dată era roz-deschis, adică normală. Când vorbeai cu Daemon se făcea roşie.

Roşul probabil înseamnă furie. Sau dorinţă.

— Eu nu prea mă pricep să interpretez asta. Unele puteri sunt mai simple decât altele, dar Matthew e cel mai tare la citit energiile.

— Ce? Mi-am lăsat furculiţa în farfurie. Profesorul nostru de biologie este extraterestru? Rahat… ca în filmul ăla, *The Faculty*[13].

Dar acum îmi explicam de ce reacţionase aşa când mă văzuse atunci cu Daemon, ca şi privirile ciudate pe care mi le aruncase în clasă.

Dee aproape că s-a înecat cu sucul de portocale.

— Noi nu furăm corpurile altora.

Aşa speram şi eu.

— Uau. Deci aveţi şi voi slujbe normale.

— Da. A sărit de pe scaun şi a privit spre uşă. Vrei să vezi la ce mă pricep eu?

Când am dat din cap că da, s-a îndepărtat de masă şi a închis ochii. Aerul din jurul ei a început să zumzăie încet. O clipă mai târziu se transformase dintr-o adolescentă într-o siluetă de lumină şi apoi intr-un lup.

— Hmm. Mi-am dres vocea. Cred că tocmai mi-am dat seama cum a luat naştere legenda vârcolacilor.

A păşit încet spre mine şi mi-a împins mâna cu botul ăla cald. Nu prea ştiam ce ar trebui să fac, aşa că am mângâiat-o pe capul blănos. Lupul a scos un lătrat care semăna mai mult cu un chicotit, apoi s-a retras. Peste câteva clipe, era din nou Dee.

— Şi asta nu e tot. Uite. Şi-a scuturat braţele, zicând: Să nu te sperii.

— OK.

Mi-am încleştat mâna pe paharul cu suc de portocale.

Şi-a închis ochii şi corpul ei a început să se estompeze în lumină, după care s-a transformat în cu totul altcineva. Avea părul şaten-deschis trecut de umeri şi tenul mai deschis la culoare. Sprâncenele se arcuiau deasupra ochilor căprui, iar buzele ei trandafirii zâmbeau uşor. Era mai mică de înălţime şi arăta mai normală.

— Eu?! am chiţăit.

Mă holbam *la mine.*

— Hei, a făcut Dee-ca-mine. Poţi să ne deosebeşti?

Cu inima bubuindu-mi în piept, am încercat să mă ridic de pe scaun, dar n-am reuşit. Deschideam gura să vorbesc, dar nu reuşeam să scot niciun sunet.

— Asta e… straniu, am chiţăit eu iar. Chiar aşa arată nasul meu? Ia întoarce-te.

S-a întors. Am ridicat din umeri.

— Fundul meu nu pare chiar atât de rău.

Replica mea a râs şi apoi a început să se estompeze. O clipă a rămas doar conturul unui corp, prin care puteam să văd frigiderul. În clipa următoare apăruse Dee. S-a aşezat din nou la masă.

— Pot să arăt ca oricine, în afară de fratele meu. Adică, aş putea să arăt şi ca el, dar mi se pare greţos. S-a scuturat toată. Toţi putem să ne schimbăm înfăţişarea, dar eu pot s-o păstrez aşa la nesfârşit. Cei mai mulţi nu pot să facă asta decât maximum câteva minute.

Pieptul i se umflase de mândrie.

— Aţi făcut asta vreodată? Adică să vă prefaceţi că sunteţi altcineva dintre cunoscuţii mei?

A scuturat din cap.

— Daemon s-ar supăra dacă ar şti că am făcut asta. Nu că ar lăsa o urmă prea mare pe tine, şi oricum, acum eşti deja luminoasă, aşa că nu mai contează.

— Deci şi Daemon poate să facă asta? Să se transforme în cangur, dacă vrea el?

Dee a râs.

— Daemon poate să facă aproape orice. El este printre cei mai puternici dintre noi. Cei mai mulţi dintre noi facem cu uşurinţă una sau două chestii – restul le facem mai greu. Dar pentru el toate sunt uşoare.

— E de-a dreptul grozav, am mormăit eu.

— Odată a mutat şi casa din loc puţin, a zis Dee, încreţindu-şi nasul. A stricat toată fundaţia.

Doamne Dumnezeule…

Am luat o gură de suc.

— Şi cei din guvern nu ştiu că puteţi face toate chestiile astea?

— Nu. Sau cel puţin, noi aşa credem, a spus Dee. Întotdeauna ne-am ascuns capacităţile. Suntem conştienţi că oamenii s-ar speria de noi dacă ar afla că putem să facem toate astea. Şi ar încerca să profite de noi. Aşa că nu riscăm să ne expunem.

Am reflectat puţin la asta, în timp ce mi-am mai pus un pahar cu suc. Mi se părea că mintea mea mai are niţel şi explodează.

— Şi deci cum se face că aţi venit aici? Daemon zicea că s-a întâmplat ceva acolo, la voi.

— Într-adevăr, ceva s-a întâmplat.

Dee a strâns farfuriile de pe masă şi s-a dus cu ele la chiuvetă. Spăla vasele cu spatele ţeapăn.

— Planeta noastră a fost distrusă de arumi.

— Arumi[14]? Apoi am făcut legătura. Întuneric? Nu? Ăia care vor să vă fure capacităţile?

— Da, a spus şi s-a uitat la mine peste umăr, aprobând din cap. Ei sunt duşmanii noştri. Cam singurii duşmani ai luxenilor, în afară de oameni, adică în cazul în care aceştia ar începe să se poarte urât cu noi fiindcă am venit aici. Arumii sunt la fel ca noi – numai că exact pe dos, ei vin de pe o planetă identică cu a noastră. Ei ne-au distrus planeta. Mama mea îmi spunea o poveste la culcare, despre cum la început universul era plin de cea mai pură lumină, care strălucea atât de tare, încât umbrele deveniseră invidioase. Arumii sunt copiii întunericului, invidioşi şi hotărâţi să distrugă toată lumina din univers, fără să-şi dea seama că fără lumină nu ar putea exista nici ei. Mulţi luxeni simt că, ori de câte ori este ucis un arum, dispare o lumină în univers. Este singura mea amintire despre mama.

— Şi părinţii voştri au murit în acest război? am întrebat eu, apoi am regretat imediat. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să te întreb asta.

Dee s-a oprit puţin din spălat.

— Nu-i nimic. Ar trebui să ştii şi lucrurile astea, dar n-aş vrea să te sperii.

Nu-mi dădeam seama de ce ar fi putut să mă sperie moartea părinţilor ei, dar m-am neliniştit puţin de ceea ce puteam să aflu.

— Şi aici sunt arumi. Cei de la guvern cred că sunt tot luxeni. Noi trebuie să păstrăm secretul, altfel MA ar putea afla de la arumi de puterile noastre. Dee s-a întors cu faţa la mine, sprijinindu-se cu mâinile de chiuvetă, şi a spus: Şi acum, pentru ei, tu eşti ca un far în întuneric.

Mi-a dispărut brusc pofta de mâncare, aşa că am împins farfuria la o parte.

— Şi nu există nicio posibilitate să scap de urma asta?

— În timp o să dispară singură, a răspuns Dee, zâmbind forţat. Până atunci însă, ai face bine să cam stai pe lângă noi, mai ales pe lângă Daemon.

Iam, iam, ce plăcere. Dar ar fi putut să fie şi mai rău.

— OK, deci o să dispară… la un moment dat. Dacă asta e singura mea problemă, cred c-o să mă descurc.

— Nu e, a zis ea. Trebuie să avem grijă ca oamenii din guvern să nu afle că tu ştii adevărul. Principala lor misiune e să se asigure că noi nu ne expunem. Îţi dai seama ce-ar fi dacă ar şti toată lumea de existenţa noastră?

Mi-au trecut prin minte mitinguri şi jafuri, fiindcă noi cam aşa reacţionăm atunci când nu înţelegem ceva.

— Iar ei sunt capabili de orice ca să păstreze secretul existenţei noastre. Dee s-a uitat adânc în ochii mei. Nu poţi să spui asta nimănui, Kat.

— N-o să spun. N-aş povesti niciodată nimănui. Spusesem asta fără să mă gândesc. N-aş fi în stare să vă trădez în halul ăsta.

Ăsta era adevărul. Pentru mine, Dee era ca o soră. Iar Daemon era… în fine, nu ştiu ce era el, dar oricum nu i-aş fi trădat niciodată. Mai ales după ce

avuseseră atâta încredere în mine ca să-mi spună toate chestiile astea uluitoare.

— N-o să spun nimănui.

Dee a îngenuncheat lângă mine şi şi-a aşezat mâna pe mâna mea.

— Eu te cred, dar nu putem să permitem ca MA să afle de existenţa ta, fiindcă atunci ai dispărea.

Capitolul 18

— Katy, azi eşti foarte tăcută. Te frământă ceva?

Am clipit şi mi-am dorit deodată ca mama să nu se fi priceput aşa de bine să mă citească.

— Sunt doar obosită.

M-am forţat să zâmbesc, ca să nu-i dau de bănuit.

— Sigur e numai oboseală?

Eram copleşită de sentimente de vinovăţie. Stăteam aşa de puţin cu mama şi îmi părea rău că tocmai acum eram aşa de absentă.

— Scuze, mami. Cred că sunt puţin întoarsă pe dos.

S-a apucat să spele vasele de la cină.

— Cum mai merge cu Daemon şi Dee?

Până acum reuşisem să evit să vorbesc despre ei.

— Foarte bine. Chiar mă gândeam să mă duc să văd cu ei un film mai târziu.

A zâmbit.

— Te duci cu amândoi?

Am privit-o printre gene.

— Mamă, te rog.

— Scumpo, sunt mama ta. Am dreptul să te întreb.

— Nu ştiu sigur, de fapt. Nici măcar nu ştiu dacă mergem. Era doar o idee. Am luat un măr din fructieră şi am muşcat din el, pe urmă am întrebat-o: Tu ce vrei să faci în seara asta?

A încercat să pară indiferentă.

— În seara asta mă duc la o cafea cu domnul Michaels.

— Domnul Michaels? Cine mai e şi ăsta? am întrebat eu cu gura plină. Stai niţel. Nu e doctorul ăla drăguţ de la spital?

— Ba da, el şi numai el.

— Aveţi întâlnire? M-am rezemat de bufet, zâmbind cu mărul în gură. Hai, mami, zi.

Mama mea a roşit – a roşit pe bune.

— Mergem doar la o cafea. Nu e o întâlnire.

Acum îmi explicam de ce stătuse toată ziua să-şi inventarieze şifonierul, ajungând până acolo încât m-a pus şi pe mine să-i aleg două rochii care mi se par mai frumoase.

— Atunci, sper să te simţi bine la întâlnirea ta care zici că nu e o întâlnire.

A început să-mi povestească zâmbind despre planurile ei pentru diseară şi despre un pacient pe care îl avusese ieri. Înainte de a se pregăti de plecare, mi-a adus două rochii pe care le găsise în fundul şifonierului.

— Dacă ieşi în seara asta, ce-ar fi să te îmbraci cu una din rochiile astea? Ţi-ar sta bine cu ele. Pentru mine sunt prea tinereşti.

Am strâmbat din nas.

— Mamă, eu n-am întâlnire în seara asta.

A ripostat:

— Nici eu.

— Cum zici tu! am strigat eu după ea, fiindcă o luase la fugă pe scări.

Nu i-a luat prea mult timp să se aranjeze şi să plece. Fiindcă nu era o întâlnire formală, se întâlnea cu el la un mic restaurant din oraş. Speram din tot sufletul să se simtă bine; merita şi ea să se distreze puţin. De când murise tata, nu cred că am văzut-o vreodată uitându-se de două ori la un tip. Ceea ce însemna că domnul Michaels trebuia să fie un om deosebit.

În afară de ce spusese Dee, că ar trebui să stăm împreună, nu făcusem niciun plan concret pentru seara asta. Ştiam că Daemon mă supraveghease toată ziua din casă, dar am refuzat sub orice formă să-l las să bântuie pe la mine. Îmi spuseseră că arumii sunt mai puternici noaptea şi că atunci obişnuiesc ei să atace. Aşa că în timpul zilei m-am

simţit destul de liniştită. Voiam doar să-mi petrec ziua în mod obişnuit, să citesc, să intru pe blog şi să stau cu mama.

Dar era destul de ciudat să faci chestii normale după ce ai aflat un asemenea secret. Mi se părea că ei ar trebui să acţioneze cumva, să se apuce de prevenit accidente, să eradicheze foametea sau să salveze pisicile din copaci.

Am aruncat cotorul de măr la gunoi şi mi-am răsucit inelul de pe deget, uitându-mă la rochiile de pe masă. N-o să am prea curând o întâlnire ca să le îmbrac.

Un ciocănit puternic în uşă m-a trezit din meditaţie. M-am dus să deschid şi l-am văzut pe Daemon. Chiar îmbrăcat în nişte blugi ordinari şi un tricou alb simplu, care îi stătea fix pe corp, tot superb arăta. Asta era destul de enervant. Dar şi mai enervant era felul în care stătea el acolo şi se uita fix la mine. Ochii lui de jad strălucitor ardeau plini de intensitate.

— Hei, am făcut eu.

A dat din cap, iar eu nu-mi dădeam seama deloc în ce dispoziţie era.

Of, Doamne.

— Hmm, vrei să intri?

A scuturat din cap.

— Nu, mă gândeam că ieşim să facem ceva.

— Să facem ceva?

A avut o sclipire amuzată în privire.

— Păi da. Asta dacă n-ai de postat vreo recenzie sau n-ai vreo grădină de îngrijit.

— Ha. Ha.

Am vrut să-i trântesc uşa în nas.

A întins mâna şi a blocat uşa fără s-o atingă.

— Bine. Hai să mai încerc o dată. N-ai vrea să facem ceva împreună?

Nu chiar, dar eram curioasă. Şi, într-un fel, parcă înţelegeam de ce Daemon era aşa de distant. Poate – cine ştie – am fi putut face împreună ceva fără să vrem să ne omorâm unul pe altul.

— Şi unde ai vrea să mergem?

Daemon s-a îndepărtat de uşă şi a ridicat din umeri.

— Hai să mergem la lac.

— De data asta o să mă asigur înainte de a traversa drumul.

L-am urmat, evitând să mă uit în ochii lui amuzaţi. Mi-am îndesat mâinile în buzunarul pantalonilor mei scurţi şi m-am hotărât să-i vorbesc fără ocolişuri.

— Sper că nu mă duci în pădure fiindcă te-ai răzgândit şi ai ajuns la concluzia că secretul vostru nu e în siguranţă din cauza mea?

Daemon a izbucnit în râs.

— Eşti chiar paranoică.

Am pufnit.

— OK, asta mi-o spune un extraterestru care, după toate aparenţele, mă poate arunca în aer fără să mă atingă.

— Sper că n-ai început să încui toate uşile şi să te legeni prin colţuri, nu?

Mi-am dat ochii peste cap şi am început iar să merg.

— Nu, Daemon, dar îţi mulţumesc că eşti atât de preocupat de sănătatea mea mentală şi aşa mai departe.

— Hei. Şi-a ridicat mâinile în aer. Trebuie să mă asigur că n-o iei razna ca să spui în tot oraşul cine suntem noi.

— Cred că n-ar trebui să-ţi faci griji pentru asta, din mai multe motive, am replicat eu sec.

Daemon s-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare.

— Tu ai idee cât de puţini oameni au fost apropiaţi de noi? Vreau să zic, apropiaţi în adevăratul sens al cuvântului.

M-am strâmbat. Nu era greu să-mi dau seama ce vrea să spună. Şi, destul de ciudat, nu prea îmi plăcea ce spunea.

A râs cu râsul acela sănătos şi gâlgâitor.

— Şi mă trezesc că ne dă de gol o fetiţă. Înţelegi ce greu îmi e să… am încredere?

— Nu sunt o fetiţă, şi dacă aş putea da timpul înapoi, de data asta n-aş mai sări în faţa camionului.

— Îmi pare bine să ştiu asta, a răspuns el.

— Dar nu regret că am aflat adevărul. Aşa s-au lămurit multe chestii pentru mine. Chiar, poţi să dai timpul înapoi? am întrebat eu serios.

Până acum nu mă gândisem la asta, dar acum eram chiar curioasă.

Daemon a oftat şi a scuturat din cap.

— Putem să manipulăm timpul – da. Dar nu facem asta şi, oricum, vorbim de viitor. N-am auzit până acum ca să poată cineva să schimbe trecutul.

Credeam că-mi ies ochii din orbite.

— Mamă, pe lângă voi Superman pare penibil.

A zâmbit şi a aplecat capul ca să evite o creangă joasă.

— Dar să ştii că n-o să-ţi zic care este kriptonitul[15] nostru.

— Pot să te întreb ceva? am întrebat eu după ce merseserăm câteva minute pe cărarea plină de frunze.

A dat din cap şi eu am tras adânc aer în piept.

— Fata aia care a dispărut, Bethany – era iubita lui Dawson, nu?

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Da.

— Şi aflase şi ea adevărul despre voi?

Au trecut mai multe secunde înainte să-mi răspundă.

— Da.

M-am uitat iar la el. Avea o expresie resemnată şi privea drept înainte.

— Şi de-asta a dispărut?

A urmat iar o tăcere.

— Da.

OK. Nu voia să-mi răspundă decât cu da sau nu. Frumos.

— A povestit cuiva despre voi? Vreau să zic… de-asta a trebuit să dispară?

Daemon a oftat greu.

— E foarte complicat, Kat.

Complicat putea să însemne mai multe lucruri.

— E… moartă?

Nu mi-a răspuns.

M-am oprit să-mi scot din sandală o piatră cu formă ciudată.

— N-ai de gând să-mi spui?

A zâmbit cu o detaşare care m-a înfuriat.

— Zi-mi şi mie de ce ai vrut să ne plimbăm? Mi-am scuturat sandala şi m-am încălţat. Fiindcă îţi place să fii misterios?

— De ce să nu recunosc, e destul de amuzant să văd cum ţi se înroşesc obrajii când eşti frustrată.

L-am privit furioasă.

Daemon a rânjit şi a pornit-o din nou. Niciunul dintre noi n-a mai zis nimic până am ajuns la lac. El s-a dus la mal şi s-a uitat spre mine, fiindcă mă oprisem la câţiva metri în spatele lui.

— Lăsând la o parte faptul curios că îmi face plăcere să te văd aşa dată peste cap, îmi imaginam că o să ai mai multe întrebări pentru mine.

Era într-adevăr anormal că-i plăcea să mă enerveze. Mai anormal era însă că şi mie îmi plăcea să-l enervez.

— Am.

— La unele n-o să-ţi răspund. La altele, da. Daemon a făcut o pauză, părând că reflectează, apoi a spus: Aş putea la fel de bine să termin cu toate întrebările tale. Aşa n-am mai avea de ce să aducem subiectul ăsta în discuţie; dar dacă vrei să obţii nişte răspunsuri, va trebui să faci ceva eforturi.

Să nu mai aducem în discuţie faptul că ei sunt *extratereștri*? Ha. OK.

— Ce-ar trebui să fac?

— Vino cu mine pe stâncă.

S-a întors cu spatele la mine şi şi-a aruncat tenişii din picioare.

— Ce? N-am costum de baie.

— Şi? S-a întors spre mine zâmbind. Ai putea să-ţi scoţi o parte din haine…

— Nu prea cred.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Mi-am imaginat eu, a răspuns el. N-ai mai înotat niciodată îmbrăcată?

Ba da. Cine n-a făcut asta? Dar nu era chiar *aşa* de cald.

— Dar de ce trebuie să înotăm ca să-ţi pun întrebări?

Daemon s-a uitat lung la mine o clipă, apoi şi-a lăsat ochii în jos, iar genele îi umbreau pometţii.

— O faci pentru mine, nu pentru tine. Mi se pare normal.

Obrajii lui se înroşiseră uşor la soare.

— Ştii ziua aia când am înotat aici?

— Da, am spus eu, făcând un pas în faţă.

A ridicat capul să-mi întâlnească privirea. Ochii lui verzi păreau uşor tulburaţi, ceea ce-i dădea un aer vulnerabil.

— Te-ai simţit bine?

— Atunci când nu te purtai ca o jigodie, şi dacă nu iau în calcul faptul că ai fost şantajat să faci asta, da.

S-a uitat în altă parte, zâmbind.

— Eu m-am simţit mai bine ca niciodată. Ştiu că pare stupid, dar…

— Nu e stupid.

Am simţit că inima îmi bate mai repede. Dintr-odată parcă începeam să-l înţeleg. Cred că, în sinea lui, îşi dorea să fie normal.

— OK. Hai s-o facem. Numai să nu mai stai iar cinci minute sub apă.

Daemon a râs.

— De acord.

Mi-am scos sandalele, iar el şi-a scos tricoul. M-am străduit să nu mă holbez prea tare la el, mai ales

că se uita la mine ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă răzgândesc. I-am zâmbit din mers, am păşit pe malul lacului şi mi-am băgat degetele de la picioare în apă.

— Doamne, ce rece e apa!

Mi-a făcut cu ochiul.

— Fii atentă la asta.

Ochii lui au căpătat o strălucire sinistră şi tot corpul a început să-i vibreze şi apoi să se transforme într-un glob de lumină orbitoare… care s-a ridicat până la cer şi apoi a plonjat în apă, luminând-o dinăuntru. A înotat în toate părţile, făcând cercuri în jurul stâncilor din mijlocul lacului, de zeci de ori în câteva secunde. Făcea pe grozavul.

— Puteri extraterestre? am întrebat eu, clănţănind din dinţi.

S-a aplecat peste marginea stâncii, cu apa prelingându-i-se din păr, şi a întins mâna spre mine.

— Hai, acum s-a mai încălzit puţin.

Am strâns din dinţi, pregătită să intru în apa rece ca gheaţa, şi am fost uluită să-mi dau seama că temperatura nu mai era acum chiar aşa de scăzută. Nu era caldă, dar sigur nu mai era nici îngheţată. Am intrat cu totul în apă şi am înotat spre stâncă.

— Mai ai şi alte talente de şmecher?

— Pot să fac în aşa fel încât să nu mă mai vezi deloc.

I-am dat mâna şi el m-a tras din apă pe stâncă, cu hainele lipite de mine. Mi-a dat drumul şi s-a tras la locul lui. Tremuram de frig şi mă bucuram că stânca se încălzise la soare.

— Cum poţi să faci nişte chestii fără ca eu să le văd?

S-a lăsat pe spate sprijinit în coate şi nu părea deloc afectat de apa rece.

— Suntem făcuţi din lumină. Putem să manipulăm spectrele din jurul nostru ca să ne folosim de ele. Ca şi cum am fractura lumina, dacă asta ţi se pare mai uşor de înţeles.

— Nu chiar.

Ar fi trebuit să fiu mai atentă la orele de ştiinţă.

— M-ai văzut când am trecut în starea mea naturală, nu? A aşteptat să încuviinţez din cap şi a continuat. Şi ai văzut că vibrez cumva înainte de a mă dispersa în mici particule de lumină. Ei bine, pot să elimin selectiv lumina şi în acest fel pot să devin transparent.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— Asta-i destul de impresionant, Daemon.

Mi-a zâmbit, arătându-şi gropiţa din obraz, apoi s-a lăsat pe spate cu mâinile aşezate sub cap.

— Ştiu că ai o groază de întrebări. Dă-i bătaie.

Aveam aşa de multe, încât nici nu ştiam cu care să încep.

— Voi credeţi în Dumnezeu?

— Cred că e un tip super.

Am clipit nedumerită, fără să-mi dau seama dacă ar trebui să râd sau nu.

— Aveaţi şi voi un dumnezeu?

— Îmi amintesc de ceva care semăna cu o biserică, dar cam atât. Bătrânii nu ne-au vorbit niciodată de vreo religie, a spus el. E adevărat că nici nu mai avem bătrâni.

— Ce înţelegi tu prin „bătrâni”?

— Ce înţelegi şi tu. O persoană în vârstă.

M-am strâmbat la el.

A zâmbit.

— Următoarea întrebare.

— De ce eşti tu aşa de nemernic?

Am rostit cuvintele aproape fără să-mi dau seama.

— Fiecare trebuie să fie bun la ceva, nu?

— Tu eşti foarte bun la asta.

A deschis ochii şi m-a privit o clipă, apoi i-a închis din nou.

— Nu mă placi deloc, aşa-i?

Am ezitat.

— Nu e vorba că nu te plac, Daemon. Dar eşti greu de… plăcut. Nu prea reuşesc să te înţeleg.

— Nici eu pe tine, a zis el, cu ochii închişi şi faţa relaxată. Ai acceptat imposibilul. Eşti drăguţă cu sora mea şi chiar cu mine – cu toate că sunt de acord că m-am purtat ca o jigodie. Ieri ai fi putut foarte bine să pleci de-acasă şi să povesteşti la toată lumea despre noi, dar n-ai făcut-o. Şi nu tolerezi nicio mizerie de-a mea, a adăugat el, râzând încet. Îmi place asta la tine.

Hei. Stai aşa.

— Mă placi?

— Următoarea întrebare? a făcut el.

— Voi aveţi voie să vă împrieteniţi – cu oameni?

A ridicat din umeri.

— „Aveţi voie" sună ciudat. Dacă se întâmplă asta? Da. Este de dorit? Nu. Aşa că putem să avem întâlniri, dar ce rost ar avea? Nu am putea să avem o relaţie pe termen lung în condiţiile în care noi avem de păstrat acest secret.

— Deci şi voi sunteţi la fel ca noi în alte… hmmm… privinţe?

Daemon s-a săltat în fund şi a ridicat o sprânceană.

— Poftim?

Am simţit că-mi ard obrajii.

— Ştii, cum ar fi sexul. Adică, voi sunteţi tot o lumină şi-aşa. Nu prea înţeleg cum ar putea să fie anumite chestii la voi.

Daemon a zâmbit cu o jumătate de gură şi ăsta a fost singurul avertisment pe care mi l-a dat. Cu mişcarea lui uluitor de rapidă, într-o fracţiune de secundă eram pe spate şi el se afla deasupra mea.

— Mă întrebi dacă mă atrag fiinţele umane – fetele? a întrebat el.

Şuviţele lungi de păr negru îi alunecaseră în faţă. Din ele se desprindeau picături minuscule de apă care îmi curgeau pe obraji.

— Sau mă întrebi dacă sunt atras de *tine?*

Şi-a îndoit coatele şi s-a apropiat de mine încet. Nu mai era niciun milimetru de spaţiu între corpurile noastre. La atingerea trupului lui, am

rămas fără aer. Masculinitatea lui se mula pe toată moliciunea mea. Pentru mine era înfricoşător să fiu aşa de aproape de el şi mă simţeam străbătută de o mie de senzaţii. Am început să tremur. Nu de frig, ci de atingerea lui caldă şi plăcută. Simţeam fiecare respiraţie a lui, iar când a mişcat puţin din şolduri, am făcut ochii mari şi am icnit.

Oh, da, clar, *anumite chestii* funcţionau perfect normal.

Daemon s-a rostogolit de pe mine şi s-a lăsat pe spate.

— Următoarea întrebare? a întrebat el, cu voce joasă şi profundă.

Am rămas nemişcată. Mă uitam fix la cerul senin.

— Era suficient să-mi spui, ştii? M-am uitat la el. Nu trebuia să-mi *arăţi.*

— Dacă-ţi spuneam, nu mai era distractiv. A întors capul spre mine. Următoarea întrebare, Kitten?

— De ce îmi spui aşa?

— Fiindcă semeni cu o pisicuţă pufoasă, care îşi arată ghearele, dar nu zgârie.

— OK, n-are niciun sens.

A ridicat din umeri.

Mi-am scormonit creierul să mai caut întrebări. Aveam o grămadă, numai că reuşise să-mi facă ţăndări gândurile.

— Crezi că mai sunt arumi pe aici?

Am văzut cum îi trece peste faţă o umbră vagă de emoţie. Şi-a tras capul înapoi, studiindu-mă cu atenţie.

— Ei sunt mereu aici.

— Şi te urmăresc?

— Asta-i singura lor ocupaţie, a răspuns şi a început iar să contemple cerul. Fără puterile noastre ei sunt ca nişte… fiinţe umane, numai că mai rele şi mai lipsite de scrupule. Sunt gata să distrugă totul.

Am înghiţit în sec.

— Şi… te-ai luptat cu mulţi din ăştia?

— Mda.

S-a întors pe o parte şi şi-a sprijinit capul în mână. O şuviţă de păr i-a căzut peste ochi.

— Deja nu mai ştiu pe câţi a trebuit să-i înfrunt şi să-i ucid. Iar cu tine aşa luminoasă, vor apărea şi mai mulţi.

Mă mâncau degetele să-i dau la o parte şuviţa aia de păr.

— Atunci de ce-ai mai oprit camionul?

— Preferai să-l las să te facă pilaf?

Nu m-am mai obosit să-i răspund la asta.

— De ce l-ai oprit?

Muşchii obrazului i-au tresărit şi şi-a îndreptat privirea spre faţa mea.

— Sincer?

— Da.

— O să primesc puncte bonus pentru asta? a întrebat el încet.

Cu respiraţia tăiată, m-am întins şi i-am dat pe spate şuviţa de păr. Degetele mele abia i-au atins pielea, dar el a respirat adânc şi a închis ochii. Mi-am tras mâna, neştiind nici eu de ce am făcut asta.

— Depinde ce răspunzi.

Daemon a deschis ochii. Pupilele erau albe, de o frumuseţe stranie. S-a lăsat iar pe spate, cu braţul lipit de al meu.

— Următoarea întrebare?

Mi-am împletit degetele pe burtă.

— De ce lasă urme folosirea puterilor tale?

— Pentru noi, oamenii sunt ca nişte tricouri fosforescente. Când ne folosim puterile în preajma voastră, fără să vreţi ne absorbiţi lumina. În cele din urmă, strălucirea aceasta dispare, dar, cu cât facem mai multe, cu cât mai multă energie folosim, cu atât mai strălucitoare este urma. Când Dee se estompează, nu lasă o urmă prea mare. Episodul cu camionul sau când am alungat ursul, asta lasă urme vizibile. Dar ceva mai important, cum ar fi vindecarea cuiva, lasă o urmă de mai lungă durată. O umbră mai palidă, aşa am înţeles, dar, dintr-un

motiv sau altul, se păstrează mai mult timp. Ar fi trebuit să fiu mai atent cu tine, a continuat el. Când am gonit ursul, am folosit o explozie de lumină, care e ca un fel de laser. Iar asta lasă pe tine o urmă suficient de mare ca să devii vizibilă pentru un arum.

— Te referi la noaptea în care am fost atacată? am şoptit eu cu voce răguşită.

— Da. Şi-a trecut mâna peste faţă. Arumii nu vin prea des pe aici, fiindcă nu-şi imaginează că aici e vreun luxen. Cuarţul beta din stânci refractă amprenta noastră energetică şi în felul ăsta ne ascunde. Ăsta e şi unul dintre motivele pentru care suntem aşa de mulţi în acest loc. Dar se pare că a ajuns unul şi aici. A văzut urma pe care o purtai tu şi şi-a dat seama că trebuie să fie pe aproape unul dintre noi. A fost greşeala mea.

— N-a fost greşeala ta. Nu tu m-ai atacat.

— Nu, dar practic eu l-am îndrumat spre tine, a spus el cu o voce încordată.

La început nici n-am putut vorbi. Aveam o senzaţie gen pumn-în-burtă care se întinsese din cap până în picioare.

Parcă simţeam cum sângele mi se scurge aşa de repede din cap, încât ameţeam.

Brusc, ceea ce spusese omul ăla căpăta sens. *Unde sunt ei?* Pe ei îi căuta.

— Unde e el acum? Tot aici e? O să se întoarcă? Ce…

Mâna lui Daemon a apucat-o pe a mea şi a strâns-o.

— Kitten, linişteşte-te. O să faci un atac de cord.

M-am uitat la mâinile noastre. El nu şi-a tras-o înapoi.

— N-o să fac atac de cord.

— Eşti sigură?

— Da.

Mi-am dat ochii peste cap.

— El nu mai reprezintă o problemă, a spus după câteva secunde.

— L-ai… l-ai ucis?

— Păi, cam da.

— Cam da? Nu ştiam că poţi să „cam” ucizi pe cineva.

— OK, bine, da, l-am ucis.

În vocea lui nu era nicio urmă de îndoială sau de regret, ca şi cum a ucide pe cineva era pentru el ceva normal. Ar fi trebuit să mă sperii de el, să mă sperii foarte tare. Daemon a oftat.

— Noi suntem inamici, Kitten. Dacă nu l-aş fi oprit, m-ar fi ucis pe mine şi familia mea, după ce ne-ar fi absorbit puterile. Mai mult de-atât, ar mai fi adus şi alţii aici. Cei din specia noastră ar fi fost cu toţii în pericol. *Tu* ai fi fost în pericol.

— Şi cu camionul? Acum strălucesc şi mai tare, am spus, încercând să ignor stomacul care mi se strânsese. O să vină altul?

— Să sperăm că nu mai e niciunul pe aici. Dacă nu e, urmele de pe tine vor avea timp să dispară. O să fii în siguranţă.

Degetul lui mare desena pe mâna mea literele unui alfabet mut. Era cumva liniştitor, relaxant.

— Şi dacă o să fie?

— Atunci o să-i omor şi pe ăia, a spus, fără să ezite deloc. O perioadă va trebui să stai pe lângă mine, până când urma se va mai estompa.

— Mi-a zis şi Dee ceva de genul ăsta. Mi-am muşcat buzele. Deci nu mai vrei să stau departe de voi?

— Nu contează ce vreau eu. Şi-a privit mâna. Dar dacă ar fi fost după mine, acum nu mai erai pe aici.

Am inspirat scurt, uimită, şi mi-am tras mâna înapoi.

— M-ai făcut praf cu sinceritatea ta.

— Nu înţelegi, a răspuns Daemon. În clipa asta, tu poţi conduce un arum direct la sora mea. Iar eu trebuie s-o protejez. E tot ce mi-a mai rămas. Şi trebuie să-i protejez şi pe ceilalţi care sunt aici. Eu sunt cel mai puternic. Cu asta mă ocup. Şi atâta

timp cât porţi cu tine urma asta, nu vreau să te duci nicăieri cu Dee dacă nu sunt şi eu acolo.

M-am ridicat în fund şi m-am uitat spre mal.

— Cred că ar fi timpul să mă întorc.

Degetele lui mi-au strâns braţul. Am simţit furnicături.

— Momentan, nu poţi să pleci singură. Trebuie să stau cu tine până va dispărea urma.

— N-am nevoie de dădacă.

Mă durea falca de cât de încleştată era. Mă enervase la culme că-mi spusese să stau departe de Dee, deşi înţelegeam. Dar asta nu înseamnă că mă durea mai puţin.

— N-o să mă mai apropii de Dee până când nu va dispărea.

— Tot nu pricepi.

Strângerea lui nu era mai puternică acum, dar aveam impresia că ar fi vrut să mă scuture zdravăn, deşi ştiam că n-o va face.

— Dacă o să pună mâna pe tine un arum, n-o să te omoare. Cel de la bibliotecă doar se juca. Voia să te facă să-l implori să te lase în viaţă şi apoi să te forţeze să îl duci la unul dintre noi.

Am înghiţit în sec.

— Daemon…

— Nu ai de ales. În clipa asta, cu urma pe care o ai, reprezinţi un risc uriaş. Eşti un pericol pentru sora mea. Nu pot să permit să i se întâmple ceva.

Iubirea pentru sora lui era admirabilă, dar asta nu oprea deloc valul de furie care mă copleşise.

— Şi după ce dispare urma? Atunci ce-o să fie?

— Aş prefera să stai naibii departe de noi, dar nu prea cred că o să se întâmple asta. Iar sora mea chiar ţine la tine. Mi-a dat drumul şi s-a lăsat pe spate, sprijinit în coate, şi a adăugat: Atâta timp cât nu mai capeţi şi alte urme, nu am nicio problemă să fii prietenă cu ea.

Mi-am încleştat pumnii.

— Sunt încântată că am binecuvântarea ta.

Zâmbetul lui uşor nu i-a luminat ochii. Rareori se întâmpla asta.

— Am pierdut deja un frate fiindcă s-a îndrăgostit de o fiinţă umană. N-am de gând să mai pierd unul.

Tot mai fierbeam de furie, dar cuvintele lui mi-au atras atenţia.

— Te referi la fratele tău şi la Bethany.

A urmat o pauză, apoi a zis:

— Fratele meu s-a îndrăgostit de o fată… şi acum sunt amândoi morţi.

Capitolul 19

Furia mi-a dispărut de parcă apăsase pe un buton şi nu puteam decât să mă uit la el fără un cuvânt. Parcă era o voce în interiorul meu care îmi spunea că ştiam deja toate lucrurile astea, dar până atunci nu voisem să recunosc. Doamne, ce nemernic era, dar furia mea scăzuse, pălise, lăsând în locul ei un sentiment de nesiguranţă.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat.

El se uita peste umărul meu, fixând copacii din spate.

— Cu Dawson şi Bethany a fost dragoste la prima vedere, pot să jur. Pentru el nu mai exista nimic în afară de ea. Matthew – domnul Garrison – l-a avertizat. L-am avertizat şi eu că n-o să meargă. E imposibil să avem relaţii de felul ăsta cu oamenii.

L-am văzut cum îşi strânge buzele şi a tăcut o clipă.

— Tu n-ai de unde să ştii ce greu este, Kat. Noi trebuie să ascundem tot timpul ceea ce suntem şi chiar şi printre ai noştri trebuie să fim prudenţi. Sunt foarte multe reguli. MA nu este de acord ca luxenii să aibă relaţii apropiate cu oamenii. A adăugat după o pauză, clătinând din cap: Ca şi cum ar considera că suntem animale, inferioare lor.

— Dar nu sunteţi animale, am zis eu.

Erau clar altfel decât noi, dar nu ne erau inferiori.

— Ştii că de câte ori facem o cerere pentru ceva, ea este urmărită de MA?

S-a uitat la mine, cu ochii tulburaţi. Plini de furie.

— Vrem să dăm examen pentru permis de conducere – ei ştiu. Vrem să ne depunem dosarul la o facultate – ei văd asta. Certificat de căsătorie cu o

fiinţă umană? Nici vorbă. Ba chiar avem nevoie de o înregistrare specială în caz că vrem să ne mutăm.

Am clipit.

— Pot să facă asta?

A râs fără urmă de veselie.

— E planeta voastră, nu a noastră. Până şi tu ai spus asta. Şi ne ţin pe loc, finanţându-ne. Din când în când ne verifică, să nu cumva să plecăm sau ceva. Odată ce te-au înregistrat într-un loc, acolo rămâi.

Nu ştiam ce să spun, aşa că am tăcut. Se pare că toată viaţa lor era controlată, înregistrată. Era înspăimântător şi trist.

— Şi asta nu e tot. Ne obligă să ne găsim un alt luxen şi să stăm aici.

Parcă mi s-a aprins un beculeţ de alarmă. Oare el era obligat să fie cu Ash? Nu mi se părea momentul potrivit să întreb. De altfel, mi se părea şi mai nepotrivit să-l întreb, pur şi simplu.

— Nu mi se pare corect.

— Nici nu e. Daemon s-a ridicat cu uşurinţa lui specifică în fund şi şi-a strâns genunchii în braţe. E uşor să te simţi ca un om. Ştiu că eu nu sunt om, dar vreau aceleaşi lucruri ca şi fiinţele umane. S-a oprit, clătinând din cap, apoi a continuat: În fine, între Dawson şi Bethany a intervenit ceva. Nu ştiu ce. Nu mi-a spus niciodată. Într-o sâmbătă au plecat în excursie şi el s-a întors târziu, cu hainele sfâşiate şi pline de sânge. Erau mai apropiaţi ca niciodată. Dacă până atunci Matt şi Thompsonii se mai îndoiau, atunci n-au mai avut niciun dubiu. În weekendul următor, Dawson şi Bethany s-au dus la film. Nu s-au mai întors niciodată.

Am strâns tare din ochi.

— L-a găsit MA-ul a doua zi în Moorefield, cadavrul lui era aruncat pe câmp ca un gunoi.

Vocea lui era aspră şi joasă.

— N-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el. I-au luat trupul de acolo înainte să-l văd şi eu, evident, din cauza riscului de a fi descoperiţi. Când

murim sau suntem răniţi, ne recăpătăm adevărata formă.

Mă durea să aud asta – mă durea pentru el şi pentru Dee.

— Dar eşti sigur că e… mort, din moment ce nici nu i-ai văzut trupul?

— Ştiu că a fost distrus de un arum. L-a secătuit de puteri şi l-a ucis. Dacă ar fi supravieţuit, ar fi găsit o posibilitate să ne contacteze. Amândouă cadavrele – al lui şi al lui Bethany – au fost ridicate înainte de a fi văzute de cineva. Părinţii ei nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Iar noi nu ştim decât că el a făcut ceva care a lăsat o urmă asupra ei, iar asta i-a permis unui arum să-l găsească. Altceva nu s-a putut întâmpla. Altfel nu pot să simtă că suntem aici. *Sigur* a făcut ceva serios.

Mi s-a strâns inima. Nici nu puteam să-mi imaginez ce simţiseră el şi Dee. Moartea tatălui meu nu a fost neaşteptată. A fost dureroasă – aveam impresia că boala şi moartea care avea să vină o să mă ucidă şi pe mine – dar măcar nu fusese omorât de cineva.

— Îmi pare rău, am şoptit. Ştiu că nu e nimic de spus. Îmi pare foarte rău.

El s-a mişcat uşor şi a ridicat capul spre cer. Într-o clipă, masca pe care o purta căzuse. Acolo era adevăratul Daemon. Tot un nesimţit ordinar, dar plin de durere, având pe faţă o vulnerabilitate pe care mă îndoiesc că o mai văzuse cineva. Şi deodată, asistând la această scenă, m-am simţit ca un intrus. Nu mi se părea normal ca tocmai eu, dintre toţi, să îl văd fără orgoliul lui obişnuit, care îl ascundea pe el, cel adevărat. Ar fi trebuit să fie de faţă cineva drag lui, cineva important pentru el.

— Mi-e… mi-e dor de idiotul ăla, a zis el cu oboseală în glas.

Mi s-a strâns inima. Durerea din vocea lui mi se părea sfâşietoare. Inconştient, m-am întors spre el şi i-am îmbrăţişat trupul încordat. L-am ţinut în braţe, strângându-l cât puteam eu de tare. Apoi i-am dat

drumul, înainte să reacţioneze şi să mă arunce de pe stâncă.

Daemon tot nu se mişca. Se uita la mine cu ochii mari de uimire, de parcă nu-l mai îmbrăţişase nimeni niciodată. Poate că luxenii nu obişnuiau să se îmbrăţişeze.

Am lăsat ochii în jos.

— Şi mie mi-e dor de tata. Durerea rămâne mereu acolo.

A respirat greu.

— Dee mi-a spus că a fost bolnav, dar nu mi-a zis ce-a avut. Îmi pare rău… pentru pierderea ta. Noi nu suntem obişnuiţi cu bolile. Ce-a avut?

I-am povestit despre boala tatălui meu, cu o uşurinţă care m-a surprins şi pe mine. Apoi i-am mai povestit şi despre lucruri mai frumoase – lucruri pe care le făceam noi împreună. Cum aveam noi grijă de grădină şi cum ne duceam sâmbăta dimineaţa, în fiecare primăvară, să cumpărăm tot felul de plante.

Apoi mi-a împărtăşit şi el amintiri despre Dawson. Prima dată când au urcat pe Stâncile Seneca. Sau când Dawson îşi schimbase forma şi nu mai ştia cum să revină la forma iniţială. Am stat acolo, găsindu-ne într-un fel liniştea vorbind despre ei, până când lumina soarelui a început să scadă, iar căldura stâncilor s-a risipit. Şi eram numai eu cu el, în amurg, privind împreună la stelele care începeau să apară pe cer.

Nu-mi venea deloc să plec, nu fiindcă era apa rece, ci pentru că ştiam – *ştiam* – că fărâma asta de lume care o creaserăm noi aici, în care nu ne mai certam şi nu ne mai uram, va dispărea. Se pare că Daemon… simţise nevoia să vorbească cu cineva şi, întâmplător, eu m-am aflat la locul potrivit. I-am pus întrebările potrivite. Şi pentru mine era la fel. El a fost la locul potrivit. Cel puţin, aşa îmi spuneam eu, fiindcă ştiam că ziua de mâine avea să fie la fel ca acelea de dinainte.

Trebuia să ne întoarcem în lumea reală. Aceea în care Daemon îşi dorea să nu mă fi întâlnit niciodată.

Niciunul dintre noi n-a mai scos o vorbă până când am ajuns la mine pe verandă. În living era aprinsă lumina, aşa că atunci când am vorbit, am făcut-o în şoaptă.

— Şi acum ce se întâmplă?

Daemon avea pumnii încleştaţi şi s-a uitat într-o parte, fără să răspundă.

Nici n-am apucat să mă întorc, iar Daemon a dispărut într-o fracţiune de secundă.

*

— N-ai făcut nimic de Labor Day? a întrebat Lesa, arătând cu mâna spre Carissa, care stătea în spatele ei. Ai o viaţă la fel de plină ca a Carissei.

Carissa şi-a dat ochii peste cap şi şi-a aranjat ochelarii.

— Nu toţi avem părinţi care să ne sponsorizeze o minivacanţă în Carolina de Nord. Nu suntem aşa de şmechere ca tine.

Nu puteam să le spun ce weekend palpitant am avut, cum am fost pe punctul de a fi călcată de un camion şi am avut dovada existenţei extratereștrilor, aşa că am ridicat din umeri şi am continuat să mâzgălesc în caiet.

— Am stat pe acasă, pur şi simplu.

— Îmi dau seama de ce. Lesa a arătat cu bărbia spre uşa clasei. Şi eu aş fi stat pe acasă dacă locuiam alături de aşa ceva.

— Tu trebuia să fii bărbat, a remarcat Carissa, iar eu mi-am ascuns zâmbetul.

Tipele astea două erau exact pe dos; pe cât era una de timidă, pe atât de tupeistă era cealaltă. Când eram cu ele, parcă priveam o partidă nebună de tenis între îngerul de pe umărul drept şi diavolul de pe umărul stâng.

N-a fost nevoie să mă uit spre uşă ca să ştiu că vorbeau despre Daemon. Noaptea trecută abia dacă

închisesem un ochi. Unicul lucru de care eram sigură era că marţi dimineaţa va trebui să mă port de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. L-am ignorat, aşa cum făceam şi înainte să aflu că el venea de foarte departe.

Şi părea că merge foarte bine, până când am simţit cum mă împunge cu pixul în spate. Mi-am lăsat încet pixul pe bancă şi m-am întors spre el cât am putut de normal.

— Da?

Genele lungi i-au acoperit ochii, dar am apucat să-i văd sclipirea.

— Acasă la mine. După şcoală.

Icnetul puternic pe care l-a scos Lesa era destul de jenant.

Ştiam că trebuie să stau cu Daemon până când urma aia nenorocită avea să dispară, dar nu-mi plăcea deloc să primesc ordine.

— Am alte planuri.

A înclinat foarte uşor capul într-o parte.

— Poftim?

Surpriza lui era o încântare pentru mica mea latură răutăcioasă.

— Am spus că am alte planuri.

Au urmat câteva secunde de tăcere, apoi a zâmbit. Nu era chiar atât de devastator cum mă aşteptam, dar era pe aproape.

— N-ai niciun plan.

— De unde ştii tu?

— Ştiu.

— Uite că ştii prost.

Nu era adevărat. Nu aveam niciun plan.

S-a uitat spre cele două fete.

— Se întâlneşte cu vreuna dintre voi după şcoală?

Carissa a deschis gura să spună ceva, dar Lesa i-a luat-o înainte.

— Nu.

Halal prietene.

— Dar poate că nu cu ele aveam planuri.

Daemon şi-a aplecat banca mai în faţă, lăsând între noi doar câţiva centimetri.

— În afară de ele şi Dee, ce alţi prieteni mai ai tu?

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Am şi alţi prieteni.

— Aha, zi unul.

Fir-ar să fie! Îşi dăduse seama că blufez.

— Bine. N-ai decât să crezi ce vrei.

Mi-a aruncat un rânjet sexy şi s-a aşezat mai bine în scaunul lui, bătând tactul cu pixul în bancă. I-am mai aruncat o privire încărcată de ură, apoi m-am întors cu spatele la el. Da, nu se schimbase nimic.

*

De la şcoală, Daemon m-a urmărit până acasă. La propriu. S-a ţinut după mine cu noul lui SUV Infinity. Vechiul meu Camry, care avea scurgeri pe la ţeava de eşapament şi o tobă care hârâia, nu era capabil să meargă cu viteza cu care ar fi vrut Daemon.

Am frânat de mai multe ori, ca să-l avertizez.

El claxona.

Toate astea îmi stârneau nişte senzaţii plăcute.

Nici n-am apucat să cobor bine din maşină, că m-am trezit cu el în faţă.

— Doamne! Mi-am dus mâna la inimă. Te rog să nu mai faci chestia asta.

— De ce? A lăsat capul în jos. Acum ai aflat despre noi.

— Da, dar asta nu înseamnă că n-ai putea să mergi şi tu ca o fiinţă umană normală. Dacă te vede mama?

A zâmbit.

— Aş fermeca-o şi aş face-o să creadă că i s-a părut.

L-am ocolit şi am plecat.

— Iau cina cu mama.

Daemon a apărut iar în faţa mea, făcându-mă să scot un ţipăt. M-am întins să-l lovesc, dar s-a ferit.

— Dumnezeule! Cred că-ţi face mare plăcere să mă enervezi.

— Cui? Mie? Mă privea cu ochii mari şi plini de inocenţă. La ce oră mâncaţi?

— La şase, am răspuns şi am urcat hotărâtă scările. Şi tu nu eşti invitat.

— De parcă voiam să iau cina cu tine, a ripostat el.

I-am arătat degetul fără să mă mai uit spre el.

— Dacă la şase jumate nu eşti la uşa mea, vin după tine.

— Bine, bine.

Am intrat în casă fără să mai arunc o privire înapoi. Mama stătea în sufragerie şi ştergea de praf o fotografie înrămată, lângă geam. Era poza ei preferată, cu noi. Eram la plajă şi ea îl rugase pe un tânăr să ne fotografieze. I-a zâmbit frumos puştiului, iar el s-a supus. Îmi amintesc că eu mă simţisem penibil că-l oprise pe băiat. În comparaţie cu ea, eu păream bosumflată, morocănoasă şi frustrată. Detestam poza aia.

— De cât timp stai acolo?

— Destul de mult ca să văd că i-ai arătat lui Daemon degetul mijlociu.

— Merita, am mormăit eu, aruncându-mi rucsacul jos. Mă duc pe la ei după cină.

Ea şi-a încreţit nasul.

— Ar trebui să întreb ceva?

Am oftat.

— Nici să nu te gândeşti.

*

Când am ajuns la uşa lor, la 6.34, dinăuntru se auzea de parcă izbucnise cel de-al Treilea Război Mondial. Fiindcă nu răspundea nimeni la uşa aia nenorocită, am intrat singură.

— Nu pot să cred că ai mâncat toată îngheţata, Daemon!

M-am încordat şi am rămas în sufragerie. Sub nicio formă n-aş fi intrat în bucătăria aia.

— N-am mâncat-o pe toată.

— A, atunci s-a mâncat singură? Dee ţipa aşa de tare, că mi se părea că zornăie tavanul. A mâncat-o lingura? A, stai că ştiu. Cutia a mâncat-o.

— De fapt, cred că frigiderul a mâncat-o, a răspuns Daemon sec.

Am zâmbit auzind un zgomot care părea produs de o cutie goală lovindu-se de ceva moale, cum ar fi un corp.

M-am întors şi am intrat în living, unde m-am fâţâit până am auzit paşi în spatele meu. Daemon se rezemase de uşa dintre sufragerie şi living. L-am studiat cu atenţie. Părul era ciufulit, iar becul slab de veioză îi lumina pomeţii înalţi. Buzele lui schiţau o jumătate de zâmbet şi, îmbrăcat chiar aşa, cu tricoul ăla simplu şi în blugi, arăta… în fine, indescriptibil.

Ziceai că umpluse camera, şi nici măcar nu intrase.

Aştepta, cu o sprânceană ridicată.

— Kat?

M-am uitat în altă parte, dându-mi un picior în fund în sinea mea.

— Ai fost pocnit cu o cutie de îngheţată?

— Da.

— Fir-ar să fie! Şi eu n-am văzut.

— Sunt convins că Dee ar putea să facă un bis pentru tine.

Am zâmbit puţin când a zis asta.

— A, ţi se pare amuzant.

Dee a dat buzna în camera de zi, cu cheile de la maşină în mână.

— Ar trebui să te pun pe tine să te duci la magazin şi să-mi iei Rocky Road, norocul tău că îmi place Katy şi ţin la ea, aşa că mă duc eu să iau.

Asta însemna că o să rămân singură cu… Nici gând!

— N-ar putea să se ducă Daemon?

Daemon mi-a zâmbit.

— Nu. Dacă apare un arum, o să-ţi vadă urma, a spus Dee şi şi-a luat geanta. Trebuie să stai cu Daemon. El e mai puternic decât mine.

Mi-au căzut umerii.

— Dar nu pot să stau acasă la mine?

— Îţi dai seama că urma ta se vede şi de afară? Daemon s-a desprins în sfârşit de uşă. Dar dacă vrei să mori, n-ai decât.

— Daemon, a izbucnit Dee. Toate astea sunt numai din cauza ta. Îngheţata era a mea, nu a ta.

— Probabil că îngheţata e foarte importantă, am spus eu.

— E viaţa mea. Dee a aruncat cu geanta în Daemon, dar nu l-a nimerit. Şi tu mi-ai luat-o.

Daemon şi-a dat ochii peste cap.

— Pleacă odată şi vino mai repede.

— Da, să trăiţi! a făcut Dee şi l-a salutat milităreşte. Voi vreţi să vă iau ceva?

Am clătinat din cap.

Daemon a făcut iar faza aia cu apariţia bruscă. Era acum lângă Dee şi a îmbrăţişat-o repede.

— Ai grijă.

Nu aveam niciun dubiu că Daemon îşi iubeşte foarte mult sora şi că are grijă de ea. Şi-ar fi dat şi viaţa pentru ea. Faptul că avea în permanenţă grijă de ea era mai mult decât admirabil. Nici nu exista vreun cuvânt care să exprime asta. Şi mă făcea să regret din nou că n-am şi eu un frate sau o soră.

— Întotdeauna am grijă.

A zâmbit, mi-a făcut repede cu mâna şi a ieşit pe uşă ca săgeata.

— Uau. Să-mi aduci aminte să nu-i mănânc niciodată îngheţata.

— Dacă ai face asta, nici măcar eu n-aş mai putea să te salvez.

I-am văzut rânjetul sardonic.

— Deci, Kitten, dacă în seara asta sunt pe post de dădacă, mie ce-mi iese?

Mi s-au îngustat ochii pe loc.

— Întâi şi-ntâi, nu te-am pus eu să faci pe dădaca. Tu m-ai obligat să vin aici. Şi nu-mi mai spune Kitten.

Daemon şi-a dat capul pe spate şi a râs. Râsul lui îmi dădea fiori pe şira spinării şi îmi aminteam de momentul în care m-am trezit din somn cu capul pe genunchii lui.

— Eşti cam arţăgoasă în seara asta.

— Încă n-ai văzut nimic.

S-a îndreptat spre bucătărie, râzând.

— Nu-mi vine să cred. Cu tine nu se plictiseşte omul niciodată. A făcut o pauză. Vii sau nu?

Am inspirat adânc şi am dat încet drumul la aer.

— Unde să vin?

A dat uşa de la bucătărie de perete.

— Mi-e foame.

— Dar n-ai mâncat o cutie de îngheţată?

— Ba da, dar tot mi-e foame.

— Doamne Dumnezeule, extratereștri care mănâncă.

Am rămas pe loc.

Daemon s-a uitat la mine peste umăr.

— Instinctul meu îmi spune că trebuie să stau cu ochii pe tine. Unde merg eu, vii şi tu. A aşteptat să vin după el şi când a văzut că nu mă mişc din loc, zâmbetul lui a căpătat ceva drăcesc. Sau aş putea să te forţez să vii cu mine, a adăugat.

Eram destul de sigură că nu vreau să aflu cum avea de gând să facă asta.

— Bine, hai.

M-am strecurat pe lângă el şi m-am trântit pe un scaun la masă.

Daemon a luat o farfurie în care erau resturile unei fripturi de pui.

— Vrei şi tu?

Am clătinat din cap. Spre deosebire de ei, eu nu mâncam de zece ori pe zi.

Se învârtea prin bucătărie fără nicio vorbă. Din noaptea aceea de pe stâncă, nu ne mai atacaserăm prea tare. Nu că acum ne înţelegeam de minune, dar

era ca şi cum am fi semnat un fel de armistiţiu fără să vorbim. Nici nu ştiam cum să mă port cu el dacă nu ne mai războiam.

Mi-am sprijinit capul în palmă şi-mi era foarte greu să-mi iau ochii de la el. Era înalt şi solid, dar se mişca delicat ca un dansator. Paşii îi erau uşori şi supli. Chiar şi cea mai simplă mişcare părea o formă de artă.

Şi apoi era chipul lui.

În clipa aceea, a ridicat ochii din farfurie şi m-a privit atent.

— Deci, cum te mai simţi?

Mi-am smuls privirea de la el şi m-am uitat înspre farfuria care era deja pe jumătate goală. De cât timp mă holbam oare la el? Asta era chiar ridicol. Urma aia mă transformase într-un hormon umblător?

— Mă simt bine.

A luat o gură de friptură şi a mestecat încet.

— Într-adevăr. Ai acceptat toate lucrurile astea. Mă surprinzi.

— Dar ce credeai că o să fac?

Daemon a ridicat din umeri.

— Cu oamenii nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Mi-am muşcat buzele.

— Crezi că dacă suntem oameni, suntem cumva mai slabi decât voi?

— Nu cred, chiar ştiu că sunteţi. S-a uitat la mine pe deasupra paharului său cu lapte. Nu spun asta ca să te enervez. Dar chiar sunteţi mai slabi.

— Poate fizic, dar nu mental sau… moral, am ripostat eu.

— Moral?

Părea nedumerit.

— Păi, da, de exemplu nu m-am dus să spun ce-am aflat ca să fac nişte bani. Şi dacă m-ar prinde un arum, nu i-aş spune unde sunteţi.

— Nu i-ai spune?

Jignită, m-am lăsat pe spătar şi mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Nu, nu i-aş spune.

— Nici dacă viaţa ta ar fi în pericol?

Vocea lui era plină de neîncredere.

Am clătinat din cap şi am început să râd.

— Faptul că sunt om nu înseamnă că sunt laşă sau imorală. N-aş putea niciodată să fac ceva care s-o pună pe Dee în pericol. De ce aş crede că viaţa mea e mai valoroasă decât a ei? A ta… mă rog, e discutabil. Dar nu şi a ei.

S-a uitat fix la mine câteva secunde, apoi a început iar să mănânce. Dacă mă aşteptam să-şi ceară scuze, era clar că nu avea de gând s-o facă. Ce mare surpriză!

— Şi cât durează până se şterge urma asta?

Privirea mea se lipise iar de el. O chestie de-a dreptul enervantă.

Ochii lui Daemon străluceau puternic, iar culoarea aia verde părea că mă arde. A luat o gură zdravănă de lapte.

Am înghiţit în sec, mi se uscase gâtul.

— Probabil o săptămână-două, sau poate mai puţin, a zis el, uitându-se pieziş la mine. A început deja să se estompeze.

Mi se părea ciudat să vorbim despre o lumină pe care o aveam eu, dar pe care nici nu o puteam vedea.

— Cum arăt acum? Ca un bec uriaş, sau ce?

A chicotit, scuturând din cap.

— E o lumină palidă, albă, în jurul corpului tău, ca un fel de halou.

— A, OK, nu-i chiar aşa de rău. Ai terminat?

Când a dat din cap, i-am luat farfuria din faţă, din obişnuinţă. Nu ca s-o arunc în el, ci pentru că nu aveam altceva de făcut.

— Cel puţin nu arăt ca un pom de Crăciun.

— Arăţi ca steaua din vârful bradului.

Respiraţia lui mi-a mişcat uşor părul.

Am icnit şi m-am întors.

Daemon era chiar în spatele meu, în picioare. Între noi nu erau decât câţiva centimetri. M-am

sprijinit cu mâinile de dulap şi am tras adânc aer în piept.

— Nu-mi place deloc când faci chestia asta extraterestră cu mişcatul superrapid.

A zâmbit şi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Kitten, ce facem noi aici?

Mi-au trecut prin minte o mie de imagini într-o clipă. Noroc că citirea gândurilor nu era una dintre puterile lui extraterestre. Aerul din jurul meu parcă era încărcat şi o dorinţă copleşitoare părea să iasă din străfunduri.

— De ce nu mă dai pe mâna MA-ului? am izbucnit eu.

Daemon a făcut un pas înapoi, şocat.

— Ce?

Aş fi vrut să nu fi spus asta, dar o spusesem şi acum nu mai puteam să dau înapoi.

— Nu s-ar rezolva toate problemele tale dacă m-ai da pe mâna lor? Atunci n-ar mai trebui să-ţi faci griji pentru Dee sau alţii.

Daemon a rămas tăcut. Culoarea ochilor lui era mai intensă ca niciodată şi devenise mai strălucitoare. Aş fi vrut să fac un pas înapoi, dar nu aveam unde.

A spus încet:

— Nu ştiu, Kitten.

— Nu ştii? Rişti totul şi nu ştii de ce o faci?

— Exact asta am spus.

L-am privit fix, şocată de faptul că el putea să rişte totul fără măcar să ştie de ce. Mie asta mi se părea o nebunie. Absurd. Şi, trebuie să recunosc, era şi enervant pentru mine, fiindcă putea să însemne multe lucruri.

Lucruri pe care nu îndrăzneam să le aflu.

Şi-a desfăcut braţele cu repeziciune şi le-a aşezat ferm pe dulap. Mă imobilizase acolo fără măcar să mă atingă, înconjurându-mă cu bariera muşchilor lui. A privit în jos spre mine şi în ochii lui parcă pluteau valuri întunecate.

— Bine. Ştiu de ce.

La început nici n-am ştiut despre ce vorbea.
— Ştii?
Daemon a dat din cap.
— Fiindcă fără noi n-ai supravieţui nici măcar o zi.
— N-ai de unde să ştii asta.
— Ba da, am. Şi-a lăsat uşor capul într-o parte. Ştii câţi arumi a trebuit să înfrunt eu? Sute. Şi au fost situaţii în care abia am reuşit să scap. O fiinţă umană nu are nicio şansă în faţa lor sau a MA-ului.
— Bine. Cum zici tu. Acum poţi să te dai la o parte?
Daemon a zâmbit, fără să se mişte. Doamne, ce exasperant era. Nu aveam decât două posibilităţi: fie să stau acolo, să mă uit la el ca o idioată, fie să trec pe lângă el. Am ales varianta a doua. Planul meu era să mă încordez şi să trec pe sub braţele lui repede.
N-am reuşit să fac cine ştie ce.
Era ca un zid pe care numai un marfar ar fi putut să-l dea la o parte. A rânjit şi mai tare, încântat de eşecul meu.
— Jigodie, am murmurat eu.
Daemon a râs.
— Ce gură mai ai! Cu asta săruţi băieţii?
Obrajii au început să-mi ardă.
— Dar tu o săruţi pe Ash cu a ta?
— Pe Ash?
I-a dispărut brusc zâmbetul şi ochii parcă i se tulburaseră deodată.
— Ai vrea să ştii şi asta, nu?
Am simţit o înţepătură de gelozie absolut nepotrivită, dar n-am luat-o în seamă. M-am strâmbat.
— Nu, mersi.
Daemon s-a aplecat mai mult spre mine. Mirosul lui de condimente şi de pământ m-a învăluit din toate părţile.
— Nu prea ştii să minţi, Kitten. Obrajii tăi se înroşesc când spui o minciună.

Serios? La naiba. Am încercat să-l împing deoparte, dar el m-a apucat de braţ. Nu mă strângea prea tare, dar îi simţeam atingerea până în oase. Mâna lui zumzăia. Simţeam nişte furnicături ascuţite şi neliniştitoare, dar plăcute. Nu voiam să mă uit la el, dar nu mă puteam stăpâni.

Eram mult prea aproape unul de celălalt şi era mult prea mare tensiunea. Când s-a uitat la mine, privirea lui părea că arde. A aplecat capul spre mine şi eu am uitat brusc să mai respir. Fascinată, i-am privit buzele care se arcuiau într-un zâmbet. Îmi era foarte greu să fiu atentă la ce spune, dar cuvintele lui au reuşit cumva să pătrundă prin ceaţa ciudată care îmi învăluia creierul.

— Mi-a venit o idee curioasă şi cred că ar trebui s-o testez.

— Ce să testezi?

Ochii mi-au căzut pe buzele lui. Mă simţeam ameţită.

— Cred că ai vrea să ştii. S-a apropiat şi mai mult de mine şi mâna lui a alunecat în sus pe braţul meu până la gât. Ai un păr foarte frumos.

— Ce?

— Nimic.

Degetele lui se plimbau prin părul meu, răsfirându-l.

Apoi degetele lui uşoare au ajuns pe ceafa. Aşteptam, cu gura uşor întredeschisă.

A lăsat mâna jos, apoi a ridicat-o iar, şi eu stăteam acolo nerăbdătoare – poate mult prea nerăbdătoare – să aflu dacă şi el simţea acelaşi fior neaşteptat. Dacă era la fel de tulburat cum eram şi eu.

Dar în loc de asta, Daemon a apucat o sticlă de apă de pe blat.

M-am lăsat moale pe dulap. Ce dracu mai era şi asta?

În ochi îi jucau scântei de râs când s-a îndreptat spre masă.

— Ce mă întrebai, Kitten?

— Nu-mi mai spune aşa.

A luat o gură de apă.

— Dee a ales un film, sau ceva?

Am dat din cap.

— Da, mi-a zis ceva despre un film la şcoală.

— Păi, atunci hai să vedem un film.

M-am desprins de marginea dulapului şi m-am dus după el. Rămăsesem lângă uşă, iar el a luat DVD-ul în mână şi s-a încruntat.

— A cui a fost ideea asta?

Am ridicat din umeri şi l-am privit cum citeşte cu sprâncenele ridicate rezumatul de pe spatele DVD-ului.

— În fine, a mormăit el.

Mi-am dres glasul şi am făcut un pas în cameră.

— Ştii ce, Daemon, nu trebuie să stai aici să te uiţi cu mine la film. Dacă ai altceva de făcut, sunt sigură că o să fiu OK.

Şi-a ridicat privirea de la DVD şi a dat din umeri.

— N-am nimic de făcut.

— OK.

Nu eram prea sigură. Imaginea unui Daemon care se distrează uitându-se la filme cu mine mi se părea şi mai aiurea decât ideea că extratereștrii trăiesc printre oameni.

Mi-am târât picioarele până la canapea şi m-am aşezat acolo în timp ce el pregătea DVD-ul. După ce a aşezat discul în fantă, s-a aşezat în partea cealaltă a canapelei. Apoi a început filmul, dar puteam să jur că telecomanda rămăsese lângă televizor. M-am gândit că e foarte bine că nu am puterile lui. Aş fi devenit mult prea leneşă.

El s-a uitat la mine, iar eu am întors capul imediat la ecran.

— Dacă adormi la filmul ăsta, să ştii că-mi rămâi datoare.

M-am întors la el încruntată.

— De ce?

Daemon mi-a zâmbit cu viclenie.

— Stai şi uită-te la film.

M-am strâmbat, dar n-am zis nimic. Daemon s-a mişcat puţin. Canapeaua s-a lăsat şi distanţa dintre noi s-a micşorat. Mi-am ţinut respiraţia până când n-am mai putut şi a trebuit să iau aer. El părea că nu observă nimic, cu ochii la genericul care rula pe ecran.

Mă uitam la el din profil şi mă întrebam pentru a suta oară ce-o fi în mintea lui şi, ca de fiecare dată, n-am putut să-mi dau seama. Plină de frustrare, m-am întors cu faţa spre televizor şi m-am gândit hotărâtă că atracţia aceea stranie pentru el nu era decât o închipuire de-a mea. N-avea cum să fie altceva.

Încordată şi neobişnuită cu asemenea sentimente, am numărat minutele până la întoarcerea lui Dee.

Capitolul 20

Miercuri la ora de matematică, Daemon a fost surprinzător de liniştit. Tradiţionala împunsătură de pix s-a produs o singură dată şi numai ca să-mi amintească de faptul că singurele mele planuri după şcoală trebuiau să fie cu el.

Da, în fine, de parcă aş fi putut să uit.

La biologie, ca şi la prima oră, domnul Garrison se uita mereu la mine. Ştiam că vedea urma de pe mine şi n-aveam nici cea mai vagă idee ce era în capul lui. Daemon nu-mi spusese dacă el sau Dee îi informaseră pe ceilalţi luxeni despre mine. Cu o zi în urmă, mai mulţi profesori se uitaseră ciudat la mine. Azi, când mă duceam la cantină, am trecut pe lângă unul dintre profesorii de sport şi el s-a oprit în mijlocul holului şi a început să mă măsoare din cap până în picioare. Ori era un pervers, ori era extraterestru. Sau poate amândouă, ceea ce cred că ar fi fost cea mai tare combinaţie.

Cât am stat la rând, am făcut tot posibilul să nu mă uit spre spatele cantinei. Cu ochii la mâncare, am făcut un pas înainte şi aproape că am ricoşat înapoi după ce m-am lovit de un munte umblător.

Simon Cutters s-a întors şi s-a uitat în jos spre mine. A zâmbit când m-a văzut.

— Salut, Katy.

I-am dat banii femeii de la casă şi m-am întors spre Simon.

— Scuze.

— Nicio problemă.

L-am văzut că mă aşteaptă lângă casă, cu tava plină de mâncare. Mânca aproape la fel de mult ca Dee.

— Ai idee ce spunea Monroe la trigonometrie? Pot să jur că vorbea într-o limbă străină.

Având în vedere că toată ora fusesem ocupată să îl ignor pe băiatul care stătea în spatele meu…

— N-am idee. Sper să-şi fi notat cineva, am răspuns şi mi-am luat tava. Săptămâna viitoare dăm test, nu?

Simon a aprobat din cap.

— Şi chiar înainte de meci. Cred că Monroe face asta…

Cineva s-a întins printre noi să ia ceva de băut, obligându-ne să ne îndepărtăm unul de celălalt, deşi ar fi putut foarte bine să ne ocolească. Iar când am simţit parfumul, am ştiut cine era.

Daemon a luat din coş o cutie de lapte şi a săltat-o în mână. Mi-a aruncat o privire pe care n-am reuşit s-o descifrez, apoi s-a întors spre Simon. Amândoi erau la fel de înalţi, dar Simon era mai voinic. Totuşi Daemon îl copleşea cu aerul lui şmecher.

— Ce mai faci, Simon? l-a întrebat el, continuând să se joace cu cutia.

Clipind des din ochi, după ce se dăduse înapoi, Simon şi-a dres vocea.

— Bine… fac bine. Mă duceam la… ăăă, la masa mea. S-a uitat la mine agitat. Ne vedem la clasă, Katy.

Încruntată, l-am privit pe Simon cum pleacă spre masă aproape împiedicându-se. M-am întors spre Daemon.

— Da?

— Ai de gând să stai cu Simon la masă? a întrebat el, cu o mână peste piept.

— Ce? Nu, am râs. Aveam de gând să stau cu Lesa şi Carissa.

— Şi eu, a susurat Dee, care nu ştiu de unde apăruse. Ţinea tava într-o mână, iar în cealaltă avea două sticle. Adică, dacă sunt bine-venită.

— Sunt convinsă că eşti.

M-am uitat iar spre Daemon, dar el era deja în drum spre masa lui. Am rămas o clipă dezorientată. Ce naiba fusese asta? La masa lor erau deja

gemenii Thompson şi Ash. Mai erau câţiva copii care vorbeau întruna. Nu aveam idee dacă erau extratereștri sau nu. Daemon s-a aşezat lângă ei, a scos o carte şi a început să o frunzărească. Ash s-a uitat la el şi nu mi s-a părut că era prea încântată.

— Nu ţi-e teamă că se vor supăra ceilalţi? am întrebat eu într-un târziu.

— Nu. Am fost foarte supărată că ieri n-am stat cu tine. Şi cred că ar fi timpul să fac o schimbare. Dee părea aşa de plină de speranţă, încât nu puteam să o contrazic. Nu-i aşa? a zis.

Lesa şi Carissa au rămas împietrite de şoc vreo cinci minute după ce m-am aşezat împreună cu Dee la masa lor, dar ea a reuşit să-i câştige pe toţi şi în curând toată lumea era relaxată.

Toată lumea în afară de mine.

Jumătate din cantină se uita la mine, aşteptându-se probabil să intru iar cu Blondie într-o epopeică luptă cu mâncare. Trecuse o săptămână de atunci, dar tot eram considerată un ninja al mâncării. Din când în când, Ash se uita spre masa noastră, cu o strâmbătură urâtă pe faţa ei frumoasă. Avea un top de un albastru electric care îi scotea în evidenţă ochii. Cămaşa albă pe care o purta peste top era deschisă la toţi nasturii, lăsând să se vadă un corp de invidiat.

Doamne, ce fel de ADN aveau extratereștrii ăştia? Am înţeles că sunt din altă lume, dar, frate, asta înseamnă că trebuie să aibă şi nişte sâni perfecţi?

Carissa şi Lesa sporovăiau cu un băiat plin de pistrui aflat în capătul celălalt al mesei, când Dee m-a lovit cu cotul.

— Ce e? am întrebat.

S-a rezemat de umărul meu şi m-a întrebat în şoaptă, ca să nu audă nimeni:

— Ce e între tine şi fratele meu?

Am muşcat repede din pizza, storcându-mi creierii ce aş putea să răspund.

— Nimic, ştii tu, e la fel ca înainte.

Dee şi-a arcuit sprânceana perfect aranjată.

— Păi, duminică a fost plecat toată ziua. La fel şi tu. Şi cât a fost plecat, l-a căutat o anumită persoană.

Mi-a căzut felia de pizza din mână.

Ea şi-a luat sticla şi a zâmbit uşor.

— Ieri n-am apucat să-ţi spun, fiindcă a stat tot timpul pe capul nostru, dar nu poţi să-mi spui că n-ai observat ce urât se uită Ash la tine.

— Chiar aşa, s-a băgat Lesa în vorbă, sprijinindu-şi coatele pe masă. Zici că vrea să te omoare.

M-am strâmbat.

— Uau. Ce grozav.

— Şi chiar nu ştii de ce? m-a întrebat Dee, aşezându-se astfel încât să stea cu spatele spre ei. Prefă-te că te uiţi la mine.

Chiar acum.

— Păi chiar mă uit la tine acum, am spus eu şi am mai luat o gură de pizza.

Lesa a râs.

— Uită-te peste umărul ei, isteaţo. Spre masa lor.

Mi-am dat ochii peste cap şi am făcut cum îmi spuseseră. Prima dată am observat că unul dintre gemeni era întors de la locul său şi vorbea cu un băiat de la masa alăturată. Apoi mi-am mutat privirea şi ochii mi s-au întâlnit cu ai lui Daemon, care mă privea. Chiar şi la atâtea mese distanţă, tot mi s-a oprit respiraţia. Era ceva… pervers în ochii ăia de culoarea smaraldului. Fascinată, nu mi-am mai putut lua ochii de la el şi nici el n-a făcut-o. Distanţa dintre noi parcă se evaporase.

O secundă mai târziu a început să rânjească şi s-a întors spre Ash, care îi spunea ceva. Am respirat scurt şi mi-am îndreptat din nou atenţia spre prietenele mele.

— Mda, a murmurat Lesa visătoare, de-aia.

— Eu… n-are niciun motiv. Îmi simţeam obrajii în flăcări. Nu l-aţi văzut? Făcea doar faza aia a lui cu buzele.

— Faza aia cu buzele e foarte sexy, a zis Lesa şi s-a uitat la Dee. Scuze. Ştiu că e frate-tău şi restul.

— Nu-i nimic. M-am obişnuit cu asta. Dee şi-a sprijinit bărbia în palmă. Mai ţii minte ziua aia pe verandă?

M-am uitat la ea printre gene.

— Ce-a fost pe verandă? a întrebat Lesa, aşa de curioasă că-i sticleau ochii.

— Nimic, am zis eu.

— Erau uite-aşa de aproape. Dee ţinea două degete apropiate la un centimetru unul de altul. Şi sunt convinsă că ar fi fost şi mai apropiaţi de atât.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu e adevărat, Dee. Nici măcar nu ne simpatizăm.

Carissa şi-a scos ochelarii şi a suflat peste ei.

— Despre ce e vorba?

Spre oroarea mea, Lesa i-a povestit despre ce vorbeam.

— A, da, a încuviinţat Carissa. Vineri la oră se holbau unul la altul. Era foarte intensă chestia aia, gen „ţi-o trag din priviri".

M-am înecat cu apa.

— Ba nu făceam deloc aşa. Vorbeam, atâta tot!

— Katy, exact asta făceaţi. Lesa a luat un şerveţel şi a început să-l răsucească. Nu trebuie să-ţi fie jenă de asta. Aş face-o şi eu dacă s-ar băga.

M-am uitat fix la ea o clipă, apoi am început să râd.

— Fetelor, aţi luat-o razna. Nu e nimic între noi. M-am uitat la Dee: Iar tu ar trebui să ştii asta.

— Ştiu o groază de lucruri, a spus ea cu nevinovăţie.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui cu asta?

A dat din umeri şi a arătat spre felia de pizza din farfuria mea.

— O mai mănânci?

Am luat-o din farfurie şi i-am dat-o. A început s-o devoreze încântată, ignorându-mi privirea.

— A, fetelor, aţi auzit de Sarah? a spus Carissa, trântind capacul mobilului şi ridicând privirea spre noi. Era să uit.

— Nu. Lesa s-a uitat la mine: Ben, fratele mai mare al Carissei, este prieten cu fratele lui Sarah. Sunt amândoi la WVU[16].

— Aha.

M-am apucat să curăţ eticheta de pe sticla mea de apă. Când am auzit de Sarah, mi-am adus aminte de spital şi de ceea ce mi se spusese despre moartea ei. Şi mi-am amintit de arumi şi de faptul că ei sunt pe undeva, pe aici.

— Robbie i-a spus lui Ben că poliţia nu crede că ar fi fost un atac de cord şi că nu a murit din cauze naturale. Carissa s-a uitat puţin în jur şi a început să vorbească în şoaptă: în orice caz, nu dintr-o cauză naturală cunoscută.

Dee a lăsat jos felia de pizza. Atunci mi-am dat seama că e o chestie gravă.

— Cum adică?

— Se pare că inima ei era într-aşa un hal, încât nici dacă ar fi suferit de o boală cronică nu ar fi fost posibil să ajungă aşa, a explicat Carissa.

Dee a ridicat din umeri.

— Am înţeles, dar ce ar fi putut să îi provoace asta?

M-am uitat la Dee, fiindcă eu aveam o bănuială în legătură cu ce-ar fi putut să fie. După masă, am tras-o deoparte.

— A fost unul din ăia? am întrebat-o eu. Un arum?

Dee şi-a muşcat buza şi apoi m-a luat de mână ca să plecăm din uşa cantinei şi de lângă fratele ei, care tocmai ieşea de acolo.

— A fost, dar Daemon a avut grijă de el.

Am avut o ezitare.

— A fost tot ăla care m-a atacat pe mine?

— Da. Dee s-a uitat peste umăr, cu buzele strânse. Daemon crede că a fost o simplă

coincidenţă şi că arumul a dat întâmplător de ea. Sarah nu ştia nimic despre noi, pot să jur.

Mie mi se părea că n-avea nicio logică.

— Şi atunci, de ce?

Dee s-a uitat în ochii mei.

— Nici nu trebuie să aibă un motiv, Katy. Arumii sunt malefici. Ei ucid ca să ne ia puterile. A făcut o pauză, a pălit şi a adăugat: Iar pe oameni îi ucid doar ca să se distreze.

Capitolul 21

În mod surprinzător, lucrurile erau acum destul de… normale. Urma mea s-a pierdut într-adevăr după o săptămână şi jumătate. Daemon se purta de parcă tocmai fusese eliberat după douăzeci de ani de puşcărie şi nu mai era niciodată prin preajmă atunci când stăteam cu Dee. Luna septembrie trecuse fără niciun alt incident, la fel şi jumătate din octombrie.

Mama continua să lucreze la cele două joburi ale ei şi se mai întâlnise de vreo două ori cu domnul Michaels. Se vedea că îl place, iar eu mă bucuram pentru ea. De mult n-o mai văzusem zâmbind altfel decât trist.

Carissa şi Lesa începuseră să mă viziteze acasă şi fusesem de mai multe ori cu ele şi cu Dee la mall, în Cumberland, să vedem un film. Chiar dacă acum mă împrietenisem cu cele două fete şi aveam mai multe lucruri în comun cu ele, tot de Dee mă simţeam mai apropiată. Ne obişnuiserăm să facem totul împreună, mai puţin să vorbim despre Daemon. Ea încercase de mai multe ori.

— Ştiu sigur că te place, mi-a zis ea o dată, când se chema că învăţam împreună. Am văzut cum se uită la tine. De câte ori aduc vorba de tine devine nervos.

Am oftat şi am închis caietul.

— Dee, motivul pentru care se uită fix la mine e că se gândeşte cum să mă omoare şi să-mi ascundă cadavrul.

— Ba nu se uită aşa la tine.

— Dar cum se uită, Dee?

Ea a aruncat cartea din pat şi s-a aşezat în genunchi, punându-şi mâinile pe piept.

— Se uită gen „Te urăsc dar te vreau”.

Am chicotit.

— Asta-i îngrozitor.

— E adevărat. Dee şi-a lăsat mâinile jos. Putem şi noi să avem relaţii cu oamenii, să ştii. Nu prea are rost, dar putem. Iar el nu s-a uitat aşa niciodată până acum la vreo fată.

— A fost obligat să se uite la mine, Dee.

M-am trântit pe spate în pat. Stomacul mi se strângea la gândul că Daemon ar fi putut să vrea în taină să fie cu mine. Sigur, ştiam că e atras de mine. *Simţeam* asta, dar nu avea nicio legătură cu dorinţa fizică.

— Dar tu? Cum merge treaba cu Adam?

— Cu Adam nu e absolut nimic. Nu ştiu cum poate Ash să simtă o atracţie pentru Daemon. Am crescut împreună, iar Adam este ca un frate pentru mine. Şi nici el nu cred că simte altceva. Dee a făcut o pauză şi buza de jos i-a tremurat puţin. Nu-mi place niciunul dintre ai mei.

— Atunci îţi place… vreun băiat uman?

A clătinat din cap.

— Nu. Dar dacă mi-ar plăcea, aş avea o relaţie cu el fără probleme. Am dreptul să fiu şi eu fericită. N-ar trebui să conteze dacă e ca tine sau nu.

— Sunt perfect de acord cu asta.

Dee se cuibărise şi ea lângă mine în pat.

— Daemon ar lua-o razna dacă m-aş îndrăgosti de un om.

Mi-a venit să zâmbesc auzind-o, dar apoi mi-am amintit de fratele ei. Chiar aşa era, Daemon ar lua-o razna. Şi poate avea şi de ce, fiindcă dacă fratele lor nu s-ar fi îndrăgostit de o fată umană, acum ar fi fost în viaţă.

Speram ca Dee să nu se îndrăgostească de vreun om, pentru binele ei. Mai mult ca sigur Daemon s-ar fi urcat pe pereţi.

Pe la jumătatea lunii octombrie, parcă dintr-odată ne întorseserăm în timp. Eram gata să-i iau pixul ăla şi să-l distrug. Nu mai ştiu de câte ori m-a împuns cu el în spate, la multă vreme după ce urma

dispăruse. Părea că scopul lui în viaţă era să mă enerveze pe mine.

Şi, într-un fel, de-abia aşteptam să se întâmple asta, numai fiindcă era destul de amuzant… asta când nu sărea calul şi devenea de-a dreptul schizofrenic.

Aşa cum s-a întâmplat vineri, când eram în clasă şi Simon m-a întrebat dacă nu vreau să învăţăm la trigonometrie. Până să apuc să zic ceva, rucsacul lui Simon a zburat de pe bancă şi tot ce era în el s-a împrăştiat pe jos, ca şi cum cineva l-ar fi măturat cu mâna. Roşu la faţă şi confuz, Simon nu a mai avut timp să se gândească la ce s-a întâmplat, fiindcă toată clasa râdea de el în timp ce-şi aduna de pe jos caietele şi creioanele împrăştiate peste tot.

M-am uitat peste umăr la Daemon, bănuind că el se afla în spatele rucsacului zburător, dar el nu a făcut decât să zâmbească leneş.

— Care-i problema ta? l-am întrebat eu pe coridor, după oră. Ştiu că tu ai făcut chestia aia.

A ridicat din umeri.

— Şi?

Şi? M-am oprit la dulapul meu şi am constatat cu surprindere că Daemon venise după mine.

— Ai făcut o chestie urâtă, Daemon. L-ai pus într-o situaţie penibilă. Am adăugat apoi în şoaptă: Şi credeam că chestia cu folosirea puterilor… îi atrage pe *ăia.*

— Faza asta nu le indică decât un punct slab pe hartă. Şi nu lasă urme pe nimeni.

Şi-a aplecat capul spre mine până când şuviţele lui întunecate mi-au atins obrajii. Pe de o parte, aş fi vrut să mă bag în dulap cu totul, pe de altă parte aş fi vrut să mă bag în *el.*

— În plus, a adăugat, ţi-am făcut un serviciu.

Am râs.

— Adică de ce a fost un serviciu pentru mine?

Daemon a zâmbit şi apoi a lăsat ochii în jos, iar genele dese îi umbreau privirea.

— Nu învăţatul la matematică îl frământa pe el.

Asta era discutabil, dar nu l-am contrazis. Nu voiam să cedez cu nimic în faţa lui, chiar dacă era capabil să mă arunce în aer cu un singur gând.

— Şi dacă ar fi aşa, ce?

— Îţi place Simon? A ridicat bărbia, iar ochii lui de smarald erau plini de furie. Nu pot să cred că-ţi place.

Am ezitat.

— Eşti gelos?

Daemon s-a uitat în altă parte.

Iar eu am prins din zbor ocazia să-mi bat puţin joc de el şi am atacat. El rămăsese nemişcat, nici nu respira.

— Eşti gelos pe Simon? Am vorbit mai încet. Pe un om? Ce jenant, Daemon.

El a inspirat repede.

— Nu sunt gelos. Am încercat doar să te ajut. Indivizii ăştia ca Simon nu vor decât să ţi se bage între picioare.

M-am uitat fix la el, roşie la faţă.

— De ce? Crezi că ăsta-i singurul motiv pentru care poate să mă placă un băiat?

Daemon a zâmbit cu un aer înţelept şi s-a retras încet.

— Eu ţi-am spus.

După aceea a plecat şi s-a pierdut în mulţimea de copii de pe coridor. Ceea ce a fost foarte bine, fiindcă dacă mai stătea mult îl luam la bătaie.

Când m-am întors, am văzut-o pe Ash în faţa clasei ei. Ai fi zis că mă străpunge cu ochii.

Nu mai vorbea nimeni despre Sarah. Nu fiindcă uitase toată lumea de ea. Dar trebuia să mergi mai departe, aşa face toată lumea. Ştiam şi eu cum murise şi de ce murise, dar încercam să nu mă mai gândesc la asta. Când îmi aminteam, mi se răscolea stomacul. Ea murise pentru că Daemon mă salvase din mâinile arumului, iar ăsta trebuise să-şi verse furia pe cineva.

Noaptea visam de multe ori parcarea din spatele bibliotecii, îi vedeam faţa şi ochii *lui* reci şi plini de

furie în timp ce mă strângea de gât. În nopţile alea mă trezeam cu un urlet în gât şi scăldată într-o transpiraţie rece.

În afară de coşmaruri şi de talentele de bătăuş extraterestru pe care şi le arăta Daemon din când în când, nu era nimic anormal. Ziceai că sunt vecină cu doi adolescenţi obişnuiţi.

Adolescenţi care nu trebuie să mişte un deget ca să schimbe canalul la televizor şi care sunt cam tensionaţi când apare o ploaie de meteoriţi.

Dee îmi spusese că arumii se foloseau de aceste fenomene cosmice ca să ajungă pe Pământ nedetectaţi de cei din guvern. Nu prea înţelegeam cum e asta şi nici ea nu mi-a explicat, dar câteva zile după o asemenea ploaie de meteoriţi, sau chiar după o stea căzătoare, gemenii erau foarte încordaţi. Uneori dispăreau, prelungindu-şi weekendul cu o zi sau lipsind într-o miercuri fără să anunţe în prealabil. În cele din urmă, Dee mi-a spus că aveau treabă cu MA-ul. Îmi tot spuneau să nu-mi fac griji cu arumii, dar eu nu-i credeam. Nu puteam să-i cred când vedeam cât se chinuie să evite subiectul.

Dar joi, la şcoală, Dee era preocupată de cu totul altceva. În weekendul următor avea loc Balul Bobocilor şi ea nu-şi găsise nicio rochie care să-i placă. Urma să meargă la bal însoţită de Adam. Sau de Andrew? Nu puteam să-i disting pe cei doi blonzi incredibili.

Toată lumea aştepta cu nerăbdare balul. Pe coridoare erau atârnate serpentine de hârtie. Peste tot erau afişe care anunţau meciul dintre noi şi o altă şcoală şi petrecerea dansantă care urma. Pretutindeni se vindeau bilete. Lesa şi Carissa aveau şi ele însoţitori pentru bal. Din câte înţelesesem din discuţia de la masă cu o zi înainte, nici ele nu-şi găsiseră rochii.

Eu însă nu aveam niciun partener.

Au încercat ieri să mă convingă că nu e o catastrofa socială dacă vin singură şi ştiam şi eu

asta, numai că nu era genul meu să stau toată noaptea lângă perete şi să fiu a cincea roată la căruţă.

Într-o şcoală mică, aşa cum era PHS, toată lumea cunoştea pe toată lumea. Erau perechi care se formaseră de la începutul şcolii. Erau alţii care se cuplau numai ca să meargă împreună la dans. Iar eu, care nu aveam de fapt nicio legătură reală cu nimeni, nu aveam de unde să-mi găsesc un partener. Situaţie fatală pentru respectul de sine.

După ce toată ora de mate mă străduisem să nu bag în seamă tentativele lui Daemon de a mă enerva, mă dusesem la dulapul meu ca să pun la loc cărţoaia aia inutilă şi să iau alta la fel de inutilă, când m-am trezit lângă mine cu Simon.

— Hei, i-am spus eu, zâmbind şi sperând că Daemon nu e pe acolo, altfel cine ştie ce Dumnezeu ar mai fi făcut. Am avut impresia că ai adormit la oră.

A râs.

— Cam asta am făcut. Şi am visat numai formule trigonometrice. Iar asta era înfricoşător.

Am râs şi eu, mi-am îndesat cartea în rucsac şi am împins uşa de la dulap cu şoldul.

— Îmi dau seama.

Simon nu era un tip urât. Nu că mă dădeam în vânt după forţoşii masivi care păreau că toată vara au ridicat baloţi de fân deasupra capului. Avea nişte braţe cât un trunchi de copac, dar zâmbea destul de plăcut. Şi ochii albaştri erau frumuşei, iar când zâmbea, i se încreţea pielea din jurul ochilor. Dar nu erau verzi, iar buzele lui nu aveau niciun pic de poezie.

— Nu te-am văzut niciodată la meciurile noastre, a spus el, încreţindu-şi ochii. Nu-ţi place fotbalul?

Simon era fundaş sau apărător, ceva. Sincer, habar n-aveam.

— Am fost la unul, i-am răspuns eu.

Şi plecasem la pauză împreună cu Dee. Ne plictisiserăm amândouă la culme.

— Nu prea le am cu fotbalul.

Mă aşteptam să plece după ce i-am spus asta, fiindcă pe aici fotbalul era ca un fel de religie, dar el s-a rezemat de dulapul de alături, cu braţele încrucişate la piept.

— Păi, mă întrebam dacă ai ceva în plan pentru sâmbăta viitoare.

Privirea mi s-a dus spre bannerul roşu cu alb de deasupra capului său. Sâmbăta viitoare era balul. Mi s-a uscat gâtul ca unui animal încolţit şi am făcut ochii mari.

— Nu. N-am niciun plan.

— Nu te duci la dans? m-a întrebat el.

Să spun că nu am cu cine să mă duc, sau ar suna prea penibil? M-am mulţumit să clatin din cap.

Simon a părut uşurat.

— Ţi-ar plăcea să mergi? Cu mine?

Primul impuls a fost să spun nu. Nu-l cunoşteam aproape deloc pe tipul ăsta şi credeam că e prieten cu una dintre contorsionistele alea din echipa de majorete, şi nici nu-mi plăcea. Dar dacă mă duceam la bal cu el, nu însemna că mă şi mărit cu el. Nu însemna nici că e iubitul meu. Pur şi simplu, mergeam împreună la dans. Şi mi-a trecut prin cap o idee groaznică. De-abia aşteptam să văd ce faţă o să facă Daemon când o să afle că mi-am găsit partener.

I-am zis da, am făcut schimb de numere de telefon şi asta a fost tot. Mă duceam la balul bobocilor, iar acum trebuia să-mi caut şi eu rochie. Mama o să fie încântată. La prânz, i-am dat vestea cea mare lui Dee, cu gândul că se va bucura.

— Simon te-a invitat la dans? Dee rămăsese cu gura căscată. Ba chiar s-a oprit din mestecat vreo cinci secunde. Şi ai zis da?

Am dat din cap.

— Da, ce-i cu asta?

— Simon are o reputaţie, a spus Carissa, uitându-se la mine pe deasupra ochelarilor. Se zice că vrea să fie bicicleta PHS.

— Adică vrea să ia toate fetele la plimbare, a clarificat Lesa, ridicând din umeri. Dar e drăguţ. Mie îmi plac braţele lui.

— Dar nu înseamnă că dacă are el reputaţia asta de cuceritor o să fiu şi eu una dintre cuceririle lui.

Am adunat cu furculiţa salata din farfurie. Azi ne dăduseră chiftele. Iar eu nu mă omoram după ele.

— Şi a fost destul de simpatic când m-a întrebat.

— S-a despărţit de Kimmy cam de o săptămână, aşa ceva, a spus Carissa. Se pare că a înşelat-o cu Tammy.

A, da, Kimmy. Aşa o chema pe majoretă.

— Are el o chestie cu fetele al căror nume se termină în y?

Lesa a pufnit.

— Ah! la fel ca al tău. E un semn divin.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În fine, asta e. Ai un partener. Aşa că acum putem să mergem împreună să ne căutăm rochii în weekendul ăsta.

Carissa şi-a plesnit palmele.

— A! Ce-ar fi să mergem toate cu aceeaşi maşină? N-ar fi grozav? Ce zici, Dee?

— Ce? a făcut Dee.

Carissa a repetat întrebarea, iar Dee a dat din cap cu un aer absent.

— Sunt sigură că Adam n-are nimic împotrivă.

Am stabilit să ne ducem sâmbătă la Cumberland, iar Lesa şi Carissa nu-şi mai găseau locul de atâta entuziasm. Dee nu părea deloc încântată. Şi, cel mai ciudat, nu numai că nu mi-a mai mâncat jumătate din porţie, dar nici nu şi-a terminat-o pe a ei.

*

Când am plecat de la şcoală în ziua aceea, a trebuit să mă duc după maşină până în fundul parcării, fiindcă dimineaţă venisem târziu. Parcarea era chiar lângă terenul de fotbal, care acum era gol.

Era nasol să parchezi acolo. Dinspre munte bătea un vânt rece, care mătura violent parcarea.

— Katy!

M-am întors, recunoscând vocea aceea joasă. Inima îmi sărise în gât. Nici nu mai simţeam vântul. Mi-am încleştat mâinile pe curelele rucsacului şi l-am aşteptat să ajungă lângă mine.

Daemon s-a oprit în faţa mea şi a întins mâna să-mi îndrepte cureaua răsucită a genţii.

— Te pricepi să-ţi alegi locul de parcare.

Surprinsă de gestul lui, am rămas câteva secunde fără reacţie.

— Ştiu.

Ne-am îndreptat spre maşina mea şi, cât mi-am pus rucsacul pe bancheta din spate, Daemon a aşteptat lângă mine, cu mâinile în buzunare. Avea ceva întunecat în ochi şi buzele strânse.

Am simţit un nod în stomac.

— E totul în regulă? S-a întâmplat ceva…?

— Nu. Daemon şi-a trecut mâna prin păr. Nimic, ăăă… de natură cosmică.

— Bun. Am suspinat uşurată şi m-am rezemat de maşină lângă el. Ai reuşit să mă sperii o clipă.

El s-a întors spre mine şi astfel eram la doar câţiva centimetri distanţă unul de altul.

— Am auzit că te duci la dans cu Simon Cutters.

Mi-am aranjat o şuviţă de păr care-mi căzuse pe ochi. Vântul mi-a aruncat-o înapoi.

— Veştile circulă foarte repede.

— Da, aşa se întâmplă pe aici.

S-a întins iar spre mine, de data asta ca să-mi dea după ureche şuviţa aia de păr. Încheieturile degetelor lui mi-au atins uşor faţa. Atingerea aceea uşoară mi-a dat o furnicătură ciudată şi un tremurat care nu avea nimic de-a face cu frigul de afară.

— Credeam că nu-ţi place de el.

— Nu e chiar aşa de rău, am zis eu.

Pe terenul de sport erau acum nişte copii la încălzire, care se pregăteau de alergări.

— În felul lui, e drăguţ, şi m-a invitat să merg cu el.

— Te duci cu el doar fiindcă te-a invitat?

Nu aşa se face? Am dat din cap. Îmi tot învârteam cheile în mână, iar Daemon nu se grăbea să vorbească.

— Tu te duci la dans? l-am întrebat.

Daemon s-a apropiat mai mult de mine, astfel încât genunchiul lui mi-a atins coapsa.

— Are vreo importanţă? a zis.

Mi-am reţinut potopul de înjurături care îmi venea în minte.

— Nu chiar.

S-a aplecat spre mine.

— N-ar trebui să te duci cu cineva doar fiindcă te-a invitat.

Mă uitam în jos, la cheile de la maşină, întrebându-mă dacă aş putea să scot ochii cuiva cu ele.

— Nu văd ce legătură are toată treaba asta cu tine.

— Eşti prietena surorii mele şi de-aia are legătură cu mine.

M-am uitat la el cu gura căscată.

— E cel mai prost raţionament pe care l-am auzit vreodată. M-am îndreptat spre maşină, dar m-am oprit lângă portbagaj. N-ar trebui să te preocupe ce face Ash?

— Ash şi cu mine nu suntem împreună.

O parte idioată din mine s-a bucurat la gândul că ei doi nu sunt împreună. Am clătinat din cap şi m-am dus spre portieră.

— Nu te mai agita, Daemon. N-am de gând să renunţ fiindcă nu-ţi convine ţie.

A tras încet o înjurătură şi a venit după mine.

— Nu vreau să intri în vreo belea.

— Ce fel de belea?

Am deschis portiera maşinii.

El s-a prins cu mâna de portieră. Una dintre sprâncene i se arcuise în sus.

— Cunoscându-te, nici măcar nu pot să-mi imaginez în ce-ai putea să intri.

— Da, normal, fiindcă Simon o să lase o urmă pe mine care o să atragă nişte vaci ucigaşe în loc de extratereştri ucigaşi. Ia mâna de pe portieră.

— Mă scoţi din sărite, a izbucnit el, cu ochii sclipind de enervare. Ăstuia i s-a dus vestea, Kat. Nu vreau decât să ai grijă.

M-am uitat ţintă la el o secundă. Era posibil oare ca Daemon să fie sincer preocupat de siguranţa mea? Am alungat repede gândul ăsta din minte.

— N-o să mi se întâmple nimic, Daemon. Pot să am şi singură grijă de mine.

— Bine. A dat drumul portierei aşa de repede, încât am împins-o înapoi fără să vreau. Kat…

Era prea târziu. Portiera îmi prinsese degetele. Am început să urlu, fiindcă durerea mi s-a dus până în sus pe braţ.

— Au!

Mi-am scuturat mâna, ca să-mi mai treacă durerea din degete. Arătătorul îmi sângera. Restul degetelor sigur aveau să se învineţească şi să arate ca nişte cârnaţi mâine-dimineaţă. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji.

— Doamne, ce mă doare.

Pe neaşteptate, fără să spună o vorbă, a întins brusc braţul şi mi-a prins mâna. Am simţit un val de căldură şi un fel de furnicături care plecau din vârful degetelor care îmi zvâcneau dureros şi ajungeau până în cot. În clipa următoare, durerea trecuse.

Am rămas cu gura căscată.

— Daemon?

Privirile ni s-au încrucişat. Mi-a dat fulgerător drumul la mână, de parcă îl ardea.

— Rahat…

— Ai făcut… iar am urme pe mine?

Mi-am şters sângele de pe deget. Pielea era rozalie, dar rana era deja închisă.

— Fir-ar să fie!

El a înghiţit în sec.

— Nu se vede prea tare. Cred că n-o să fie nicio problemă. De-abia o văd şi eu, dar ai putea să…

— Nu! Ai zis că nu se vede. N-o s-o vadă nimeni. N-am nimic. Nu mă mai dădăci.

Am respirat greu. Stomacul mi se strânsese.

— Pot să am şi singură grijă de mine.

Daemon m-a privit câteva secunde.

— Ai dreptate. E clar că poţi să ai grijă de tine, atâta timp cât te fereşti de portiere. Ai rezistat mai mult decât orice fiinţă umană care a ştiut adevărul despre noi.

*

Cuvintele pe care mi le spusese Daemon înainte de a pleca mi-au răsunat în minte toată noaptea şi o bună parte din ziua de sâmbătă. Am rezistat mai mult decât oricine aflase adevărul despre ei. Nu puteam să nu mă întreb cât mai era până îmi suna şi mie ceasul.

După prânz, am plecat împreună cu Dee şi le-am luat şi pe cele două fete cu noi. Am ajuns repede la Cumberland şi am găsit imediat magazinul la care voiau ele să mergem. Mă aşteptam ca la ora asta să nu mai găsim cine ştie ce chestii la Dress Barn, dar rafturile erau pline de haine.

Carissa şi Lesa ştiau deja ce căutau: ceva strâmt. Dee oscila între ceva roz şi ceva din dantelă. Eu voiam ceva care să nu arate ca pe vremea bunicii sau ca un prototip de la fabrica de fundiţe.

Până la urmă, Dee mi-a găsit o rochie roşie, în stil grecesc, strânsă în talie şi care de la mijloc cădea în falduri largi. Avea un decolteu destul de îndrăzneţ, dar nu se compara cu ce-şi luaseră Carissa şi Lesa.

— Ce n-aş da să am eu sânii ăştia, a bombănit Lesa, uitându-se cu jind la pieptul Carissei, care se revărsa afară din rochie. Nu-i corect. Eu am doar fund şi piept deloc.

În timp ce Dee proba o rochie roz, până la genunchi, Carissa se admira în oglinda de pe perete.

— Ce ziceţi, fetelor? ne-a întrebat.

— Eşti foarte sexy, i-am zis eu.

Şi chiar era. Avea o siluetă perfectă de clepsidră.

Dee a ieşit din cabină, arătând absolut uluitor în rochia ei roz. Materialul avea nişte fire subţiri de lamé şi se mula perfect pe talia ei frumoasă. Ea a aruncat o privire în oglindă, a dat din cap şi a intrat înapoi în cabină să se schimbe.

Am schimbat un surâs cu Lesa.

— N-are nevoie de părerea noastră.

— Păi, nu cred că există ceva în lumea asta care să nu-i stea ei bine.

Şi-a dat ochii peste cap şi a intrat şi ea în cabină să se probeze.

Când mi-a venit şi mie rândul să mă probez, a trebuit să recunosc că Dee se pricepea. Avea un gust desăvârşit în materie de modă. Rochia mi se potrivea perfect, de parcă fusese făcută pentru mine. Iar cu sutienul ăla incorporat, puteam să stau şi eu cu capul sus lângă Carissa, fără să mă mai simt ca o fetiţă.

M-am răsucit în faţa oglinzii, ca să mă văd din spate. Nu era rău deloc.

— Ar trebui să-ţi ridici părul, mi-a spus Dee, care apăruse lângă mine. S-a întins şi mi-a răsucit artistic părul în vârful capului. Ai gâtul aşa de lung. Trebuie să-l laşi la vedere. Dacă vrei, îţi aranjez eu părul şi te şi machiez.

Am dat din cap, îmi plăcea ideea.

— Mersi. N-aş fi zis niciodată că o să-mi stea bine cu o asemenea rochie.

— Ţi-ar sta bine în oricare din rochiile astea. Dee mi-a dat drumul la păr. Acum ai nevoie de pantofi. A arătat cu capul spre rafturile de încălţăminte. Ar merge ceva roşu sau argintiu. Dacă se poate, cu cât mai multe cureluşe.

M-am uitat la rafturile cu pantofi, gândindu-mă că aveam acasă o pereche de sandale în cureluşe şi cu toc înalt. Ştiam prea bine că rochia aia avea să mă coste şi ultimul bănuţ din suma pe care mi-o dăduse mama cu mare bucurie în dimineaţa aceea. Am luat totuşi de pe raft o pereche de pantofi roşii cu toc. Erau absolut superbi.

Cum stăteam acolo, am avut deodată o senzaţie curioasă. M-am uitat în jur. Fetele erau în fundul magazinului, la poşete, iar vânzătoarea era în spatele tejghelei. Uşa s-a deschis, scârţâind, din cauza vântului. Nu era nimeni la uşă.

Vânzătoarea şi-a ridicat capul o clipă, încruntată. Apoi şi-a văzut de revista ei.

M-a apucat tremuratul când mi-am mutat privirea de la uşă la ferestrele magazinului. În spatele manechinelor împodobite era un bărbat care stătea pe trotuar şi se uita înăuntru. Părul negru era pieptănat pe spate şi îi lăsa la vedere faţa palidă. Jumătate din faţă era acoperită de o pereche de ochelari de soare supradimensionaţi, care păreau total nepotriviţi într-o zi înnorată ca aceea. Avea jeanşi negri şi geacă de piele.

Şi îmi dădea fiori.

M-am tras în spatele rafturilor, prefăcându-mă că mă uit la rochii. Căutând să par cât mai indiferentă, am ridicat capul pe deasupra rafturilor, să mă uit afară.

Era tot acolo.

— Ce dracu'? am scăpat eu printre dinţi.

Ori aştepta pe cineva care era în magazin, ori era un ciudat. Sau un arum. Refuzam să cred ultima variantă. M-am uitat prin magazinul aproape gol şi am ajuns la concluzia că trebuie să fie un ciudat.

— Ce faci aici? Lesa ieşise din cabină, trăgându-şi fermoarul la rochia strânsă pe corp şi cloşată jos, care îi făcea mai feminină silueta băieţoasă. Te ascunzi după rafturi? m-a întrebat mirată.

Mă pregăteam să i-l arăt pe pervers, dar când m-am uitat spre fereastră, acesta dispăruse.

— Nimic. Mi-am dres glasul. Voi aţi terminat?

A dat din cap iar eu am intrat repede înapoi în cabină şi m-am schimbat. Tot timpul cât am plătit, m-am uitat spre fereastră. Am avut aceeaşi senzaţie stranie tot drumul până la locul unde parcase Dee maşina. Mă aşteptam ca individul ăla să-mi sară în faţă în orice moment şi să bage groaza în mine.

Ne-am împăturit cu grijă rochiile şi le-am aşezat în portbagaj. Carissa şi Lesa au urcat pe bancheta din spate. Dee a închis portbagajul şi s-a întors spre mine. Avea un mic zâmbet pe faţă.

— Nu ţi-am zis de la început ca să nu te răzgândeşti în legătură cu rochia.

— Ce? m-am încruntat eu. Îmi face fundul mare?

A râs.

— Nu. Arăţi superb în ea.

— Atunci, care-i faza?

Zâmbetul ei a devenit uşor viclean.

— Ştii, roşul e culoarea preferată a lui Daemon.

Capitolul 22

În seara balului eram plină de nervi. Eram gata să-l sun pe Simon să-i spun să nu mai vină, fiindcă ţinuse morţiş să mă ia de acasă, dar m-am gândit că mama dăduse atâţia bani pe rochia aia, iar Dee se chinuise să mă aranjeze.

Îmi ondulase părul şi mi-l ridicase, lăsându-mi gâtul la vedere. La tâmple lăsase nişte şuviţe strategice care îmi cădeau pe umerii goi. Ba mi-a dat chiar şi cu o chestie cu aromă de vanilie pe păr şi, când m-am uitat în oglindă, am văzut că părul meu strălucea. Ochii mei aveau acum o culoare mai caldă datorită liniei fumurii pe care mi-o desenase pe pleoape. Începeam să cred că-mi pusese şi gene false, fiindcă genele mele nu fuseseră niciodată aşa de lungi şi de negre. Ultimul retuş pe care l-a făcut înainte de a pleca în grabă ca să se întâlnească cu Lesa a fost luciul de buze, care le-a dat o nuanţă perfectă de rubin.

M-am studiat mult timp în oglindă înainte de a coborî. Parcă mă uitam la altcineva şi mi-am spus că de-acum ar trebui să încep să mă machiez şi eu mai des.

Mama a început să plângă când m-a văzut.

— Doamne, scumpo, ce frumoasă eşti. A vrut să mă îmbrăţişeze, dar s-a oprit. Nu vreau să stric ceva. Stai să-mi iau aparatul de fotografiat.

Nu puteam să o refuz, măcar de data asta. Am aşteptat să vină cu aparatul şi mi-a făcut o mie de poze. Îmbrăcată aşa cum era, în uniforma ei de asistentă medicală, arăta destul de caraghios făcând poze.

— Ştii, în legătură cu tipul ăsta, Simon, a început ea, încreţindu-şi fruntea. Nu mi-ai zis niciodată nimic despre el.

O, Doamne.

— Suntem prieteni. Nimic mai mult, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Mi-a aruncat privirea aia maternă.

— Dar ce s-a întâmplat cu băiatul de-alături, cu Daemon? Ai ieşit cu el de vreo câteva ori, nu?

Am ridicat din umeri. Era o discuţie pe care nu aveam cum s-o port cu mama.

— Păi, acum suntem prinamici.

— Ce?

Sprâncenele i s-au încruntat.

— Nimic, am oftat eu, privindu-mi mâna.

Nu se mai vedea nimic. Şi totuşi aveam o urmă slabă pe mine, cel puţin aşa îmi spusese el.

— Suntem prieteni.

— Păcat. S-a întins spre mine să-mi aşeze o buclă rebelă. Părea un băiat tare drăguţ.

Daemon? Băiat drăguţ? Hmmm, nu. Conversaţia noastră a fost întreruptă de un zgomot puternic de motor. M-am dus la fereastră să mă uit. Doamne Dumnezeule. Maşina lui Simon era de dimensiunile unui submarin.

— De ce n-ai vrut să luaţi cina împreună, aşa cum zicea şi Dee? m-a întrebat mama, pregătindu-şi aparatul pentru a doua şedinţă foto.

Dacă Simon n-a vrut să mergem toţi cu aceeaşi maşină, n-am vrut nici eu să mergem la cină. Am stabilit să vină să mă ia, chestie care nu mă încânta prea tare, dar mi se părea stupid să ne întâlnim la bal. Ca să nu mai spun că el avea şi biletele.

Nu i-am mai răspuns şi m-am dus să deschid uşa. Simon era acolo, îmbrăcat în smoching. M-am şi mirat că există smochinguri de mărimea asta. Ochii lui, care păreau cam tulburi, au alunecat de la faţa mea în jos, pe corp, ceea ce m-a făcut să capăt şi eu culoarea rochiei.

— Arăţi sexy, a zis el, întinzându-mi un bucheţel din ăla care se pune la încheietura mâinii.

Am clipit din ochi şi am auzit-o pe mama că-şi drege glasul. Am luat bucheţelul şi m-am dat la o

parte ca să-i fac loc lui Simon să intre.

— Mamă, el e Simon.

Simon a făcut un pas, ca să strângă mâna pe care mama i-o întinsese.

— Acum îmi dau seama de la cine a luat Katy trăsăturile astea frumoase.

Mama a ridicat o sprânceană şi s-a transformat în Crăiasa Zăpezii. Simon nu reuşise să-şi facă un fan.

— Ce drăguţ eşti.

M-am dus lângă el şi mi-am prins bucheţelul la mână, uşurată că nu trebuia să-l prind în piept. Simon a stat răbdător la milioanele de poze pe care le-a făcut mama, ţinându-mă de mijloc şi zâmbind în obiectiv.

— A, era să uit. Mama a dispărut în sufragerie, de unde s-a întors cu un şal negru de dantelă, pe care mi l-a aşezat pe umeri. O să-ţi ţină cald.

— Mersi, i-am spus eu şi am îmbrăţişat-o strâns, mai bucuroasă decât putea ea să-şi imagineze.

Rochia mi se păruse minunată mai devreme, dar acum, cu Simon care se holba în decolteul meu, mă simţeam stânjenită cu atâta piele goală expusă.

Mama m-a tras deoparte după ce Simon a ieşit din casă.

— Mă suni neapărat când ajungi acasă. Dacă e ceva, îmi dai telefon imediat. Bine? În seara asta lucrez la Winchester. S-a uitat spre uşă, încruntată. Dar pot să plec, dacă e nevoie.

— Mamă, o să fie bine. M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. A venit după mine până la uşă. Arăţi cu adevărat superb.

Am tăiat-o repede, înainte să înceapă iar să plângă. Ca să ajungi în maşina lui Simon îţi trebuia o anumită metodă de căţărare şi am fost surprinsă că n-a fost nevoie de vreo scară.

— Frate, ce sexy eşti.

Simon şi-a aruncat o bomboană mentolată în gură, înainte să iasă de pe alee.

Speram că n-are de gând să mai folosească bomboanele alea.

— Mersi. Şi tu arăţi bine.

Cam asta a fost toată conversaţia noastră. Simon nu era un interlocutor spiritual. Şocant, ce să zic. Drumul până la şcoală a fost lung şi stânjenitor, iar eu mă ţineam de capetele şalului ca de un colac de salvare. S-a uitat de mai multe ori spre mine, a zâmbit şi şi-a aruncat iar câte o bomboană în gură.

De-abia aşteptam să ajung la bal.

Când am intrat în parcare, am înţeles, în sfârşit, de ce băga în el atâtea bomboane mentolate. Simon a scos o sticlă argintie din buzunarul smochingului şi a tras o duşcă zdravănă. Apoi mi-a întins-o şi mie.

Alcool. Era un început promiţător. Am refuzat oferta lui şi deja mă gândeam cu cine o să mă întorc acasă. Nu mă deranja faptul că bea. Dar nu aveam de gând să plec acasă cu un şofer beat.

Simon, nepăsător, şi-a băgat sticla înapoi în buzunar.

— Stai aşa. Te ajut eu să cobori.

Ei, da, asta era frumos din partea lui, fiindcă mă şi gândeam cum o să mă dau jos de acolo.

El mi-a deschis portiera şi eu i-am zâmbit.

— Mersi.

— Vrei să-ţi laşi geanta aici? m-a întrebat el.

La dracu', bineînţeles că nu. Am clătinat din cap şi am lăsat clutch-ul să-mi atârne de mână. Simon mi-a luat mâna şi m-a ajutat să mă dau jos. M-a tras cam tare, aşa că am ajuns să mă lovesc de pieptul lui tare.

— Eşti bine? m-a întrebat el zâmbind.

Am dat din cap, încercând să nu iau în seamă senzaţia neplăcută pe care o aveam în stomac.

Afară se auzea ritmul susţinut al muzicii care venea din sala de sport. Ne-am oprit în faţa uşilor aburite, iar Simon m-a tras spre el într-o îmbrăţişare neîndemânatică.

— Mă bucur mult că ai venit cu mine la dans, a zis el, iar respiraţia lui avea un miros ciudat de mentă şi un iz puternic de alcool.

— Şi eu, am spus eu, încercând să par cât mai sinceră. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui zdravăn şi l-am împins. Ar trebui să intrăm.

A zâmbit şi mi-a dat drumul. O mână i-a alunecat pe spatele meu, până pe şold. Am înţepenit brusc şi mi-am spus că a fost un accident. Nu puteam să cred că m-ar pipăi în halul ăsta. Nici măcar nu apucaserăm să dansăm.

Sala de sport fusese transformată într-un salon de dans cu tematică autumnală. Din tavan atârnau ghirlande de frunze îngălbenite şi tot frunze erau lipite şi pe uşi. Prin colţuri şi în faţa scenei erau aşezaţi dovleci şi cornuri ale abundenţei pline cu frunze.

Cum am intrat în sală, am fost înconjuraţi de prietenii lui Simon. Unii dintre ei mă măsurau din cap până-n picioare şi apoi băteau cuba cu Simon sau îi trăgeau una pe spate fără a se feri, ca şi cum i-ar fi spus că a nimerit-o. Se pare că devenisem dintr-odată interesantă, fiindcă acum se vedea că am şi eu sâni. Băieţii sunt aşa de infantili. În timp ce ei îşi treceau de la unul la altul sticla lui Simon, eu m-am salutat, destul de încordată, cu prietenele lor. Toate erau majorete. Ce plictiseală.

M-am uitat prin mulţime şi am văzut-o pe Lesa cu partenerul ei.

— Mă întorc imediat.

Înainte ca Simon să apuce să mă oprească, am plecat ca din puşcă spre ea. Ea s-a întors când prietenul ei i-a făcut semn în direcţia mea. I-am zâmbit.

— Arăţi superb.

A trebuit să ţip ca să mă audă, fiindcă muzica era prea tare.

— Şi tu! M-a îmbrăţişat repede şi apoi s-a dat un pas înapoi. Se poartă frumos cu tine?

— Până acum, da. Te superi?

A dat din cap că nu şi mi-am pus şalul şi clutch-ul pe masa lor.

— Au făcut frumos aici, am remarcat.

Lesa a aprobat din cap.

— Tot sală de sport e. A râs. Are mirosul ăla specific.

Asta cam aşa era. Carissa a venit şi ea în scurt timp lângă noi, invitându-ne pe ringul de dans fără băieţi. Mie îmi convenea. Am dansat fete cu fete, chicotind şi prostindu-ne. Lesa dansa ca o târfă drogată în ultimul hal, iar Carissa la un moment dat a început să alerge pe loc.

Am văzut-o cu coada ochiului pe Dee, care stătea de vorbă cu Adam lângă scenă. Le-am făcut fetelor cu mâna şi m-am dus la ei.

— Dee!

Ea s-a întors la mine, cu ochii sclipind în lumina puternică.

— Hei.

M-am oprit brusc, uitându-mă de la unul la altul. Adam mi-a zâmbit cam strâmb, după care s-a pierdut în mulţimea de dansatori.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o, luând-o de mână şi strângându-i-o. Ai plâns?

— Nu. Nu! Şi-a dus cealaltă mână la ochi şi s-a şters cu degetul mic. Numai că… Adam nu a fost prea încântat să vină cu mine şi eu nici măcar nu cred că aş fi vrut să fiu aici… Şi e aşa… A scuturat capul şi şi-a tras mâna. În fine. Arăţi superb! Rochia asta e mortală!

Mi se rupea sufletul pentru ea. Mi se părea aşa de incorect ca ea să nu-şi poată alege singură un partener. Cu atât mai mult cu cât toţi luxenii pe care îi întâlnisem eu erau nişte jigodii. Iar dacă au crescut împreună de mici, era ca şi cum ar fi mers la dans cu frate-său.

— Hei, am zis eu, fiindcă îmi venise o idee. Putem să plecăm de-aici, dacă vrei. Putem să mergem să ne uităm la nişte filme şi să mâncăm îngheţată îmbrăcate în rochiile noastre frumoase.

N-ar fi mişto? Putem să luăm *Braveheart.* Ştiu că-ţi place filmul ăla.

Dee a râs şi m-a îmbrăţişat, iar cu ochii în lacrimi.

— Nu. O să ne distrăm aici. Cum e partenerul tău?

M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut.

— Probabil că e beat pe undeva.

— Nu se poate! Şi-a dat pe spate o şuviţă de păr. Îşi îndreptase părul cu placa şi acum îi cădea pe umeri ca nişte valuri întunecate. Beat rău?

— Încă nu, dar voiam să te întreb dacă n-aţi putea să mă luaţi şi pe mine cu voi când plecaţi.

— Normal. M-a tras de mână spre ringul de dans. Probabil că după dans o să mergem la focul de tabără. Dacă vrei, vii şi tu cu noi, dacă nu, te lăsăm acasă.

Simon nu-mi spusese nimic despre vreo petrecere. Poate aveam noroc şi uita de mine. Dee şi cu mine ne-am făcut loc cu greu până la ringul de dans, ţinându-ne de mână. Renunţasem s-o mai caut pe Lesa în toată mulţimea aia, dar apoi am înţepenit.

Pe o măsuţă albă era o lumânare micuţă într-un pahar de sticlă. Flacăra ei tremurătoare arunca umbre mişcătoare pe pomeţii înalţi ai lui Daemon şi pe buzele lui pline. Ash nu se vedea nicăieri, dar chiar nu-mi păsa dacă era şi ea pe acolo.

Daemon se uita la mine aşa de concentrat, încât fără să vreau am făcut un pas înapoi, dar privirile noastre au rămas tot lipite. Am simţit brusc o dorinţă imensă care mă străbătea din cap până în picioare ca un fulger fierbinte, o senzaţie care nu ştii de unde vine şi care ţi se pare irepetabilă.

Şi apoi m-am trezit cu Simon în faţa mea, luându-mă de mână şi trăgându-mă de lângă Dee pe ringul de dans. Nu era o melodie lentă, dar el tot şi-a pus braţele groase în jurul meu şi m-a ţinut strâns la pieptul lui. Am simţit în coaste conturul sticlei din buzunar.

— Dispari aşa de lângă mine, a zis el cu buzele pe urechea mea, suflându-mi în faţă vapori de alcool. Credeam că ai plecat şi m-ai lăsat.

— Nu, am văzut nişte prietene. Am încercat să mă îndepărtez de el, dar era imposibil. Unde sunt prietenii tăi?

— Hă? a făcut el tare, fiindcă nu mă auzea din cauza muzicii. E o petrecere pe Câmp. Toată lumea se duce acolo.

Mâna lui era jos pe spatele meu, cu un deget chiar pe fund.

— Ar trebui să mergem şi noi.

Fir-ar să fie!

— Nu ştiu. Trebuie să mă întorc acasă, am strigat eu la el, încercând să-i dau mâna la o parte de pe fundul meu.

— Şi ce dacă? E Balul Bobocilor. Trebuie să ne distrăm.

Nu m-am mai obosit să-i răspund. Eram prea ocupată să-i ţin mâinile la distanţă, iar mâinile lui erau *peste tot.* Am mai dansat pe încă o melodie, după care am reuşit în sfârşit să scap de el, numai datorită Carissei, care m-a salvat.

În jurul meu era un haos total. Am privit-o pe ascuns pe Ash, care stătea la masă şi părea iritată, în timp ce Daemon se uita fix în podea. După mai multe pauze de baie şi câteva dansuri, m-am trezit iar cu Simon lângă mine.

Pentru o fiinţă umană, se pricepea destul de bine să ia prin surprindere pe cineva.

Parcă nu mai puţea aşa a alcool de data asta, dar, la naiba, mâinile lui erau mult prea prietenoase în înghesuiala aia. Îi simţeam fiecare părticică a corpului lipită de mine, iar lui nu părea să-i pese. M-au trecut toate transpiraţiile când şi-a luat mâna de pe umărul meu şi aproape că mi-a atins sânii.

M-am tras repede înapoi, uitându-mă urât la el.

— Simon.

— Ce? Avea un aer nevinovat. Scuză-mă, mi-a alunecat mâna.

Mâna i-a alunecat din nou pe fundul meu. M-am uitat într-o parte, gândindu-mă ce să fac în situaţia asta. Trebuia să dispar de aici. Şi repede.

— Îmi dai voie? s-a auzit o voce joasă din spatele meu.

Ochii albaştri ai lui Simon s-au lărgit, iar eu m-am întors.

Daemon stătea lângă noi, cu o expresie dură. Nu se uita la mine. Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Simon, de parcă l-ar fi înfruntat. De parcă l-ar fi provocat să spună „nu”.

După o secundă tensionată, Simon mi-a dat drumul.

— La fix. Chiar simţeam nevoia să beau ceva.

Daemon a ridicat o sprânceană spre Simon şi apoi s-a întors către mine.

— Dansezi?

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce are de gând să facă şi mi-am pus mâinile pe umerii lui cu prudenţă.

— Asta chiar e o surpriză.

El n-a spus nimic, m-a apucat de talie şi mi-a luat mâna în mâna lui. Muzica devenise din ce în ce mai lentă, de parcă se târa, o melodie obsedantă despre iubiri pierdute şi regăsite. M-am uitat în sus, în ochii lui extraordinari, şocată că era în stare să mă ţină cu atâta… tandreţe. Inima îmi bubuia şi îmi simţeam sângele pulsând în tot corpul. Cred că era din cauza dansului, a rochiei mele… a felului în care îi venea smochingul ăla.

M-a tras mai aproape de el.

În mine se dădea o luptă crâncenă între dorinţă şi frică. Luminile orbitoare care veneau din tavan se reflectau în părul lui întunecat.

— Te simţi bine… cu Ash?

— Tu te simţi bine cu Mâini Alunecoase?

Mi-am muşcat buzele.

— Şmecher ca întotdeauna.

A râs în urechea mea, făcându-mă să mă înfior.

— Am venit toţi trei – Ash, Andrew şi cu mine.

Mâna lui se odihnea pe şoldul meu, dar asta avea un impact complet diferit asupra mea. Sub sifonul rochiei, simţeam cum mă furnică pielea. Daemon şi-a dres glasul şi s-a uitat în altă parte.

— Apropo… arăţi minunat. Mult prea bine ca să stai cu idiotul ăla.

M-am făcut roşie ca focul şi mi-am lăsat ochii în jos.

— Eşti drogat cumva?

— Din păcate, nu. Deşi sunt curios de ce mă întrebi.

— Nu mi-ai spus niciodată ceva frumos până acum.

— Bună observaţie, a oftat el.

Daemon s-a apropiat puţin mai mult de mine şi şi-a aplecat uşor capul. Am tresărit când obrajii noştri s-au atins.

— N-am de gând să te muşc. Sau să te pipăi. Poţi să stai liniştită.

Riposta mea inteligentă mi-a murit pe buze când el a luat mâna de pe şoldul meu şi mi-a pus capul pe umărul lui. În momentul în care i-am atins umărul, pe care îl simţeam prin smoching, am fost cuprinsă de un vârtej de senzaţii. Mâna lui s-a întors iar pe şalele mele şi am dansat uşor pe muzica lentă. După câteva clipe, el a început să fredoneze încet, iar eu am închis ochii. Asta… asta nu era ceva plăcut. Era tulburător.

— Serios, cum merge întâlnirea ta? m-a întrebat el.

Am zâmbit.

— E cam prea prietenos.

— Aşa mă gândeam şi eu. A făcut o mişcare cu capul şi preţ de o clipă bărbia lui s-a sprijinit în părul meu, apoi a ridicat-o. Te-am avertizat că aşa o să fie.

— Daemon, am spus încet, fiindcă nu voiam să stric atmosfera.

Era ceva aşa de plăcut, cumva liniştitor.

— Mă descurc eu cu el.

A pufnit.

— Da, aşa mi se pare, Kitten. I se mişcau mâinile aşa de repede, încât începusem să mă întreb dacă e o fiinţă umană sau nu.

Am devenit rigidă şi am deschis ochii. Am numărat până la zece. Ajunsesem la trei când el a început să vorbească din nou.

— Ar trebui să pleci acasă pe furiş, când nu te vede.

Mâna lui mă ţinea acum şi mai strâns.

— Dacă vrei, aş putea să-i zic lui Dee să ia forma ta până pleci.

Şocată că era în stare să meargă aşa de departe, m-am tras înapoi şi m-am uitat în sus la el.

— Şi ţi s-ar părea în regulă s-o pipăie pe *sora ta*?

— Ştiu sigur că ea se poate descurca uşor cu el. Tu n-ai nicio şansă cu tipul ăsta.

Ne-am oprit din dans, fără să mai fim atenţi la ceilalţi. Nu-mi venea să cred ce-mi spunea.

— Poftim? N-am nicio şansă?

— Uite, eu am venit cu maşina. Aş putea să-i zic lui Dee să meargă cu Andrew şi te duc eu acasă.

Se părea că se gândise la toate. Apoi şi-a îngustat ochii.

— Nu-mi spune că ai de gând să te duci şi la petrecere cu idiotul ăla?

— Tu te duci? am întrebat eu şi mi-am tras mâna dintr-a lui.

Cealaltă mână o ţineam încă pe pieptul lui, iar el avea încă braţul în jurul mijlocului meu.

— N-are importanţă ce fac eu.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea era plin de frustrare.

— Tu n-ai ce căuta acolo.

— Dar nu poţi tu să-mi spui ce să fac, Daemon.

Ochii i s-au îngustat, dar tot puteam să văd strălucirea aceea ciudată care începea să se formeze acolo, acoperindu-i pupilele.

— Te duce Dee acasă. Şi jur că, dacă o să fie nevoie, o să te arunc pe umăr şi o să te car aşa de

aici, să ştii.

Mâna de pe pieptul lui mi s-a strâns în pumn.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

A zâmbit, dar ochii lui începuseră să lucească.

— O s-o vezi.

— Las-o baltă, am spus, fără să iau în seamă privirile care începuseră să se întoarcă spre noi. Peste umărul lui l-am văzut pe domnul Garrison, care se uita la noi, lucru pe care l-am speculat imediat. Tu eşti cel care ar face o scenă cu asta, am replicat.

Daemon a scos un sunet care chiar semăna cu un mormăit.

Orice om sănătos la minte s-ar fi speriat, şi aşa ar fi trebuit să fac şi eu, mai ales că ştiam de ce era în stare. Dar nu mă speriasem.

— Fiindcă acum, când vorbim, profesorul extraterestru de prin partea locului se uită fix la noi. Ce crezi c-ar zice el dacă m-ai arunca pe umăr aşa cum vrei tu, băiete?

L-am simţit cum se încordează tot.

Am zâmbit ca o pisică după ce a mâncat toţi peştii din acvariu.

— Aşa ziceam şi eu.

În mod surprinzător, a început şi el să zâmbească.

— Mereu te subestimez, Kitten.

N-am avut timp să-mi savurez marea victorie, că Simon s-a infiltrat iar neauzit lângă noi.

— Eşti gata? m-a întrebat el, uitându-se când la mine, când la Daemon. Toată lumea se pregăteşte să plece la petrecere.

Expresia de pe faţa lui Daemon m-a îmboldit să nu fac cum spunea el, şi mai mult de asta am şi acceptat. Nu îmi controla el mie viaţa. Eu o controlam.

Capitolul 23

Câmpul era la vreo trei kilometri de Petersburg, în direcţia opusă faţă de casa mea. Era o câmpie imensă pe care fusese cultivat porumb. Cât vedeai cu ochii erau baloţi de paie, luminaţi de flăcări roşii şi portocalii. Îmi era imposibil să nu mă gândesc că această combinaţie de foc şi paie uscate nu mirosea a bine.

Cineva a dat cep la un butoi de bere.

Corecţie: combinaţia de paie, foc şi bere ieftină nu mirosea a bine.

Simon îşi ţinuse mâinile acasă tot drumul până aici, aşa că eram destul de mulţumită de decizia pe care o luasem, dacă lăsam la o parte problema de mai sus. Am mers împreună până la foc, pe tulpini de porumb călcate în picioare.

— Fetele sunt acolo, a spus Simon şi mi-a arătat cu mâna de partea cealaltă a focului, unde mai multe fete stăteau grămadă, bând din pahare roşii de plastic. Ar trebui să mergi şi tu acolo, să le saluţi. Socializează puţin.

Am dat din cap, dar nu aveam de gând să mă duc.

— O să aduc ceva de băut.

Înainte de asta s-a aplecat spre mine şi mi-a strâns uşor umerii. Când a ajuns lângă butoiul cu bere, i-a făcut semn cu mâna unui tip şi a strigat în gura mare „U-raa!”

În jurul focului era o grămadă de lume, care se întindea până spre pădurea din spate. Cineva adusese o camionetă până aici şi dăduse drumul tare la radio, lăsând portierele deschise, aşa încât era imposibil să mai auzi ceva. Mi-am înfăşurat mai bine şalul pe umeri şi am început să mă plimb pe margine, căutând persoane cunoscute. Am văzut-o

cu mare uşurare pe Dee, care era cu tripleţii Thompson. Lângă ei, pe o pătură, stăteau Lesa şi Carissa. Daemon nu se vedea nicăieri.

— Dee! am strigat-o eu, dându-mă la o parte din faţa unei fete care se chinuia să meargă pe tocuri. Dee!

S-a întors şi apoi a început să fluture cu putere din mână. Am apucat să fac un singur pas spre ea, că Simon a şi apărut de undeva cu două pahare în mână.

— Doamne, am zis eu, făcând un pas înapoi. M-ai speriat.

Simon a râs şi mi-a întins un pahar.

— Nu ştiu de ce. Doar te-am strigat.

— Scuze.

Am luat paharul şi am încreţit din nas la mirosul ăla neplăcut. Am luat o înghiţitură şi mi-am dat seama că gustul era la fel ca şi mirosul.

— E cam greu să auzi ceva în hărmălaia asta.

— Ştiu. Şi nici n-am putut să stăm şi noi de vorbă. Simon mi-a cuprins umerii cu braţul, împiedicându-se puţin. Şi asta-i nasol. Aş fi vrut să stau de vorbă cu tine toată noaptea. Îţi place bucheţelul?

— E foarte frumos. Îţi mulţumesc din nou.

Chiar era drăguţ, cu trandafiri roz şi roşii.

— L-ai luat din oraş?

A dat din cap şi apoi a golit pe gât conţinutul paharului, în timp ce ne îndepărtam de maşină.

— Mama lucrează la o florărie de-acolo. Ea l-a făcut.

— Uau. Ce tare. Mi-am trecut un deget peste petale, atentă să nu vărs paharul. Şi tatăl tău lucrează tot în oraş?

— Nu, el face naveta în Virginia. A aruncat paharul şi şi-a scos sticla. E avocat, s-a lăudat el, deşurubând capacul cu o mână. E specializat în daune morale. Fratele lui e medic şi lucrează în oraş.

— Şi mama mea e asistentă medicală în Virginia.

Toate mişcările lui îmi trăseseră şalul de pe umeri. Aproape că îmi căzuse.

— Te-ai hotărât la ce facultate vrei să te duci? am întrebat eu, chinuindu-mă să găsesc ceva de zis.

Dacă nu luam în considerare mâinile lui prea prietenoase, era destul de drăguţ.

— Mă duc la WVU, cu băieţii. S-a uitat la paharul meu neatins şi s-a încruntat. Nu bei?

— A, ba da.

Am mai luat o înghiţitură, demonstrativ. El a zâmbit şi s-a uitat în altă parte, spunându-mi care dintre prietenii lui vor să meargă la Marshall, în loc de WVU. Fiindcă nu se uita la mine, am vărsat jumătate din lichidul din pahar.

Simon a continuat cu întrebările, întrerupându-se des de câte ori trecea pe lângă noi vreun prieten de-al lui. Am reuşit să arunc şi restul de băutură, dar mi-a umplut paharul de mai multe ori. Simon îmi spunea să rămân acolo, iar el se ducea la butoiul cu bere şi îmi umplea iar paharul. Pe la al treilea pahar pe care pretinsesem că l-am băut, Simon deja se gândea probabil că sunt o beţivă, dar cel puţin făcuse ceva mişcare de întreţinere cu drumurile la butoi.

Fără să-mi dau seama, ne îndepărtaserăm destul de mult de foc şi acum eram aproape de pădure. Fiecare pas era un chin. Pământul era denivelat, mai aveam şi tocuri înalte, iar Simon se rezema de mine.

Simon şi-a îndreptat umerii şi şi-a luat mâna de pe umerii mei, odată cu şalul, pe care l-am văzut o clipă zburând în spatele meu, apoi pierzându-se undeva în tufişurile întunecate şi dese.

— Fir-ar să fie, am spus eu şi m-am întors să-l caut.

— Ce? a zis el cam împleticit.

— Şalul meu – a căzut pe jos.

Am făcut vreo doi paşi spre foc.

— Mmm, îţi stă mai bine fără el, a zis el. Rochia asta e criminală.

I-am aruncat o privire enervată peste umăr şi am început iar să caut cu privirea în… întunericul deplin.

— Mă rog, dar şalul e al mamei şi mă omoară dacă îl pierd.

— O să-l găsim noi. Nu te mai gândi acum la el.

M-a prins pe neaşteptate de mijloc şi m-a tras spre el. Speriată, am scăpat din mână paharul cu bere şi am început să râd nervos, pe când mă eliberam din îmbrăţişarea lui.

— Cred că trebuie să-l găsesc acum.

— Nu poate să mai aştepte?

Simon a făcut un pas spre mine, iar eu m-am tras un pas înapoi. L-am văzut stând chiar în faţa mea şi abia acum mi-am dat seama că eram prinsă între el şi un copac.

— Ştii, când vorbeam, mi-am dat seama că vreau să fac o chestie.

M-am uitat spre focul de tabără. Acum eram departe de el.

— Ce?

A pus o mână masivă pe umărul meu şi m-a strâns cu putere. Senzaţia pe care am avut-o era mai mult decât dezgust. Mai era ceva. Un sentiment mai violent, care îmi lăsa un gust ciudat în gură, la fel ca atunci când arumul mă abordase în faţa bibliotecii. Simon s-a aplecat spre mine şi în acelaşi timp m-a tras spre el, lăsându-şi capul în jos.

Am îngheţat o singură secundă, dar lui nu i-a trebuit mai mult. Îi simţeam buzele pe gura mea, mirosind a bere şi bomboane mentolate. A scos un fel de icnet şi s-a împins în mine. M-am trezit cu spatele lipit de copac înainte să pot reacţiona, şi se tot împingea în mine, sărutându-mi buzele strânse. Nu puteam să respir. Mi-am pus palmele pe pieptul lui şi l-am împins până când am putut să-mi eliberez gura.

— Potoleşte-te, Simon, asta-i deja prea mult, am spus, trăgând aer adânc în piept.

Am încercat să mă eliberez de sub el, dar era de neclintit.

— Ei, hai, cum e prea mult?

A reuşit să-şi strecoare mâna între copac şi spatele meu şi acum mă ţinea şi mai strâns.

L-am împins iar, furioasă.

— N-am venit aici pentru asta!

Simon a râs.

— Toată lumea vine aici pentru asta. Uite, am băut amândoi, ne distrăm bine. Nu e nimic rău în asta. N-o să spun la nimeni dacă nu vrei să se afle. Toţi ştiu că astă-vară ai făcut-o cu Daemon.

— *Ce?* am ţipat eu. Simon, dă-mi dru…

Buzele lui umede şi scârboase mi-au astupat gura. Îşi strecurase limba în gura mea şi simţeam că-mi vine să vomit. Bătăile inimii mele se înteţiseră şi în clipa aceea îmi doream să-l fi ascultat pe Daemon şi să mă fi dus cu el acasă, fiindcă toată chestia asta *chiar* mă depăşea.

Am reuşit cumva să-mi eliberez capul.

— Simon, *opreşte-te!*

Şi atunci Simon *chiar* s-a oprit. M-am sprijinit de copac, ameţită şi cu respiraţia tăiată. S-a auzit un zgomot ca şi cum cineva ar fi căzut, apoi un ţipăt de durere. Cineva stătea aplecat peste un Simon prăbuşit cu faţa la pământ şi îl trăgea în sus de ceafa.

— Nu înţelegi engleza?

Am recunoscut imediat vocea baritonală. Era aceeaşi voce cu care Daemon îmi vorbise în ziua când lucrasem în grădină. Avea cumva un calm mortal, o profunzime ameninţătoare. Respira greu, uitându-se la băiatul care se chircise de frică.

— Omule, îmi cer scuze, a bolborosit Simon, apucându-l pe Daemon de mână. Am crezut că ea…

— Ce-ai crezut? Daemon l-a tras în sus, aşezându-l din nou pe picioare. Ai crezut că „nu” înseamnă „da”?

— Nu! Da! Am crezut că…

Daemon a ridicat o mână, iar Simon… s-a *oprit* pur şi simplu. Ţinea mâinile ridicate şi întinse în dreptul feţei. Sângele care îi curgea din nas i s-a oprit în gura deschisă. Ochii erau larg deschişi şi nu mai clipea deloc. Pe faţă îi încremenise o expresie de frică şi confuzie beată.

Daemon îl îngheţase pe Simon. La propriu.

Am păşit în faţă.

— Daemon, ce… ce-ai făcut?

Nu s-a uitat la mine, era cu ochii aţintiţi asupra lui Simon.

— Ori îi făceam asta, ori îl omoram.

Nu aveam niciun dubiu că ar fi fost în stare să-l omoare. L-am lovit uşor pe braţ pe Simon. Părea viu, dar era ţeapăn. Ca un leş. Am înghiţit în sec.

— Este viu?

— Ar trebui să fie? m-a întrebat el.

Ne-am uitat unul la celălalt, cu înţelegere şi regret.

Daemon a strâns din fălci.

— N-are nimic. În clipa asta e ca şi adormit.

Simon arăta ca o statuie, ca statuia unui pervers beat.

— Doamne, ce nebunie. M-am tras înapoi, strângându-mi braţele cu mâinile. Şi cât o să stea aşa?

— Cât vreau eu, a replicat el. Aş putea să-l las aici. Să se pişe pe el căprioarele şi să se găinăţeze ciorile în capul lui.

— Nu poţi să faci… aşa ceva, ştii şi tu. Nu?

Daemon a ridicat din umeri.

— Trebuie să-l trezeşti, dar mai întâi vreau să fac şi eu ceva.

Daemon a înălţat curios din sprâncene.

Am respirat adânc, simţind încă în gură gustul ăla oribil de bere ieftină, bomboane mentolate şi limba lui Simon, şi l-am lovit fix între picioare. Simon nu a reacţionat, dar avea să simtă el mai târziu.

— Mamă. Daemon a râs uşor. Poate era mai bine dacă-l omoram.

S-a încruntat când mi-a văzut expresia. S-a întors spre Simon şi şi-a fluturat mâna.

Băiatul s-a încovoiat şi şi-a dus mâinile între picioare.

— Rahat.

Daemon l-a împins pe Simon.

— Dispari dracului din faţa mea şi îţi jur că dacă mai îndrăzneşti să te uiţi vreodată la ea, o să fie ultimul lucru pe care-l faci.

Simon era încă şi mai livid când şi-a şters nasul de sânge. Ochii lui se mutau de la mine la Daemon şi înapoi.

— Katy, scuză-mă…

— Pleacă. Dracului. De. Aici, a rostit Daemon sacadat şi a păşit ameninţător înainte.

Simon s-a întors rapid pe călcâie şi a plecat, împiedicându-se şi şchiopătând prin tufişuri. Între noi se lăsase o tăcere mormântală. Parcă nici muzica nu se mai auzea. Daemon s-a întors şi a plecat. Eu am rămas acolo în picioare, tremurând.

Daemon avea de gând să mă lase aici.

Nu puteam să-l învinovăţesc. Mă avertizase de mai multe ori şi eu nu îl ascultasem. Lacrimi de furie şi de frustrare îmi ardeau ochii.

Dar apoi el s-a întors, cu şalul meu în mână. Mi l-a întins, înjurând în şoaptă. Am luat şalul din mâinile lui, tremurând, şi am văzut că ochii îi străluceau. De cât timp străluceau aşa? Îi simţeam efectiv privirea pe mine, intensă şi grea.

— Ştiu, am şoptit eu, acoperindu-mi cu şalul rochia sfâşiată în faţă. Te rog, nu-mi mai spune.

— Ce să-ţi spun? Că ţi-am zis eu?

Vocea lui era plină de dezgust.

— Nici măcar eu nu sunt aşa jigodie. Te simţi bine?

Am dat din cap şi am respirat adânc.

— Mulţumesc.

Daemon a înjurat iar şi apoi s-a apropiat, aruncându-mi peste umeri ceva cald care purta mirosul acela al lui.

— Ia asta, a spus el răguşit. Pune-l pe tine. O să… te acopere mai bine.

M-am uitat în jos. Şalul de dantelă nu era de ajuns să îmi acopere corsajul rupt. Am roşit şi m-am îmbrăcat cu smochingul lui. Simţeam că mă înec în lacrimi. Eram furioasă pe Simon – pe mine – şi îmi era ruşine. După ce m-am îmbrăcat cu haina, m-am înfăşurat strâns cu ea şi cu şalul. Daemon n-o să mă lase să scap aşa uşor din asta. Poate că acum nu mi-o arunca în faţă, dar mai era timp.

Daemon şi-a trecut degetele pe obrazul meu, aranjându-mi o şuviţă de păr după ureche.

— Haide, a şoptit el.

Am ridicat ochii spre el. Avea o blândeţe neaşteptată în privire. Am înghiţit cu greu nodul din gât. Poate să fie el aşa de drăguţ?

— Te duc acasă.

De data asta nu mai suna ca o comandă sau ca o declaraţie arogantă. Erau doar nişte cuvinte obişnuite. Am dat din cap. Nu aveam de gând să mai zic nimic despre dezastrul care se întâmplase şi despre faptul că acum aveam probabil altă urmă pe mine. Apoi am avut o revelaţie.

— Stai.

Expresia lui părea să spună că e gata să revină la ameninţarea lui de dinainte şi să mă ia cu forţa de acolo.

— Kat.

— N-o să aibă şi Simon o urmă pe el, la fel ca mine?

Chiar dacă i-ar fi trecut prin minte gândul ăsta, nu părea să-l intereseze prea tare.

— Ba da.

— Dar…

Daemon a fost în faţa mea într-o fracţiune de secundă.

— Nu asta e problema mea în momentul ăsta.

Apoi m-a luat de braţ. Nu mă strângea prea tare, dar mă ţinea bine. N-am mai scos niciun cuvânt în timp ce mă conducea prin aerul rece al nopţii spre SUV-ul lui, care era parcat în apropiere de şoseaua principală. Mai multe maşini pe lângă care treceam ambalau motoarele. Unele chiar plecau. De câte ori mă uitam la el, îşi îngusta ochii şi îşi încleşta fălcile.

Sentimentul de vină mă rodea ca un acid. Dacă arumul mai era pe aici şi vedea urma lui Simon? Bine, e adevărat că era un violator ordinar, dar ce-ar fi păţit dacă l-ar fi găsit arumul? Nu puteam să-l lăsăm acolo, bântuind cu urma aia pe el.

Mi-a dat drumul la braţ şi a deschis portiera din dreapta a SUV-ului. Am urcat în maşină, mi-am desfăcut de pe mână cureaua poşetei şi am aşezat-o lângă mine. L-am văzut cum înconjoară maşina, butonând la telefon.

Daemon s-a urcat în maşină, aruncându-mi o privire întunecată.

— I-am trimis un SMS lui Dee că te duc eu acasă. Când am ajuns aici, zicea că te văzuse undeva dar nu te găsea.

Am dat din cap şi am vrut să trag centura de siguranţă, dar nu s-a mişcat. Toate frustrările s-au ridicat la suprafaţă şi am tras cu putere de ea.

— Fir-ar să fie!

Daemon s-a aplecat peste mine şi mi-a desfăcut degetele de pe centură. Într-un spaţiu aşa de mic, nu era prea mult loc să te mişti şi, până să spun eu ceva, el deja trăgea de centura de siguranţă. Când s-a apropiat, mi-a atins obrazul cu maxilarul şi apoi cu buzele. Au fost nişte atingeri de scurtă durată şi neintenţionate, dar cu toate astea mi-au tăiat respiraţia.

După ce a deblocat centura, a tras-o peste mine, iar dosul palmei lui mi-a atins uşor pieptul. M-am smucit în scaun.

El a ridicat capul spre mine, speriat. Şi eu eram la fel de surprinsă ca el. Buzele noastre aproape că se atingeau. Respiraţia lui era caldă şi plăcută. Mă ameţea. Ochii lui s-au oprit pe buzele mele, iar inima mea a început să facă în piept tot felul de chestii anormale.

Am rămas amândoi nemişcaţi un timp care mie mi s-a părut o eternitate.

Apoi el a fixat centura de siguranţă şi a revenit la locul lui, respirând precipitat. S-a apucat cu mâinile de volan şi a rămas aşa minute lungi, în timp ce eu încercam să-mi amintesc cum se respiră calm.

Fără să spună un cuvânt, a pornit pe şosea. În maşină domnea o tăcere tensionată şi grea. Drumul către casă a fost aproape chinuitor. Voiam să-i mai mulţumesc o dată şi să-l întreb ce are de gând să facă în legătură cu Simon, dar aveam bănuiala că nu e discuţia potrivită.

În cele din urmă mi-am lăsat capul pe spate, prefăcându-mă că dorm.

— Kat? a zis el pe la jumătatea drumului.

M-am prefăcut că nu-l aud. Mă purtam copilăreşte, îmi dădeam şi eu seama, dar nu ştiam ce să spun. Pentru mine el era o adevărată enigmă. Fiecare gest al lui era în contradicţie cu un alt gest al lui. Îi simţeam privirea asupra mea şi îmi era greu să o ignor. La fel de greu cum îmi era să ignor şi ceea ce era între noi.

— Rahat! a explodat Daemon, călcând frâna cu putere.

Am deschis ochii brusc şi am văzut şocată un bărbat în mijlocul drumului. SUV-ul a oprit scrâşnind din roţi, m-a aruncat în faţă, am simţit cum centura îmi intră dureros în umăr şi apoi mă azvârle înapoi. Pe urmă maşina s-a oprit pur şi simplu, şi motorul, şi luminile – tot.

Daemon vorbea într-o limbă care suna plăcut şi muzical. Mai auzisem limba asta, atunci când fusesem atacată de arum la bibliotecă.

L-am recunoscut pe bărbatul care stătea în faţa maşinii noastre. Avea aceiaşi jeanşi negri, aceiaşi ochelari de soare întunecaţi şi aceeaşi haină de piele ca atunci când îl văzusem la magazin. Apoi am mai văzut un bărbat, aproape identic cu primul. Nici măcar n-am putut să-mi dau seama de unde venise. Era ca o umbră care aluneca printre copaci. Pe urmă a apărut şi un al treilea, şi stăteau toţi unul lângă altul. Nu se mişcau.

— Daemon, am şoptit eu, cu inima în gât. Cine sunt ăştia?

Un fulger înspăimântător de un alb orbitor îi lumina ochii.

— Arumii.

Capitolul 24

Spaima m-a cuprins aşa de repede, încât mă simţeam ameţită şi aproape paralizată. Cum era posibil să fiu paralizată, când ar fi trebuit să simt o grămadă de lucruri?

Daemon s-a aplecat şi şi-a ridicat cracul pantalonilor. S-a auzit un sunet scrâşnit, ca şi cum s-ar fi dezlipit o bandă cu arici. Avea în mână ceva lung, întunecat şi lucios. Numai când mi l-a pus în mâinile care îmi tremurau am văzut că era un soi de sticlă neagră în formă de pumnal, ascuţită la un capăt ca o lamă, iar capătul celălalt era înfăşurat în piele.

— Ăsta e obsidian – sticlă vulcanică. Marginea asta e a naibii de ascuţită şi taie *orice,* mi-a explicat el în grabă. E singurul lucru de pe planeta asta, în afară de noi, care poate ucide un arum. Este kriptonitul lor.

Mă uitam la el şocată, cu degetele strânse pe mânerul de piele.

— Haide, frumuşelule! a strigat arumul din faţă, cu o voce guturală care te zgâria pe creier. Avea un accent foarte pronunţat, străin. Hai să ne jucăm!

Daemon nu l-a luat în seamă şi mi-a cuprins obrajii în mâinile lui, pe care le-am simţit ferme şi puternice.

— Ascultă-mă, Kat. Când îţi spun să fugi, să fugi şi să nu te uiţi o clipă înapoi, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă vreunul dintre ei vine după tine – *oricare* –, nu trebuie decât să-l loveşti cu obsidianul, nu contează unde.

— Daemon…

— Nu. Când îţi spun eu să fugi, tu fugi, Kat. Spune-mi că ai înţeles.

Ei erau trei, iar Daemon era unul singur. Premisele nu erau prea bune.

— Te rog, nu face asta. Hai să fugim amândoi…

— Nu pot. Dee e la petrecerea aia.

Ochii noştri s-au întâlnit preţ de o secundă.

— Să fugi când îţi spun eu.

Apoi s-a întors, a oftat resemnat şi a deschis portiera. Umerii lui Daemon erau foarte drepţi şi atitudinea lui plină de siguranţă. Zâmbetul ăla arogant, pe care de-atâtea ori am vrut să i-l şterg de pe faţă, apăruse iar pe buzele lui.

— Uau, a făcut Daemon. Băieţi, sunteţi şi mai urâţi în forma asta umană decât în forma voastră reală. Arătaţi de parcă aţi ieşit de sub nişte pietre. E soare prea puternic pe-aici?

Cel din faţă, probabil şeful lor, a mârâit.

— Eşti plin de aroganţă acum, ca toţi luxenii. Să vedem unde va mai fi aroganţa ta când îţi vom absorbi puterile.

— Acolo unde va fi şi piciorul meu, a replicat Daemon, încleştându-şi pumnii.

Şeful a părut cam descumpănit.

— Adică *în fundul vostru,* a zâmbit Daemon. Cei doi arumi au început să şuşotească între ei.

— Ia staţi aşa. Parcă vă cunosc de undeva. A, da, mi-am adus aminte. L-am omorât pe unul dintre fraţii voştri. Îmi cer scuze pentru asta. Cum îl chema? Că pentru mine toţi sunteţi la fel.

Siluetele lor au început să pâlpâie cumva, transformându-se din oameni în umbre şi iar în oameni. M-am întins spre mânerul portierei, ţinând strâns în mână pumnalul. Sângele îmi pulsa aşa de repede în vene, încât toate păreau că se mişcă cu încetinitorul.

— O să-ţi smulg eu esenţa din trup, a mârâit un arum, şi o să te fac să cerşeşti îndurare.

— Aşa cum a făcut frate-tău? a răspuns Daemon, cu o voce joasă şi rece. Fiindcă el aşa făcea – plângea ca o fetiţă înainte să-l desfiinţez.

Şi cu asta s-au încheiat discuţiile. Arumii au început să urle toţi deodată: urletul vântului şi al morţii. Respiraţia mi s-a oprit în gât.

Daemon şi-a aruncat mâinile în aer şi de sub maşină s-a pornit un fel de cutremur hârâitor, care zgâlţâia şoseaua şi scutura copacii din jur. S-a auzit mai întâi o bubuitură puternică, asemenea unui tunet, şi imediat după aceea altele, încontinuu. Pământul părea că se scutură şi huruie.

M-am uitat pe geam şi am icnit. Copacii erau smulşi din pământ, iar de rădăcinile lor groase atârnau mormane de pământ umed. Tot aerul se umpluse de miros de pământ reavăn.

Doamne, Dumnezeule, Daemon *scotea copacii din rădăcină.*

Unul dintre copaci l-a lovit în spate pe un arum, aruncându-l la câţiva metri distanţă pe şosea. Peste tot cădeau copaci. Unii aterizau pe şosea, blocând drumul oricărui şofer nevinovat care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Crengile se rupeau şi zburau prin aer ca nişte pumnale. Ceilalţi doi arumi reuşiseră să se ferească, pâlpâind întruna în timp ce înaintau spre Daemon, iar crengile treceau prin siluetele umbroase fără să întâmpine nicio rezistenţă.

Pământul de sub SUV tremura. Toată şoseaua începuse să crape. Bucăţi uriaşe de asfalt se roteau în aer, căpătând o nuanţă de portocaliu intens, de parcă erau incandescente, şi se duceau drept spre arumi.

Mamă, Doamne, de-acum o să mă gândesc de două ori înainte de a face ceva care să-l scoată din sărite pe Daemon.

Arumii încercau să pareze loviturile de asfalt şi copaci cu un fel de globuri uleioase. Acolo unde cădeau chestiile alea vâscoase, şoseaua începea să fumege. Aerul se umpluse de miros de smoală arsă.

Apoi Daemon nu a mai fost decât o lumină albă orbitoare, o siluetă care nu mai avea nimic uman în ea, complet nepământeană, superbă şi

înfricoşătoare în acelaşi timp. Din silueta lui s-au înălţat nişte lumini strălucitoare, care s-au unit într-un glob de energie zumzăitor şi au explodat. Lumina s-a revărsat pe şosea. Cablurile electrice de pe marginea drumului au pocnit şi apoi au explodat şi ele. Arumii erau doar umbre, dar nici aşa nu se puteau feri de lumina lui Daemon. Totuşi îi vedeam că vin în continuare spre Daemon. Unul dintre ei se pregătea să-l atace din lateral. Daemon şi-a împreunat mâinile, iar trăsnetul care a urmat a zgâlţâit maşina. Din el a izbucnit o lumină care a ţâşnit direct în arumul care era mai aproape de el şi l-a proiectat în sus, învârtindu-l, şi pentru o clipă acesta a căpătat iar formă umană. Ochelarii de soare erau făcuţi praf. Cioburile pluteau în aer, suspendate. Daemon şi-a lipit iar palmele, iar arumul a explodat în mii de scântei orbitoare, care păreau nişte steluţe licăritoare.

Daemon şi-a repezit mâna în faţă, iar celălalt arum a zburat câţiva metri în spate, dar a reuşit să aterizeze pe vine.

Fugi. Vocea venea din capul meu. *Acum fugi, Kat. Nu te uita înapoi. Fugi!*

Am deschis repede portiera şi m-am împiedicat. Am căzut în genunchi şi am coborât în şanţul de lângă şosea, strângând din ochi la urletul arumului. Am reuşit să ajung la un copac rămas încă în picioare şi m-am oprit. Instinctul îmi spunea să fug în continuare, aşa cum îmi ceruse Daemon, dar nu puteam să-l las singur acolo. Nu puteam *să fug.*

M-am întors, cu inima în gât. Cei doi arumi care mai rămăseseră voiau să-l încercuiască pe Daemon, estompându-se în umbre abia vizibile şi apoi transformându-se în nişte siluete înalte, copleşitoare. Globuri de ulei gros, negre ca noaptea, treceau pe lângă Daemon, foarte aproape de haloul de lumină care îl înconjura. Un vârtej întunecat s-a lovit de un copac, despicându-l în două.

Daemon riposta aruncând spre ei globuri de lumină mortale, cu o repeziciune uluitoare. Globurile şuierau prin aer şi se transformau în pereţi de flăcări care se stingeau atunci când ratau ţinta. Arumii nu erau la fel de rapizi ca Daemon, dar reuşeau să îi evite proiectilele. După vreo treizeci de globuri aruncate, era clar că silueta luminoasă a lui Daemon devenise mai palidă, iar intervalul dintre două aruncări era acum mai mare. Mi-am amintit ce-mi spusese atunci, după ce oprise camionul. Folosirea puterilor îl epuiza. Nu putea s-o mai ţină mult timp aşa.

M-a cuprins groaza când i-am văzut pe cei doi arumi apropiindu-se de Daemon, iar întunericul lor aproape îi acoperise lumina. Am văzut o minge roşie de foc ţâşnind spre un arum, dar nu l-a nimerit. Mingea de foc a căzut pe şosea, sfârâind inutil.

Unul dintre arumi dispăruse aproape complet, în timp ce altul continua să arunce bombele alea uleioase spre Daemon, una după alta, neobosit. Daemon apărea şi dispărea, după fiecare proiectil apărând la câţiva metri mai departe. Se mişca aşa de repede, că mişcările pe care le vedeam parcă erau întrerupte de o lumină stroboscopică.

Daemon îşi concentrase toată atenţia asupra arumului care arunca bombele de ulei şi nu îl vedea pe celălalt, care apăruse în spatele lui. Nişte braţe întunecoase au apucat ceea ce părea a fi capul lui Daemon, îngenunchindu-l pe şosea. Am ţipat, dar ţipătul meu a fost acoperit de râsul arumului.

— Acum eşti gata să mă implori? i-a spus în bătaie de joc arumul din faţa lui, luând formă umană. Hai, fă-o. Mi-ar plăcea mult să te aud spunând „te rog”, în timp ce eu îţi iau totul.

Daemon nu a răspuns, dar lumina lui era intensă şi zumzăia.

— Ai de gând să taci până la moarte? Fie şi aşa. Arumul a făcut un pas înainte, ridicându-şi capul. Baruck, acum e momentul.

Baruck l-a ridicat pe Daemon în picioare.

— Fă-o acum, Sarefeth!

O parte a creierului meu nu mai funcţiona. Mă mişcăm fără să gândesc, alergând chiar spre cei de care Daemon îmi ordonase să fug. Obsidianul devenea tot mai cald în mâna mea pe măsură ce mă îndepărtam de şanţul unde mă aflasem, şi se aprinsese ca jarul. Un toc de la pantofi mi s-a rupt când alergam peste crengile căzute, dar nu m-am oprit.

Nu era curaj. Era disperare.

Sarefeth s-a transformat în umbră şi a aruncat un braţ înainte, spre pieptul lui Daemon. Urletul lui Daemon m-a sfâşiat, iar frica mea, ajunsă la punctul ei maxim, s-a transformat în furie şi disperare. Lumina lui Daemon a ţâşnit, orbitoare şi densă. Pământul s-a zguduit de un cutremur înfiorător.

Ajunsă la doar câţiva metri în spatele lui Sarefeth, am înălţat mâna cu obsidianul în spate, ca să-mi iau avânt, şi am sărit înainte, coborând-o cu toată puterea pe care o aveam. Mă aşteptam să întâmpin o oarecare rezistenţă, aşa cum ai lovi carnea sau oasele cuiva, dar obsidianul a trecut prin umbra lui de parcă Sarefeth ar fi fost făcut din fum şi aer, iar eu am căzut în genunchi.

Sarefeth a tresărit brusc, luându-şi braţul din lumina lui Daemon. S-a întors spre mine, întinzându-şi braţele de umbră. M-am tras înapoi şi am căzut. Obsidianul strălucea în mâna mea, zumzăind de energie.

Şi apoi Serafeth s-a oprit. Din silueta lui au început să se desprindă bucăţi întregi, un fel de fragmente de întuneric care au prins să plutească spre cer, întunecând stelele, şi aşa, bucată cu bucată, s-a dezintegrat cu totul.

Baruck îi dăduse drumul lui Daemon şi se îndepărtase de el. Preţ de o clipă l-am văzut în formă umană, cu jeanşii şi haina lui neagră uitându-se cu o expresie îngrozită la obsidianul luminos din

mâna mea. Privirile ni s-au întâlnit pentru o fracţiune de secundă. Dar a fost de ajuns ca să văd acolo setea lui de răzbunare. Apoi s-a transformat în umbră, parcă trăgând în el întunericul din jur, s-a îndepărtat de noi, răsucindu-se ca un şarpe, şi a dispărut în noapte.

Am alergat cu o grabă nebună la Daemon, împiedicându-mă de crengile şi bucăţile de asfalt de pe jos. El rămăsese tot în forma aceea luminoasă, aşa că nu aveam nici cea mai mică idee unde aş putea să-l ating sau cât de grav este rănit.

— Daemon, am şoptit eu, aşezându-mă lângă el în genunchii mei însângeraţi.

Buzele, mâinile – totul în mine tremura.

— Daemon, te rog, spune ceva.

Lumina lui a crescut uşor în intensitate, aruncând în jur un val de căldură, dar nu a scos niciun sunet şi nu a făcut nicio mişcare, nu am auzit nici măcar o şoaptă în mintea mea. Dacă ar fi venit acum cineva? Cum Dumnezeu aş fi putut să explic aşa ceva? Şi dacă era foarte grav rănit sau pe moarte? Eram gata să izbucnesc în plâns.

Mobilul meu! Puteam s-o sun pe Dee. Ea ştia ce să facă. Trebuia să ştie. Am vrut să mă ridic în picioare, când am simţit o mână pe braţul meu.

M-am întors repede şi l-am văzut pe Daemon, în formă umană, stând în genunchi pe asfalt, cu capul în piept, dar strânsoarea mâinii lui era fermă.

— Daemon, Dumnezeule, te simţi bine? Am îngenuncheat iar lângă el şi i-am pus mâna pe obrazul cald. Te rog, spune-mi că eşti bine. Te rog.

El a ridicat încet capul şi mi-a prins şi cealaltă mână.

— Să-mi aduci aminte, a zis el, apoi a făcut o pauză ca să respire adânc, să nu te mai enervez vreodată. Frate, eşti cumva un ninja ascuns?

Am hohotit de râs şi de plâns în acelaşi timp. Apoi l-am luat în braţe, gata să-l trântesc la pământ. Mi-am îngropat faţa în gâtul lui, inspirându-i mirosul de pământ. Nu avea încotro, trebuia să mă

îmbrăţişeze şi el. M-a cuprins în braţe, cu o mână în buclele mele care acum se desfăcuseră.

— Nu m-ai ascultat, a murmurat el cu buzele în umărul meu.

— Niciodată nu te ascult. L-am strâns tare în braţe. Am înghiţit cu greu, şi l-am împins uşor, ca să-i văd faţa frumoasă şi obosită, apoi l-am întrebat: Eşti rănit? Aş putea să fac ceva pentru tine?

— Ai făcut deja destule pentru mine, Kitten. S-a ridicat în picioare, ajutându-mă şi pe mine să mă ridic. A respirat adânc şi s-a uitat în jur. Trebuie să plecăm înainte să apară cineva.

Nu prea credeam că asta ar avea vreo importanţă. Locul acela ziceai că fusese devastat de o tornadă, dar Daemon s-a dat puţin înapoi şi şi-a fluturat mâna. Toţi copacii care căzuseră pe şosea s-au ridicat şi s-au rostogolit spre margine, eliberând drumul. Chestia asta părea că nu l-a solicitat cu nimic.

— Haide, a spus Daemon.

În timp ce mergeam spre maşină, mi-am amintit că aveam încă obsidianul în mână. Maşina a pornit la prima cheie, spre uşurarea mea şi a lui Daemon.

— Eşti bine? Te-ai rănit cumva? a întrebat el.

Tremuram.

— Sunt bine. Numai că… a fost cam mult pentru mine, ştii?

El a râs scurt, dar apoi a lovit cu pumnul în volan.

— Trebuia să-mi dau seama că o să apară mai mulţi. Ei merg câte patru. Fir-ar să fie!

Ţineam strâns obsidianul în mână şi mă uitam drept înainte. Adrenalina începea să dispară şi încercam să procesez ce se întâmplase în noaptea aceea.

— Nu erau decât trei.

— Da, fiindcă pe unul l-am omorât mai înainte. Şi-a scos telefonul din buzunar. Şi sunt convins că asta i-a enervat.

Între timp mai omorâserăm doi, aşa că îmi imaginam că ultimul care rămăsese era şi mai enervat. Extratereștri furioşi. În gâtul meu se înghesuia un hohot isteric de râs, dar mi-am ţinut gura încleştată.

El a sunat-o pe sora lui şi i-a spus să plece cu Thompsonii la domnul Garrison şi să stea acolo până la ziuă. În timp ce arumii erau mai puternici noaptea, fiindcă se foloseau de întuneric ca să se mişte nevăzuţi şi se hrăneau cu umbre, luxenii erau exact pe dos, mai puternici ziua. Daemon i-a povestit lui Dee pe scurt ce s-a întâmplat şi l-am auzit spunându-i că eu sunt bine.

— Kat, eşti bine? Cu adevărat bine? m-a întrebat el îngrijorat, după ce a închis telefonul.

Am încuviinţat din cap. Eram în viaţă. *El* era în viaţă. Eram amândoi bine. Dar nu puteam să mă opresc din tremurat, nu puteam să-mi scot din minte strigătul lui Daemon.

*

Daemon a vrut să rămân la el în noaptea aia. Argumentele lui erau solide. Pe undeva pe aproape mai bântuia un arum şi, până când nu se rezolva problema asta, era mai sigur să stau cu el. Pentru a doua oară în seara aceea, nu l-am mai contrazis. Nu mă păcăleam că invitaţia lui era din grijă pentru mine. Era mai mult o necesitate.

După ce am sunat-o pe mama să-i spun că rămân la Dee peste noapte, iar ea a protestat la început dar apoi a acceptat, Daemon m-a condus sus, în camera lor de oaspeţi, acolo unde mă trezisem în dimineaţa aceea când aflasem adevărul despre ei. Parcă trecuse de atunci o eternitate.

Daemon fusese foarte tăcut de când ajunsesem acasă şi părea dus cu gândurile la milioane de kilometri depărtare. M-a lăsat în camera de oaspeţi cu o pereche de pantaloni de pijama de flanel, purtaţi, şi un tricou care părea să fie al lui Dee. M-am dus în baie şi mi-am scos rochia făcută

ferfeniţă, am făcut-o ghem şi am aruncat-o la coşul de gunoi. Nu voiam s-o mai văd în faţa ochilor.

Apa fierbinte nu reuşea să-mi domolească durerile. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Fiecare muşchi părea să ţipe de durere, iar mintea îmi era complet epuizată. Am ieşit de sub duş cu picioarele tremurându-mi şi, cu toată căldura care era în baia plină de aburi, mie îmi era frig.

Am şters uşor oglinda aburită şi am fost uimită de imaginea care se reflecta acolo. Ochii mei erau foarte mari. Obrajii aveau o paloare cadaverică şi eram trasă la faţă. Semănăm mai mult cu un extraterestru decât prietenii mei.

Am râs, dar imediat m-am chircit. Râsul meu suna înecat şi urât în liniştea camerei.

Baruck avea să se întoarcă. Nu de-asta era Daemon aşa de tăcut? Ştia că arumul avea să caute să se răzbune pe familia lui, iar el nu putea să facă nimic. Sau poate că nici nu mai spera să poată face ceva.

— Te simţi bine acolo? a strigat Daemon prin uşă.

— Da. Mi-am trecut repede mâna prin părul umed, dându-mi pe spate şuviţele groase care îmi cădeau peste ochi. Da, am şoptit eu iar.

Mi-am pus hainele pe care mi le adusese el şi mi s-au părut calde, mirosind uşor a detergent şi frunze uscate.

Când am ajuns în cameră, el stătea pe marginea patului, părând foarte obosit şi foarte tânăr. Se schimbase deja într-un pantalon de trening şi un tricou.

— Te simţi bine? l-am întrebat eu.

A dat din cap.

— Când ne folosim puterile, e ca şi cum… am pierde o parte din noi. Durează ceva până ne reîncărcăm. Cum o să răsară soarele, o să-mi revin. A făcut o pauză şi mi-a căutat privirea. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

M-am oprit în faţa lui. În vocabularul lui nu se găseau prea des cuvintele „îmi pare rău”. Şi nici următoarele, bănuiam eu.

— Nu ţi-am mulţumit, a zis el, uitându-se în ochii mei. Ar fi trebuit să fugi, Kat. Ei te-ar fi… ucis fără să stea pe gânduri. Dar tu mi-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc.

Cuvintele mi s-au oprit în gât. M-am uitat fix la el.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? Mi-am frecat braţele. Nu mă dau la tine. Nu eşti obligat să rămâi, dar…

— Ştiu. S-a ridicat în picioare, cu sprâncenele arcuite. Mă duc să mai verific o dată casa şi vin imediat înapoi.

M-am suit în pat şi mi-am tras pătura până la bărbie, uitându-mă în tavan. Am închis ochii şi am început să număr în gând până am auzit din nou paşii lui Daemon. Când am deschis ochii, el stătea în uşă şi se uita la mine.

M-am tras cât mai aproape de marginea patului, ca să-i fac loc. Văzându-l cum se uită la mine, mi-a venit un gând ciudat. Oare fusese vreodată în pat cu o fată umană? Ce stupid era să mă gândesc la asta. Relaţiile cu oamenii nu erau interzise. Numai că nu prea aveau sens. Şi, după tot ce se întâmplase, cum puteam să mă gândesc la aşa ceva?

Daemon a încuiat uşa, a verificat ferestrele mari şi apoi, fără un cuvânt, s-a băgat în pat cu mâinile încrucişate pe piept, la fel ca mine. Stăteam aşa, uitându-ne amândoi în tavan. Şi inima mea bătea nebuneşte. Poate din cauza celor întâmplate în seara aceea, poate din cauza faptului că Daemon era lângă mine, aşa de aproape şi de viu – în orice caz, simţurile mele erau mai sensibile ca niciodată. Îi auzeam respiraţia liniştită şi uşoară. Simţeam căldura care venea dinspre corpul lui. Şi nevoia mea de a fi învăluită de acea căldură.

Mi-am trecut degetele peste marginea păturii, în tăcerea aceea ciudată. Apoi, fără să vreau, m-am

uitat la el. Daemon a întors şi el capul spre mine, cu un zâmbet nesigur.

Nu mi-am putut stăpâni râsul şi am zis:

— Chestia asta… e aşa aiurea.

A zâmbit mai larg, iar pielea din jurul ochilor i s-a încreţit.

— E aiurea, nu?

— Da.

Chicoteam întruna. Parcă nu era în regulă să râd după toate câte se întâmplaseră, dar nu mă puteam abţine. Odată ce începusem, nu mă mai puteam opri. În seara asta avusesem de-a face cu un potenţial violator şi cu o haită extraterestră chitită să-i ia puterile lui Daemon. Cele mai tâmpite chestii.

A început şi el să râdă şi am râs amândoi până când am simţit că-mi dau lacrimile. Râsul lui s-a stins, a întins mâna şi mi le-a şters. Am înţepenit, uitându-mă fix la el. Şi-a luat mâna de pe obrazul meu, dar continua să mă privească.

— Ce-ai făcut tu… a fost de-a dreptul uimitor, a murmurat el.

M-am înfiorat de plăcere.

— E valabil şi pentru tine. Sigur nu eşti rănit?

Daemon a avut iar zâmbetul ăla puţin strâmb.

— Nu. Sunt bine, datorită ţie.

S-a întors să stingă veioza şi apoi s-a aşezat la loc în pat.

Căutam să spun ceva în întunericul care se lăsase.

— Acum strălucesc?

— Ca un brad de Crăciun.

— Nu numai ca steaua din vârful bradului?

Patul s-a lăsat uşor şi am simţit mâna lui pe braţul meu.

— Nu. Eşti ultra-luminoasă. Ca şi cum m-aş uita la soare.

Asta chiar era ciudat. Am ridicat mâna şi de-abia puteam să-i desluşesc conturul în întuneric.

— Atunci o să-ţi fie greu să dormi.

— Drept să-ţi spun, e chiar plăcut. Lumina asta îmi aminteşte de ai mei.

Am întors capul spre el şi l-am văzut că stătea pe o parte, uitându-se la mine. Inima mi-a bătut mai tare.

— Ce-i cu obsidianul ăla? Nu mi-ai zis nimic de el până acum.

— Nu m-am gândit că o să fie nevoie. Sau, cel puţin, am sperat să nu fie nevoie.

— Pe tine te poate răni?

— Nu. Şi înainte să mă întrebi ce anume ne poate răni pe noi, îţi spun că nu avem obiceiul să povestim asta oamenilor, a răspuns el cu o voce egală. Nici măcar MA-ul nu ştie ce ne poate distruge. Obsidianul are calitatea de a anula puterile arumilor. Aşa cum cuarţul beta din stâncile de-aici poate anihila energia pe care o emanăm noi, cu obsidianul nu ai nevoie decât de o înţepătură şi… în fine, înţelegi tu. E vorba tot despre lumină, de felul în care obsidianul o frânge.

— Şi toate cristalele sunt letale pentru arumi?

— Nu, numai ăsta. Presupun că e ceva legat de încălzire şi de răcire. Matthew mi-a explicat o dată. Dar, ca să fiu sincer, nu prea am fost atent. Ştiu doar că îi poate ucide. Îl avem la noi oriunde ne ducem, ascuns de obicei. Dee îl ţine în geantă.

M-am cutremurat.

— Nu-mi vine să cred că am omorât pe cineva.

— N-ai omorât *pe cineva.* Ai omorât un extraterestru – o creatură malefică ce te-ar fi ucis fără să clipească. Şi care voia să mă ucidă pe mine, a adăugat el după un moment de gândire, frecându-şi absent pieptul. Mi-ai salvat viaţa, Kitten.

Chiar dacă ştiam că arumul era o creatură malefică, asta tot nu-mi atenua senzaţia de gol din stomac.

— Ai fost ca Pasărea Zăpezii, a zis Daemon în cele din urmă.

Ţinea ochii închişi şi avea chipul relaxat. Cred că era pentru prima oară când era aşa de… deschis.

— De ce spui asta?

Un zâmbet uşor i-a apărut pe buze.

— Puteai să mă laşi acolo şi să fugi, aşa cum îţi spusesem eu. Dar tu te-ai întors şi m-ai ajutat. Nu erai obligată să faci asta.

— Dar nu… n-aş fi putut să te las acolo. Mi-am întors ochii de la el. Nu era normal. Şi n-aş fi putut să mi-o iert niciodată.

— Ştiu. Culcă-te, Kitten.

Eram obosită, epuizată, dar nu puteam să scap de senzaţia că dincolo de uşă e omul negru.

— Dacă vine iar cel care a mai rămas în viaţă? Am făcut o pauză şi am mai descoperit o altă sursă de îngrijorare. Dee este cu domnul Garrison. El ştie că am fost cu tine când ne-au atacat. Dacă mă toarnă? Dacă MA-ul…

— Şşş, a murmurat Daemon, căutându-mi mâna pe întuneric.

Degetele lui au trecut uşor peste dosul mâinii mele. O mişcare atât de simplă, dar am simţit-o până în vârful degetelor de la picioare.

— N-o să se întoarcă, cel puţin, nu acum. Şi n-o să-i permit lui Matthew să te toarne.

— Dar…

— Kat, n-o să-i permit. Bine? Îţi promit eu asta. N-o să permit nimănui să-ţi facă rău.

Am simţit iar în mine neliniştea aceea, ca şi cum zeci de fluturi şi-ar fi luat zborul în acelaşi timp. Am încercat să-mi reprim senzaţia. Lăsând la o parte componenta asta extraterestră, Daemon şi cu mine… în fine, eram ca doi magneţi care se resping. Cu toate că mă irita la culme, nu puteam să scap de fluturii ăia nenorociţi din stomac.

N-o să permit nimănui să-ţi facă rău.

Pieptul mi s-a umflat. Atingerea lui parcă mă ardea. Cuvintele lui mă umpluseră de o dorinţă copleşitoare, neaşteptată. Şi mă simţeam aşa de bine lângă el. Trupul meu se relaxase. Câteva secunde mai târziu, sau poate minute, am adormit lângă singurul băiat pe care nu-l puteam suferi.

Ultimul lucru care mi-a trecut prin minte înainte să adorm a fost dacă dimineaţă o să mă trezesc lângă acest Daemon sau lângă nesimţitul de Daemon.

Capitolul 25

Când m-am trezit în dimineaţa următoare, soarele trecuse de crestele munţilor care înconjurau valea. Nu mai eram pe jumătatea mea de pat. La naiba, nici nu eram în pat. Eram pe jumătate întinsă peste pieptul lui Daemon. Sub pătură, picioarele noastre erau împletite. Braţul lui îmi ţinea mijlocul ca o centură de oţel. Mâna mea era pe stomacul lui. Puteam să-i aud bătăile inimii, regulate şi puternice, sub obrazul meu.

Am rămas acolo, cu respiraţia tăiată.

Era ceva atât de intim, să fim aşa încolăciţi împreună în pat. Ca doi iubiţi.

Am simţit cum mă cuprinde o dulce căldură şi am strâns din ochi. Fiecare părticică din mine era hiper-conştientă de atingerea lui. De felul în care corpul meu se potrivea perfect cu al lui, de felul în care coapsele lui erau lipite de ale mele, de fermitatea abdomenului său sub palma mea.

Hormonii mă bombardau ca nişte mingi de baseball aruncate cu putere. Prin venele mele treceau fulgere de fierbințeală. Pentru o clipă, am vrut să mă prefac. Nu că făceam parte din specii diferite, fiindcă nici nu îl vedeam aşa, am vrut să mă prefac că ne plăcem cu adevărat.

Apoi el s-a mişcat şi s-a rostogolit peste mine. Stăteam pe spate, iar el nu se oprise. Îşi băgase faţa în spaţiul dintre gâtul şi umărul meu şi se tot împingea acolo. Doamne, Dumnezeule… respiraţia lui caldă părea că dansează pe pielea mea, înfiorându-mă cu totul. Braţul lui atârna greu pe stomacul meu, piciorul lui era între picioarele mele şi se împingea tot mai sus. Mi-a ieşit tot aerul din plămâni.

Daemon a murmurat ceva într-o limbă necunoscută. Indiferent ce-o fi zis, suna frumos şi muzical. Magic. Nepământean.

Aş fi putut să-l trezesc, dar, nu ştiu de ce, n-am făcut-o. Tulburarea pe care mi-o stârnea atingerea lui era mai puternică decât orice altceva.

Mâna lui era chiar la marginea tricoului pe care mi-l împrumutase, iar degetele sale prelungi se odihneau chiar pe bucata aia de piele care rămânea descoperită, dintre tricou şi pantalon. Apoi mâna lui a urcat încet mai sus, pe sub tricou, pe stomacul meu, cu o apăsare uşoară. Pulsul meu ajunsese la limita infarctului. Vârfurile degetelor lui îmi atingeau coastele. Trupul lui s-a mişcat iar, genunchiul lui m-a apăsat mai tare.

Am icnit.

Daemon a încetat deodată să se mişte. Amândoi am rămas încremeniţi. Se auzea ceasul de pe perete ticăind.

Iar eu m-am crispat.

A ridicat capul. Ochii lui ca două pete de iarbă lichidă mă priveau confuz. Într-o secundă s-au limpezit şi au căpătat un aer concentrat şi dur.

— Bună dimineaţa? am îngânat eu.

S-a sprijinit în braţele lui puternice şi s-a ridicat de pe mine. Nu îşi desprindea ochii de pe chipul meu. A părut să tragă adânc aer în piept. Nu eram sigură dacă l-a şi expirat. A trecut ceva printre noi, ceva nespus şi greu. Ochii lui s-au îngustat. Aveam senzaţia ciudată că el evalua situaţia şi că mă învinovăţea cumva pe mine de mângâierile lui din somn – de altfel foarte, foarte plăcute.

Ca şi cum era vina mea.

Fără să scoată un cuvânt, s-a dat jos din pat. Am auzit uşa deschizându-se şi apoi trântindu-se în urma lui, şi toate astea fără să apuc măcar să-l văd.

Am rămas acolo, uitându-mă ţintă în tavan, cu inima bubuindu-mi în piept. Obrajii îmi ardeau, iar trupul meu era fierbinte, mult prea fierbinte. Nu

ştiu sigur cât timp a trecut aşa, dar apoi am auzit uşa deschizându-se la viteză normală.

Dee a băgat capul pe uşă, cu ochii mari.

— Voi doi aţi…

Interesant că după toate câte se întâmplaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore, mă întreba tocmai *asta*.

— Nu, am zis eu, cu o voce pe care nici nu mi-o mai recunoşteam, apoi mi-am dres glasul. Adică, am dormit împreună, dar nu ne-am *culcat* împreună.

M-am rostogolit într-o parte şi mi-am îngropat faţa în pernă. Mirosea ca el – reavăn şi cald. Ca frunzele de toamnă. Am gemut.

*

Dacă cineva mi-ar fi spus că o să mă aflu la un moment dat în aceeaşi cameră cu o jumătate de duzină de extratereștri, cu siguranţă i-aş fi zis să lase naibii drogurile. Cu toate acestea, iată-mă acum, aşezată într-un fotoliu din această casă, cu picioarele strânse sub mine, dar gata să fug pe uşă în orice clipă.

Daemon stătea pe braţul fotoliului, cu mâinile încrucişate la piept. Acelaşi piept pe care mă trezisem eu de dimineaţă.

Simţeam un nod în gât. Nu vorbisem deloc cu el. Nici măcar un cuvânt, ceea ce, din punctul meu de vedere, era foarte bine.

Dar atitudinea lui nu fusese trecută de nimeni cu vederea. Dee avea un aer ciudat de arogant. Chipurile lui Ash şi Andrew aveau aceeaşi strâmbătură neiertătoare, dar faptul că eu mă aflam acolo era mai de neînţeles decât motivul pentru care Daemon juca rolul câinelui de pază.

Domnul Garrison întrebase direct:

— Ce caută ea aici?

— E luminoasă ca un glob nenorocit de discotecă, a completat Ash acuzator. Cred că se vede şi din Virginia.

Spusese că sunt luminoasă ca şi cum ar fi zis că sunt plină de bube, nu de lumină. M-am uitat urât la ea.

— Aseară era cu mine când au atacat arumii, a răspuns Daemon calm. Doar ştii asta. Lucrurile au devenit cam… explozive. Era imposibil să acopăr ceea ce s-a întâmplat.

Domnul Garrison şi-a trecut mâna prin părul lui şaten.

— Daemon, mă aşteptam de la tine să-ţi dai seama mai bine decât oricare altul, să fii mai atent.

— Mai exact, ce dracu' ar fi trebuit să fac? Să-i dau una în cap înainte ca arumii să atace?

Ash a ridicat o sprânceană. Expresia ei arăta clar că pentru ea asta nu era o idee aşa de rea.

— Katy a ştiut adevărul despre noi de când a început şcoala, a zis Daemon. Şi trebuie să mă credeţi că am încercat în toate felurile să nu afle.

Unul dintre băieţii Thompson a tras aer adânc în piept.

— În tot timpul ăsta ea a ştiut? Cum ai putut permite să se întâmple asta, Daemon? Vieţile noastre s-au aflat în mâinile unei fiinţe umane?

Dee şi-a dat ochii peste cap.

— După cum îţi dai seama, Andrew, n-a spus nimic. Deci, calmează-te.

— Să mă calmez?

Strâmbătura lui Andrew era copia perfectă a strâmbăturii lui Ash. Acum că ştiam că el e Andrew, puteam să-i disting pe gemeni. Andrew avea un cercel în urechea stângă. Adam, care tăcea, nu avea.

— Asta e o nenorocită de…

— Ai grijă ce spui.

Vocea lui Daemon era calmă, dar ameninţătoare.

— Fiindcă ce nu ştii tu şi ce nu poţi tu înţelege sub nicio formă poate să-ţi aducă un fulger de lumină în cap.

Ochii mei s-au făcut mari, la fel ca ai tuturor celor din cameră. Ash a înghiţit în sec cu mare

greutate şi a întors capul, lăsând pletele ei blonde să-i ascundă faţa.

— Daemon, a spus domnul Garrison, făcând un pas în faţă. Îl ameninţi pe unul de-ai tăi pentru ea? Nu mă aşteptam la aşa ceva de la tine. A luat o poziţie rigidă. Aşa ceva nu se face.

Am tras aer în piept.

— N-o să spun nimănui despre voi. Ştiu ce riscuri sunt şi pentru voi, dar şi pentru mine dacă aş vorbi. Niciunul dintre voi nu trebuie să-şi facă probleme în privinţa asta.

— Dar cine eşti tu ca să avem încredere în tine? a întrebat domnul Garrison, privindu-mă cu ochii îngustaţi. Să nu mă înţelegi greşit, sunt convins că eşti o fată minunată. Eşti deşteaptă şi judeci foarte bine situaţia, numai că pentru noi e o chestiune de viaţă şi de moarte. E vorba de libertatea noastră. Nu ne putem permite să avem încredere într-o fiinţă umană.

— Aseară mi-a salvat viaţa, a spus Daemon.

Andrew a râs.

— Hai, Daemon, las-o baltă. Cred că arumii ăia te-au zăpăcit. E imposibil ca o fiinţă umană să salveze viaţa unuia ca noi.

— Ce tot vorbeşti acolo? am izbucnit eu. Te porţi de parcă oamenii nu sunt capabili de nimic. OK, voi sunteţi mai nu-ştiu-cum, dar asta nu înseamnă că oamenii sunt organisme monocelulare.

Dinspre Adam s-a auzit un râset înăbuşit.

— Chiar mi-a salvat viaţa, a spus Daemon şi s-a ridicat în picioare, iar toţi ochii s-au îndreptat spre el. Au fost trei arumi care au atacat, rudele celui pe care îl omorâsem. Am reuşit să distrug unul, dar ceilalţi mă încolţiseră. Mă puseseră la pământ şi începuseră deja să-mi ia puterile. Eram pe ducă.

— Daemon, a pălit Dee. Nu ne-ai spus asta.

Domnul Garrison părea tot sceptic.

— Nu prea văd cum ar fi putut ea să te ajute. E o fiinţă umană. Arumii sunt puternici, lipsiţi de scrupule şi răi. Cum ar putea să le ţină piept o fată?

— Îi dădusem mai înainte lama mea de obsidian şi i-am spus să fugă.

— I-ai dat ei lama, când puteai s-o foloseşti tu? Ash părea şocată. De ce?

Ochii ei m-au săgetat.

— Nici măcar n-o placi.

— Poate, dar n-aveam de gând s-o las să moară doar pentru că n-o plac.

Am tresărit. La dracu. Am simţit imediat în piept o durere ca o arsură, chiar dacă nu-mi păsa.

— Dar puteau să te rănească, a protestat Ash şi în vocea ei se simţea frica. Puteau să te omoare fiindcă i-ai dat ei singura armă cu care te puteai apăra.

Daemon a oftat şi s-a aşezat la loc pe braţul fotoliului.

— Eu am alte posibilităţi de a mă apăra. Ea nu avea. Dar nu a fugit aşa cum i-am spus. În schimb, s-a întors şi l-a omorât pe arumul care era gata să mă nimicească.

Un fel de mândrie ezitantă a strălucit în ochii profesorului meu de biologie.

— Asta e ceva… demn de admiraţie.

Mi-am dat ochii peste cap şi am simţit că mă încearcă o migrenă.

— La naiba, e mai mult decât demn de admiraţie, a exclamat Dee, cu ochii la mine. Ea putea foarte bine să nu facă asta. O dovadă că e mai mult decât admirabil.

— E o dovadă de curaj, a spus Adam liniştit, cu ochii în covor. Oricare dintre noi ar fi făcut aşa.

— Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ştie totul despre noi, a ripostat Andrew, aruncându-i fratelui său o privire dispreţuitoare. Nu avem voie să spunem niciunei fiinţe umane despre noi.

— Nu i-am spus noi, a răspuns Dee, foindu-se agitată. Aşa s-a întâmplat.

— Da, aşa cum s-a întâmplat şi data trecută, a spus Andrew, apoi şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat spre domnul Garrison. E ceva incredibil.

Domnul Garrison a clătinat din cap.
— După weekendul ăla de Labor Day, mi-ai zis că a fost ceva, dar ai rezolvat.
— Ce-a fost? a întrebat Ash, care era evident că auzea pentru prima oară de asta. Vorbiţi despre prima dată când a început ea să strălucească?
Pentru ea se pare că eram un fel de vierme luminos.
— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Adam curios.
— Era să mă calce un camion.
Am aşteptat inevitabila privire „Normal! Ce puteai tu să faci?”, şi ea a venit.
Ash l-a privit ţintă pe Daemon, iar ochii ei albaştri se făcuseră cât farfuria.
— Ai oprit camionul?
Daemon a dat din cap.
Ea a întors capul, uluită, şi a remarcat:
— E clar că nu aveai cum să explici aşa ceva. Şi ea ştie de atunci?
M-am gândit că nu e cazul să mai spun că începusem să bănuiesc ceva mai devreme.
— Nu s-a speriat, a spus Dee. Ne-a ascultat, a înţeles de ce nu trebuie să vorbească, şi gata. Până aseară n-am avut nicio problemă în privinţa asta.
— Dar m-aţi minţit – amândoi m-aţi minţit. Domnul Garrison s-a rezemat de perete, între televizor şi un raft plin de cărţi. Cum aş putea să mai am încredere în voi acum?
Am simţit o durere ascuţită în spatele pleoapelor.
— Uite care-i treaba, eu ştiu foarte bine care sunt riscurile. Mai bine decât toată lumea de aici, a spus Daemon, frecându-se cu palma pe piept, acolo unde arumul îşi băgase mâna întunecată. Dar ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Acum trebuie să mergem înainte.
— Adică să contactăm MA-ul? a întrebat Andrew. Sunt sigur că ei ar şti ce să facă cu ea.
— N-aş vrea să te văd că încerci să faci asta, Andrew. Chiar n-aş vrea, fiindcă aş putea să te bat

măr chiar dacă după noaptea trecută nu mi-am revenit complet.

Domnul Garrison şi-a dres glasul.

— Daemon, nu e cazul să faci ameninţări.

— Nu e? a făcut Daemon.

În cameră s-a aşternut o tăcere grea. Cred că Adam era de partea noastră, dar Andrew şi Ash erau clar împotrivă.

Când, în sfârşit, domnul Garrison a început să vorbească, mi-a fost greu să-i prind privirea.

— Nu cred că e prea înţelept, a zis el. Mai ales după… după ce s-a întâmplat înainte de asta, dar nu am de gând să te torn. Numai dacă îmi dai motive. Şi poate că n-o să-mi dai. Nu ştiu. Fiinţele umane sunt nişte creaturi aşa de… capricioase. Ceea ce suntem noi, ceea ce putem face noi, trebuie să fie protejat cu orice preţ. Sper că înţelegi asta. A făcut o pauză şi iar şi-a dres glasul: Tu eşti în siguranţă, dar noi nu suntem.

Andrew şi Ash nu păreau deloc încântaţi de decizia domnului Garrison, dar nu au mai insistat. Au schimbat doar o privire între ei şi au început să vorbească despre ce ar fi de făcut pentru a termina şi cu ultimul arum.

— N-o să aştepte prea mult. Se ştie că n-au răbdare, a spus domnul Garrison, aşezându-se pe canapea. Aş putea să iau legătura cu ceilalţi luxeni, dar nu ştiu dacă ar fi înţelept. Dacă noi am fost dispuşi să avem încredere în ea, ceilalţi n-o să fie.

— Şi problema e că acum arată ca un bec de un megawatt, a adăugat Ash. Nici măcar nu mai contează dacă spunem noi ceva sau nu. În momentul în care iese undeva, o să se afle imediat că iar s-a întâmplat ceva major.

M-am strâmbat la ea.

— Păi nu ştiu ce crezi tu că aş putea face în legătură cu asta.

— Are cineva vreo propunere? a întrebat Daemon. Căci cu cât scapă mai repede de urmă, cu atât mai bine pentru toată lumea.

Da, fiindcă de-abia aştepta să mă dădăcească iar, pun pariu.

— Cui îi pasă? a făcut Andrew, dându-şi ochii peste cap. Problema noastră e arumul. O s-o vadă indiferent unde am ascunde-o noi. În momentul ăsta toţi suntem în pericol. Nu putem să stăm cu mâinile în sân. Trebuie să-l găsim.

Dee a scuturat din cap.

— Dacă am reuşi să-i ştergem ei urma, am câştiga puţin timp ca să-l găsim, a spus ea. Prioritatea numărul unu ar trebui să fie ştergerea urmei.

— Părerea mea e s-o ducem undeva în câmp şi s-o lăsăm naibii acolo, a mormăit Andrew.

— Mersi, am zis eu, masându-mi tâmplele. Sfatul tău e foarte util.

El mi-a zâmbit.

— Hei, am făcut şi eu o sugestie.

— Taci din gură, Andrew, a zis Daemon.

Andrew şi-a dat ochii peste cap.

— Dacă scapă de urmă, o să fie în siguranţă, a insistat Dee, dându-şi părul pe spate, tensionată. De fapt, arumii nici nu-şi bat capul cu oamenii. Sarah… ea a fost doar la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

S-au lansat într-o altă dezbatere, despre ce ar fi mai important: să mă ascundă pe mine undeva, ceea ce nu prea avea sens, din moment ce lumina mea se vedea de oriunde, sau să găsească o metodă de a şterge urma aceea în alt fel decât să mă ucidă. Şi sunt convinsă că Andrew considera că uciderea mea era o opţiune foarte bună. Javra.

— Am o idee, a spus Adam.

Toată lumea a întors capul spre el.

— Lumina din jurul ei este un produs secundar al puterilor noastre, nu? Iar puterea noastră este energie în formă concentrată. Şi noi devenim mai slabi pe măsură ce folosim mai multă energie.

Domnul Garrison a clipit, cu ochii strălucind de interes.

— Cred că încep să înţeleg.

— Eu nu, am bolborosit eu.

— Puterile noastre scad pe măsură ce le folosim, fiindcă pierdem energie. Adam s-a întors spre Daemon. Ar trebui să fie la fel şi cu urmele, fiindcă urmele sunt doar energia reziduală pe care o lăsăm pe cineva. Dacă am reuşi să-i consumăm energia proprie, ar trebui să dispară şi energia din jurul ei. Poate nu de tot, dar măcar s-o aducem la un nivel care să nu atragă toţi arumii de pe Pământ la noi.

Eu nu înţelegeam mai nimic, dar domnul Garrison a încuviinţat din cap.

— S-ar putea să meargă.

Daemon şi-a frecat pieptul, cu un aer sceptic.

— Şi cum am putea s-o facem să-şi consume energia?

Andrew a rânjit din colţul lui.

— Am putea s-o ducem pe câmp şi s-o alergăm cu maşinile. Ar fi distractiv.

— Du-te dra… am început, dar râsul lui Daemon m-a întrerupt.

— Nu cred că e o idee prea grozavă, a spus el. E amuzantă, dar nu e bună. Fiinţele umane sunt foarte fragile.

— Ce-ar fi să-ţi trag eu una în fund cu piciorul meu fragil, am izbucnit eu, iritată.

Capul îmi bubuia şi nu mi se părea amuzant niciunul dintre ei. L-am împins pe Daemon de pe braţul fotoliului meu şi m-am ridicat.

— Mă duc să beau ceva. Anunţă-mă când o să găsiţi o soluţie care nu implică şi moartea mea.

Am ieşit furioasă pe uşă, iar ei au continuat să discute. Nu-mi era sete. Simţeam numai nevoia să ies de acolo, să scap de ei. Aveam nervii întinşi la maximum. Am intrat în bucătărie şi mi-am trecut mâinile prin păr. Liniştea plăcută de acolo parcă mi-a mai atenuat bubuiturile din cap. Am strâns ochii puternic, până am început să văd punctuleţe luminoase în spatele pleoapelor strânse.

— M-am gândit eu că în bucătărie te ascunzi.

Am ţipat fără să vreau când i-am auzit vocea.

— Scuze, a zis ea, rezemându-se de dulap. N-am vrut să te sperii.

Nu eram prea sigură de asta.

— OK.

De aproape, Ash era genul ăla de frumuseţe care mă făcea să vreau să slăbesc zece kile şi să dau fuga la cel mai apropiat magazin de cosmetice. Iar ea ştia asta. Se vedea siguranţa ei şi din felul în care îşi ţinea bărbia.

— Cred că e destul de greu pentru tine, să afli toate lucrurile astea şi să treci prin ce ai trecut azi-noapte.

M-am uitat la ea circumspectă. Chiar dacă nu se repezea să-mi crape capul, n-aveam de gând să stau relaxată.

— A fost ceva diferit.

Buzele ei pline au zâmbit uşor.

— Cum era în filmul ăla? „Adevărul e undeva acolo."

— *Dosarele X,* i-am spus eu. Am vrut să revăd *Întâlnire de gradul trei* de cum am aflat despre voi. Mi se pare cel mai realist film cu extratereștri.

S-a uitat la mine şi, când mi-a întâlnit privirea, a zâmbit iar uşor.

— N-o să pretind că am putea vreodată să ne împrietenim sau că am încredere în tine. Nu am. Şi tu chiar mi-ai vărsat spaghetele în cap.

Am clipit când mi-a zis asta, dar ea a continuat:

— Şi, da, poate că am fost cam jigodie cu tine, numai că tu nu pricepi. Ei sunt tot ce am. Aş face orice ca să-i ştiu în siguranţă.

— N-aş face niciodată ceva care să-i pună în pericol.

S-a apropiat de mine, iar eu a trebuit să-mi reprim instinctul de a fugi. M-am ţinut tare.

— Păi deja ai făcut. De câte ori a trebuit Daemon să intervină pentru tine, riscând să ne expună, să se afle cine suntem şi ce putem face? Simpla ta prezenţă aici ne pune pe toţi în pericol.

Furia m-a cuprins ca un foc.

— Eu nu fac absolut nimic. Iar azi-noapte…

— Azi-noapte i-ai salvat viaţa lui Daemon. Superb. Bravo ţie. Şi-a dat părul ei perfect drept după ureche. Bineînţeles, Daemon n-ar fi trebuit să se afle în situaţia de a i se salva viaţa, dacă nu erai tu care să-i conducă pe arumi direct la el. Iar relaţia pe care crezi tu că o ai cu Daemon să ştii că nu există.

Hai, mă laşi cu asta?

— Nu cred că am vreo relaţie cu Daemon.

— Îţi place Daemon, nu-i aşa?

Am rânjit şi am luat o sticlă de apă de pe dulap.

— Nu chiar.

Ash şi-a înclinat uşor capul într-o parte.

— El te place.

Inima nu mi-a tresărit ca proasta în piept.

— Nu mă place. Chiar şi tu ai zis asta.

— Am greşit. Şi-a încrucişat braţele subţiri şi m-a studiat cu atenţie. I-ai stârnit curiozitatea. Eşti altfel. Nouă. Strălucitoare. Băieţilor – chiar şi celor din specia noastră – le plac jucăriile noi şi strălucitoare.

Am luat o gură bună de apă.

— Ei, cu jucăria asta nu are de gând să se joace. *(Adică, atunci când e treaz.)* Şi, pe bune, arumii…

— Arumii o să reuşească să-l omoare până la urmă.

Tonul ei nu se schimbase deloc. Rămăsese plat, lipsit de expresie.

— Din cauza ta, fetiţă umană. O să fie omorât fiindcă te protejează pe tine.

Capitolul 26

— Scumpo, sigur te simţi bine?

Mama se tot învârtea pe lângă canapea, încruntată. De când mă trezisem, numai asta făcea.

— Vrei ceva? Nişte supă de pui? Îmbrăţişări? Pupici?

Am râs.

— Mamă, n-am nimic.

— Eşti sigură? m-a întrebat ea, acoperindu-mă mai bine cu pătura de lână. S-a întâmplat ceva la bal?

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic.

Nimic dacă nu luam în considerare miliardele de SMS-uri pe care mi le trimisese Simon, în care îşi cerea iertare pentru felul în care se purtase, şi atacul ucigaşilor extratereştri care urmase. Nu. Nu. Nimic nu s-a-ntâmplat.

— Mă simt foarte bine.

Eram obosită după ce petrecusem aproape toată ziua de sâmbătă într-o cameră plină de extratereştri care se certau. Doi dintre ei nu aveau încredere în mine. Unul dintre ei credea că Daemon va muri din cauza mea. Adam nu părea că mă urăşte, dar nu era nici prea prietenos. Am tăiat-o acasă înainte să ajungă pizza pe care o comandaseră. Ash avea dreptate. Ei erau o familie. Toţi cei de acolo, iar eu nu aveam ce căuta printre ei.

După ce a plecat mama la serviciu, m-am întins pe canapea şi am vrut să văd un film pe Syfy[17], dar am nimerit unul despre o invazie extraterestră. Extratereştrii de acolo nu erau nişte creaturi luminoase, ci nişte insecte uriaşe care mâncau oameni.

Am schimbat canalul.

Afară ploua cu găleata – aşa de tare, încât ploaia aproape că acoperea orice alt zgomot. Ştiam că Daemon trebuie să fie undeva prin apropiere, mai ales că încă nu găsiseră o soluţie ca să-mi dispară urma luminoasă. Toate propunerile care fuseseră făcute implicau ieşirea în natură şi epuizarea mea fizică, ceea ce nu se putea face într-o zi ca asta.

Sunetul ploii era adormitor. După un timp, mi-am simţit pleoapele prea grele ca să nu închid ochii. Când eram pe punctul de a adormi, am auzit o bătaie în uşă care m-a făcut să tresar.

Am aruncat pătura de pe mine şi m-am împleticit până la uşă. Fiindcă mă îndoiam că un arum ar veni să bată la uşa mea, am deschis. Daemon stătea în faţa uşii, abia stropit uşor de ploaia care cădea în valuri în spatele lui. Se vedeau doar nişte picături răzleţe pe tricoul lui cu mânecă lungă. Eram sigură că se folosise de viteza lui super-extraterestră. Ce îi trebuia lui umbrelă? Şi de ce naiba avea pe el pantaloni de jogging?

— Care-i faza?

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru? m-a întrebat el.

Am strâns buzele şi m-am dat la o parte ca să-i fac loc să intre. El a trecut pe lângă mine, uitându-se atent prin camere.

— Cauţi ceva?

— Mama ta nu e acasă, nu?

Am închis uşa..

— Maşina ei nu e afară.

Ochii lui s-au îngustat.

— Trebuie să ne ocupăm puţin de urma aia.

— Afară plouă cu găleata.

Am trecut pe lângă el şi m-am dus să închid televizorul. Daemon mi-a luat-o înainte. Televizorul s-a stins înainte să apăs eu pe butonul de la telecomandă.

— Talente, am bombănit.

— Mi s-a spus şi mai urât de-atât. S-a încruntat, apoi a început să râdă. Ce-ai pe tine?

M-am uitat în jos, cu obrajii în flăcări. Ce *nu* aveam pe mine era un sutien. Doamne, cum am putut să uit?

— Ce sunt ăia? Spiriduşii Keebler?

— Nu! Spiriduşii lui Moş Crăciun. Îmi plac pantalonii ăştia de pijama. Tata mi i-a luat.

Zâmbetul lui ironic a pălit uşor.

— Îi porţi fiindcă îţi amintesc de el?

Am încuviinţat din cap.

N-a mai zis nimic. Şi-a vârât mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor.

— Cei din specia mea cred că după ce murim, esenţa noastră luminează stelele din univers. Pare destul de stupid să crezi aşa ceva, dar când mă uit noaptea pe cer, îmi place să cred că măcar două stele de acolo sunt părinţii mei. Iar una este Dawson.

— Nu e deloc stupid.

Am făcut o pauză, surprinsă de o credinţă aşa de înduioşătoare. Nu la fel credem şi noi, că fiinţele iubite ne urmăresc din rai?

— Poate una dintre ele e şi tatăl meu.

Ochii lui m-au privit o clipă, apoi s-au îndepărtat.

— În fine, oricum, spiriduşii tăi sunt foarte sexy.

Şi iată cum un moment profund, serios, s-a făcut ţăndări.

— Aţi găsit până la urmă o metodă să-mi ştergeţi urma?

— Nu chiar.

— Ai de gând să scoţi untul din mine, nu-i aşa?

— Păi, asta ar fi una din metode.

M-am aşezat pe canapea, din ce în ce mai iritată.

— Păi, azi nu prea se poate face asta.

— Ai ceva împotrivă să ieşi afară pe ploaie?

— Când e aproape sfârşitul lui octombrie şi e frig, da, am spus, trăgându-mi furioasă pătura peste picioare. În niciun caz n-o să ies afară acum să alerg.

Daemon a oftat.

— Nu putem să mai aşteptăm, Kat. Baruck e tot acolo şi, cu cât aşteptăm mai mult, cu atât devine mai periculos.

Ştiam că are dreptate, dar, pe bune, să alerg acum prin ploaia aia rece ca dracu'?

— Dar Simon? Măcar le-ai spus şi despre Simon?

— Pe Simon îl supraveghează Andrew. După meciul pe care l-a avut ieri, urma aproape că s-a estompat. Abia se mai vede. Ceea ce demonstrează că metoda asta o să funcţioneze.

M-am uitat la el pe ascuns. În loc de expresia aia stoică la care mă aşteptam, am văzut faţa de ieri-dimineaţă. Privirea aia pe care o avusese înainte să-şi dea seama că era în pat cu mine. Tot corpul mi s-a înfierbântat. Hormonii ăştia idioţi!

A dus mâna la spate şi a scos lama de obsidian.

— Ăsta e celălalt motiv pentru care am venit la tine.

Obsidianul era lucios, de un negru strălucitor, iar el l-a pus pe măsuţa de cafea. Nu avea luciul acela roşu ca atunci când mă apropiasem de arum.

— Aş vrea să-l ţii la tine, pentru orice eventualitate. Pune-ţi-l în rucsac, în poşetă, în fine, ce-ţi iei tu la tine.

M-am uitat fix la el o secundă.

— Serios?

Daemon mi-a evitat privirea.

— Păi da, chiar dacă reuşim să facem urma să se estompeze, e mai bine să-l ai la tine până terminăm cu Baruck.

— Dar nu cumva ai tu mai multă nevoie de el decât mine? Sau Dee?

— Nu-ţi face griji pentru noi.

Uşor de zis. M-am uitat lung la obsidian, întrebându-mă cum Dumnezeu aş putea să îndes chestia aia în rucsacul meu.

— Crezi că Baruck e tot aici?

— E pe undeva pe-aici, da, a spus el apăsat. Cuarţul beta nu îi permite să ne vadă, dar ştie că

suntem aici. Ştie că eu sunt aici.

— Crezi că o să te urmărească?

Dintr-un motiv sau altul, stomacul meu s-a strâns groaznic la gândul ăsta.

— I-am ucis doi dintre fraţi şi ţi-am dat ţie posibilitatea de a-l ucide şi pe al treilea.

Era perfect detaşat discutând despre un extraterestru sonat care voia să-l omoare. Avea ceva tupeu. Îmi plăcea chestia asta.

— Arumii sunt nişte creaturi răzbunătoare, Kitten. Nu se va opri până nu va pune mâna pe mine. Şi se va folosi de tine ca să mă găsească, mai ales după ceea ce ai făcut. Sunt pe Pământ de suficient timp ca să înţeleagă ce înseamnă asta. Că tu eşti punctul meu slab.

— Nu sunt niciun punct slab. Pot să am şi singură grijă de mine.

N-a spus nimic, dar privirea lui era aşa de intensă, de parcă îmi pătrundea până în inimă. Siguranţa mea s-a făcut praf. Eram punctul lui slab, şi poate că şi Dee credea asta. Ceilalţi luxeni sigur o credeau.

Şi totuşi reuşisem să ucid un arum… care stătea cu spatele la mine. Nu că eram vreun ninja invizibil.

— Gata cu vorba. Avem treabă, a zis el, uitându-se în jur. Nu-mi dau seama ce am putea face înăuntru, ca să scăpăm cât de cât de urmă. Sărituri, ceva?

Sărituri fără sutien nu era nicio şansă să fac. Ignorându-l complet, mi-am deschis laptopul care era pe măsuţă şi mi-am verificat ultima postare. Pusesem un filmuleţ în „Cutiuţa poştală” ieri, după ce am ajuns acasă, fiindcă simţeam nevoia să mă relaxez puţin printre cărţile şi blogul meu, aşa, ca să simt din nou ce înseamnă să fii „normal”. Nu prea aveam ce vedea, fiindcă nu erau decât două cărţi. Şi arătam ca dracu’. Cine naiba mă pusese să-mi fac codiţe împletite?

— La ce te uiţi? m-a întrebat el.

— La nimic, am spus şi am vrut să închid fereastra, dar era blocată. Termină cu puterile tale tâmpite pe laptopul meu. O să mi-l strici.

El şi-a ridicat amuzat o sprânceană şi s-a aşezat lângă mine. Tot nu puteam să-l închid. Nici mouse-ul nu se mai mişca. Nu puteam nici măcar să închid site-ul. Aplecându-se spre laptop, Daemon şi-a lăsat capul într-o parte.

— Asta eşti tu?

— Tu ce crezi? am mârâit eu.

Pe faţa lui apărea încet un zâmbet.

— Te filmezi?

Am respirat adânc şi rar.

— O zici de parcă fac vreun film porno sau aşa ceva.

Daemon a scos un sunet înfundat.

— Şi asta faci?

— Asta e o întrebare idioată. Îmi dai voie să-l închid acum, te rog?

— Vreau să văd şi eu.

— Nu!

Gândul că ar putea vedea filmuleţul în care mă entuziasmam eu de cărţile pe care le cumpărasem săptămâna trecută mă îngrozea. Nu avea cum să priceapă.

Daemon s-a uitat la mine lung, dintr-o parte. Mi-am fixat iar privirea pe monitor, cu ochii îngustaţi. Mica săgeată de pe ecran a început să se mişte şi a dat click pe butonul de pornire al filmuleţului.

— Te urăsc, cu puterile tale extraterestre cu tot, am mormăit eu.

În secunda următoare, videoclipul a început şi iată-mă acolo, în toată gloria mea de obsedată a cărţilor, arătând copertă după copertă în faţa camerei mele de filmat de doi bani. Arătam acolo şi nişte semne de carte. Şi chiar am făcut reclamă la Diet Pepsi. Slavă Domnului, în clipul ăsta măcar nu cântam.

Am stat acolo, cu braţele încrucişate, şi am aşteptat inevitabilul val de comentarii şmechere. În

viaţa mea nu îl urâsem mai tare pe Daemon ca acum. Nimeni dintre cunoscuţii mei din viaţa reală nu băgase în seamă blogul meu. Cărţile erau pentru mine o pasiune pe care o împărtăşeam cu prietenii mei virtuali. Nu cu Daemon. Mă scotea din minţi că se uita la asta.

Videoclipul s-a terminat. El a spus încet:

— Până şi în videoclip luminezi.

Am dat din cap cu fălcile încleştate. Şi am aşteptat.

— Tu chiar ai o chestie cu cărţile. Când a văzut că nu zic nimic, a închis laptopul fără să-l atingă, apoi a adăugat: E drăguţ.

Am întors fulgerător capul spre el.

— Drăguţ?

— Dap, drăguţ. Încântarea ta, a zis el, ridicând din umeri, e drăguţă.

Am crezut că-mi cade falca pe jos.

— Dar drăgălăşenia ta, chiar şi cu codiţele astea, tot n-o să te scape de urmă.

S-a ridicat în picioare şi s-a întins. Normal că trebuia să i se ridice şi tricoul, ca să am eu la ce mă uita.

— Trebuie să scăpăm de urma asta de pe tine.

Eram încă înmărmurită de uimire că nu mă luase peste picior şi, din cauza şocului, nu puteam să scot un cuvânt. Avea de la mine o grămadă de puncte bonus.

— Cu cât scăpăm mai repede de urma de pe tine, cu atât mai puţin timp vom fi nevoiţi să petrecem împreună.

Şi uite aşa s-au dus punctele bonus.

— Ştii ceva, dacă îţi displace aşa de mult să stai cu mine, de ce nu trimiţi pe altul să facă asta? Să ştii că prefer să vină oricare altul, chiar şi Ash.

— Nu eşti problema lor. S-a uitat fix în ochii mei. Eşti problema mea.

Râsul meu a sunat neplăcut.

— Nu sunt problema ta.

— Ba da, a făcut el, cumva vesel. Dacă aş fi reuşit s-o conving pe Dee să nu se apropie aşa de mult de tine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În fine, ce să zic. Aici nu putem să facem ceva care să aibă vreun efect, aşa că putem să considerăm pierdută ziua de azi şi să ne scutim unul pe celălalt de efortul de a respira acelaşi aer.

Mi-a aruncat o privire dură.

— A, stai că am uitat. Tu n-ai nevoie de oxigen. Am greşit, am zis şi m-am ridicat în picioare, fiindcă abia aşteptam să-l văd plecat. N-ai putea să te întorci după ce se opreşte ploaia?

— Nu. Daemon s-a rezemat de perete, cu braţele încrucişate. Vreau să termin odată cu asta. Nu e deloc distractiv să-mi fac griji şi din cauza ta, şi din cauza arumilor, Kitten. Trebuie să facem ceva în sensul ăsta cât mai repede. Există nişte chestii pe care am putea să le facem.

Mi-am încleştat pumnii.

— Cum ar fi ce?

— Păi, vreo oră de… sărituri.

Şi-a coborât privirea. Am apucat să văd ceva licărindu-i în ochi.

— Poate vrei să te schimbi mai întâi.

Eram disperată să mă acopăr, dar am rezistat eroic. Nu aveam de gând să mă umilesc în faţa lui.

— N-o să fac eu sărituri o oră.

— Atunci poate vrei să fugi prin casă sau pe scări. A făcut o pauză, apoi zâmbetul lui arogant a devenit pervers când mi-a întâlnit privirea. Sau, dacă vrei, putem face sex. Am înţeles că aşa se consumă o grămadă de energie.

Am rămas cu gura căscată. Pe de o parte, aş fi vrut să-i râd în faţă. Pe de altă parte, mă simţeam jignită că a putut să se gândească la ceva aşa de ridicol, dar îmi dădeam seama că mai era o parte din mine care nu respingea deloc ideea. Ceea ce nu

era bine, nu era bine deloc, şi nici măcar nu era amuzant.

Daemon aştepta.

— Asta n-o să se întâmple nici intr-un milion de ani, băiete. Am făcut un pas în faţă, cu arătătorul îndreptat spre el. Nici dacă ai rămâne ultimul… stai, nici măcar nu pot să zic ultimul bărbat de faţa pământului.

— Kitten, a murmurat el domol, în ochii lui era un avertisment clar.

L-am ignorat.

— Nici dacă ai fi ultima creatură cu înfăţişare umană de pe pământ. Ai priceput? *Capisci?*

Şi-a lăsat capul între-o parte şi câteva şuviţe de păr i-au căzut pe frunte. Daemon a zâmbit, dar zâmbetul lui avea ceva ameninţător, însă eu eram prea pornită.

— Nici măcar nu mă atragi.

Minţi. Tit-tit! Minţi.

— Nici măcar un pic. Eşti…

Daemon a fost într-o fracţiune de secundă înaintea mea, la niciun centimetru de faţa mea.

— Cum sunt?

— Prost, am zis eu şi am făcut un pas înapoi.

— Şi mai cum?

A făcut un pas după mine.

— Arogant. Dominator.

Am mai făcut un pas înapoi, dar el tot îmi invada spaţiul personal.

— Şi eşti şi… nesimţit.

— Hai, Kitten. Sunt sigur că poţi mai mult de-atât.

Vorbea cu voce scăzută şi se apropia iar de mine. Abia îl auzeam prin zgomotul ploii torenţiale şi bubuitul inimii mele.

— Fiindcă am dubii serioase că nu eşti atrasă de mine.

M-am forţat să râd.

— Nu sunt deloc atrasă de tine.

Încă un pas făcut de Daemon şi m-am trezit lipită de perete.

— Minţi.

— Şi tu eşti un încrezut. Am tras aer în piept, dar mirosul lui mă copleşise şi îmi producea nişte chestii bizare în stomac. Şi ştii, aroganţa asta a ta. Nu e deloc atractivă.

Daemon şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a capului meu, pe perete, şi s-a aplecat spre mine. În stânga mea era o veioză, în dreapta era televizorul. Eram prinsă în capcană. Când a început să vorbească, i-am simţit respiraţia pe buze.

— Când minţi, obrajii ţi se înroşesc.

— Nu-nu-nu.

Nu era cel mai elocvent lucru pe care l-am spus vreodată, dar altceva mai bun nu fusesem în stare să zic.

El şi-a lăsat mâinile să alunece pe perete, până a ajuns cu ele în dreptul şoldurilor mele.

— Pun pariu că te gândeşti tot timpul la mine. Non-stop.

— Nu eşti sănătos la cap.

M-am lipit de perete cu respiraţia tăiată.

— Probabil că mă şi visezi.

Privirea lui s-a oprit pe gura mea. Am simţit cum mi se desfac buzele.

— Pun pariu că îmi scrii numele pe caiete, iar şi iar, şi în jur desenezi o inimioară.

Am râs.

— În visele tale, Daemon. Eşti ultima persoană la care mă gân…

Daemon m-a sărutat.

N-a fost nicio clipă de ezitare. Gura lui s-a lipit de gura mea, iar eu am încetat să mai respir. L-am simţit înfiorându-se, apoi a scos un sunet din gât, ceva între mârâit şi geamăt. Sărutul lui era tot mai pasional, buzele mele se deschideau mai mult şi simţeam în tot corpul mici fiori de panică şi de plăcere. Am încetat să mai gândesc. M-am dezlipit de perete şi între noi n-a mai rămas niciun spaţiu,

mă împingeam în el şi îmi agăţasem degetele în părul lui. Era moale şi mătăsos. Ca nicio altă parte a corpului lui. Simţeam că explodez, simţeam că inima mea era gata să-mi sară din piept. Avalanşa aceea de senzaţii care îmi alerga prin corp mă înnebunea. Înfricoşător. Înfiorător.

Mâinile lui m-au prins de şolduri şi m-au ridicat ca pe un fulg. Mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului lui şi ne-am mişcat spre dreapta, lovindu-ne de un lampadar. Acesta a căzut la podea, dar nu mi-am bătut capul cu el. Undeva în casă a pocnit un bec. Televizorul a pornit, s-a închis, după care a pornit din nou. Buzele noastre rămăseseră lipite. Parcă nu ne mai săturam unul de altul. Ne devoram, pur şi simplu, ne cufundam unul în altul.

Pasiunea asta se acumulase de luni de zile şi, pe cuvântul meu, meritase aşteptarea. Şi voiam mai mult.

Mi-am lăsat mâinile în jos şi am tras de tricoul lui, dar era blocat de picioarele mele. M-am lăsat încet jos, până am ajuns cu picioarele pe podea. Apoi l-am apucat de tricou şi i l-am ridicat. El s-a desprins de mine doar ca să-şi tragă repede tricoul peste cap şi să-l arunce.

Mi-a apucat capul în mâini şi m-a tras înapoi spre gura lui. În casă s-a auzit un pârâit puternic. Instalaţia electrică sfârâia. Ceva începuse să fumege. Dar mie nu-mi păsa. Mergeam amândoi cu spatele. Mâinile lui s-au lăsat în jos, pe sub tricoul meu, iar degetele lui se plimbau pe pielea mea, umplându-mă de fiori în tot corpul. Mi-am lăsat şi eu mâinile să-mi alunece. Abdomenul lui era ferm şi îi simţeam sub palme musculatura perfectă.

Apoi şi tricoul meu a căzut pe podea lângă al lui. Piele lipită de piele. Zumzăitul acela al lui se auzea mai puternic. Am coborât mâna de pe pieptul lui spre nasturele de la blugi. Am simţit canapeaua în spatele meu, apoi am căzut amândoi pe ea, iar mâinile şi picioarele noastre erau înlănţuite şi se mişcau, căutau. Coapsele noastre erau parcă sudate

şi ne strângeam unul în altul. Cred că i-am rostit numele în şoaptă, apoi braţele lui s-au strâns mai tare în jurul meu, strivindu-mă de pieptul lui, iar mâinile i-au alunecat între picioarele mele. Iar eu eram copleşită de senzaţii.

— Ce frumoasă eşti, a murmurat el lângă buzele mele.

Şi m-a sărutat iar. Genul ăla de sărut care mă făcea să nu mai pot gândi. Era numai senzaţie şi dorinţă. Numai atât. Mi-am strâns picioarele în jurul coapselor lui, trăgându-l şi mai aproape de mine, gemând uşor şi spunându-i ce vreau.

Sărutările noastre s-au domolit, devenind mai tandre şi cumva mai profunde. Parcă simţeam că aveam să ne cunoaştem la cel mai intim nivel, iar eu aveam respiraţia tăiată şi eram ameţită, deloc pregătită pentru asta, dar corpul meu voia cu disperare mai mult decât sărutări şi mângâieri, îl voia şi mai mult pe el. Şi ştiam că şi el voia asta. Trupul lui puternic tremura la fel ca şi al meu. Simţeam că mă pierd în el, în legătura aceea strânsă dintre noi. Lumea – universul întreg – încetase să mai existe.

Apoi Daemon s-a oprit brusc şi s-a tras înapoi, şi-a ridicat capul cu respiraţia întretăiată. Am deschis încet ochii, mirată. Pupilele lui erau albe, luminate din interior.

Daemon a respirat adânc. Mi s-a părut că trece o veşnicie cât timp m-a privit încordat, cu ochii mari, apoi a părut că se adună. Lumina s-a stins. Şi-a încleştat fălcile. Pe faţa lui parcă s-a aşezat o mască. În colţul gurii i-a apărut zâmbetul ăla arogant pe care îl uram aşa de mult.

— Acum nu mai străluceşti aproape deloc.

Capitolul 27

Îl uram pe Daemon Black – dacă ăsta era într-adevăr numele lui – cu o ură care depăşea în putere energia a o mie de sori. *Acum nu mai străluceşti aproape deloc.* După ce spusese asta plecase, luându-şi din mers tricoul de pe jos şi ieşind afară din casă.

Ticălosul îmi stricase şi laptopul.

De la el venea fumul pe care îl simţisem atunci. Magia lui extraterestră se pare că avea efecte majore asupra electricităţii şi, în general, asupra tuturor echipamentelor electronice. Acum trebuia să apelez la computerele de la şcoală ca să-mi updatez blogurile. Uf. Şi după ce a plecat şi am reuşit să mă ridic de pe canapea, a trebuit să stau vreo oră să înlocuiesc becurile arse din casă. Din fericire, televizorul nu se arsese.

Creierul meu însă, da. Ce naiba fusese în capul meu? Cum am putut să fac asta? Cred că totul se datora stării conflictuale permanente în care ne aflasem de la început. Nu aveam altă explicaţie pentru explozia masivă care a dus la episodul ăla încins de pipăială. Iar el nu era aşa de netulburat cum pretindea. Nimeni n-ar putea să se prefacă în halul *ăsta.*

Strălucirea mea dispăruse aproape cu desăvârşire, spre uimirea tuturor. Încearcă să explici cum s-a întâmplat asta. Şi sunt convinsă că el de-abia aştepta să povestească exact cum se întâmplase.

Îl uram.

Nu doar pentru că-mi demonstrase cât e de fals, sau pentru că acum trebuia să aştept până la ziua mea ca să primesc un alt laptop, sau pentru că Dee era acum foarte suspicioasă fiindcă nu înţelegea

cum a putut să-mi dispară aşa de repede strălucirea; îl uram pentru ceea ce mă făcuse să *simt* şi pentru că mă făcuse să i-o *mărturisesc.*

Iar dacă mai avea tupeul să mă mai împungă cu pixul în spate la şcoală, eram în stare să-l arunc drept în braţele unui arum.

Când mă îndreptam spre maşină, abia înaintând prin vântul puternic care bătea dinspre Stânci, am auzit telefonul sunând din rucsac. Nici nu trebuia să mă mai uit, ştiam sigur că e un alt mesaj de la Simon. De o săptămână încoace îmi trimitea non-stop mesaje cu scuze. Nu îndrăznea să vorbească cu mine în clasă sau în altă parte, de frica ameninţării lui Daemon. Iar eu nu aveam de gând să-l iert prea repede. Beat sau nu, nu avea nicio scuză să se comporte ca o javră care nu pricepe cuvântul „nu".

— Katy!

Am tresărit la auzul vocii lui Dee. Mi-am aranjat mai bine rucsacul pe umeri, m-am întors şi am aşteptat-o.

Ca întotdeauna, Dee era uluitor de frumoasă. Azi purta nişte jeanşi strâmţi, negri şi un pulovăr pe gât dintr-un material fin. Cu părul ei lucios şi cu ochii strălucitori, arăta superb. Zâmbetul ei era larg şi prietenos, dar, când s-a apropiat de mine, a început să se estompeze.

— Hei, credeam că nici n-o să te opreşti, a spus ea.

— Scuză-mă, eram pierdută în gânduri. Am început din nou să merg, uitându-mă la maşina mea. Ce faci?

Dee şi-a dres vocea.

— Cumva vrei să mă eviţi, Katy?

Încercam să-i evit pe toţi, ceea ce era destul de greu. Stăteam uşă în uşă cu ei. Eram împreună la ore. Mâncam împreună la cantină. Şi îmi lipsea Dee.

— Nu.

— Eşti sigură? Fiindcă de sâmbăta trecută n-ai fost prea vorbăreaţă, a argumentat ea. Luni nici n-ai

venit cu noi la masă, fiindcă ai zis că trebuie să înveţi pentru test. Iar ieri nu ştiu dacă mi-ai adresat două vorbe.

Mă simţeam foarte vinovată.

— Nu prea am fost… în apele mele.

— A fost prea mult pentru tine, aşa-i? Chestia asta cu noi.

Vocea ei era subţire, ca de copil.

— De asta mi-a şi fost teamă. Că o să ne vezi ca pe nişte ciudăţenii…

— Nu sunteţi nişte ciudăţenii, am spus eu, cu sinceritate. Să ştii că sunteţi mai umani chiar decât credeţi voi.

Dee a părut uşurată să mă audă spunând asta. A venit repede în faţa mea.

— Băieţii încă îl mai caută pe Baruck.

Am făcut un pas în lateral şi am deschis portiera maşinii. Lama de obsidian s-a clătinat în buzunarul portierei. Nu puteam s-o ţin în rucsac, aveam sentimentul că mă pregăteam să înjunghii vreun coleg, sau ceva de genul ăsta. Aşa că o lăsasem în maşină.

— Asta-i bine, am spus.

Ea a dat din cap.

— Băieţii o să-l caute în continuare şi o să supravegheze lucrurile, iar tu şi Simon nu mai aveţi urme aproape deloc. Dee a făcut o pauză. Tot nu mi-e clar cum de s-a pierdut urma aşa de repede.

Am simţit că mi se strânge stomacul.

— Păi, ce… am făcut o grămadă de exerciţii fizice.

Sprâncenele ei s-au arcuit mult.

— Katy…

— În orice caz, am zis eu repede. Se pare că toate merg bine, dacă nu iau în calcul realitatea înfricoşătoare – urma lui Simon s-a dus şi mă bucur, mai ales că el nici măcar nu ştia despre ce e vorba.

— Cam baţi câmpii, a zis ea, zâmbind.

— Mda, cam aşa ceva.

— Deci, ce program ai mâine? m-a întrebat ea plină de speranţă. E sâmbătă şi e şi Halloweenul. Mă gândeam că am putea să luăm nişte filme de groază.

Am scuturat din cap.

— I-am promis Lesei că mergem să împărţim bomboane. Ea stă într-un cartier rezidenţial şi…

Pe faţa lui Dee a trecut o umbră de durere. Ce naiba făceam? Îmi răneam prietena fiindcă fratele ei era un nemernic? Nu mă recunoşteam.

— Dar poate după aia trec pe la tine să ne uităm la filme, vrei?

— Dacă vrei tu, a şoptit ea.

M-am aplecat spre ea şi am strâns-o de umerii înguşti.

— Normal că vreau. Numai să-ţi faci provizii de floricele şi dulciuri. Astea sunt obligatorii.

Dee m-a îmbrăţişat şi ea.

— Cred că pot să fac asta.

M-am desprins din îmbrăţişare şi am zâmbit.

— OK, atunci ne vedem mâine-seară.

— Stai. M-a prins de braţ şi degetele ei erau reci. Ce s-a întâmplat între tine şi Daemon?

Am încercat să-mi compun o faţă impenetrabilă.

— Nu s-a întâmplat nimic, Dee.

Ea şi-a îngustat ochii.

— Katy, ştiu că a fost ceva. Ca să scapi de urma aia puternică într-o după-amiază ar fi trebuit să alergi la maraton.

— Dee…

— Iar Daemon de atunci e mai ursuz ca niciodată. Ceva s-a întâmplat între voi. Dee şi-a dat deoparte părul de pe faţă, dar buclele au revenit imediat la loc. Ştiu că mi-ai zis că n-aţi făcut nimic atunci, dar…

— Serios, nu s-a întâmplat nimic. Pe cuvânt. Am urcat în maşină, silindu-mă să zâmbesc, şi i-am aruncat un: Ne vedem mâine-seară.

Nu crezuse nimic din ce i-am spus. Nici eu nu mă credeam pe mine, dar ce puteam să-i spun? Ce

fusese între mine şi Daemon nu era ceva ce puteam să-i povestesc soră-sii.

*

Halloweenul îmi amintea întotdeauna de copilărie, cum mă costumam şi mâncam o grămadă de dulciuri. Acum nu-mi mai rămăsese decât partea cu dulciurile. Ceea ce nu era deloc rău.

Lesa a început să râdă când am mai luat o cutie de bomboane Nerds.

— Ce e? am îmbrâncit-o eu cu cotul. Îmi plac la nebunie bomboanele astea.

— Da, şi ciocolăţelele Hershey, şi Kit Kat, şi guma de mestecat care face baloane, şi caramelele Starburst…

— Uite cine vorbeşte! Am arătat spre mormanul de ambalaje de la picioarele *ei*. Tu eşti un monstru mâncător de bomboane.

Ne-am oprit, fiindcă la uşă apăruse un copil îmbrăcat ca un membru al formaţiei Kiss. Ciudată alegere.

— Ne daţi ori nu ne daţi?[18]

Lesa s-a topit toată de plăcere şi i-a dat o grămadă de bomboane.

— N-ai venit tu aici ca să primim copiii, a spus ea, uitându-se în urma copilului care plecase în fugă spre părinţii lui.

Am băgat o caramea în gură.

— Cum ţi-a venit ideea asta?

— Nu crezi că puştiul ăla era un dulce?

Mi-a luat castronul cu bomboane din faţă.

— Cred că da, adică, parcă mi s-a părut că are un miros aşa de… nu ştiu, mă rog – de copil.

Lesa a izbucnit în râs.

— Îţi plac copiii?

— Copiii mă sperie.

La uşă au apărut o mumie şi un vampir. Lesa i-a copleşit şi pe ei cu bomboane şi au plecat.

— În special ăia mici, am continuat eu, când am văzut că nu mai erau bomboane Nerds. Te toacă tot

timpul la cap şi nici nu-ţi dai seama ce vor să zică, dar frăţiorul tău e super simpatic.

— Frăţiorul meu face caca pe el.

Am râs.

— Păi, poate tocmai de-aia e unic în felul lui?

— O fi, dar tot scârbos e.

I-a dat nişte bomboane unui cowboy cu o săgeată înfiptă în pălărie. Drăguţ.

— Deci, care-a mai fost treaba cu tine?

— Treaba?

Ca un adevărat ninja, am întins mâna rapid şi am înhăţat o pungă de Smarties.

— N-am avut nicio treabă.

— Da, ce să-ţi spun.

Afară era aşa de întuneric, încât nici nu puteam să-i văd ochii. În cartierul ei rezidenţial becurile de pe stradă nu erau deloc apreciate.

— Toată săptămâna te-ai comportat ca o adolescentă nevrotică, exact ca în cărţile pe care le citesc eu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ba nu.

M-a împins cu genunchiul.

— N-ai vorbit cu nimeni, ai evitat-o până şi pe Dee. Şi asta-i ciudat, fiindcă voi două eraţi aşa de apropiate.

— Şi acum suntem.

Am oftat, uitându-mă în gol la întunericul ăla sinistru. Se distingeau slab pe trotuare siluete de părinţi cu copii.

— Nu sunt supărată pe ea sau ceva. După ce plec de la tine mă duc la ea acasă.

Lesa a zornăit castronul cu bomboane.

— Dar?

— Dar a fost ceva cu frate-său, am zis eu, cedând tentaţiei de a vorbi cu cineva despre asta.

— Ştiam eu! a ţipat ea. Mamă, trebuie să-mi zici tot! V-aţi sărutat? Stai. Aţi făcut sex?

Mămica unei zâne i-a aruncat o privire urâtă şi şi-a împins fetiţa înapoi de pe veranda Lesei.

— Lesa, pe bune, calmează-te.

— Nu contează. Trebuie să-mi spui. O să te urăsc de moarte dacă nu-mi spui. Cum miroase?

— Cum miroase? m-am strâmbat eu.

— Păi, ştii tu, arată de parcă ar mirosi frumos.

— A, am închis ochii. Da, miroase într-adevăr frumos.

Lesa a oftat visătoare.

— Amănunte. Acum.

— Nu e mare lucru de spus.

Am luat de pe jos o frunză uscată şi am răsucit-o între degete. Îmi tremurau buzele gândindu-mă la sărutul nostru.

— Duminica trecută a venit pe la mine şi ne-am sărutat.

— Atât?

Părea dezamăgită.

— Nu m-am culcat cu el. Doamne. Dar… a fost destul de intens. Am aruncat frunza şi mi-am trecut mâna prin păr, dându-mi-l pe spate, apoi am continuat: Ne certam şi apoi – pac. Deja ne sărutam.

— Uau, e aşa de… excitant.

Am oftat.

— Mda, cam aşa ceva. Dar apoi el a plecat brusc.

— Normal că a plecat, fiindcă între voi e pasiunea asta puternică, una care explodează, iar el nu a făcut faţă tensiunii.

M-am uitat la ea neîncrezătoare.

— Nu e nicio pasiune.

Lesa nu m-a băgat în seamă.

— Chiar mă întrebam cât o să vă mai întărâtaţi aşa unul pe altul.

— Eu nu l-am întărâtat deloc, am mormăit.

— Şi de ce vă certaţi?

Cum aş fi putut să-i explic? Că ne contraziceam fiindcă eu susţineam că nu simt nicio atracţie faţă de el, iar el voia să-mi estompeze strălucirea? Mda, nu puteam să-i zic asta.

— Katy?

— Nu cred că a vrut să mă sărute cu adevărat, am zis eu într-un târziu.

— Ce? Dar ce-a făcut, a alunecat şi a căzut din greşeală pe gura ta? Se întâmplă foarte des chestii de-astea.

Am chicotit.

— Nu. Dar după aia părea nemulţumit de ce se întâmplare. De fapt, *era* clar nemulţumit.

— I-ai muşcat limba sau ceva? Lesa şi-a dat părul pe spate, încruntată. Trebuie să existe o explicaţie pentru supărarea lui.

Fiindcă se făcuse târziu şi copiii erau din ce în ce mai puţini şi veneau tot mai rar, i-am luat castronul cu bomboane şi am început să ciugulesc din el ce mai rămăsese.

— Nu ştiu. Adică, n-am mai vorbit despre asta. Efectiv a plecat după aia, iar de atunci n-a făcut decât să mă împungă în spate cu pixul.

— Poate fiindcă vrea să te împungă cu altceva, a zis ea sec.

Am căscat ochii la ea.

— Nu pot să cred că ai zis aşa ceva.

— Ce să spun. Şi-a fluturat mâna prin aer. Nu e iar cu Ash, nu? Vreau să zic, ăştia doi sunt…

— Da, ştiu, sunt când împreună, când despărţiţi. Nu cred. Nu contează.

Am băgat în gură o bomboană. În stilul ăsta, era posibil să plec de pe veranda Lesei rostogolindu-mă.

— Numai că…

— Îţi place de el, a completat ea.

Am ridicat din umeri şi mi-am luat un baton Snickers. Îmi plăcea de el? Poate. Eram atrasă de el? Evident. Mai lipsiseră câteva secunde să ajung goală-puşcă lângă el.

— E cea mai tâmpită situaţie în care am fost. Nu există pe lumea asta cineva care să mă enerveze mai mult decât el, dar… Uf, nu vreau să mai vorbesc despre asta, am spus, punând înapoi punga de Skittles. În fine, tu cum mai eşti cu Chad?

— Vrei să schimbi subiectul. Nu mă duci tu aşa uşor.

Nu m-am uitat la ea, îmi tot făceam de lucru prin castron.

— Aseară aţi avut întâlnire, nu? Te-a sărutat? *El* cum miroase?

— Chad chiar miroase bine. Am impresia că se dă cu ultima versiune de Old Spice. Nu aia cu care se dă tata, că asta ar fi sinistru.

Am râs. Am mai pălăvrăgit un timp, apoi eu am plecat spre casă. Dee îşi decorase toată casa cu dovleci sculptaţi, care nu erau acolo când plecasem de acasă. M-a tras de mână înăuntru, iar în aer plutea un miros ciudat.

— Ce miroase aici? mi-am încreţit eu nasul.

— Prăjesc seminţe de dovleac, a zis ea entuziasmată. Ai mâncat vreodată?

Am clătinat din cap.

— Nu. Ce gust au?

— De dovleac.

Bineînţeles că ea le prăjea, la propriu. Seminţele albicioase erau puse pe o foaie de copt, dar coacerea o făcea ea cu mâinile, nu cuptorul. Resturile de dovleac erau împrăştiate pe toată masa, care fusese acoperită în prealabil cu ziare.

— O să împrumut şi eu mâinile tale la iarnă, când o să-mi îngheţe parbrizul.

Dee a râs.

— Nicio problemă.

Am zâmbit şi eu şi m-am dus să mă uit la vraful de casete de pe bufet. Am râs când am văzut ce filme a luat.

— Doamne, Dee, ai luat nişte filme grozave.

— M-am gândit că o să-ţi placă o combinaţie între *Scream* şi seria *Scary Movie.*

Şi-a trecut iar mâinile peste hârtia de copt. Seminţele au început să pocnească şi să sară. Începea să miroasă a scorţişoară.

— Filmele de Halloween le vedem mai târziu.

Am aruncat o privire spre uşă.

— Ăăă… Daemon e acasă?

— Nu. Dee a apucat hârtia şi a vărsat seminţele într-un castron decorat cu lilieci şi cranii. A plecat cu băieţii, să încerce să-l facă pe Baruck să iasă de pe unde o fi ascuns.

Am luat gustările şi filmele şi ne-am dus în sufragerie, iar eu mă gândeam la ce-mi spusese ea.

— Vor să-l provoace să iasă? Adică vor să se lupte cu el?

Un DVD şi-a luat zborul din grămadă şi a ajuns în mâna ei.

A dat din cap.

— Nu-ţi face griji. Daemon şi Adam îl caută prin oraş. Matthew şi Andrew sunt prin împrejurimi. O să fie în regulă.

Simţeam o nelinişte în stomac.

— Eşti sigură?

Dee a zâmbit.

— Nu e prima dată când fac asta. Ştiu foarte bine ce au de făcut. O să fie bine.

M-am rezemat de spătarul canapelei şi am încercat să nu-mi fac griji. Era foarte greu, mai ales că-mi aminteam privirea lui Baruck. Dee s-a instalat lângă mine, iar eu am încercat seminţele de dovleac. Nu erau rele. Văzusem deja primul film din seria *Scream,* când i-a sunat mobilul.

Ridicându-şi mâna, Dee a făcut mobilul să zboare de pe masă în mâna ei. A răspuns dându-şi ochii peste cap.

— Sper că e ceva serios, Daemon, altfel…

Ochii i s-au deschis larg. A sărit în picioare, iar mâna liberă i s-a strâns pumn.

— Ce vrei să spui?

Am văzut-o ocolind măsuţa de cafea şi am simţit un nod în stomac.

— Katy e cu mine, dar urma ei de-abia se mai vede!

Altă pauză şi apoi faţa ei a pălit.

— OK. Ai grijă. Te iubesc.

M-am ridicat în picioare imediat ce a aruncat telefonul pe canapea.

— Ce se întâmplă?

Dee s-a întors spre mine.

— L-au văzut pe Baruck. Vine încoace.

Capitolul 28

Sigur că asta nu însemna că venea fix aici, dar era o şansă – o şansă destul de mare – să vină. Era destul ca Dee să se plimbe prin sufragerie ca un leu în cuşcă. Nu era speriată, dar era gata de luptă.

— Dacă Baruck vine aici, tu poţi să te lupţi cu el? am întrebat eu.

Dee mi-a aruncat o privire de oţel. Acum era o cu totul altă persoană, se transformase într-o prinţesă războinică neînfricată. Cum de nu mai văzusem până acum latura asta a ei?

— Nu sunt la fel de puternică sau rapidă ca Daemon, dar pot să-l ţin pe loc până ajunge el aici.

Stomacul mi s-a strâns de tot. Nu era de ajuns că putea să-l ţină pe loc. Dacă Daemon nu ajungea aici la timp? Dee se oprise în faţa ferestrei, stând dreaptă cu umerii ei înguşti. Am avut brusc o revelaţie. Toate grijile lui Daemon deveniseră realitate. Eu eram pentru ei un punct slab – iar pentru Dee eram o povară. Nu puteam – şi nu *voiam* să fiu asta.

— Urma mea e destul de puternică pentru ca el să mă vadă la tine în casă?

Ea a tăcut o clipă.

— Nu chiar.

— Dar din stradă? Din pădure?

A făcut iar o pauză.

— Nu ştiu, Katy, dar o să-l opresc înainte să ajungă la tine.

— Nu, am o idee. Am făcut un pas în faţă, şi era gata să mă lovesc de teancul de DVD-uri. E cam nebunească, dar cred că o să meargă.

Şi-a îngustat ochii.

— Ce idee?

— Dacă poţi să-mi faci urma să strălucească mai tare, o să pot să-l îndepărtez de aici. N-o să mai vină încoace, iar Daemon…

— În niciun caz, a spus ea, întorcându-se repede spre mine. Eşti nebună?

— Poate, am zis eu, muşcându-mi buzele. Uite ce e. E mai bine aşa decât să-l aduc aici, în casa voastră. Atunci o să-şi dea seama şi unde staţi! Şi după aia? Niciodată n-o să mai fiţi în siguranţă aici! Trebuie să-l ademenesc undeva departe de casă.

— Nu. Dee a scuturat din cap. Nu pot să fac asta. Pot să mă lupt cu el…

— Dar eu nu pot să fac altceva! Nu pot să mă lupt cu el, şi dacă o să scape? Ce se întâmplă dacă o să le spună celorlalţi unde staţi?

Cuvintele lui Daemon îmi răsunau în urechi. *Pentru mine ai fi un punct slab.* Numai că acum nu aş fi punctul *lui* slab, ci a lui Dee. Şi nu puteam să accept asta.

— Iar eu aş fi o povară. Baruck ar şti asta. Tu trebuie să stai aici. Dacă Baruck ne găseşte împreună, se va folosi de mine ca să te distrugă. Cel mai bun plan este să-l atrag pe arum în altă parte, şi acolo puteţi să veniţi cu toţii să-l atacaţi.

— Katy…

— Nu accept niciun refuz! Nu avem prea mult timp la dispoziţie, am spus şi am pornit-o spre uşă, luându-mi în drum cheile şi mobilul. Hai, luminează-mă. Fă chestiile alea ciudate cu globurile de lumină. Parcă data trecută a mers. O să mă duc… mă duc acolo unde a fost petrecerea aia! Spune-i lui Daemon că acolo mă duc! Văzând că stă acolo înmărmurită, holbându-se la mine, am ţipat la ea: Hai odată!

— E o nebunie.

Dee a scuturat din cap, dar s-a dat un pas înapoi şi a început să se estompeze. O clipă mai târziu avea forma ei adevărată, o siluetă frumoasă de lumină. *E o nebunie,* şoptea vocea ei în mintea mea.

Mi-am alungat din minte orice gând.

— Grăbeşte-te.

În braţele ei întinse s-au format două globuri de lumină. Au început să zboare prin cameră, făcând becurile şi televizorul să explodeze, după care s-au lovit de perete fără alte pagube. Din cauza energiei statice din cameră mi se ridicase părul de pe corp.

— Gata, luminez? am întrebat-o eu.

Ca soarele.

Deci avusese efect. Am tras adânc aer în piept şi am dat din cap.

— Sună-l pe Daemon şi spune-i unde mă duc.

Ai grijă. Te rog. Lumina ei începuse să scadă.

— Şi tu.

M-am întors şi am ieşit în fugă din casă, spre maşină, fără să stau pe gânduri.

Fiindcă asta chiar era o nebunie – cea mai tâmpită chestie pe care o făcusem în viaţa mea. Era mai nasol decât atunci când am evaluat cărţi cu o singură stea, era mai înfricoşător decât dacă i-aş fi cerut un interviu unui scriitor pentru care l-aş fi sacrificat şi pe primul meu născut doar ca să iau masa cu el, mai idiot decât să-l sărut pe Daemon.

Dar nu aveam încotro.

Când am băgat cheia în contact, mâinile îmi tremurau, iar când am dat înapoi ca să ies în şosea era gata să-i lovesc Volkswagenul lui Dee. Am apăsat pe acceleraţie şi am ieşit în şosea. Mă ţineam strâns de volan ca o bunicuţă, dar conduceam de parcă aş fi concurat la NASCAR.

Mă uitam mereu în oglinda retrovizoare pe când alergam pe autostradă şi mă aşteptam ca în orice clipă să apară pe urmele mele arumul. Dar autostrada era pustie.

Poate că strategia n-a funcţionat? Doamne, dacă Baruck s-a dus în continuare tot spre casă şi a găsit-o pe Dee? Simţeam că mi se urcă inima în gât. Fusese o idee idioată, cea mai idioată. Piciorul meu slăbea tot mai mult pedala de acceleraţie. Măcar n-o să se poată folosi de mine ca să-i facă rău lui Dee.

De pe scaunul de alături, mobilul meu a început să sune. Număr necunoscut? Acum? Voiam să nu-l bag în seamă, dar am luat totuşi telefonul să răspund.

— Alo?

— Ai înnebunit dracului de tot? a urlat Daemon în telefon, iar eu am tresărit. N-am mai auzit de o chestie aşa de idioată…

— Taci, Daemon! am ţipat şi eu, ieşind uşor cu maşina de pe banda mea, fără să vreau. Acum e prea târziu. E în regulă? Dee e bine?

— Da, Dee e bine. Tu nu eşti bine! L-am pierdut, iar dacă Dee zice că străluceşti ca o nenorocită de lună plină, pun pariu că e pe urma ta!

Frica mi-a accelerat bătăile inimii.

— Păi, ăsta era şi planul.

— Jur pe toate stelele din cer că o să te strâng de gât când o să pun mâna pe tine. Daemon a făcut o pauză şi îi auzeam în telefon respiraţia grea. Unde eşti?

M-am uitat pe fereastră.

— Aproape am ajuns pe Câmp. Dar nu-l văd nicăieri.

— Normal că nu-l vezi. Avea o voce plină de dezgust. E făcut din umbre… din *noapte,* Kat. N-o să-l vezi decât când o să vrea el să-l vezi.

A. Bun. Rahat.

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva, a zis el.

Cu toată frica, mi-a sărit muştarul.

— Nici să nu îndrăzneşti să vorbeşti! Tu mi-ai spus că sunt un punct slab. Şi că pentru Dee sunt o povară. Dacă venea acolo? Tu singur ai zis că o să se folosească de mine ca să ajungă la ea. Ce altceva aveam de făcut? Aşa că nu mai fi aşa o jigodie nenorocită!

A urmat o tăcere aşa de adâncă, încât am crezut că o să-mi închidă telefonul în nas, dar când a început să vorbească, vocea îi era calmă.

— N-am vrut să faci *asta,* Kat. Niciodată nu m-aş fi gândit să faci *aşa ceva.*

Vocea lui mi-a dat fiori. M-am uitat la copacii întunecaţi, care de-abia se vedeau. Am vrut să trag aer adânc în piept, dar respiraţia parcă mi se blocase.

— Nu m-ai pus tu să fac asta.

— Ba da.

— Daemon…

— Îmi pare rău. Nu vreau să păţeşti ceva, Kat. Nu pot – *nu pot* să accept asta.

A mai trecut o vreme până să vorbească din nou.

— Rămâi la telefon. O să caut un loc unde să las maşina şi vin după tine. Nu durează decât câteva minute. Să nu ieşi din maşină sau altceva.

Am intrat cu maşina pe câmpul ăla şi m-am oprit, dând din cap. Luna intrase după nori şi se făcuse întuneric beznă. În stomac aveam o senzaţie oribilă şi mi-era rău. M-am aplecat şi am luat în mână lama de obsidian, ţinând-o strâns.

— OK. Poate că n-a fost cea mai tare idee.

Daemon a râs aspru, sarcastic.

— Nu, pe bune?

Mă uitam în oglinda retrovizoare şi buzele îmi tremurau.

— Şi, hmm, ce ziceai tu că nu poţi să…

Am văzut o umbră care părea… mai solidă decât întunericul din jur. Se mişca prin aer, vâscoasă ca un ulei, aluneca peste copaci şi se împrăştia pe pământ. Nişte tentacule negre au prins spatele maşinii, alunecând peste portbagaj. Mi s-a uscat gâtul şi buzele mi s-au deschis.

Lama de obsidian mi s-a încălzit în mână.

— Daemon?

— Ce?

Inima îmi bubuia.

— Cred că…

Încuietoarea automată de la maşină s-a descuiat şi portiera de pe partea şoferului s-a deschis brusc. S-a auzit un urlet. Acum ţineam telefonul în mână, şi în clipa următoare zburam afară din maşină, aproape gata să scap lama de obsidian. Am simţit

cum mă săgetează durerea prin braţ pe partea pe care căzusem şi am ascuns sub mine lama.

Mi-am ridicat privirea. Am văzut pantalonii negri şi geaca de piele. Faţa aia palidă. Nişte fălci puternice şi o pereche de ochelari de soare care îi acopereau ochii, cu toate că era noapte.

Baruck mi-a zâmbit.

— Uite că ne întâlnim din nou.

— Rahat, am şoptit eu.

— Ia spune-mi, a zis el, aplecându-se spre mine şi apucându-mi o şuviţă de păr.

Capul îi era aplecat într-o parte şi se mişca înainte şi înapoi ca la păsări.

— Unde este el?

Am înghiţit în sec, târându-mă pe pământ mai departe de el.

— Cine?

— Ai de gând să faci pe proasta cu mine?

A făcut un pas înainte şi şi-a scos ochelarii de soare, punându-i în buzunarul de la geacă. Ochii lui erau două globuri negre.

— Sau aşa sunteţi voi oamenii, proşti?

Pieptul mi se ridica şi cobora repede. Lama nu avea efect decât dacă el se afla în forma lui reală. Şi o simţeam arzându-mă prin haine, îmi frigea mâna.

— Îl vreau pe cel care mi-a omorât fraţii.

Daemon. Tremuram din tot corpul. Am deschis gura, dar n-am putut să zic nimic.

— Iar tu… mi-ai ucis şi tu un frate, ca să-l aperi pe *el.*

A dispărut brusc. Asta era şansa mea, dar până să fac o mişcare, s-a solidificat din nou în faţa mea.

— Du-mă la el, altfel o să te fac să mă implori să te ucid.

Am scuturat din cap, strângând mai bine lama în mână.

— Du-te dracului.

Baruck s-a estompat, devenind o masă de întuneric şi umbre încolăcite. M-am ridicat repede în picioare, cu un urlet războinic, şi mi-am rotit

braţul, încercând să nimeresc mijlocul vâscozităţii ăleia negre. Lama devenise strălucitoare, ziceai că e făcută din jar.

Dar lovitura mea n-a nimerit nimic.

O mână de fum mi-a apucat braţul. Atingerea mi-a îngheţat oasele. Vocea lui era o şoaptă care se insinua în gândurile mele ca un şarpe care mi se târa în creier. *Chiar credeai că o sssă mă nimereşti? Ssserios…*

Mi-a răsucit mâna. Am auzit mai întâi cum trosneşte şi abia apoi am simţit durerea. Degetele mi s-au răsucit, iar lama a căzut pe pământ, spărgându-se în mii de cioburi, precum cea mai subţire sticlă. Am urlat de durerea groaznică pe care o simţeam în tot corpul.

Asssta a fossst pentru fratele meu.

O mână de întuneric m-a prins de gât şi m-a ridicat în picioare. *Iar asssta e fiindcă m-ai sssupărat.*

Baruck m-a aruncat cu putere în spate. M-am izbit dureros de pământ, după care m-am târât cum am putut câţiva metri pe resturile de porumb care erau pe jos. Ţeapănă, mă uitam în sus la cerul de smoală.

Ssspune-mi unde e.

Am căscat gura după aer, m-am ridicat în picioare cu greutate şi am luat-o la fugă spre pădure. Îmi ţineam braţul lipit de piept şi fugeam cât puteam de repede, iar tenişii îmi alunecau pe pământul tare, iarba strivită şi frunze. Nu m-am uitat înapoi. Nu era bine să mă uit înapoi. M-am repezit în pădure, lovindu-mă de crengile joase. Am avut senzaţia de déjà-vu când am simţit sub picioare rădăcinile copacilor şi pământul denivelat.

Baruck a apărut de nicăieri, trecând pe lângă mine într-o perdea de umbre. Apoi s-a solidificat pe neaşteptate chiar în faţa mea. M-am chinuit să mă opresc, am alunecat şi m-am întors în direcţia opusă. Dar era şi acolo şi m-a trântit iar la pământ.

— Ţi-ai băgat minţile în cap?

Pe buzele lui palide s-a format un zâmbet plin de cruzime.

— Sau vrei să mai alergi?

M-am tras înapoi, în patru labe, respirând cu mare greutate. Groaza mă făcuse să-mi pierd orice control. Nu mai aveam timp.

Baruck a pornit la atac. Braţul lui nici nu m-a atins, dar am zburat iar înapoi şi am aterizat pe pământ cu o bufnitură grea. Am simţit că-mi iese tot aerul din plămâni. Prin blugi simţeam dureros pietrele pe care căzusem.

El s-a aplecat spre mine şi m-a apucat de păr, răsucindu-l pe mână. Mi-am muşcat buzele ca să nu urlu când a început să mă tragă după el. Blugii mi s-au rupt în genunchi. Durerea radia în tot corpul şi simţeam că o să-mi pierd cunoştinţa. Eram convinsă că o să-mi smulgă tot părul, iar pielea de pe genunchi se dusese de tot.

M-a mai smucit o dată şi am ţipat.

— Ups, a exclamat şi s-a oprit. Mereu uit ce specie fragilă sunteţi. Nu vreau să-ţi smulg capul din greşeală. Apoi a râs, amuzat de replica lui. Cel puţin, nu acum.

M-am agăţat cu mâna sănătoasă de braţele lui, încercând să mai slăbesc puţin strânsoarea, dar n-am reuşit să fac mare lucru. M-a tras pe cărarea plină de crengi, rădăcini şi bolovani. Muşchii mei protestau şi ţipau din fiecare fibră şi m-am prăbuşit. Începeam să mă simt ameţită şi eram gata să cedez în faţa durerii.

— Cum te simţi acolo jos? a întrebat el, ca şi cum am fi avut o conversaţie.

Mi-a tras brusc capul în sus. Am simţit o durere ascuţită în gât şi în spate.

— Văd că te simţi bine.

S-a oprit şi am căzut iar, de la o distanţă mai mică. Eram iar la marginea pădurii. S-a aplecat asupra mea.

— Spune-mi unde e.

M-am sprijinit de pământ cu mâna jupuită, gâfâind.

— Nu.

M-a lovit în coaste cu bocancul. Am ştiut imediat că s-a rupt ceva acolo. Ceva al dracului de rău, fiindcă simţeam cum îmi curge ceva cald pe sub tricou.

Ssspune-mi.

Am clipit din ochi şi m-am chircit la pământ. Răceala formei lui reale îmi îngheţase şi sufletul.

S-a apropiat mai mult de mine. *Sssunt lucruri şi mai rele decât durerea fizică. Poate asssta te va motiva.*

Baruck m-a apucat iar de gât, ridicându-mă până când am ajuns să stau în vârful picioarelor. S-a aplecat spre mine şi m-a tras violent spre el. Faţa lui era la doar câţiva centimetri de mine, invadându-mi spaţiul vital.

Aş putea sssă-ţi iau toată esssenţa, să te sssecătuiesssc până când ţi ssse va opri inima. Pentru mine nu însssseamnă nimic, dar gândeşte-te cum ar fi sssă sssimţi o durere lentă şi nesssfârșită. Ssspune-mi unde e.

Nu eram curajoasă, dar nu aveam de gând să îl dau pe Daemon pe mâna lui. Dacă Baruck l-ar fi înfrânt, următoarea lui ţintă ar fi fost Dee. N-aş fi putut să-mi iert asta niciodată. Nu eram chiar aşa de slabă. În situaţia asta, nu eram eu punctul slab.

N-am spus nimic.

El s-a tras înapoi şi şi-a înfipt mâna în stomacul meu. Puteam să simt *asta* – mâna lui umbroasă în interiorul meu, răcindu-mi fiecare celulă. Micul spaţiu care mai rămăsese între noi parcă s-a contractat şi a dispărut. Aerul din plămânii mei a ieşit cu o viteză dureroasă.

Pur şi simplu nu mai puteam respira. Plămânii mei s-au oprit, fiindcă el îmi respira tot aerul. Arsura pe care o simţeam în gât şi în plămâni s-a transformat rapid într-un foc mistuitor şi dureri ascuţite radiau în toate extremităţile. Fiecare celulă

din corpul meu urla, cerşea îndurare şi protesta împotriva bătăilor anormale ale inimii mele. Nu îmi lua numai oxigenul cel preţios, ci chiar suflul vital care mă menţinea în viaţă. Îmi pierdeam rapid puterile, iar faptul că acum eram cuprinsă de panică nu mă ajuta deloc. Mâinile îmi amorţiseră şi braţul bun acum atârna flasc într-o parte. Parcă totul încetinise, iar durerea se mai estompase. Am simţit vag că îşi ia mâna de pe gâtul meu, dar nu puteam să mă mişc. Puterile lui mă legaseră de el, iar el se alimenta din mine.

A spus ceva, dar nu mai puteam să-i disting cuvintele. Eram aşa de epuizată, mă simţeam aşa de grea, încât numai durerea groaznică din capul pieptului mă împiedica să cad. Ochii mi s-au tulburat şi s-au închis singuri, l-am simţit cum inhalează adânc şi durerea m-a străbătut iar.

Am simţit că plesneşte ceva în mine, ca o coardă întinsă prea mult. S-a rupt şi a revenit cu aceeaşi putere, iar şi iar. Prin pleoapele închise am văzut o explozie de lumină albăstruie care m-a orbit pe moment. În urechi mi-a răsunat un fel de urlet. Moartea venise după mine.

Moartea suna dureros, furios şi disperat. Nu era tihnită. Mă gândeam că nu e corect. După câte se întâmplaseră, moartea nu ar fi trebuit să vină cu îmbrăţişări calde şi cu imagini ale tatălui meu care să mă aştepte?

Pe neaşteptate, s-a ivit o siluetă între mine şi el, care m-a trimis rostogolindu-mă pe pământ grămadă. Cu un efort supraomenesc am deschis ochii şi l-am văzut ghemuindu-se ca un animal în faţa mea.

Daemon a urlat plin de furie şi s-a ridicat deasupra mea ca un înger răzbunător, scăldat în lumină.

Capitolul 29

Râsul nebunesc al lui Baruck îmi răsuna în cap, lovindu-se de pereţii craniului meu.

— Ai venit să mori împreună cu ea? Perfect. Asta îmi uşurează şi mai mult treaba, fiindcă după părerea mea ea e terminată.

Daemon imita mişcările agitate ale lui Baruck, estompându-se şi luând forma lui reală – forma în care putea fi ucis.

— E bună la gust, să ştii. Cumva altfel, îl persifla Baruck. Nu e chiar ca un luxen, dar să ştii că merită, până la urmă.

Repezindu-se asupra lui Baruck, Daemon a reuşit să-l arunce câţiva metri mai departe cu un fulger puternic de lumină lansat din mâna întinsă.

— O să te omor, a spus.

Baruck s-a rostogolit pe spate, înecat de râs.

— Crezi că poţi să mă învingi, luxenule? Am devorat alţii mai puternici ca tine.

Acoperind restul cuvintelor lui Baruck cu un urlet furios, Daemon a trimis spre el un alt fulger de lumină. Am reuşit cumva să mă ridic în coate, simţind cum tremură pământul sub mine. Orice mişcare, cât de mică, pe care o făceam îmi înfigea pumnale ascuţite în tot corpul. Îmi simţeam bătăile inimii şi efortul depus pentru această batere. Prin întunericul arumului ţâşneau fulgere de lumină. Cei doi se loveau fără ca măcar să se atingă.

La capetele braţelor lui Daemon se formaseră globuri strălucitoare de foc portocaliu. Dar treceau pe deasupra lui Baruck şi se stingeau înainte de a ajunge la marginea pădurii, unde se loveau de copaci fără să provoace niciun rău. Lumea întreagă căpătase culori de chihlimbar şi aur. Fierbinţeala

mă lovea în faţă. În aer trosneau tăciuni aprinşi, care se stingeau înainte de a atinge pământul.

La fiecare lovitură, pământul începea să trepideze şi eu cădeam gemând înapoi, cu faţa în iarba umedă şi aspră. M-am ridicat iar puţin şi am văzut un fascicul de lumină care se apropia peste câmp, ca un fel de ploaie de stele căzătoare, care însă se deplasau pe jos cu o viteză ameţitoare.

Lumina aceea a căzut între Daemon şi Baruck, după care a ajuns la mine sfârâind inofensiv. Am simţit că mâini calde mă apucă de umeri şi mă ridică în picioare.

— Katy, spune ceva, implora Dee. Te rog, spune ceva!

Am încercat să vorbesc, dar n-am reuşit. Din gura mea nu ieşea niciun sunet.

— Oh, Doamne.

Dee plângea, iar lacrimile i se scurgeau pe chipul ei frumos şi cădeau pe pieptul meu aproape nemişcat. M-a strâns în braţele ei subţiri şi a ţipat la fratele ei geamăn.

Daemon, din mijlocul luptei, s-a întors spre noi în acelaşi timp cu Baruck. El s-a uitat scurt spre noi şi a aruncat un fulger de întuneric care a trântit-o pe Dee în spate. Ea a ţipat de durere şi a căzut în genunchi. Şi-a înălţat privirea, iar ochii ei erau de un alb strălucitor.

S-a ridicat şi a rămas ghemuită, iar forma ei umană a dispărut într-o lumină care trosnea.

Daemon a atacat cu şi mai mare putere, iar pământul a huruit. Baruck a reuşit să pareze atacul şi s-a repezit spre Dee. Cu un ţipăt furios, s-a năpustit şi ea spre Baruck.

A reuşit s-o prindă iar. O clipă, a fost înghiţită de întuneric, apoi s-a prăbuşit la pământ într-o grămadă tremurătoare. Daemon l-a atacat din nou pe Baruck, trântindu-l la pământ cu o furie devastatoare, care alimenta cu energie totul în jur. Crengile care tremurau, frunzele uscate care cădeau

ca o ploaie macabră, pământul de sub mine. Şi aerul bâzâia de electricitate.

O simţeam până în oase. Gemând, m-am ridicat anevoie şi am tras cu greu o gură de aer. Nu aveam de gând să mor aşa. Prietenii mei nu vor pieri aşa.

Dee era acum în picioare, o lumină tremurătoare. Îi curgea sânge din nas. A scuturat din cap şi s-a repezit împiedicat înainte.

Ceea ce a urmat am văzut parcă prin nişte lentile înguste. Parcă toate se mişcau cu încetinitorul. Când Daemon s-a uitat peste umăr spre sora lui, eu m-am repezit înainte. Baruck şi-a retras mâna, pregătindu-se pentru un alt atac de întuneric. Prin faţa ochilor mi-a trecut într-o fracţiune de secundă imaginea copacului de pe marginea şoselei care se rupea în două.

Alergând bezmetic în faţă, m-am lovit de lumina în care se transformase Dee în momentul atacului lui Baruck. Întunericul m-a cuprins instantaneu şi am auzit un ţipăt – un ţipăt ascuţit care nu era al meu. Şi apoi am simţit că zbor – efectiv zburam. Cerul se rotea şi vedeam numai stele şi întuneric venind spre mine.

Am căzut la pământ cu un bufnet greu şi ştiam că e prea târziu.

Am simţit cum lângă mine mai aterizează un trup. Un braţ subţire şi inert zăcea alături de mine. Dee. Nu fusesem destul de rapidă. Braţul se încălzea din ce în ce mai tare, devenind tot mai puţin… solid. Lumina ei s-a revărsat asupra mea. Simţeam o suferinţă imensă, de parcă m-ar fi tăiat deodată mii de lame ascuţite. Nu se mişca, dar vedeam că pieptul ei încă se mişcă, încet şi slab.

Daemon îşi pierduse concentrarea, cu ochii la sora lui, şi a făcut greşeala fatală de a se întoarce cu spatele la Baruck. *O să-l omori,* spusese Ash. Baruck şi-a tras braţul în spate şi a aruncat o lovitură puternică în spatele lui Daemon. Lovitura l-a proiectat în sus, învârtindu-l prin aer, în vreme

ce forma lui umană se pierdea şi apărea intermitent. A aterizat la vreo doi metri de noi.

Baruck a râs şi şi-a luat iar forma lui întunecoasă. *Trei pentru unul ssspecial.*

Cu obrajii îngropaţi în iarba udă, simţeam că lacrimile îmi ard ochii. Daemon a încercat să se ridice în coate, dar s-a prăbuşit la pământ cu faţa schimonosită de durere.

Sss-a terminat. O sssă muriţi cu toţii. Baruck înainta spre noi.

Daemon a întors capul spre mine. Privirile noastre s-au întâlnit. Era aşa de mult regret în acea simplă privire. Faţa i se estompase, se înceţoşase, era de nerecunoscut. Nu putea să-şi mai menţină forma umană. În câteva secunde avea forma lui reală. Silueta unui bărbat prinsă în cea mai frumoasă şi mai intensă lumină.

A întins un braţ spre mine, cu degete de lumină. Cu inima sfâşiată, am întins mâna spre el, iar degetele mele s-au pierdut în lumina lui. Căldura lui îmi învăluise degetele şi simţeam o strângere slabă a mâinii lui Daemon. Mă strângea de mână parcă să mă liniştească, iar pe mine mă îneca plânsul.

Lumina lui Daemon tremura, dar continua să urce pe braţul meu, învăluindu-mă într-o căldură intensă. La fel ca în seara când fusesem atacată de arum, sub căldura mâinii lui, corpul meu începea să-şi revină. Daemon îşi folosea ultimele puteri ca să mă salveze.

— Nu! am strigat eu, dar nu a ieşit decât o şoaptă hârâită.

Am încercat să-mi trag mâna, dar Daemon refuza să-mi dea drumul. Dar el nu ştia ce ştiam eu… eram mult prea rănită ca să pot fi salvată. Ar fi trebuit să-şi folosească ultimele puteri ca să se salveze pe el. Sau s-o salveze pe Dee…

L-am implorat din ochi, dar el mi-a strâns mâna şi mai tare.

Nu era corect. Nu era normal. Ei nu meritau să păţească asta. Nici *eu* nu meritam asta. Durerea şi ura îmi umpleau sufletul. Aveam să mor, prietenii mei aveau să moară, mama mea o să fie distrusă, iar Daemon… nici măcar nu înţelegeam de ce se întâmplă toate astea. Din cauza arumilor, care erau avizi de putere? Merita pentru asta să sacrifici atâtea vieţi? Nedreptatea mi se părea intolerabilă şi, de undeva din străfundul meu, am simţit cum se naşte o nouă energie.

Nu aveam de gând să mor aşa. Şi nici Daemon sau Dee, aici, pe un câmp nenorocit din scârba asta de Virginia de Vest.

Folosindu-mă de puterea pe care mi-o dăduse Daemon, m-am ridicat în capul oaselor şi am apucat-o pe Dee de braţul înfierbântat, ţinându-l şi pe Daemon de mână, vrând să-i ridic de acolo, să le dau curaj să lupte în continuare.

Baruck venea spre lumina lui Daemon. Evident că pe el voia să-l distrugă mai întâi – era cel mai puternic. Lumina lui îl sâcâia de ore bune. Eu nu eram nici măcar un punctuleţ pe radarul lui în momentul ăsta.

Mâna lui Daemon s-a strâns, iar lumina lui a început să pâlpâie când umbra lui Baruck s-a întins peste el.

Apoi s-a întâmplat ceva, ceva neaşteptat.

Prin Daemon a trecut un puls de lumină, strălucind aşa de puternic, încât am închis ochii o clipă. Lumina s-a arcuit sus în aer, pocnind şi împrăştiind scântei peste tot. S-a întins spre jumătatea ei, spre silueta de lângă mine. Apoi s-a întâmplat la fel şi cu Dee, cu toate că ea era în continuare inconştientă. Lumina ei a fulgerat, conectată la lumina lui Daemon.

Umbra lui Baruck s-a oprit brusc.

Arcul de lumină a pulsat acolo, sus, şi apoi a ţâşnit *jos,* fix în pieptul meu. Am crezut că puterea luminii mă va îngropa în pământ dar… m-am ridicat de la pământ şi am început să plutesc, cu

părul răsfirat în vânt. Între noi trei se crease acum un arc de putere. Săreau scântei peste tot şi am văzut cu coada ochiului cum amândoi îşi reiau forma umană. Dee s-a răsucit, gemând uşor, iar Daemon a reuşit să se ridice în genunchi şi s-a întors spre mine.

Însă eu… pluteam. Cel puţin, aşa simţeam. Nu puteam să mă concentrez deloc, nici măcar nu-mi dădeam seama ce face Daemon. Nu-l vedeam decât pe Baruck.

Voiam să-l gonesc, să-l fac să dispară. Voiam să dispară complet de pe faţa pământului. Îmi doream asta mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva. Fiecare fibră a corpului meu era concentrată asupra lui. Am adunat în mine totul: toate fricile, toate lacrimile pe care le-am vărsat pentru tata şi toate clipele din viaţa mea în care nu am fost decât un *spectator.*

Simţeam cum creşte în mine o mare putere, care vine din străfunduri. Cu un strigăt sălbatic de luptă, i-am dat drumul. Coarda a plesnit şi a explodat afară din mine.

Cerul de deasupra noastră a erupt într-un fulger alb. Am simţit cum *cade* şi am auzit copacii bătrâni din jur cum trosnesc şi gem, atinşi de fulger. Stejarii groşi din calea fulgerului s-au îndoit sub forţa lui. Lumina fulgerului s-a dus mai departe, spre ţintă, a trecut prin Daemon şi Dee şi l-a lovit pe Baruck în piept.

Forma lui întunecoasă a zvâcnit. S-a auzit un zgomot puternic ca un plesnet, iar lumina a mai explodat încă o dată, învăluindu-l complet.

Daemon s-a tras în spate, apărându-se cu mâna de explozie. Lumina a pâlpâit, apoi s-a stins rapid şi Baruck a dispărut, fără să mai scoată un cuvânt. Daemon şi-a lăsat încet braţul jos şi a privit în gol spre locul în care fusese Baruck. S-a întors spre mine. Vocea lui era slabă ca o şoaptă.

— Kat?

Nici nu-mi dădusem seama când aterizasem pe spate. Cerul întunecat părea că se înceţoşează. Nu ştiam ce se întâmplase şi nici cum făcusem asta, dar simţeam cum puterea aceea iese încet-încet din mine şi, odată cu ea, şi altceva mai important.

Nu mai simţeam *nimic* şi am expirat epuizată. Aerul ieşise cu un hârâit care îmi dădeam seama că ar trebui să mă îngrijoreze, dar nu îmi păsa. Apăruse iar întunericul, dar de data asta nu era întunericul arumului. Era mai cald şi adormitor.

Daemon a îngenuncheat lângă mine şi m-a luat în braţele lui puternice, solide.

— Kat, hai, spune-mi ceva jignitor. Haide.

Ca de la o mare depărtare o auzeam pe Dee cum se ridică în picioare şi spune ceva cu o voce panicată. Fără să-şi ia ochii de la mine, Daemon îşi trecea uşor mâinile pe faţa mea şi spunea:

— Dee, du-te acasă chiar acum. Găseşte-l pe Adam – trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

Dee se ţinea cu mâna de şold şi stătea aplecată într-o poziţie care indica o fractură de coastă.

— Nu vreau să plec. E plină de sânge! Trebuie s-o ducem la spital.

Sângeram? Hmm. Nu ştiam. Toată faţa mi-era udă: sub buze, nasul şi chiar în jurul ochilor, dar nu mă durea nimic. Plângeam? Era sânge? Îl simţeam pe Daemon pe lângă mine, dar mi se părea foarte îndepărtat.

— Du-te acasă în clipa asta! a strigat el şi m-a strâns mai tare, dar apoi vocea s-a îndulcit. *Te rog.* Lasă-ne. Du-te. Ea e bine. Numai că… are nevoie de ceva timp să-şi revină.

Ce mincinos ordinar. Nu eram deloc bine.

Daemon s-a întors cu spatele la ea şi mi-a dat de pe faţă părul încurcat. Numai după ce a plecat Dee, mi-a spus cu blândeţe:

— Kat, nu vei muri. Nu te mişca şi nu face nimic. Trebuie doar să te relaxezi şi să ai încredere în mine. Să nu te împotriveşti la nimic din ce va urma.

L-am văzut pe Daemon cum îşi înclină capul. Şi-a sprijinit fruntea de fruntea mea. Silueta lui s-a estompat şi a trecut în forma lui reală. Ochii mi s-au închis de lumina aceea mult prea intensă. Căldura era aproape insuportabilă. Eram prea aproape de ea.

Rezistă. Nu renunţa. Auzeam vocea lui în minte. *Mai rezistă.*

Simţeam că mă afund tot mai tare, iar el îmi ţinea uşor capul cu mâna. Daemon a început să sufle lung şi continuu pe buzele mele. Am simţit cum căldura se răspândeşte de la el în mine, încălzindu-mi încet gâtul, apoi plămânii, umplându-mă de o fierbinţeală binefăcătoare, încât simţeam că acum pot să mă abandonez, fiindcă era aşa de bine.

Ca un balon care se umfla încet-încet, am început să mă ridic. Plămânii mei erau plini, iar căldura se împrăştiase prin toate venele, degetele începuseră să mă furnice. Presiunea pe care o simţeam în cap aproape dispăruse. Pluteam în senzaţiile ameţitoare care mă inundau. Simţurile mele au început să funcţioneze din nou, ieşisem din lumea aceea amorţită şi ceţoasă.

A continuat aşa până când am reuşit să mă mişc în braţele lui. M-am agăţat de ele şi m-am tras în sus, urmându-l afară din abisul acela întunecat. M-am întins orbeşte după el. Buzele mele le-au atins pe ale lui şi în mine au explodat o mulţime de senzaţii. Se tot schimbau şi a trecut mult timp până să-mi dau seama cam ce simt. Şi nici nu erau toate ale mele.

Ce fac eu? Dacă ei vor afla ce am făcut… dar nu pot s-o pierd. Nu pot.

Am înghiţit greu o gură de aer, şocată să-mi dau seama că îi aud gândurile lui Daemon. El vorbea cu mine – nu ca până atunci, când avea formă umană. De data asta era ceva diferit, ca şi cum gândurile şi sentimentele lui erau peste tot în jurul meu. Mă cuprinsese frica, dar şi un alt sentiment, mai cald şi mai puternic decât frica.

Te rog. Te rog. Nu pot să te pierd. Te rog, deschide ochii. Te rog, nu mă părăsi.

Sunt aici. Am deschis ochii. *Sunt aici.*

Daemon a tresărit, iar lumina a început să dispară încet, ieşind treptat din mine, alunecând pe pielea mea înapoi în el.

— Kat, a şoptit el, cu o voce care m-a înfiorat.

S-a aşezat jos, ţinându-mă strâns la pieptul lui. Îi simţeam inima bătându-i tare, la fel ca a mea, într-o sincronizare perfectă.

Acum totul în jur mi se părea… mai clar.

— Daemon, ce-ai făcut?

— Trebuie să te odihneşti. A făcut o pauză, iar vocea lui era răguşită, obosită. Nu eşti refăcută total. Mai durează câteva minute. Cred. N-am mai vindecat până acum pe nimeni într-o stare aşa de gravă.

— Ai mai făcut-o şi la bibliotecă, am murmurat eu. Şi atunci, cu maşina…

Şi-a aplecat capul spre mine.

— Atunci nu fusese vorba decât de nişte luxaţii şi vânătăi. Nu se poate compara cu asta.

Mâna care-mi fusese ruptă nici măcar nu mă mai durea când am ridicat-o. Am întors capul spre el şi obrajii noştri s-au atins. M-am uitat uluită la copacii îndoiţi din jurul nostru, care stăteau grămadă intr-un cerc perfect. Privirea mi-a alunecat spre pământ, acolo unde fusese Baruck. Singura urmă pe care o lăsase era pământul pârjolit.

— Cum am făcut asta? am şoptit eu. Nu înţeleg.

El şi-a îngropat capul în scobitura dintre gâtul şi umărul meu, respirând adânc.

— Cred că s-a întâmplat ceva când te-am vindecat. Nu ştiu ce. Nu prea are sens, dar ceva s-a întâmplat când energiile noastre s-au unit. N-ar fi trebuit să se întâmple asta – eşti o fiinţă umană.

Începeam să am dubii în legătură cu asta.

— Cum te simţi? m-a întrebat el.

— Bine. Cam adormită. Tu?

— La fel.

L-am privit fără să spun nimic cum urmărea cu degetul bărbia mea, cu un aer mirat; apoi degetul lui mi-a mângâiat buzele.

— Cred că ar fi bine să păstrăm asta între noi, deocamdată – chestia cu vindecarea şi ce-ai făcut tu aici. Bine?

Am dat din cap şi apoi am rămas nemişcată, în timp ce mâinile lui se plimbau pe faţa mea, îndepărtând urmele pe care le lăsase lupta noastră.

Valul de păr negru i s-a revărsat pe frunte iar faţa i s-a luminat toată de un zâmbet, zâmbea şi cu ochii care acum căpătaseră o nuanţă intensă de verde strălucitor. Degetele lui se plimbau pe faţa mea, îşi aplecase capul spre mine, iar eu nu puteam să nu-mi amintesc ce spunea el când gura lui era pe gura mea. Era un soi de tandreţe nesfârşită în sărutul acela delicat. Mă atinsese până în fundul sufletului, iar inima mea o luase razna. Era nevinovat şi profund. Sufletul meu a luat foc atunci când mi-a dat capul uşor pe spate şi m-a sărutat ezitant, ca şi cum era primul nostru sărut. Şi poate chiar aşa era – primul nostru sărut adevărat.

Când, în sfârşit, şi-a desprins buzele, a râs tremurat.

— Mi-a fost teamă că te-am distrus.

— Nu chiar. I-am privit atent trăsăturile obosite. Dar tu, te-ai distrus?

A pufăit uşor.

— Aproape.

Am respirat adânc, puţin ameţită.

— Şi acum?

Pe buze i-a apărut încet un zâmbet obosit.

— Mergem acasă.

Capitolul 30

Mă durea sufletul la propriu că nu puteam să postez „Aşteptând ziua de miercuri”, dar asta era situaţia, până la ziua mea mai erau destule săptămâni. Cu toate că Dee mi-ar fi dat computerul ei, nu voiam să-l iau numai pentru asta. Îmbufnată, am luat o cutie de suc din frigiderul lui Dee şi m-am întors în sufragerie.

Extratereştrii sunt capabili să mănânce o groază de mâncare, clar.

— Mai vrei pizza? mi-a oferit Dee, uitându-se cu atâta poftă la ultima felie rămasă, încât m-am gândit că ea şi Adam ar trebui să-şi reevalueze relaţia.

Am scuturat din cap. Dee mâncase o cantitate care ar fi fost suficientă să hrănească un mic sat de oameni flămânzi, dar mie, sincer, nu mi-era foame. Şi, oricum, să mănânc în timp ce Dee şi Adam se holbează la mine mi se părea obositor şi neplăcut. Dee nu-şi dădea seama că observasem, iar Adam era momentan în pauza dintre două întrebări legate de noaptea aceea cu Baruck.

Varianta oficială era că Daemon îl omorâse pe Baruck, iar eu nu fusesem foarte grav rănită, aşa cum crezuse Dee. Daemon o convinsese cumva că eram numai împietrită de spaimă. M-am uitat cu coada ochiului la ei.

Numai că eu fusesem aceea – eu ucisesem pe cineva. Din nou.

În mod surprinzător, gândul acesta mă umplea de aceeaşi spaimă şi greaţă ca şi prima dată. În ultimele două zile ajunsesem să-mi înţeleg perfect acţiunile. Ajunsesem la un punct în care acceptam oarecum ce s-a întâmplat şi asta mă făcea să merg mai departe, deşi nu puteam să uit.

Atunci avusesem de ales între viaţa lui şi a mea şi a prietenilor mei.

Idiotul ăla de extraterestru trebuia să dispară.

Şi acum toată lumea se holba la mine. Drăguţ.

Dee s-a aşezat lângă mine şi a sorbit din paharul ei cu suc. Mai mult sau mai puţin convinsă, când m-am întors cu Daemon în dimineaţa aceea, Dee şi-a dat seama că ceva se întâmpla… şi chiar se întâmpla ceva.

M-a atins uşor cu piciorul, ca să-mi atragă atenţia.

— Te simţi bine?

Dacă aş fi câştigat un dolar de fiecare dată când m-a întrebat asta, acum aveam deja un laptop nou. Nu că nu-mi dădeam seama că avusesem mare noroc să scap cu viaţă, iar acum poate ar fi trebuit să sufăr de şoc post-traumatic, dar mă simţeam bine. De fapt, ca să fiu sinceră, fizic mă simţeam mai bine ca niciodată. Mă simţeam în stare să alerg la maraton sau să mă caţăr pe munţi. Nu aveam chef să analizez prea mult de ce mă simţeam aşa. Fuseseră oricum destule chestii care mă şocaseră.

Cineva şi-a dres glasul şi asta m-a făcut să ies din reveria mea. M-am uitat şi i-am văzut pe Dee şi Adam privindu-mă întrebător. Nu-mi aminteam ce voiau de la mine.

— Ce?

Dee a zâmbit puţin cam prea larg.

— Ne întrebam cum te descurci. Dacă eşti cumva speriată că ar putea apărea şi alţi arumi.

— A, crezi că vor mai apărea şi alţii? am zis eu repede.

— Nu, m-a liniştit Adam.

De când fusese lupta cu Baruck, începuse şi el să vorbească cu mine. Asta era o schimbare plăcută. Cu Ash şi Andrew era altă poveste.

— Noi credem că nu.

M-am foit stânjenită pe canapea, simţind că mă furnica pielea. Nici nu mai ştiam de când stăteam

acolo, de cât timp se uitau ei cercetător la mine ca la un experiment care a dat greş.

— Parcă ziceai că Daemon se întoarce repede, a zis Adam şi s-a aşezat mai bine în fotoliul lui.

Ochii lui Dee au trecut de la Adam la mine.

— Daemon trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Nu-l mai văzusem pe Daemon din dimineaţa aceea. O întrebasem pe Dee de mai multe ori unde era plecat, dar Dee nu mi-a răspuns niciodată. În final, am încetat s-o mai bat la cap.

Cei doi au început să vorbească, făcându-şi planuri pentru vacanţa de Ziua Recunoştinţei, care era peste câteva săptămâni. M-am lăsat iar în voia gândurilor, aşa cum făcusem în ultimele trei zile. Era foarte ciudat. Nu mă puteam concentra deloc. Mă simţeam aiurea, de parcă îmi lipsea ceva.

Am simţit pe piele o căldură, ca o adiere uşoară. Apăruse din senin. M-am uitat spre ei, ca să-mi dau seama dacă ei erau conştienţi de ceea ce simţisem eu. Continuau să vorbească. Senzaţia de căldură se intensifica şi m-am foit pe canapea.

Uşa de la intrare s-a deschis, iar respiraţia mi s-a oprit în gât.

Într-o clipă, Daemon a fost în cameră. Părul îi era ciufulit, iar sub ochi avea umbre întunecate. Fără să spună un cuvânt, s-a trântit pe canapea, cu pleoapele lăsate, dar eu îmi dădeam seama că se uită la mine.

— Unde ai fost? am întrebat eu, dându-mi seama că vocea mea suna cam strident.

S-a aşternut tăcerea şi încă două perechi de ochi straniu de frumoşi s-au întors către mine. Am simţit că încep să-mi ardă obrajii şi m-am lăsat pe spătarul canapelei, simţindu-mă ca o idioată. Mi-am împreunat mâinile în poală şi mi-am aţintit privirea asupra lor. Grozav mod de a atrage atenţia asupra mea.

— Salut şi ţie, iubito, am fost la băută cu nişte curve. Ştiu, preocupările mele trebuiau să fie altele.

Mi s-au strâns buzele la răspunsul lui batjocoritor.

— Jigodie, am şoptit.

Dee a scos un geamăn.

— Daemon, nu fi nesimţit.

— Bine, mami. Am fost plecat cu unii prin tot statul ăsta nenorocit, să vedem dacă nu mai sunt şi alţi arumi de care noi nu ştiam, a spus Daemon, iar vocea lui joasă trezea în mine un fel de suferinţă ciudată, deşi în acelaşi timp îmi venea să-i crăp capul.

Adam s-a aplecat în faţă.

— Şi nu mai sunt, nu? Fiindcă noi tocmai îi spuneam lui Katy că nu are de ce să-şi facă griji.

Şi-a mutat o clipă ochii de la mine.

— N-am văzut niciunul.

Dee a râs fericită şi a bătut din palme. S-a întors spre mine, de data asta cu un zâmbet sincer.

— Vezi, n-ai de ce să-ţi mai faci griji. S-a terminat.

I-am zâmbit şi eu.

— Ce uşurare.

L-am auzit pe Adam povestindu-i lui Daemon despre excursia pe care o planificase, dar mi-era greu să fiu atentă la ce spunea. Am închis ochii. Fiecare celulă din corpul meu era conştientă de prezenţa lui, ca atunci, în sufrageria mea, dar cumva altfel.

— Katy? Eşti şi tu cu noi acum?

— Cred că da.

M-am forţat să zâmbesc de dragul lui Dee.

— Ce i-aţi făcut, aţi înnebunit-o? a întrebat Daemon, oftând. Aţi bombardat-o cu milioane de întrebări?

— Deloc! a protestat Dee. Apoi a început să râdă. OK. Poate.

— Mă gândeam eu, a mormăit Daemon, întinzându-şi picioarele lungi.

N-am putut să mă abţin şi m-am întors spre el. Privirile noastre s-au încrucişat. Aerul dintre noi a

părut că se încarcă de căldură şi electricitate. Ultima oară când l-am văzut, ne sărutam. Iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee ce era între noi acum.

Dee s-a foit lângă mine şi şi-a dres glasul.

— Mie tot mi-e foame, Adam.

El a râs.

— Eşti mai rău decât mine.

— Aşa e. Dee a sărit în picioare. Hai să mergem la Smoke Hole. Am impresia că au chiftele în meniu. A trecut pe lângă mine, s-a aplecat şi l-a ciupit de obraz pe Daemon, spunându-i: Îmi pare bine că ai venit. Mi-a fost dor de tine.

Daemon i-a zâmbit surorii sale.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

După ce s-a închis uşa în spatele lui Dee şi Adam, am dat drumul aerului pe care îl reţinusem în plămâni.

— Sigur e totul în regulă? am întrebat eu.

— În general, da. A întins mâna spre mine şi m-a mângâiat pe obraz. A icnit scurt: La dracu'.

— Ce?

Şi-a îndreptat spatele şi s-a tras mai aproape de mine, lipindu-şi coapsa de piciorul meu.

— Am ceva pentru tine.

Nu la asta m-aş fi aşteptat.

— O să-mi explodeze în faţă sau ceva?

El s-a lăsat pe spătarul canapelei, râzând, şi a băgat mâna în buzunarul din faţă al blugilor. A scos de acolo un săculeţ mic de piele şi mi l-a întins.

Curioasă, am tras de cureluşa cu care era legat săculeţul şi l-am răsturnat în palmă. Am ridicat privirea spre el şi, când l-am văzut zâmbind, am simţit cum îmi tresare inima. Era o bucată de obsidian de vreo opt centimetri, şlefuită şi sculptată ca un pandantiv. Sticla era de un negru strălucitor. La atingerea cu pielea părea să zumzăie şi era rece. Lănţişorul de argint de care era agăţată era fin şi se înfăşură în spirală la un capăt al pandantivului. Celălalt capăt era ascuţit.

— Oricât ar părea de incredibil, a zis Daemon, chiar şi o bucăţică aşa de mică poate înţepa pielea unui arum şi îl poate ucide. Când se înfierbântă foarte tare, să ştii că este unul prin preajmă, chiar dacă nu îl vezi.

A apucat lanţul cu grijă, ţinându-l de capete.

— Mi-a luat o veşnicie să găsesc bucata asta, după ce lama ailaltă s-a dus naibii. Vreau să nu ţi-l scoţi niciodată de la gât, bine? Cel puţin când… în fine, să-l porţi aproape tot timpul.

Uimită, mi-am adunat părul şi mi l-am ridicat la spate, ca să poată să-mi prindă lănţişorul la gât. După ce l-a prins, m-am uitat la Deamon.

— Mulţumesc. Pentru tot.

— N-ai pentru ce. Te-a întrebat cineva de urmă?

Am clătinat din cap.

— Probabil că se aşteptau să am o urmă după toată lupta aia.

Daemon a aprobat din cap.

— Păi, ce naiba, acum străluceşti ca o cometă. Trebuie să estompăm nenorocita asta de urmă, altfel ne întoarcem de unde am plecat.

Am simţit o fierbinţeală crescând în mine. Deloc plăcută.

— Cum, adică, de unde am plecat, mai exact?

— Ştii tu, să ne căptuşim unul cu altul… până dispare urma aia.

A privit într-o parte.

Să ne căptuşim? Degetele mi s-au înfipt în genunchii acoperiţi de materialul blugilor.

— După tot ce am făcut, tu consideri că a sta cu mine înseamnă că te *căptuşeşti* cu mine?

Daemon a ridicat din umeri.

— Ştii ceva? Du-te dracului, băiatule. Datorită mie, Baruck n-a găsit-o pe sora ta. Şi era să mor făcând asta. Tu m-ai readus la viaţă. De-asta am acum urma. Iar eu n-am nicio vină în toată povestea asta.

— Dar eu ce vină am? Trebuia să te las să mori?

Ochii îi ardeau acum ca două cercuri de smarald.

— Asta ai fi vrut să fac?

— Ce întrebare tâmpită! Nu-mi pare rău că m-ai vindecat, dar nu mai vreau să mai trec prin rahatul ăsta când cald, când rece cu tine.

— Cred că ţii prea mult să arăţi că nu mă placi. A zâmbit cu viclenie. Aşa vorbeşte de obicei cineva care vrea să se convingă pe sine.

Am inspirat adânc şi am expirat cât am putut de încet. Oricât de greu îmi era, trebuia să recunosc că o parte din mine îl dorea.

— Cred că cel mai bine ar fi să stai departe de mine.

— Scuze, dar nu se poate.

— Oricare alt luxen ar putea să mă supravegheze sau ceva, am protestat eu. Nu trebuie s-o faci tu neapărat.

Ochii ni s-au întâlnit.

— Eşti o responsabilitate pentru mine.

— Nu sunt nimic pentru tine.

— Ceva tot eşti.

Mă mâncau palmele să-i trag una peste faţă.

— Nu te plac nici măcar un pic.

— Ba da.

— OK. Hai să scăpăm de urma asta. Acum.

Un zâmbet pervers i-a apărut pe faţă.

— Poate ar fi bine să ne mai pupăm niţel. Să vedem dacă dispare urma. Data trecută a mers.

Corpului meu îi plăcea ideea. Dar mie nu.

— Da, ce să spun, asta nu se va mai întâmpla.

— Era doar o sugestie.

— Una care nu se va concretiza. Niciodată. Nici măcar o dată.

Subliniam fiecare cuvânt.

— Nu te preface că nu ţi-a plăcut, aşa cum mi-a…

L-am lovit cu putere în piept. El s-a mulţumit să râdă, eu am început să-l împing, dar… *stai.* M-am uitat fix la el, cu mâinile pe pieptul lui.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Vrei să mă pipăi, Kat? E un început care îmi place.

Da, îl pipăiam – un piept mişto şi aşa mai departe – dar nu asta era chestia. Îi simţeam în palmă bătăile inimii, un ritm puternic, uşor accelerat. *Bum. Bum, bum. Bum.* Am pus mâna cealaltă pe pieptul meu. *Bum. Bum, bum. Bum.*

Am simţit că mă ia ameţeala.

— Inimile noastre… bat la fel.

Acum amândouă inimile băteau mai tare, complet sincronizate.

— Dumnezeule, cum se poate una ca asta?

Daemon a pălit.

— A, fir-ar să fie!

Mi-am ridicat ochii spre el. Privirile ni s-au încrucişat. Aerul din jur părea să scânteieze, plin de tensiune. Într-adevăr, fir-ar să fie.

Şi-a aşezat mâna peste mâna mea şi m-a strâns.

— Dar nu-i prea rău. Vreau să zic, cred că te-am transformat cumva, iar chestia asta cu inima arată că suntem conectaţi, probabil. A zâmbit. Putea să fie şi mai rău.

— În ce sens putea să fie mai rău? am întrebat, uluită.

— Cu noi doi. A ridicat din umeri. Putea să fie mai rău.

Aveam impresia că nu l-am auzit bine.

— Stai niţel. Tu crezi că ar trebui să fim împreună fiindcă ai făcut nu ştiu ce magie extraterestră tâmpită care ne-a conectat? Păi, acum două minute nu bombăneai tu că te-ai *căptuşit* cu mine?

— Da, bine, dar nu bombăneam. Doar spuneam că ne-am căptuşit unul cu altul. Ceea ce e altceva… iar tu eşti atrasă de mine.

Mi s-au îngustat ochii.

— Discutăm imediat şi afirmaţia asta, dar până atunci vrei să spui că vrei să stai cu mine fiindcă acum te simţi… obligat?

— N-aş zice chiar obligat, dar… dar te plac.

M-am uitat ţintă la el. Îmi era foarte simplu să-mi amintesc ce spunea când mă vindeca. Puteam să cred că ceea ce simţea atunci era adevărat, dar poate că era doar o consecinţă a ce naiba făcuse el atunci. Dacă luam în considerare ce zicea acum, părea să fie logic.

Daemon s-a încruntat.

— A, nu. Cunosc privirea asta. La ce te mai gândeşti?

— Mă gândesc că e cea mai ridicolă declaraţie a cuiva care pretinde că este atras de cineva, am spus eu, ridicându-mă în picioare. E aşa de penibil, Daemon. Vrei să fii cu mine din cauza unei chestii stupide care s-a întâmplat?

S-a ridicat şi el, dându-şi ochii peste cap.

— Ne plăcem unul pe altul. Chiar ăsta e adevărul. Stupid e să tot zicem că nu-i aşa.

— A, cine spune asta? Tipul care m-a lăsat pe canapea topless? Am clătinat din cap. Nu ne plăcem.

— OK. Probabil ar trebui să-mi cer scuze pentru chestia aia. Îmi pare rău. Daemon a făcut un pas spre mine. Eram atraşi unul de altul încă înainte de a te vindeca eu. N-ai cum să spui că nu e aşa, fiindcă eu întotdeauna… am fost atras de tine.

M-am dat un pas înapoi.

— E la fel de penibil să zici că eşti atras de mine ca şi atunci când ai zis că te-ai *căptuşit* cu mine.

— Ştii foarte bine că e mai mult de-atât. A făcut o pauză, apoi: De la bun început mi-am dat seama că o să am probleme cu tine, chiar din clipa când mi-ai bătut la uşă.

Am râs sec.

— Reciproca e valabilă, dar asta nu e o scuză pentru faptul că te-ai purtat de parcă ai fi avut dublă personalitate.

— Păi, eu cam aşa credeam, dar se pare că m-am înşelat. A zâmbit uşor. Kat, ştiu că şi tu eşti atrasă de mine. Ştiu că îţi place…

— Asta nu e de ajuns, am spus eu.

— Ne înţelegem bine.
M-am uitat la el fix.
Un alt zâmbet i-a dezvelit dinţii.
— Uneori.
— N-avem nimic în comun, am protestat eu.
— Avem mai multe în comun decât crezi tu.
— Ce să spun.
Daemon mi-a apucat o şuviţă de păr şi a început să o răsucească pe deget.
— Ştii bine că şi tu vrei.
Mi-a revenit în minte sărutul nostru tandru de pe câmp. Frustrată, mi-am tras părul din mâna lui şi m-am adunat.
— Nu ştii tu ce vreau eu. Habar n-ai. Eu vreau un tip care îşi doreşte să fie cu mine fiindcă *vrea* cu adevărat asta. Nu fiindcă e obligat de un sentiment de responsabilitate aiurea.
— Kat…
— Nu! l-am întrerupt eu, cu pumnii încleştaţi.
Hai, Kittykat, nu mai fi spectator. Nu voiam să mai fiu un spectator, dar asta implica să nu mai cedez în faţa lui Daemon. Cel puţin nu în condiţiile în care motivele lui de a fi cu mine puteau alcătui un top zece al celor mai penibile motive.
— Nu. Scuze. Luni întregi n-ai făcut altceva decât să fii cât mai nesimţit cu mine. Te aştepţi să uit toate astea fiindcă ţi s-a năzărit într-o bună zi că mă placi. Eu vreau pe cineva care să ţină cu adevărat la mine, aşa cum ţinea tata la mama. Iar tu nu eşti deloc ca tata.
— De unde ştii?
Ochii i-au scânteiat, arătând acum ca două nestemate strălucitoare.
M-am îndreptat spre uşă, clătinând din cap. Daemon mi-a apărut în faţă, blocându-mi ieşirea.
— Doamne, ce mă enervezi când faci asta!
El nu a râs şi nici nu a zâmbit, aşa cum făcea de obicei. Ochii lui erau mari şi strălucitori, febrili.
— Nu poţi să te prefaci la nesfârşit că nu vrei să fii cu mine, a spus.

Ba puteam – sau puteam să încerc, deşi ştiam în adâncul sufletului că vreau să fiu cu el. Dar mai voiam ca şi el să mă *vrea* pe mine, nu pentru că ne-am căptuşit unul cu altul sau pentru că eram nu ştiu cum conectaţi. Îmi plăceau momentele când apucam să-l văd pe adevăratul Daemon. Cu acela aş fi putut să fiu – pe acela l-aş fi putut iubi. Numai că acel Daemon nu rămânea prea mult timp aşa, era mereu împins de la spate de nesfârşitele lui responsabilităţi faţă de familia şi semenii lui. Mi-am strâns buzele, întristată la gândul ăsta.

— Nu mă prefac deloc, am spus.

Privirea lui îmi căuta ochii.

— Minţi.

— Daemon.

M-a prins de şolduri şi m-a tras spre el delicat. Îi simţeam răsuflarea în părul de pe tâmplă.

— Dacă aş vrea cu adevărat să fiu cu tine… a început el, ţinându-mă mai strâns. Dacă aş vrea să fiu cu *tine,* nu mi-ai face deloc viaţa uşoară, nu-i aşa?

Am ridicat capul.

— Tu nu vrei cu adevărat să fii cu mine.

A început să zâmbească.

— Mi se pare că aş cam vrea.

Trupului meu îi plăcea ce auzea. Pieptul mi se umflase. Stomacul mi se strânsese.

— „Mi se pare” şi „aş cam vrea” nu e totuna cu a fi sigur.

— Nu, nu e, dar tot e ceva. Şi-a lăsat pleoapele jos, iar genele i-au umbrit ochii. Nu crezi?

M-am gândit iar la dragostea dintre mama şi tata. M-am tras înapoi, clătinând din cap.

— Nu e de-ajuns.

Daemon mi-a întâlnit privirea şi a oftat.

— Tu *chiar* vrei să-mi faci viaţa grea.

N-am mai spus nimic. L-am ocolit şi m-am îndreptat spre uşă, cu inima bubuind.

— Kat?

Am respirat adânc şi m-am întors spre el.

— Ce?
Zâmbea.
— Sper că-ţi dai seama că îmi plac provocările.
Am râs încet şi m-am întors spre uşă, după ce l-am salutat cu un deget.
— Şi mie, Daemon. Şi mie.

Mulţumiri

Obsidian n-ar fi fost nici măcar o sclipire în ochii mei dacă n-ar fi fost Liz Pelletier. Ce să mai spun, eşti cea mai bună. Serios. Interesant cum un simplu e-mail a dus la ideea asta de-a dreptul nebunească în doar câteva minute, ore… apoi zile – stai, ore? Eşti un ninja al editorilor. Mulţumesc.

Îi mulţumesc şi echipei extraordinare, minunat de minunate, de la Entangled Publishing. Heather Howland – îmi place cocul ăla pe care îl ai în avatarul de pe Twitter. Ţi-am mai spus asta până acum? Îi mulţumesc lui Suzanne Johnson fiindcă după redactarea ei mi-a făcut un manuscris frumos ca un pom de Crăciun, lui Heidi Stryker – un uriaş mulţumesc pentru faptul că a fost prima care a citit *Obsidian* şi s-a gândit „Uau, nu e chiar o porcărie”.

Slavă şi onoare agentului meu de presă Lewis Pollak – îţi mulţumesc pentru felul în care faci ceea ce faci.

Agentului meu literar, Kevan Lyon – eşti un vis devenit realitate. Mulţumiri deosebite şi agenţilor Rebecca Mancini şi Stephanie Johnson. De câte ori aud numele voastre, mă cuprinde un sentiment de caldă duioşie.

Familiei şi prietenilor le mulţumesc că nu m-au renegat când au văzut că nu le răspund la telefon şi că nu sunt atentă la conversaţiile lor. Ştiu că, din când în când, m-am pierdut în gândurile mele, aşa că vă mulţumesc pentru răbdare. Lesa Rodrigues şi Cindy Thomas – voi, fetelor, m-aţi ajutat să nu-mi pierd minţile cât am scris *Obsidian.* Trebuie să-i mulţumesc şi Carissei Thomas, fiindcă i-a plăcut să-şi facă de lucru cu fotografii de tipi sexy şi mi-a făcut blogul să arate de-a dreptul erotic.

Julie Fedderson – eşti cea mai bună analistă şi susţinătoare din lume.

Şi o mulţumire uriaşă, GIGANTICĂ, tuturor bloggerilor de cărţi de peste tot, care au ajutat la popularizarea *Obsidianului*, publicându-i coperta. Vă iubesc pe toţi.

[1] În limba engleză, toate zilele săptămânii se termină cu litera *y.*

[2] Ritalin, medicament pentru tratamentul afecţiunilor nervoase.

[3] Film din 1997, cu Will Smith şi Tommy Lee Jones.

[4] *Ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să se îndeplinească,* un bine cunoscut proverb american.

[5] În original, *Free Kittens* – joc de cuvinte intraductibil: *Kitten,* în engleză, înseamnă pisicuţă.

[6] *DFL* – Decedat la faţa locului; *AMU* – Ajutor medical de urgenţă.

[7] Aquaman, regele Atlantidei, personaj de benzi desenate.

[8] Ziua Muncii, sărbătoare naţională în SUA care are loc în prima zi de luni din septembrie.

[9] PHS - *Petersburg High School* - Liceul din Petersburg.

[10] Oraş în Virginia de Vest, în care cei interesaţi de paranormal sunt convinşi că se află Omul-Molie, o creatură care poate să prezică nenorocirile şi care locuieşte într-un depozit de dinamită abandonat, din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. La Point Pleasant există chiar şi Muzeul Omului-Molie.

[11] Serviciu poştal specializat în transportul de cărţi, reviste şi CD-uri.

[12] Marcă americană de camioane.

[13] *The Faculty* (tradus în limba română *Şcoală sub teroare),* film horror SF din 1998, regizat de Robert Rodriguez, a cărui acţiune are loc într-o şcoală.

[14] Arum este o specie de plante cu flori de o mare varietate, din familia Araceae; toate părţile plantei sunt otrăvitoare. Cea mai cunoscută, *Arum palaestinum,* are floarea neagră.

[15] Referire la filmul *Superman,* în care *kriptonitul* era singurul element care putea să-i distrugă invincibilitatea eroului; călcâiul lui Ahile.

[16] West Virginia University, Universitatea din Virginia de Vest.

[17] Canal de filme ştiinţifico-fantastice.

[18] Expresia *Trick or treat!* s-ar traduce prin „păcăleală sau răsplată?" şi se referă la ameninţarea copiilor că, dacă nu vor primi dulciuri, vor face o farsă celui vizitat.

Table of Contents

.{1}.
.{2}.
.{3}.
.{4}.
.{5}.
.{6}.
.{7}.
.{8}.
.{9}.
.{10}.
.{11}.
.{12}.
.{13}.
.{14}.
.{15}.
.{16}.
.{17}.
.{18}.

Table of Contents

{1}	354
{2}	354
{3}	354
{4}	354
{5}	354
{6}	354
{7}	354
{8}	354
{9}	354
{10}	354
{11}	354
{12}	354
{13}	354
{14}	354
{15}	354
{16}	354
{17}	354
{18}	354